

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
GODDESS
OF

RANDI
GARNER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

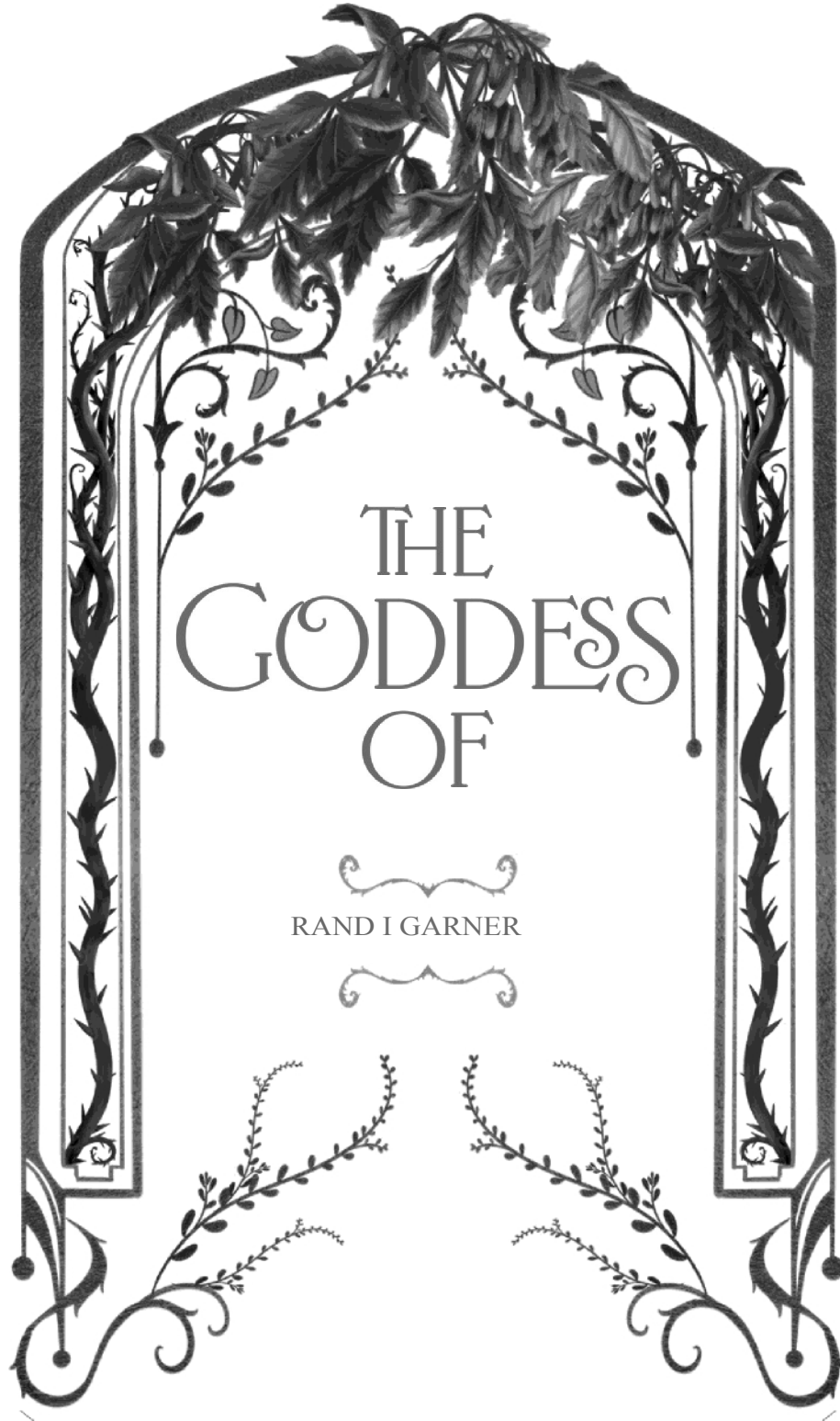
Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Tanrıça

Copyright © 2024 by Randi Garner

Tüm hakları saklıdır.

Bu çalışmanın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmaksızın, bir kitap incelemesinde yazara atıfta bulunulan kısa alıntılar dışında, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir şekilde çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Kapak Tasarımı, İç Çizimler ve İç Biçimlendirme [Rena Violet \(coversbyviolet.com\)](https://coversbyviolet.com)co Geliştirme ve

Satır/Kopya Düzenlemeleri [Brittany Corley \(thisbitchreads.m\)](https://thisbitchreads.m)

Caitlin Lengerich (@chronicledbycait) tarafından redaksiyon

*Chase'e,
bana nasıl olması gerektiğini için*

CONTENTS

[Yazar Notu](#)

[Tetikleyici Uyarılar](#)

I. [Karanlığa Adım Atın](#)

1. [Ölüm ve Lanet Tanrısı](#)
2. [Nohealani Adası](#)
3. [Kahale Rezidans](#)
4. [Yaz Gündönümü](#)
5. [Unvansız Bir Tanrıça](#)
6. [Büyücüler](#)
7. [Bir Başka Birlik Biçimi](#)
8. [Hollow City](#)
9. [Sıradan Ölümlü Görevler](#)
10. [Caz Tarihi](#)
11. [Kan Kafirleri](#)

II. [Tüm Umutları Terk Et](#)

12. [Korkak](#)
13. [Bir Çocuğun Oluşumu](#)
14. [Nasıl Başladı](#)
15. [Katliam](#)
16. [Himura Klanı](#)
17. [Gerçekler](#)
18. [Alke](#)
19. [Güle güle.](#)
20. [Büyücülük ve Büyücülüğün Yüce Tanrısı](#)
21. [Kardeşler Buluşması](#)
22. [Geri Alma](#)
23. [Tek Tanrıça](#)
24. [Kaleo](#)

III. [Aradığınızı Bulmak İçin](#)

25. [Benim Olan Senindir](#)
26. [Muhbir](#)
27. [Bir Kabus](#)
28. [Ölüm Bizi Ayırana Dek](#)
29. [Bir Yarı Tanrının Kanı](#)
30. [Kıymıklar](#)
31. [The Promise](#)
32. [Finny](#)
33. [Ash Vale](#)

34. [Kader Dizesi](#)
35. [Bir Yarı Tanrının Doğuşu](#)
36. [Borsa](#)
37. [Dinlenmeye Bırakın](#)
38. [Tanrıça](#)
39. [Sonsuzluk](#)
40. [Nasıl Olması Gerektiğine Dair](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

OTKOR NOTU

Sevgili okuyucu,

Naia'nın bir tanrıça olarak hikayesini açıkça anlatmak benim için önemliydi. Tanrılar ölümsüz olduğu için, riskler biraz daha korkunç olma eğilimindedir ve bu nedenle Naia oldukça fazla duygusal ve fiziksel travmaya katlanır.

Bununla birlikte, kitaba adım atmadan önce size nazik bir uyarıda bulunmak istiyorum. Bu hikaye 18 yaş altı okuyucular için uygun olmayan karanlık temalar ve olgun içerik barındırmaktadır. Tetikleyici uyarıları bir sonraki sayfada listeleyeceğim, ancak spoiler olarak hizmet edebileceklerini unutmayın. Eğer herhangi bir tetikleyiciniz yoksa, bunları atlamanızı tavsiye ederim.

Her şeyden önce, lütfen huzurunuzu ve ruh sağlığınıza korumak için ne gerekiyorsa yapın. Mutluluğunuz benim için önemli.

TR) GGER UYAR) NGG

- Açık cinsel içerik
- Sözlü/fiziksel/duygusal istismar
- Hamilelik/çocuk doğumu
- Kan ve vahşet
- Şiddet
- Cinsel istismar
- Hayvan ölümü
- Ölüm
- Cinayet
- İntihar düşüncesi
- Alkol tüketimi
- Küfür
- Zorbalık
- Keder
- TSSB

BİRİNCİ BÖLÜM
KARANLIĞA ADIM ATIN

YEMEK VE KÜREKTEN KURTULUN

Şimdiki Zaman

(O korkunç gün gelmişti.

"Düğününüz için heyecanlı mısınız, Leydi Naia?" Hizmetçi Naia'nın saçlarına süs iğneleri taktı; her bir iğne olabilecekleri hatırlatıyordu. "Lord Solaris harika bir koca olacak, sizce de öyle değil mi?"

Naia yatak odasının ortasındaki minderli sandalyeye oturdu ve makyaj aynasındaki yansımasından bilerek kaçındı. "Heyecanımı zar zor dizginleyebiliyorum," diye cevap verdi ses tonunda bir miktar kuru alaycılıkla.

Hizmetçiler onun etrafında sessizce çalışıyordu. Elindeki her parmak için bir tane, tırnaklarına altın vuruşlar yapıyordu. İki tanesi saçlarını ensesinde topluyordu. Ayaklarının her birinde bir tane. Hepsi de tanıdığı yüzlerdi ama birey olarak onlar hakkında önemli bir şey söyleyemiyordu.

Onlarla yakınlaşmaktan kaçınmıştı. Kolayca değiştirilebilirlerdi ve dostlukları ona sadece daha fazla kalp ağrısı getirecekti. Yine de, göğsündeki düğümü çözeceğini umarak onlara içini dökmek istiyordu.

"Çok güzel görünüyorsunuz, Leydi Naia." Başka bir hizmetçi geri çekilerek Naia'nın yanaklarındaki kızarıklığı değerlendirdi. Ses tonundaki hayranlık tınısına bakılırsa, iltifatında gerçekten samimiydi. Naia'nın tek duyduğu acımaydı. "Krallıktaki en güzel tanrıça." Hizmetçi, Naia'nın kendi görünüşünü değerlendirebilmesi için aynanın önünden çekildi.

Başının en küçük hareketiyle saçlarında sallanan mücevherler, kendisini bir çocuğun oyuncakı gibi hissetmesine neden oluyordu.

Hafif bir inilti duyuldu. Göz kapaklarının üzerindeki parlak simler, sabah saatlerinde nemli bir orman gibi gözlerinin yeşilini daha canlı hale getirdi. Saçlarındaki altın mücevherler, gümüş tellerinin metalik tonuna karşı göze çarpıyordu. Kendisi gibi görünmüyordu.

Süs eşyaları arasında en zarif olanı kelebek saç tokasıydı; küçük ama gurur duyduğu bir detaydı bu. Parlak, zarif altın kanatları ve incecik, zincirli püskülleri boynunun kenarına değdiğinde rahatlıyordu.

Babası tarafından kendisine hediye edilen saç tokasını Naia her yere yanında taşırdı. Hizmetçinin saçını yaparken not ettiği ve eklemeyi düşündüğü bir şey olmalı. Bu nazik jest Naia'ya gençlik günlerinden kalma değerli bir hizmetçiyi hatırlattı.

Naia kemiklerine yerleşen tanıdık kasvet dolu uzaklaşmak için dudaklarını yuvarladı ve elbisesini düzeltti.

Mira'nın seçtiği bir elbise. Mücevher tonlarında mavi kadife, uzun kolları pirinç rengi çiçeklerle işlenmişti. Naia'nın biçimli kalçalarını sarıyor, kıvrımlarını onu rahatsız edecek şekilde vurguluyordu. Naia dekolte yakanın izini sürdürdü, göze hiçbir şey belli etmiyordu ama diyaframında hayal gücünü heyecanlandıracak kadar teni açıkta bırakıyordu.

"Neredeyse doğum gününüz," dedi aynı hizmetçi, açıkça sohbet etmeye kararlıydı.

Naia bakışlarını yatağının başucundaki saate çevirdi. "Henüz gece yarısı olmadı."

Zaman, güneşten uzaklaşan bir bulut gibi akıp gitti. Tam bir saat sonra sekiz yüzüncü yaşına girecekti.

Dişlerini sıktı ve bakışlarını ayağına dünyanın en sert çamuruymuş gibi masaj yapan hizmetçiye dikti. Kişisel alanının işgal edilmesi, ellerini sandalyenin kollarına sıkıştırmasına neden oldu.

Bir saniye daha dayanamayan Naia ayağını çekti. "Bu kadar yeter."

Sandalyesinden kalktı ve elini sallayarak hepsini kovdu.

"Hepiniz gitmekte özgürsünüz."

Teker teker, başları öne eğik, yatak odasının ametist kesimli kapılarından içeri kaçıştılar. Tavan penceresinden gelen bir gökkuşağı deseni kristal dış cepheye yansdı.

Güzel bir şey. Mira'nın sarayının duvarları içinde nadir bulunan bir şey.

Büyük salon etkinlik için cömertçe dekore edilecekti. Saten perdeler tonozlu tavana kadar uzanıyor. Kristal duvarlar hararetle parlıyordu.

parıldayan ışıkların altında. Ve davet edilen tüm tanrılar tek bir odaya tıkıştırılmıştı.

Naia'nın göğsü daraldı.

Tekrar saate baktı.

neredeyse geldi.

Naia bu geceyi aylar önce son çare olarak planlamıştı. Çaresizlikten.

Çağır onları, demişti babası bir keresinde, her zaman geleceklerdir.

Bir tanrının gerçek zayıflığı merakıdır. Planı işe yarayacaktı. İçinden bir ses bunu söylüyordu. Sadece yakalanmaktan kaçınması gerekiyordu.

Eğer yapsaydı, Mira onu cezalandırırdı.

A Thousand Strikes.

Naia'nın sırtındaki kaslar kasıldı. Yara izleri yüzyıllar önce iyileşmişti ama bedeni öz annesi tarafından vurulmanın acısını asla unutmayacaktı.

Omurgasından aşağı soğuk bir ter boşaldı. Yatak odasında volta attı ve pencerenin kilidini açtı; elbisesinin saçma sapan katlarını kalçalarına kadar çıkarmak için kalçalarını oynattı ve kendini pervazdan yukarı kaldırdı. Yatak odasının penceresi, avlunun bir sıra çalılıkla gizlenmiş تنها bir köşesine açılıyordu.

Bir ördeğin zarafetiyle çıkıntıya takıldı ve arnavut kaldırımına düşerek hoş olmayan bir homurtu çıkardı.

Naia tozunu aldı ve patikadan aşağı inmeye başladı.

Gecenin tadını çıkaramaması büyük talihsizlikti. Havada yoğun bir nem ve çiçek kokusu vardı. Üstünde bir denizanası sürüsü, denizin katmanlarını delip geçen ay ışığı parçalarının arasında sürükleniyordu. Suyun içinde yavaşça dalgalanan ince dalları, Kaimana-Mira'nın denizin altındaki krallığının bu tarafında görünen yosun ormanının yemyeşil sapsarı yolculuk eden balık bulutlarına sıcak bir ışık yayıyordu.

İleriden sıradan konuşmalar geliyordu. Naia bahçeye daldı, kumda gıcırdayan ayak sesleri kulaklarındaki kan uğultusuyla bastırılıyordu. Her yerden gelen tanrılar sarayın bahçesini doldurmuştu ve Naia'nın görünmekten kaçınması gerekiyordu.

Naia, çiçek açmış ebegümecinin yanından ve sarı melek trompetlerinin gölgesi altından geçerek, Nehir'in aktığı köprüden hızla geçti.

Ruhlar akıyordu. Ruhları akıntıya kapılıp Ölüler Diyarı'na doğru yol alırken ölümlülerin fısıltılarına kulak misafiri olabiliyordu.

Hedefi sarayın karşı tarafıydı. Güney kanadı, gizlice buluşmak için mükemmel bir yerdi.

Girişte duran muhafızlar onu bir bakışla onayladı. Bol, dökümlü beyaz pantolonları içinde hepsi ona aynı görünüyordu, kaygan kaslı göğüsler ve pazularının etrafında sallanan altın zincirler.

Naia hızla yanlarından geçti ve "Ben hiç burada olmadım." dedi. Başlarını öne eğdiler.

"Evet, Leydi Naia."

Kanat ıssızdı, hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Kanadın her köşesinde rahatlık veren alacakaranlık gölgeler belirliyordu. Kapalı, Kaimana'nın dış dünyasından gizlenmiş. Bu kanat uzun zaman önce babasına aitti.

Naia karanlık kütüphaneden içeri adımını attığında tozlu kitap kapaklarının ve eskimiş kâğıtların kokusuyla karşılaştı. Sıra sıra dizilmiş kitap rafları ve deri ciltli koltuk, Naia'nın babasıyla geçirdiği çocukluk anılarını canlandırıyordu. Babası ona okumayı öğretirken burnunu bir kitaba gömüp geçirdiği saatler. Denizin ötesindeki dünyayı anlatırken gözlerindeki heyecan onu hayal kurmaya cesaretlendiriyordu.

Naia'nın en sevdiği eğlencelerden biri onunla satranç oynamaktı. Onun alındaki konsantrasyon kırıksıklıklarının ve bir sonraki hamlesini düşünürken elinin çenesine doğru kalkışını izlemekten zevk alırdı.

Onu son gördüğünden bu yana yüzyıllar geçmişti ama kalbindeki acı hâlâ tazeydi.

Yapmak üzere olduğu şey hakkında ne düşünecekti?

Bana cesaretinden biraz ver, Peder.

Naia odaya girmeden önce cesaretini toplayarak bir nefes aldı.

Dışarıdan gelen fener ışığı pencerelerden içeriye aydınlatıyordu.

İsim boğazında düğümlendi.

Dudaklarını yaladı, oyalanıyordu.

Korkusu damarlarında buz gibiydi. *Başka bir yolu olabilirdi...*

Zamanın tükeniyor.

Sadece adını söyle-

"Lord Cassian, Ölüm ve Lanetlerin Yüce Tanrısı." Ağzından aceleyle karışık bir şekilde çıktı. Nefes verdi ve omuzlarını düşürdü. "Bana gel."

Tanrı evin köşesinde belirirken arkadan keskin bir ses geldi. Oda. Onun

Varlık fanlı abanoz tufts . Duman, gibi ışınlar .

Bir fincandan sızan koyu güneş ışığı zeminde parıldıyordu. Hava onun aurasıyla yoğunlaştı ve Naia'nın ciğerlerindeki nefesi zorladı.

Tanrı sırtını bir kitap rafına dayamış, kollarını kavuşturmuştu. Naia tarafsız ifadesini korumak için dilini ağzının çatısına bastırdı.

Cassian özel dikim bir takım elbise giymişti; keskin ve temiz kumaş erkeksi vücudunu vurguluyordu. Yüz hatları keskin ve kesindi, sanki evren onu oymak için zaman ayırmış gibiydi. Odanın gölgeleri tarafından örtülen kaymaktaşı teni ve soluk sarı saçları parlıyordu.

Hayatında gördüğü en güzel adamlardan biriydi. Tüm Yüce Tanrılar ve Tanrıçalar öyleydi. Ne kadar çok ölümlü onlara taparsa, o güçlü olurlardı. Ve Yüce Tanrılar arasında Cassian, unvanlarını en uzun süre koruyanlar arasındaydı. Orta dereceli tanrılar nadiren onun yerini almak için düello yapmayı denerlerdi. Cassian hiç kaybetmemişti. Beş bin yıl boyunca Ölüm ve Lanetlerin Yüce Tanrısı unvanını elinde tuttu.

Soyunun ilk ve tek Yüce Tanrısı.

Naia saygıyla çenesini eğdi. "Zaman ayırdığınız için minnettarım Lord Cassian."

"Senin düğün hazırlıkları yapıyor olman gerekmiyor muydu, Küçük Tanrıça?" Konuşurken ona doğru bakmadı bile.

"Sizi bu yüzden çağırdım."

Başının arkasını kitaplığın rafına dayayarak boğazının kıvrımlarını belirginleştirdi. "Ne istiyorsun?"

Onu Kaimana'ya bağlayan lanet, anlaşmalı evliliğinden önündeki ilk engeldi. Kaçacak bir yeri yoksa kaçamazdı.

Kız cevap vermeyince, adamın bakışları kıza yöneldi. Kız, adamın gözlerinin derinliğini -kendisini yutabilecek iki dipsiz altın çukur-kavradığında tüyleri diken diken oldu.

Çenesini kenetleyerek korkusunu bastırdı. "Düğünümden önce buradan ayrılmak istiyorum."

Cassian saatine baktı. "Tam olarak kırk sekiz dakika içinde mi?" "Evet."

"Ne istiyorsan onu yap," dedi. "Seni kim durduruyor?"

Naia oyun oynamaktan hoşlanmıyordu ve tanrı onunla oynuyordu.

"Burada sıkışıp kaldım." Sanki bilmiyormuş gibi. "Beni lanetleyen sensin."

Yüzünü ona dönmek için duvarı itti ve zaten simetrik olan kravatını düzeltti. "Seni yüzyıllar önce lanetlemiştim ve şu ana kadar en iyi şey bu.

buldun. İğrenç düğününüze bir saatten az bir süre kala, sizi bundan kurtarmam için bana yalvarmanız mı?"

Utanç yüzünü yaktı. "Lanetlerin, onları nasıl bozacağıma dair bir kılavuzla birlikte gelmiyor ve Yüce Kader Tanrıçası'na ettiğim dualar da bana pek bir fayda sağlamadı."

Cassian ellerini ütülü pantolonunun ön ceplerine soktu. "O zaman belki de başka bir tanrıya dua etmeyi denemelisin."

"Lord Cassian, lütfen. Sizin için ne yapmam gerektiğini söyleyin-"

"Benim lanetlerimden birini bozmadan kurtulmanın tek yolu, çok daha kötü bir laneti kabul etmektir, Küçük Tanrıça. Kuralları biliyorsun."

Her şeyin bir bedeli vardı.

Yorgunluk Naia'nın kaslarını çekiştiriyordu. Bir balina sesinin titreşimleri duvarları inletti ve Naia başını geriye doğru eğerek tavan penceresinden Kaimana'yı saran denizin berrak sularına baktı. Dalgaların sakın beyaz sesi ve deniz canlılarının uzaktan gelen tıkırtıları bir ninni gibiydi.

Tanrım, hayatının farklı olmasını, kendisini bu duruma hiç sokmamış bir annesi olmasını ne kadar çok isterdi.

Ruhunda uzun zamandır kurumuş olan, hırpalanmış bir şefkat özlemi yeniden su yüzüne çıktı. Uzun zaman önce susuzluğunu gidermeye çalışmaktan vazgeçtiği bir özlem.

Önündeki tanrı artık onun tek umuduydu.

Naia başını eğerek ona baktı. "."

Cassian'ın başı hafifçe eğildi, dikkati keskinleşti. "Yeni lanetin hemen ortaya çıkmayacak. Doğru zaman geldiğinde etkinleşecek."

Kesinlikle olmaz. Aptal olma, Naia.

"O zamanın ne zaman olduğunu nasıl bileceğim?" diye sordu.

"İşaretim görünecek." Gözleri kızın yanında duran eline dikilmişti.

Parmakları kalçasına doğru kasıldı, bu fikir onu rahatsız etti. "Beni hangi lanete zorlayacaksın?"

Cassian küçük bir attı. "Şimdi gergin görünüyorsunuz, Leydi Naia."

Gözlerini kıstı, onun adını kullandığını duyunca midesindeki dağ büyüklüğündeki düşüşü görmezden geldi. "Lanetlerinin yelpazesi oldukça geniş. Beni bir kurbağaya dönüştürmeyeceğini, delirtmeyeceğini ya da yeraltı dünyanın gelini olmaya zorlamayacağını nereden bileyim?"

Göz açıp kapayıncaya kadar, aralarında bir metreden daha kısa bir mesafe kalmıştı. Adamın zarif hareketleri kadının saçlarına narenciye ve nane kokulu bir rüzgar gönderdi.

Nefesi boğazında düğümlendi.

"Sizi temin ederim Küçük Tanrıça, gelinim olmak lanete hiç benzemeyecek," dedi yavaşça, dilinin üzerinde bir elması yuvarlar gibi. Bu Naia'nın sinirlerini bozmuştu. "Yeni lanetinin şartlarına gelince, en iyisi o gün gelene kadar safça devam etmen."

Hiç şüphesiz haince olan laneti üzerindeyken özgürlüğünün tadını gerçekten çıkarabilir miydi? Birkaç gün, bir yıl ya da yüz yıl sonra bile harekete geçebilirdi. Böylesine yoğun bir endişe seviyesiyle başa çıkabilecek kadar güçlü müydü?

Belki de lanet kaygının kendisiydi -günlerini, akıl sağlığını yitirene kadar sürekli bir korku ve paranoya içinde yutulurken geçirmek.

Cassian onu serbest bırakacaktı ve sonuçları ne olursa olsun, özgürlük şansının parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vermeyecekti.

Yine de eski bir şikâyet düşüncelerini dürtükledi. Kaybedecek hiçbir şeyi olmadığı şu ana kadar ona sormaya cesaret edemediği bir soru.

"Mira yıllar önce beni burada lanetlemen karşılığında sana ne önermiş olabilir?" diye sordu.

Naia her zaman Kaimana'da sıkışıp kalmamıştı. Lanetlenmeden önce, onu ayrılmaktan alıkoyan şey Mira'dan duyduğu korkuydu. Ancak, bir dizi kayıp ve ağır acıdan sonra Naia, Mira'nın emrine inatla itaatsizlik etti ve Ölümlü Toprakları keşfetmek için izinsiz ayrıldı. O aylar süren özgürlük Naia'ya Bin Vuruşluk bir ceza ve Cassian'ın lanetlerinden birini kazandırdı.

Onun kadar tanınmış ve güçlü bir tanrı varken, doğru pazarlığı sunmadıkları sürece diğerleri onun için zaman harcamaya değmezdi.

"Gerçek şu ki, Küçük Tanrıça, beni büyülüyorsun. Sekiz yüz yıldır bunu gösterecek hiçbir şeyin yok." Onun etrafında yavaş adımlarla ilerledi. "Sen ne kız kardeşin Marina gibi Gecenin Yüce Tanrıçası, ne erkek kardeşin Finnian gibi Büyücülüğün ve Sihrin Yüce Tanrısı, ne de diğer erkek kardeşin Malik gibi Katliamın Yüce Tanrısı. Üçüzlerin diğer ikisi bile orta tanrılar. Ama sen..." Onun arkasında durdu.

Nabız boğazının dibinde sendelerken, omzunun üzerinden ona bakmak için başını eğdi. Cassian ona sırtını dönecek kadar güvendiği bir tanrı değildi.

"Denizin Yüce Tanrıçası'nın ilk çocuğusun, üç bin yıldan uzun süredir gelgitin hükümdarısın ve bir unvanın yok." Bir adım daha attı, Naia'nın vücut ısını hissedebileceği kadar yaklaştı.

onun kıcıyla çarpıştı. "Küçük bir tanrıça. Annenizin koridorlarında koşuşturan hizmetkârlardan hiçbir farkı yok."

Naia'ya her hatırlatıldığında içini aşağılanma duygusuyla dolduran bir gerçekti bu.

Yüce Tanrıların ilk çocuklarının güçsüz olması nadir görülen bir durumdu. Naia ocukluğunun ilk bölümünü her şeyin farklı olması için dua ederek geçirmişti. Yine de, annesi gibi suyun yollarını fısıldıyormuş ya da babası gibi doğayla dans ediyormuş gibi yapmanın hiçbir olmamıştı.

"Anlaşmayı kabul et ya da etme." Cassian onun önünde dolaştı, sonsuz bakışları onunkileri yakaladı. "Eğer buradan gitmek istiyorsan, yeni lanetimi kabul edeceksin."

Yumruklarını sıkı, tırnakları avucunun derisini ısıırıyordu. Bir ölümsüz olarak, ölüm ona dokunamazdı. Lanet ne yaparsa yapsın, üstesinden gelebileceğinden emindi. Bir yıl, hatta bir günlük özgürlük, denizin altında sıkışıp kalmış bir ömür boyu sefaletten kurtulmaya değerdı.

"Kabul ediyorum." Kelimeler ağzında biriken kuru taşlar gibiydi.

Şüphelerine aldırmandan çenesini yukarı kaldırdı. "Şimdi beni serbest bırakın ki gidebileyim."

"Nasıl isterseniz." Cassian elini cebinden çıkarıp ikisinin arasında uzattı.

Naia'nın gözleri adamın yüzünden uzattığı avucuna kaydı. Onunkinden çok daha büyüktü. Uzun, kalın parmaklar, kusursuz bir cilt, çizgilerden oluşan bir vadi.

Onu yakalayarak anlaşmalarını mühürleyeceğini anlamıştı. Takas sırasında adam onu işaretleyecekti. Gerçi laneti etkinleşene kadar görünmeyecekti.

Omzunun arkasında, şu anki lanet izinin olduğu yerde bir farkındalık sızlıyordu. Aynada bakmayı reddettiği ama hizmetkârların yıkanırken ya da giyinirken onu gördüklerinde mırıldanmalarından varlığını bildiği siyah dantel bir desen.

Bunu aldığında, Mira uzaktan izlerken iki erkek kardeşi onu güçlü bir tutuşla dizlerinin üzerine çökmeye zorlamıştı. Cassian onun başında durmuş ve elinin nazik dokunuşu, şöhetini düşününce onu şaşırtmıştı.

Bu kez, ona kendisine tutunması için bir seçenek sundu. Sonunda, Naia'nın tek istediği buydu. *Bir seçim.*

Cassian'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Bana yardım ettiğın için teşekkür ederim," dedi içtenlikle.

Adamın gözleri şevkle karardı ve pişmanlık içini burktu.
Kararını çok fazla düşünemedi Naia kolunu kaldırdı ve Ölüm ve Lanet Tanrısı'nın elini sıktı.

NOKEAL AN)) GL ANd

T Kaimana'dan çıkmanın iki yolu vardı.

Işınlanma - Naia'nın hapsedildiği için sahip olmadığı bir yetenek. Ve Ruhlar Nehri - Naia'nın lanetlenmeden önceki son kaçışında kullandığı yol.

Nehir Kaimana'dan geçerek Ölümler Diyarı'na doğru akıyordu; tabii akışına ters yönde hareket etmediği sürece. Sonra da denize dökülürdü.

Yerde, sırtını bir palmye ağacının pürüzsüz kabuğuna dayamış olan Naia, içinde bulunduğu durumu değerlendirmek için omzunun üzerinden baktı.

Nightrazer'lar bahçede gizleniyordu. Obsidyen sisi, onu aramak için süzülen gölgeli hortlak yaratıkların ardından dalgalanıyordu.

Naia bu grotesk yaratıklardan nefret ediyordu.

Ölümlüler nightrazerların Yüce Gece Tanrıçası'nın acılarından doğan varlıklar olduğuna inanırdı. Gerçekte, varlıklarının şiirsel bir yanı yoktu. Bu canavarlar Naia'nın küçük kız kardeşinin iğrenç doğasının bir kanıtıydı.

Görünüşe göre Marina, Naia'nın artık yatak odasında olmadığını keşfetmişti ve Mira'nın Naia'yı bulma öfkesinden krallığın nasıl titremediğine bakılırsa, Naia'nın yokluğundan *henüz* haberi yoktu.

Naia kumda dirseklerinin üzerine çöktü ve tombul bir ebegümeçi çalısının yanına süründü. Ayakları elbisesine dolandı ve zihinsel olarak küfretti. Eğer ses olmasaydı, Naia kendine daha fazla hareket alanı sağlamak için eteğini yırtmayı düşünebilirdi.

Nefesini tutarak çömeldi ve bahçenin ortasındaki köprü ile arasındaki mesafeyi ölçtü. Bir koşu mesafesinden daha azdı. Tek yapması gereken nehre dalmaktı.

Bir şey ayağının altını gıdıkladı.

Nabızı sıçradı ve bir çığ büyüklüğündeki dehşet onun üzerinde dondu.

Arkasından alçak bir homurtu yükseldi. Ses teninde yuvarlandı ve nefesi diyaframında kilitlendi. Arkasına bakmak için başını çevirdiğinde kara bir deliğin içinden kendisine bakan bir yüzle karşılaştı. Kıvrımlarının arasında ince, iğne gibi keskin diş sıralarıyla dolu bir ağız görünüyordu.

Naia dizlerinin üzerinde döndü ve yumruğunu aralarındaki yere indirmek için kolunu havaya kaldırdı. Yumruğundan çıkan titreşimler ayak tabanlarına kadar ulaştı ve tepesindeki palmiye ağaçlarının tombul yapraklarını sarstı.

Nightrazer ona doğru hamle yaptı; uzun, karkas benzeri parmakları yanağını sıyırdı. Ayağa fırladı ve kuyruk sokumu kemiğinin üzerine düştü. Dirseklerinin üzerinde sürünerek ayağa kalkan Naia kendini toparladı ve bahçedeki toz örtüsünün arasından fırladı.

Korkunç yaratık çığlık atarak diğerlerine yerini duyurdu. İrkildi. Ses, kulaklarına bıçak saplanmış gibiydi.

Naia kumda yarattığı kraterlerin üzerinden atladı ve köprüye doğru koştu. Karanlık, bahçenin uzun bitki örtüsünün arasından süzülen saray fenerlerinin ışınlarını yutarken ayağı parkeye bastı.

Marina'nın köprünün ortasında cisimlendiğini görünce midesi bulandı ve durdu. Marina'nın teninin süt gibi parlaklığı, ilahi, siyah peçeye karşı akıldan çıkmayacak kadar güzeldi.

Naia'nın vücudunun, küçük kız kardeşinin karşısında dururken beyaz bir dehşetle boşalması sinir bozucu bir refleksti.

Marina siyah elbisesiyle ona doğru kasıla kasıla yürüyordu; uzun kollarını ve ince belini saran altın zincir her adımda şingirdiyordu. Marina'nın asaleti bile Naia'nın aşağılık kompleksine kapılması için yeterliydi.

"Sen bir baş belasısın. Yatak odana geri dön." Kara lekeli dudaklarının arasından konuşurken Marina'nın ifadesi ıssız, sesi monotondur.

Nightrazer'lar etraflarında süzülüyordu ve Naia'nın zihni bir sonraki hamlesini bulmaya çalışırken, vazgeçmenin daha kolay olacağına ikna olan parçasını kasıtlı olarak görmezden geliyordu. Buraya kadar gelebilmişti. "Hayır."

Marina başını eğdi. Bu jest büyüklük taslamaktı ve gözleri bir zevk kırıntısıyla doldu. "O zaman seni oraya kendim sürükleyeceğim."

Naia kelebek saç tokasını topuzundan çekip aldı ve havaya fırlattı. "Wren, git!"

Antik kalıntının kanatları çırpınarak canlandı ve ateşlendi.

Çarpık bir tıslama duyuldu. Marina'nın figürü şifon bir gölgeye dönüştü.

Kabaran abanoz bir şekil Naia'ya sağdan yaklaştı. Wren saçlarının arasından fırladı ve ona dokunamadan nightrazer'ın çekirdeğini delip geçti. Yaratık kükredi. Işık dilimleri dönen siyah bedenini delip geçti ve patladı.

Marina'nın bulanık şekli yeniden ortaya çıktı. Naia dirseğini geriye atarak Marina'nın şakağına sapladı. Kız kardeşi homurdandı ve tekrar dalgalanan duman tellerinin içinde kayboldu.

Siyah bir kütle Naia'nın üzerine yün bir battaniye gibi örtülmüş, duyularını boğmuştu.

Derenin sesi ve köprünün iki yanındaki orkidelerle plumeria'ların kokusu boğuklaştı. Naia'nın hızla atan kalbi çarpmaya başladı ve titreyen ellerini kaldırıp gözlerini kırıştırarak karanlığın kalın örtüsü arasından görmeye çalıştı.

Boğulacağım. Beni geri sürükleyecek. Ne düşünüyordum-Hayır.

Marina'nın kötülüğü onu öldüremedi. *Sen de bir tanrıçasın.*

Naia, uçuşunun geniş duvarları arasından, bahçede uçan ve nightrazer'ları kesen Wren'in belli belirsiz tıslamasını duydu.

Görme yeteneği olmadığından, Naia'nın Marina'yı dışarı çekmesi gerekiyordu. "Planın nedir?" Naia alay etti. "Teslim olana kadar beni kör etmek mi?"

Naia kolunu uzatarak sola doğru adım attı. Parmaklık yakında olmalıydı.

Marina yanıt vermeyince Naia tekrar denedi. "Annem lanetinin bozulmasını hak etmiyor-"

Marina'nın önkol ezilmiş içine Naia'nın nefes borusu. "Yap değil saygısızlık olur."

Naia kuyruk kemiği köprünün korkuluklarına çarpınca öksürdü. Parmakları tahtayı zorlayarak kenarlarından tuttu.

"Wren ve ben kaçacağız," diye . "Ne olursa olsun."

Marina'nın durgun yüz ifadesinde bir parıltı belirdi; Naia'nın sinirlerine dokunduğunun kanıtıydı bu. "Babam sana kutsal emanetini zayıf olduğun için verdi."

Wren başlarının üstünü kaplayan karanlık kubbeden çıktı. Wren'in kanadının metal kenarı Marina'nın şahdamarını keserken havada vızıldayan bir sineği izlemek gibiydi.

Naia kız kardeşinin derisinin yırtılırken çıkardığı acı dolu sesle irkildi.

Kan, Marina'nın köprücük kemiklerinden ve elbisesinin önünden dökülen şarap gibi fişkırdı. Bakır kokusu Naia'nın burun deliklerini istila etti ve şiddetli bir baş dönmesi nöbeti görüşünün tünellenmesine neden oldu. Ağzından nefes aldı ve yanaklarındaki karıncalanmayı bir kenara iterek elindeki konuya yeniden odaklandı.

Küçüklüğünden beri kandan nefret ederdi.

Marina sallanarak parmaklıklara tutunmaya çalıştı. Ağzından paçavralar fişkırdı. Diğer elini kaldırıp yarasına bastırdı.

Kısa sürede iyileşecekti ama bu Naia'ya ihtiyacı olan fırsatı verdi.

Marina'dan uzaklaşırken, içini bir suçluluk duygusu kapladı. Naia şiddetten hiç hoşlanmazdı. Gerçi Marina muhtemelen bunu hak etmişti, Naia kalbinde onu incitmekten tatmin olacak kadar nefret barındırmıyordu. Nefret, Naia'nın kız kardeşine acı çektirmek için can attığını ima ediyordu ki durum hiç de öyle değildi.

Naia'nın çocukluğunda kurduğu, birbirlerine yabancılaşmış kız kardeşlerden daha fazlası olma hayali bir ateşe atılmıştı. Marina'nın yaptığı affedilmez hareketten sonra Naia, cahilce umudunun yanmasına izin vermeyi umursamadı.

Etraflarını saran gecenin pelerini inceldi.

"Leydi Mira! Bahçede!" diye bağırdı bir muhafız. Saraydan başka sesler de yükseldi.

Ayak seslerinin yankısı arnavut kaldırımında gümbürdedi.

Geri çekilen Naia kolunu başının üzerine kaldırdı. "Wren, gel!"

Ciğerlerini havayla doldurdu, parmaklıkların üzerinden atladı ve Wren avucunun içine inerken dalışa geçti.

Bedeninin dönüşümü yürümek kadar doğaldı. Birçok tanrı gibi Naia da şekil değiştirme yeteneğine sahipti. Bacakları su altında birleşerek uzun bir yüzgeç ve lazurit kristali renginde pullar oluştuyordu.

Naia Wren'i sıkıca kavradı ve akıntıya karşı nehrin yukarısına doğru yüzdü. Ruhlar çığlık atıyor ve ağlıyor, onları da yanında götürmesi için yalvarıyorlardı. Naia onların meraklı elleriyle savaşıırken, onların kavrayışları yılan derisi gibiydi, kollarının etrafında kıvrılıyordu. *Özür dilerim!*

Naia denize tükürülürken kendini sıkıca tuttu. Tuzlu suya alışmaya çalışırken gözleri acıdı. Kendini ileri fırlatmak için yüzgecini tekmeledi.

Gelgit sakın ve hareketsizdi. Sakin bir yuvarlanma, zar zor bir mırıltı. Naia'ya havanın yüzeyde sabit olduğunu söyledi. Bu da endişeye neden olabilirdi.

ölümlüler arasında rastgele bir fırtına .

Mira'nın gazabı, kurşunla ıslanmış ağır bulutları ufka çekmeyecek ya da havayı önceden haber veren bir çiy ile kaplamayacaktı.

Naia geçmişteki keşiflerinden Kaimana Denizi'nin her santimini ezberlemişti.

Bir inilti suyu sarstı. Balıklar yolunun üzerinde koşuşturuyor, yanaklarında baloncuklar patlatıyordu. Akıntının ani çekişi onu geriye doğru sarstı.

Dişlerini sıktı ve yüzgecini çırparak kollarını yüzgecin emiş gücüne karşı itti.

Bunu yapabilirsin.

Karnındaki kasları kilitleyerek yüzgecini daha sert itti ve kendini yukarı çekip gelgitin pençesinden kurtuldu. Kolunu dışarı uzattı. Parmakları denizin yüzeyini kırdı ve Ölümlü Topraklar'ın ılık havasıyla buluştu.

Naia akıntıyla birlikte yüzüyor, başını sallayarak kıpırdayan, beyaz şapkallı dalgalara bakıyordu. Önünde Nohealani Adası'nın parıldayan ışıkları vardı. Çok uzakta değildi.

Bir yıldırım çubuğu dalgallı gri bulutlara saplandı. Arkasından sağır edici bir gök gürültüsü kakofonisi çınladı. Gelgit yüzgecinin etrafını sardı ve onu tekrar suyun altına hapsetti.

"Hemen geri dön!" Mira'nın sesi denizde bir deprem gibi sarsıldı.

Kurtulmak için yüzgecini savururken Naia'nın kalbi göğsünde acıyla çarpıyordu.

Mira tüm gücüyle denizin sularını sarsabilirdi ama Naia pes etmeyecekti. Sadece kıyıya ulaşması gerekiyordu.

Tanrılar Ölümlü Topraklar'da istedikleri gibi seyahat edebilirlerdi ama Naia'nın annesi onlardan biri değildi.

Naia dişlerini birbirine kenetledi ve çığlık attı.

Bir savaş tanrıçasının iradesiyle Mira'nın gelgitine karşı savaştı.

NAIA'NIN GÖRÜŞÜ TITREDİ.

Sağ şakağına acı saplanırken tuzlu suyun acısıyla gözlerini kırıştırdı. Dişlerinin arasından bir nefes çekerek kıvrandı. İçine çektiği nefesten göğüs kafesine bir acı dalgası yayıldı. Metalin keskin tadı duyularına hücum ederek ensesinde karıncalanmalara yol açtı. Baş hafifledi ve bilincinin son ipliğini de koparmakla tehdit etti.

Bir başka dalga sırtına çarptı ve inleyerek dirseklerini ve dizlerini kuma daha da gömdü. Mira'nın gelgitinin pençeleri onu tekrar içine çekmeden önce, kendini kıyıya doğru sürüklerken yağmurun ısrarlı sağanağı sırtına çarptı. Tırnakları ıslak kum tabakasına yapıştı ve dirsekleriyle dizlerini kumun yüzeyine gömdü.

Wren onu sımsıkı .

Ayak parmaklarını sıyıran ılık gelgitin artık hissedemediğinde, kolları gevşedi ve yüzüstü yere yığıldı.

Bir coşku patlaması göğsünde bir havai fişek gibi patladı.

!

Fırtına kulakları sağır eden bir gök gürültüsüyle onun üzerinde şiddetlenmeye devam etti.

Henüz ormandan çıkmadın.

Naia başını kaldırıp çevresini değerlendirmek için çenesini kumların arasından geçirdi. Kıyının ötesinde bir ağaç silueti vardı; kocaman yaprakları rüzgârda savrulan devasa palmyeler. Uzakta, yağmurun ve çalılıkların arasından belli belirsiz bir ışık sızıyordu.

Kasaba meydanı.

Mesafe. Yön duygusu. Hepsi adaya son gelişinden hafızasında kalmıştı.

Marina her an ortaya çıkıp yerden devam edebilirdi.

Böyle bir gerçeğin farkında olsa da, Naia umursamak için yeterli nedeni bulamıyordu. Yırtık gelinliği içinde sıırsıklam ve üşümü, kumdan yapış yapış olmuş, düğünü öncesinde yaşadığı sürekli endişe halinden dolayı zihinsel olarak bitkin düşmüştü.

Kesik ve sıırıklarının iyileştiğini ve dayanıklılığının yeniden arttığını hissedebiliyordu.

Sağanak hafifçe hafifledi ve fırtınanın aniden yön değiştirmesi Naia'nın şüphelerini daha da artırdı.

Dizlerinin üzerinde dalgaların sonsuz karanlığına baktı.

Mira denizin altından adım atamazdı ama onun yerine başkalarını gönderirdi.

Ağaçların gölgesinden bir dalın kırılma sesi geldi.

Naia ayağa fırladı ve kolunu kaldırarak etrafında döndü. Wren'in sivri ucu bir hançer gibi avucunun içindeydi.

Lütfen bir nightrazer olma.

Gözlerini gecenin etrafında canlanmasını beklerken Naia'nın vücudu kaskatı kesildi.

Nefes nefese bekledi.

Ay ışığı fırtına bulutlarının arasından süzülüyordu. Kıyı boyunca alacakaranlık bir parıltı yayılıyordu. Naia bu ışığın aydınlığında daha net görebiliyordu; önünde palmyeler, papaya ağaçları ve çeşitli tonlarda yabani yeşilliklerden oluşan bir korudan başka bir şey yoktu.

Belki de sadece bir hayvandır.

Birkaç uzun saniyenin ardından, küçük ve bulanık bir şey görmeyi umarak araştırmak için temkinli bir adım attı. Gözleri yer örtüsünü taradı ve tropik eğrelti otları ile yere düşmüş ekmek meyvelerinin üzerinde yavaşladı.

Bakışları bir yabancıyla yüzüyle birleşti.

Naia'nın nefesi kesildi. Wren'i daha sıkı kavrarken kolundaki kaslar gerildi. Ormanın içinden geçen toprak patikada, ondan birkaç metre ötede bir adam duruyordu. Elleri siyah pantolonunun ceplerinde, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

bir hayalete rastladım.

Tanrı mı, ölümlü mü?

Saat gece yarısını çoktan geçmiş olmalıydı. İnsanlar uyurdu. Birinin gecenin geç saatlerinde dışarıda dolaşıyor olma ihtimali ne kadar düşüktü?

Adam bir elini cebinden çıkardı, ağzını ayırdı ve ona doğru bir adım attı.

Çılgınca bir çaresizlik, tek bir düşüncenin döngüsüyle sistemini vurdu:

Geri dönmeyeceğim.

Önüne çıkan tropik eğrelti otlarının üzerinden atladı ve adam kendisine daha fazla yaklaşımadan onu sırtından yakaladı. Adamın gövdesi kalçalarının altında sıkışmışken, avuçlarını göğsüne dayayarak onu aşağıda tutmaya çalıştı. Ani bir hareketle adamın göğüs kafesini ezebilirdi.

Diğer eliyle Wren'i boğazına doğru çekti. "Bana kim olduğunu söyle."

Adam ona karşı koymak için hiçbir harekette bulunmadı ama derin bakışlarında bir cesaret vardı. "Eğer yapmazsam boğazımı mı keseceksin?"

Naia'nın kararlılığı sarsıldı, ondan bu kadar açık bir yanıt beklemiyordu. Avucunun altındaki kalp atışlarının vahşi adımlarının gümbürtüsüyle bir çelişki.

Wren'in iğneli ucunu adamın boğazındaki çıkıntıya dayadı. "Ölmek mi istiyorsun?"

Öldürecek kadar yürekli olmasa da blöf yapabiliirdi. Ve eğer tüm canlıların damarlarını dolduran kıpkırmızı özsudan nefret eden hisleri olmasaydı, haklılığını kanıtlamak için kan akıtabilirdi.

"Senin gibi güzel bir kadının ellerinde ölmek iyi bir yol olurdu. Bir araba kazasından ya da yaşlanıp saçlarım ağardığında kendi başıma işyememekten iyidir."

Naia adama bakakaldı, böylesine acımasız bir konuya bu kadar kayıtsız kalması karşısında dehşete düşmüştü. "Ölümün söz konusuyken nasıl bu kadar kayıtsız kalabiliyorsun?"

"Ölüm hayatın bir parçasıdır," diye cevap verdi kibirli bir umursamazlıkla.

Neyse ki *onun* hayatı değil. Ancak verdiği cevap zararsız olduğu anlamına geliyordu.

Tanrılar ölüm hakkında bu kadar rahat konuşmazlardı.

"O zaman sen bir ölümlüsün..." Naia mırıldandı. Omuzları gevşedi ve Wren'i dizleriyle kaldırarak aşağı indirdi.

Siyah saçları gevşek, kaygısız bir topuzla bağlanmıştı. Nemli parçalar sağanak yağmur nedeniyle yanaklarına ve boynuna yapışmıştı. Yüzü yakışıklıydı; kısa, sağlam bir çene çizgisi ve yağmurdan sonra toprağın rengini alan koyu renk gözleri yoğun bir şekilde ona sabitlenmişti.

Oturmak için hiçbir hareket yapmadı. Bakışlarının yüzünde dolaştığını hissetmek, güneş ışınlarının tenini ısırması gibiydi. Naia bu durumdan nasıl kurtulacağını bilemez bir halde yanağının içini çiğnedi.

Gazete manşetlerinde bunu görebiliyordu: AKLI DENGESİ BOZUK KADIN GECE ADAMA SALDIRDI.

"Öyle değil mi?" diye sordu.

Onun sorusunu, neye cevap verdiğini ve nerede hata yaptığını anlaması bir anını aldı. Ondan bir ölümlü olarak bahsetmesi, aslında kendisinin bir ölümlü olmadığını ima ediyordu.

Kolu yukarı kalktı ve Naia'nın avuç içi göğüs kafesiyle buluşarak onu sırt üstü yere itti ve Wren'i bir kez daha şahdamarına çekti. "Seni o mu gönderdi? Sana ne kadar ödemeyi teklif etti?"

Hiç irkilmedi bile. "Sanırım oturmak söz konusu değil." "Gezintiye çıkmak için tuhaf bir saat," dedi Naia.

"Kafamı boşaltmaya çalışıyordum."

Naia kaşlarını kaldırarak Wren'in boğazına küçük bir baskı uyguladı. "Zorlamak ister misin?"

Vücudu onun altında gerildi, gözlerini onun yüzünden saç tokasını kavrayan eline kaydırıldı.

Adamın boynuna baktı. En ufak bir kan damlası boğazının tepesinden aşağı süzülüyordu.

Naia Wren'e yönelttiği tutuşunu hafifletti. Soğuk bir ter avuçlarını . Çok gergindi ve gücü elinden kaçmıştı.

"Kimsin sen?" diye sordu abı içinde. Kan akıtmak istememişti.

İşaret parmağından ıslak bir şey sızdı.

Naia bakışlarını adamın boynundan aşağıya, parmak eklemlerinin arkasına doğru akan kırmızı izlere indirdi. Yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Hafifçe paniğe kapılarak yanaklarındaki iğne batma hissiyle savaştık için kalın kalın yutkundu.

Kafasını kaldırıp baktığında adamın yüzü bulanık bir su birikintisiydi ve oturuyordu. Gözlerini kırıştırdı. Kulakları *patladı* ve sonra çınladı.

Naia yana doğru eğildi. Elinin topuğuyla kendini sert yer örtüsüne .

"İyi misin?" Adamın sorduğunu duydu ama sesi çok geliyordu.

Kafası karışan kadının gözleri, adamın teni boyunca uzanan ve gömleğinin yakasının arkasında kaybolan ince akıntıyı aradı.

Neden şimdi?

Wren'in Marina'nın boğazını kesip açmasını izlemişti ve bundan sağ salim kurtulmuştu.

Bu sadece bir sıyrıktı.

"Hemofobi," diye tükürdü. "Ben... sevmiyorum-"

"Kan," diye bitirdi. "Evet, ne anlama geldiğini biliyorum."

Ona doğru uzandı. Kadın onun dokunuşundan kaçınmak için geri çekildi. Felç kollarını ve bacaklarını kemirdi ve yalpaladı.

"Yavaş ol." Onu omuzlarından yakaladı. "Tuttum seni."

Ondan uzaklaşmak için ellerini kaldırmaya çalıştı ama uzuvları dinlemiyordu ve başındaki dönme daha da kötüleşti.

Bir yabancının önünde kontrolünü bu şekilde kaybetmesi aptalcaydı, hem de bir ölümlünün önünde. Eğer hain bedeni onu terk ederse, Mira'nın bölgesinden sadece birkaç adım ötede .

Alnını adamın göğsüne dayayarak uyuşan dudaklarından kelimeleri zorla döktü. "Çıkarın beni buradan."

KAKALE REG) d ENCE

N Aia gözlerini araladı.

Gözlerini kırıştırdı ve görüşü düzeldi. Küçük, yuvarlak biçimli bir yüz, koyu renk gözleri ve dişleri boyunca mor metal tellerle dolu ayırık ağzıyla ona bakıyordu.

"Sonunda uyandın." Küçük kız geri çekildi ve yatağın yanındaki sandalyeye oturdu.

Naia yabancıya bakarken başının altındaki yastığı fark etti. "Kimsin sen?"

Kız başını eğdi, Naia'nın en küçük kardeşinin kuşunun otların arasında dolaşan bir şeye merakla baktığında yaptığı gibi. "Akane," dedi küçük kız. "Kimsin sen?"

Naia gözlerini hasır mobilyalar ve hoş bir esintiyi içeri davet eden açık pencerelerle dolu odada gezdirdi. Gün ve hava Kaimana'daki yoğunluktan daha hafifti.

Yatağın başucundaki masanın üzerinde paslı renkli su dolu bir kâse ve nemli bir bez duruyordu ve her şey kararmadan önceki son birkaç saniye Naia'nın aklına geldi.

Nabızı sarsılarak ayağa fırladı ve güneş gözlüğü takmış gülümseyen güneşlerden oluşan tuhaf bir desene sahip kıyafetinin pamuklu malzemesini yokladı. O korkunç adamın kıyafetini değiştirdiğini düşününce yanaklarına kan oturdu.

"Onlar annemin pijamaları. Senin kıyafetlerini değiştirdi. Merak ediyorsan diye söylüyorum. Amcam değil. Seni de o temizledi." Küçük kız parlak turuncu boyalı tırnağıyla kirli su dolu kaseyi işaret etti.

"Neredeyim ben?" Naia sordu.

Akane koltuğunda doğruldu, iri, kahverengi gözleri Naia'yı inceliyordu.

Naia arkasına yaslandı, çocuğun kendi alanını işgal etmesinden rahatsız olmuştu. "Sen güzel," Akane dedi, "Gözlem daha ziyade daha a

İltifat. "Neden bu kadar güzelsin?"

Tabii ki. Tanrısallığını gizlememişti. Tam teşhirde olması ve adamın *sadece bir ölümlü olduğuna* dair yaptığı yorum arasında, karşılaşmaları sırasında ondan şüphelenmesine şaşmamalı.

Naia dilini şaklattı ve kollarını kavuşturarak rol yapmaya çalıştı. "Olağanüstü bir cilt bakım rutinim var."

"Ve benim kişisel bir kuaförüm var." Akane homurdandı. "Beni kandıramazsınız, bayan."

Naia küçük kıza gözlerini kırpıştırarak baktı, onun açık sözlülüğü karşısında şaşırılmıştı.

"Yalan söylemek de hoş değil," dedi Akane. "Annem bunun kırıksıklıklara neden olduğunu söylüyor. Sadece bu da değil, amcam seni bulduğu yerde bırakabilecekken kurtardı."

Naia'nın kaşları havaya kalktı. "*Beni nerede buldu?*" Daha çok ona gizlice *yaklaştı*.

"Evet, seni yağmur fırtınasının içinde bırakabilirdi." Akane başını eğdi, bu hareket siyah saçlarının bir kısmını yanağına doğru kaydırды. "Fırtınada dışarıda ne yapıyordun ki?"

Naia sorusunu geçiştirdi ve "Lütfen bana yerimi bildirir misiniz?" diye sordu.

"Kahale malikânesi," diye cevap verdi derin bir ses odanın öbür ucundan.

Naia başını çevirdi. Adam kapının pervazına yaslanmıştı, Yüz ifadesi bir nehir taşı kadar pürüzsüzdü. Siyah saçlarının uzunluğu omuzlarının üzerindeydi ve yarısı toplanmış, telleri yüzüne dökülmüştü.

"Peki ya sen?" Naia cesur bir bakışla ona meydan okudu.

Wren'in sivri ucu boğazındayken bile soruya henüz cevap vermemişti.

"Akane," dedi küçük kıza. "Neden gidip mutfaktan ona bir şeyler getiriyorsun?"

"Biraz *onigiri* artığımız var mı?" Akane dönüp Naia'ya baktı, bir onay işareti bekliyordu.

Naia bu yemeği hiç duymamıştı ve Akane kelimenin son hecesini farklı bir sesle telaffuz etmişti. Dili hafifçe ağzının damağına vurdu. *Li*.

İki dilliydiler. *Büyüleyici*. Naia yavaşça başını salladı. "."

Akane kapıya doğru ilerledi. "Hemen döneceğim, Bayan Lady."

Akane odadan çıktığında Naia başını adama çevirdi. "*Onigiri*?"

"Pirinç topları," diye

açıkladı. "Dil kulağa..."

"Kuzeydoğudan. Annemin ailesinin geldiği yer orası."

Ölümlülerin tüm farklı kültürleri hakkında okumuştı. Nohealani Adası batı bölgesinde, Kaimana Denizi'nin ortasındaydı. Merakı, onun karıştırmak için yoğun bir istekle alevlendi. *Ne tür yemekler yiyorsunuz? Kuzeydoğu yemeklerinin enfes olduğunu duymuştum. Ana dilinizde konuştuğunuzu duyabilir miyim? Bir dili diğerinden daha çok konuşarak mı büyüdünüz-*

Kes şunu.

Yüzünü çevreleyen gevşek saçları geriye doğru ovuşturdu ve dudaklarını yuvarladı.

Daha küçük bir şeyle başlayın.

"Adın ne?" diye tekrar sordu. "Yoksa sana 'Çalıların Arasına Giren Adam' mı demeliyim?"

Kaşlarından biri hafifçe kalktı, sanki onun alaycı tavrını eğlenceli bulmuş gibiydi. "Ronin."

Adını hoş bulmuştu, kulağa kolay geliyordu. Onu iyi tanımamasına rağmen soğukkanlı havasına uyuyordu.

"Peki ya sen?" diye sordu. "'Üzerinde Silah Taşıyan Kadın' mı?"

İçinde bir panik kıvılcımı çaktı.

Battaniyeleri bacaklarının üzerinden attı ve ayağa kalktı. "Saç tokam nerede?"

Pantolonunun ön cebine uzandı ve Wren'i havaya kaldırdı. "Bu mu?"

"Onu hemen geri ver!" Naia odanın öbür ucuna yürüdü ve Wren'i kaptığı gibi götürdü.

Ronin sırttı. "Bakıyorum da kendini daha iyi hissediyorsun."

Bir tanrıça olarak boyu düşünüldüğünde, onun da kendisi kadar uzun olduğunu öğrenmek onu şaşırttı. "Benim olanı almaya nasıl cüret edersin!"

Ellerini ceplerine soktu. Hareketleri aceleye gelmemiştii, sanki ses tonunu hiç umursamıyordu. "Almak isteseydim neden sana teklif edeyim ki?"

Naia Wren'i göğsüne bastırdı, kalp atışları kıvrılmış parmaklarında yankılanıyordu. Samimiyetten şüphe etmek, Ronin'in Wren'i koz olarak ya da satmak için sakladığına inanmak onun doğasında vardı. Ölümlüler sürekli olarak tanrıların kalıntılarını ve eski hazinelerini kendi çıkarları doğrultusunda kullanmak için ararlardı.

Ama Ronin'in yüzünü incelerken, işin aslı onun kendisine yardım etmiş olduğunu fark etti. Tıpkı bayılmadan önce istediği gibi, onu bırakabilecekken başka bir yere götürmüştü ve bu nezaketi en azından küçük bir minnettarlığı hak ediyordu.

Kollarını tekrar yanlarına indirdi ve dilini dişlerinin iç kısmına bastırdı. "Benim adım Naia."

Adının açıklanması ve adamın yakıcı bakışları, bu durumda ne kadar savunmasız olduğunu farkına varmasını sağladı.

Yapacak bir şey olsun diye Wren'i parmaklarının arasında oynatırken, yataktan hiç çıkmamış olmayı diledi. İçini bir aşağılanma rüzgârı yakıyordu, bir başkasına borçlu olmak. Bu yüzden yardım istemekten kaçınıyordu.

Naia dikkatini komodinin üzerindeki kâseye çevirdi ve çenesini yukarı kaldırarak kâseye baktı. "Bir kase pis suyun orada ne işi olduğunu sorabilir miyim?"

Ronin, Akane'nin daha önce oturduğu sandalyeye doğru gitti.

Naia'nın bakışları bol lacivert tişörtü ve bol siyah pantolonundan aşağıya, pırıltılı, parlak pembe terliklerine kaydı. Haince sırtışını gizlemek için alt dudağını ısırdı.

"Kız kardeşim Yuki doktordur," diye açıkladı Ronin. "Seni temizledi ve sana yeni giysiler aldı. Seni hastaneye götürürsem boğazımı keseceğini düşündüm, bir şeyden kaçırıyormuşsun gibi görünüyordu."

Komodinin üzerindeki kâsede duran paslı renkli su, kanadığının kanıtıydı. Kız kardeşi onda hiçbir yara izi bulamadığı için şaşırılmış olmalıydı.

Mira'nın öfkeli gelgiti sayesinde bir deniz yığınının kötü bir şekilde çarpmıştı.

-Şakağında bir yara ve göğüs kafesinin altında bir yara daha açmış. Yaralar Ronin'i bulmadan çok önce iyileşmişti.

Naia çenesini kaldırdı ve kollarını kavuşturarak kendini onun dikkatli gözlerinden korudu. "Bunu takdir ediyorum."

"Ben de babamın balıkçı teknesini yeni yanaştırmıştım," dedi bacağını sabit bir ritimle zıplatarak. "Seni bulduğumda eve yürüyordum. Çalıların arasında saklanmıyordun."

Naia'nın kaşları çatıldı. "Balıkçı teknesi mi?"

"Evet, babamın önce bir balıkçılık şirketi vardı."

Naia onun kıvrak yapısını, sadece doğal fiziksel emeğin sağlayabileceği kaslarla şekillenmiş kollarını ve omuzlarını inceledi. Belli ki balıkçı teknesi kullanmaya yabancı değildi.

Ses tonundaki hafif düşüş ve *baba* kelimesini söylerkenki gerginlik fark edilmemiş değildi. Bu, ona ilişkileri hakkında soru sormak için onu cezbettiler. Hepsini biriyle yankı uyandırmak için duyduğu açgözlü arzu içindi.

Ebeveynlerinizden biriyle karmaşık bir ilişkiniz var mı? Evet, benim de! Hadi arkadaş olalım.

Kesinlikle olmaz.

Naia'nın Wren'i kavrayışı sıkılaştı, kanatlarının kenarı göğüs kafesine baskı yapıyordu. "Eğer su üzerindeysen, fırtınaya yakalandın mı?"

Ağzının bir köşesi yukarı doğru çekildi. "Benim için endişelendiğini mi ifade ediyorsun?" Naia ona düz bir bakış atarken, adamın sinsî sırıtışının her zerresinin midesinin derinliklerinde dönüp durduğunu hissetti. "Seni yutmamış olması çok yazık yukarı."

Gözlerinde bilmiş bir parıltıyla çenesini kaşdı. "Böyle rastgele bir fırtınaya neyin sebep olduğunu merak ediyorum. Radarda görünmediği kesin."

Ona ters ters baktı.

Kaşlarını kaldırdı, bakışlarını bir meydan okumayla tuttu. *Bana sırlarını anlat*, dedi.

Çenesini açtı ve devam etti. "Yakınlarda otel var mı?" "Adadaki otel ve pansiyonların çoğu turistler tarafından doldurulmuş olacak. Yaz Gündönümü Festivali bugün olduğu için."

Ölümlülerin kutlamasını tamamen unutmuştu.

Yaz Gündönümü Festivali Denizin Yüce Tanrıçası onuruna düzenlenirdi. Akşam karanlığı çöktüğünde ada sakinleri günün avlarını kurban eder ve denizin yüzeyini yüzen fenerlerle aydınlatırlardı. Mira'nın mahvetmeyi göze alamayacağı bir kutlamaydı çünkü Nohealani Adası sakinlerinin tapınması olmadan gücü azalırdı.

Naia saçlarını omuzlarından yukarı kaldırdı ve parmaklarının etrafında döndürdü.

Ronin ona bakmaya devam etti, sanki zihnini okumaya çalışıyormuş gibi beden dilini ve tiklerini inceledi. Delici bakışları onu birçok nedenden ötürü tedirgin ediyordu. Bunlardan en önemlisi kendini çok açıkta hissetmesiydi ve bu onu ifadelerine aşırı dikkat eder, kendini çok fazla ele vermekten sakınır hale getirmişti.

Wren'in sivri ucunu parmaklarının etrafına ördüğü topuzun içinden geçirerek yerinde tuttu ve ardından dikkatini metal karyola direğine verip yontulmuş beyaz ucunu karıştırdı.

Festival ona Finnian'ın yaşadığı Hollow Şehri'ne giden yolu bulması için gereken zamanı kazandıracaktı. Naia ona ulaşabilirse güvende olacaktı.

Ancak ölümlü topraklara son ayak basışının üzerinden bir asırdan fazla zaman geçmişti. Zaman değişmişti. Artık asfalt yollar ve araçlar vardı; teknoloji ve internet denen bir şey. O zamanlar var olmadığı için Hollow City'nin nerede olduğunu bilmiyordu. Naia'nın gideceği yere kadar yürümek istemiyorsa paraya ihtiyacı olduğundan bahsetmiyorum bile. Yürüyerek gideceği yönü biliyorsa bu söz konusu bile olamazdı.

Mira'nın geçmişte verdiği bir ceza Finnian'ın sağ kulağını sağır etmiş ve onu çağrılmaz hale getirmişti. İletişim olmadan Naia işleri tek başına çözmek zorunda kalacaktı.

"Kalacak bir yere ihtiyacın varsa, birkaç günlüğüne burada kalabilirsin," dedi Ronin, sanki onun bu konudaki şiddetli düşüncelerini duyabiliyormuş gibi.

Teklifi düşünceliydi ama kendisinin ve ailesinin güvenliğini riske atacaktı. Peşinden gönderilen tanrılar, yollarına çıkan ölümlülere zarar vermekte tereddüt etmeyecekti.

Naia elini havada sallayıp etrafındaki boşluğu işaret ederken beyaz boya lekeleri tırnağının altına yapıştı. "Ne tür bir adam bir yabancının evine izinsiz girmesine izin verir?"

Ronin dirsekleri üzerinde öne doğru eğildi ve ellerini birleştirdi. "İçgüdüsel bir his diyebilirsiniz ama bana zararsızmışsın gibi geliyor."

"Sana boğazını nasıl kesmeye çalıştığımı hatırlatabilir miyim?" Naia Ronin'in boynunda, adem elmasının birkaç santim altındaki kabuk bağlamış yarayı işaret etti.

Soluk soluğa bir kahkaha attı. "Yakın zamanda unutacağımı sanmıyorum."

"Bana dikkatsizmişsin gibi geliyor."

"Bana ya da aileme bir zarar getirecek misin?" diye sordu daha samimi bir tonda.

Göğsünde kabaran suçluluk duygusuyla, "Hayır," diye ofladı. Teknik olarak bu bir yalan değildi. Onlara zarar vermeyecekti.

Sandalyesine geri yaslandı ve omzunu ovuşturdu. "O zaman endişelenecek bir şey yok."

Gözbebeklerinin arkasında gerginlik birikti ve ovalanamamak için tırnağının altındaki boya parçalarını topladı. Onda

ondan faydalanmayı bu kadar kolaylaştırmak için?

Gidecek başka bir yeri olmadığına elbette onun evinde kalacaktı. Yine de bir parçası, teklif etmek yerine onu dışarı atmasını diledi. O zaman sokakta uyurken ona küfredebilirdi.

Ronin ayağa kalktı. "Bizimle kalmana sevindim." Naia gözlerini kısıtı. "*Biz kimiz?*"

Odanın ortasında durdu ve tekrar ona baktı. "Kız kardeşim ve yeğenim burada yaşıyor."

"Peki ya sen?"

"Hayır, ben Hollow City'de yaşıyorum."

Naia bu ironiye gülmemek için dudaklarını büzdü.

Şehir büyücülerin yaşaması için kötü şöhretli bir yerdi. Ölümlü Topraklar'a gidip gelen kardeşlerinden duyduğuna göre, büyücü nüfusu tanrıları tedirgin ediyordu. O kadar ki, oradan hep birlikte kaçınırlarmış.

Ronin'in onu ihtiyaç duyduğu anda tesadüfen bulan, ona kalacak bir yer öneren ve gereken şehirde ikamet eden bir adam olduğuna inanmak aptalcaydı. Kader henüz ona böyle bir iyilikte bulunmamıştı. Bir tür art niyeti olmalıydı.

Sen büyücü müsün? Ona sormak istedi. Büyücüler düzenli olarak tanrı işlerine karışarlardı ve Naia, Mira'nın bu kadar ileri gidebileceğini tahmin edemezdi.

Soru dilinin ucuna bir buz küpü gibi oturmuştu ama onun da kendi dilinin ucuna oturduğunu hissettiği bir soruyla karşılık vermesinden korktuğu için sormaktan kaçındı. *Sen bir tanrıça mısın?* Cildindeki kan izlerinin yaralanma olmadan ya da tanrısallığının tam olarak sergilenmesinin başka ne açıklaması olabilirdi?

"Ne zaman geri döneceksin?" diye sordu.

Omuzlarında taşıdığı rahat mizacı bir sertlik kapladı. "Birkaç gün. Neden sordunuz?"

"Şehre gitmem gerekiyor." Alt dudağını dişledi, vücudunun her yerinde rahatsızlık hissi vardı. Başkalarına bel bağlamanın getirdiği tiksindirici bir yan etkiydi bu. "Sizinle seyahat edebilir miyim?"

Ronin uzun bir süre ona baktı, gözleri yüzünde geziniyor, kataloglama yapıyordu. Bu sadece onun tedirginliğini artırdı.

"Elbette," dedi. "Muhtemelen iki gün sonra feribotu erkenden yakalarım. Sen de var mısın?"

Başını salladı ve metalin üzerindeki beyaz boyanın döküldüğü karyola direğinin ucuna baktı.

"Şimdilik festivale gidiyoruz. Sen de bize katılabilirsin."

Başını kaldırdı ve küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Bunu düşüneneğim."

Belli ki gidecekti. Yüzyıllardır kutlamayı bir ölümlünün bakış açısından deneyimlemek için can atıyordu.

Geçtiğimiz yüzyıl boyunca her yıl, Mira'nın büyük salonunda düzenlediği şatafatlı bir doğum günü etkinliğinin ardından Naia, şekil değiştirmiş haliyle Kaimana'dan yüzeye çıkar, kendisini Kaimana'ya bağlayan lanetin gereğini yerine getirmek için yüzgeci suda sıyrılan bir deniz kayasının üzerine çıkar ve ölümlülerin kutlamalarını izlerdi.

"Gidip sana Yuk'un saçma pijamalarından başka giyecek bir şey bulayım."

Naia'nın gözleri, adam odadan çıkarken omuzlarının arkasını takip etti.

Kaslarındaki gerginlik gevşedi ve kapatmak için aralık kapıya doğru ilerledi.

Etrafında döndü, derin, konsantre bir nefes aldı ve hızla tanrısallığını gizledi.

Daha sonra odanın diğer tarafına doğru ilerledi, bunu yaparken zeminin eski ahşap tahtaları ayaklarının altında gıcırdadı ve açık pencereden dışarı baktı. Deniz bu açıdan gerçekten de büyüleyici bir manzaraydı. Göz alabildiğine uzanan güneş ışığının altında parıldayan, dalgalarla taçlanan akuamarin mermer bir yüzey.

Manzarayı içine çekerken göğsünde coşku dalgalanıyordu. Deniz bir kubbe gibi üzerinde değil, önündeydi.

Bir mucize eseri Kaimana'dan kurtulmuştu.

Yeni bir lanet pahasına.

İçini bir huzursuzluk dalgası kapladı. Avucunun içini inceledi, hâlâ Cassian'ın izi yoktu. *Şimdilik.*

Finnian ne yapacağını bilir.

Kapı çalındı.

Naia arkasına dönüp baktığında Akane'nin kafasının içeri girdiğini gördü. "İçeri girebilir miyim?" "Evet," dedi Naia.

İçeri süzülen güneş ışığı Akane'nin parlak siyah saç örgülerinden yansıyor ve üzerinde ışıltılı bir tek boynuzlu at resmi olan beyaz bir tişört giymişti.

Akane Naia'ya üçgen şeklinde bir pirinç topağı uzattı. "bakalım."

Naia pirinç parmaklarına yapıştığında yüzündeki dehşeti gizleyemedi, sadece Mira'nın büyük salonundaki ziyafetlere alışkındı -kızarmış deniz ürünleri, kızarmış patatesler, sote sebzeler ve sonsuz çeşitlilikte taze meyveler ve masa boyunca dizilmiş üç katmanlı tatlılar.

Yemek, Naia'nın her zaman keyif aldığı gereksiz bir zevkti.

"Orada, *nori*'nin üzerinde tut." Akane'nin eli kalktı ve pirincin dibindeki yeşil şeridi işaret etti. "Böylece parmakların kirlenmez."

"Teşekkürler," dedi Naia, çocuğun azarlaması ilgisini çekmişti. Kaç yaşında olduğunu sormak Naia'nın aklını çeldi. Boyuna bakılırsa dokuz ya da on yaşından büyük olamazdı.

"Farklı görünüyorsun." Akane'nin yüzü buruştu, Naia'nın yüzüne daha yakından bakmak için boynunu uzattı. "Gözlerin kahverengi. Bir saniye önce yeşildiler." Yanaklarını işaret etmek için bir kolunu kaldırdı. "Cildin de bebeğiminkine benziyordu."

Naia alay etti. "Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Gümüş rengi saçlarının rengini değiştirmeyi düşünmüştü ama bunun Ronin ve meraklı küçük kızın sorularına neden olabileceğine karar verdi. *Saç boyası olmadan saç rengini nasıl değiştirdin?*

Düşüncelerinde haklı olduğunu bilmek güzel.

"Benimle uğraşmayın, Bayan Lady." Akane Naia'yı tepeden tırnağa inceledi. "Bir saniye önceki kadar güzel değilsin."

Naia kremalı, keskin ton balığıyla dolu dolgun pirinçten büyük bir ısırık aldı. *"Ben buradayım."*

Akane kaşlarını çattı ve gözlerini devirdi.

Çiğnerken Naia'nın yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Susam ve tuzun tatlarını ve deniz yosununun çıtırtısını inceliyordu.

Akane tırnaklarındaki yontulmuş mandalina cilasını karıştırdı. "Bunları ilk kez kendi başıma yapıyorum. Herkes bana iyi olduklarını söylüyor ama ben ikna olmadım. O yüzden bana karşı dürüst ol."

Naia bunu bir ısırık daha alarak noktaladı. Akane gülümsedi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Giydiği burnu açık terliklerin içindeki uyumsuz çoraplar Naia'nın gözüne çarptı. Ronin'inkilere benziyorlardı. "Kaç yaşındasın sen? Çocuklar nadiren yemek yapmayı bilir."

Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Büyükannem bana nasıl yapılacağını öğretti. Onun kadar iyi değilim ama bir gün olmayı umuyorum."

Sözlerinde yas vardı. Naia'nın çok iyi tanıdığı bir yas.

"Öyle olacağına inanıyorum," diye mırıldandı Naia. "Onları zaten oldukça lezzetli yapıyorsun."

"Ne zaman istersen sana daha fazlasını yapabilirim. Cenaze töreninden kalan biraz var."

Naia bu terimi ölümlüler üzerine yaptığı çalışmalardan tanıyordu. Cenaze, ölümler için yapılan bir törendi. Kültüre bağlı olarak cenaze törenleri farklıydı ama genellikle yemek olurdu.

"Büyükannen vefat mı etti?" Naia yutkunamadan soru ağzından kaçırverdi.

"Bir yıl önce." Akane kaşlarını çattı ve parmaklarıyla yeniden oynamaya başladı. "Babam geçen hafta vefat etti."

Keder Naia'nın içinde hiçbir zaman yeterince uzağa kaçamadığı derin bir keder bırakmıştı. Yıllar geçtikçe, kederin acısının aşk için ödenmesi gereken acımasız bir bedel olduğunu öğrenmişti. Bir insanı asla gerçekten terk etmezdi, sadece boyut olarak küçülürdü.

Akane'ye sarılmak ya da cesaretlendirici sözler söylemek istedi.

Zaman iyileşecek ve hissettiğin ağırlık geçecek-

Ne yapıyorsun?

Elindeki pirinç topuna baktı.

Başkasını önemseme.

Bu sadece kalp kırıklığını daha da acı verici hale getirirdi.

Naia ağzındaki yuttu ve pirinç topunu komodinin üzerine bıraktı.

"Sakıncası yoksa, festivalden önce biraz dinlenmeyi tercih ederim." "Oh, tamam," dedi Akane. "Öğle yemeği vaktinde gelip seni alırım-" "Bırak beni," diye tersledi Naia.

Akane yüzünü buruşturdu.

Naia bakışlarını pencereden dışarı çevirdi, Akane'nin yüz ifadesindeki buruşmayı görürse kararlılığının sarsılacağından korkuyordu.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver." Akane'nin sesi öncekinden çok daha kısıktı.

Kapı tıkırdayarak kapandı.

Mira'nın kendisini reddedilemeyecek kadar küçük hissettirdiği tüm zamanlar Naia'nın zihnini kurcalıyordu. Anılarla birlikte midesine bir burukluk çöktü. Ama Naia küçük kızın nezaketinin bir şey ifade etmesine izin veremezdi. Onun dünyasında nezaket diye bir şey yoktu. Daha büyük bir iyilikle değil. Kesinlikle kalpten gelmiyordu. Bir çocuktan ya da bir tanrıdan.

Kahale ailesi Finnian'a olan yolculuğunda bir basamaktan başka bir şey değildi ve onların kendisi için önemli olmasına hiçbir şekilde izin vermeyecekti.

Sonunda, Mira'nın onun için gönderdiği tanrıların elleriyle ya da ölümlülüklerinin kırılganlığıyla öleceklerdi.

Naia omuzlarını dikleştirdi ve bir kez daha denizin ötesine baktı.

Ancak bu sefer manzara onu daha da sertleştirmişti.

TKE GUMMER GOLGT) CE

"I Baban için çok üzgünüm." Ronin ve kız kardeşi Yuki'ye yaklaşıp başsağlığı dileyen beşinci kişiydi.

Naia asfaltta bir ayağından diğerine geçerken, rahatsızlığı yüzüne vuruyordu.

Ayak tabanlarını. Uzun, turuncu koniler ve bir tabelayla kapatılmış yol şeridi boyunca yoğun çevresini kontrol ediyordu. İnsanlar arkalarından, etraflarından ve önlerinden akın ediyordu. Birbirlerinin etrafından dolanıyor, sıra sıra tezgâhlarla sıkıştırılmış dar sokağın şeridini dolduruyorlardı. Mangalda pişmiş et ve şekerli meyve kokuları havada uçuşuyordu.

"Teşekkürler, Lana." Yuki yabancıya kibarca el salladı. "Standınıza daha sonra uğrayacağız."

Ronin cevap olarak hiçbir şey söylemedi. Dümdüz ileriye, kalabalık alanın üzerinden festival çevreleyen ağaçların tepelerine baktı, elleri koyu renk pantolonunun cebindeydi. Bol, mor kareli bluzu ön kollarının üzerine dökülüyordu ve yüzünde rahat bir ifade vardı.

Yine de Naia onun çenesindeki gerginliği derisinin altında esneyen kaslardan fark edebiliyordu.

Ağır adımlarla festivalin içine doğru yürüdüler. Müziğin alçak tınısı altında ses grupları birikmişti. Naia'nın bakışları kucaklarında atıştırmalıklar ve büyük pelüş hayvanlar taşıyan yoldan geçenlere kaydı.

"Nana festivalde tentürlerini ve bitkisel ilaçlarını satardı." Yürürlerken Akane Naia'ya doğru yöneldi. "Babam onun geleneğini sürdürdü."

"Ne eğlenceli bir hobi," dedi Naia, başka herhangi bir sempati ifade etmekten kaçınarak.

Küçük kıza bakmaktan kendini alamadı. Akane'nin saçları toplanmıştı ve üzerinde çiçek desenli, kadife rengi pamuklu bir elbise vardı. Küçük beline kırmızı bir kuşak sarılmıştı. Yuki de benzer bir bornoz giymişti ama onunki mavi renkteydi.

Bir *yukata*, Yuki, evden çıkmadan önce Naia ona iltifat ettiğinde. Anne tarafının kültüründe festival sırasında giymek bir gelenektir.

Yuki nostaljik bir gülümsemeyle, "Gideli bir yıl oldu ama hâlâ onun tıbbi eserleriyle dolu bir odamız var," diye düşündü. "Babam geleneği sürdürmemem ve onun tezgahını onun yaptığı gibi kurmamam için bana söz verdirdi. *Git festivalin tadını çıkar*," diye taklit etti bariton ve derin bir sesle. "Kelimenin tam anlamıyla bana son sözleri."

Naia garip bir gülümseme verdi, son sözlerinin bu olmasını nasıl karşılayacağından emin değildi.

"Tamamen şaka." Yuki, Naia'nın yüzünü kaplayan ifadeye güldü. "Elbisemin sana uymasına sevindim. O şeyi yıllardır giymemiştim."

Hafif rüzgâr Naia'nın duştan sonra yatağının üzerinde bulunduğu çiçekli güneş elbisesini dalgalandırdı. Elbisenin boyu dizlerinin hemen üstüne geliyordu. Elbiseler hiçbir zaman ilk tercihi olmamıştı ama giydiği saçma sapan pijamalardan daha iyiydi.

"Buralı olmadığın için bu festivallerden birine hiç gitmediğini varsayıyorum." Yuki Naia'nın yanına yaklaştı, omuzları çarpıştı. Naia keskin bir nefes aldı ve uzaklaştı. Yuki fark etmemiş gibi görünüyordu. "Traşlanmış buz standları her şeyin yeridir. Her zaman yoğunlaştırılmış sütlü olsun. Ölü hayvan görmek sizi korkutuyorsa kızarmış domuz ziyafetinden uzak durun."

Naia o gevezelik ederken kadının görünüşünü inceledi. Ronin'inkine benziyordu; ceviz ağacı rengine derin gözleri, kısa çene çizgisine doğru sallanan kırpılmış simsiyah saçları, koyu mora boyanmış ince üst dudağı ve dolgun alt dudağı vardı.

"Eğer çiğ balık seviyorsanız, bir poké kasesi deneyin derim. Herhangi bir stand işinizi görür. *Oh!* Ve eğer oyunlardan hoşlanıyorsanız, Japon balığı tezgahı eğlencelidir, ancak kazandığınız her balığı tanrıça için denize atmanız gerektiğini bilin."

Sanki Naia Mira uğruna her şeyi feda edebilirdi. "Teşekkür ederim," dedi Yuki'ye.

Akane daha hızlı hareket etmek için onu kolundan çekiştirdi. "Anne, hadi gidelim."

"Biliyorum, ben de açlıktan ölüyorum." Yuki kıkırdadı, dikkatini tekrar Naia'ya vermeden önce başını salladı. "Biraz kalamar *luau* yiyeceğiz. Ronin seni tören dansına götürsün. Yaklaşık on dakika içinde başlayacak. Gerçi bu huysuz herif" -Yuki kardeşini dirseğiyle dürttü

-"sıkılmış bir ergen gibi davranacak, her saniyeden nefret edecek. Bilin ki o çok mutsuz değil, sadece festivalden kaçıyor. Sizi üzmesine izin vermeyin."

Ronin'den bir alay sesi yükseldi.

Yuki başını ona doğru çevirdi, bu hareket bir baykuşun başını yavaş ve metodik bir şekilde çevirmesine benziyordu. Neşeli aurası biraz karardı ve bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Tanrı aşkına Ronin, şu tavırlarından vazgeç ve hayatında bir kez olsun keyfine bak."

Çenesindeki kaslar tekrar gerildi.

Gözleri, sanki yanında bir çocuk olduğunu hatırlatmak istercesine Akane'ye kaydı. "Bugün ben istediğim için geldin ama en azından bir şey yapıyormuş gibi davranabilirdin."

Yuki onu azarlamaya devam etti. "Bu yüzden değilse bile, arayıp koyda bir yabancı bulduğunu söylediğinde koşarak eve geldiğim ve henüz soru sormadığım için."

"Yuki." Ronin'in gözleri ona doğru parladı, koyu gölgeleri bayatlamıştı. "Anladım."

"Oh, bakın!" Akane sağ taraflarındaki patikadan aşağıya, hedefe su tabancası gibi görünen bir şeyle ateş eden insanların bulunduğu bir tezgâha doğru fırladı.

Yuki Ronin'in gözlerini bir süre daha tuttu, ikisi bir tür sessiz kardeş iletişimi kurdular.

Sonunda Yuki ayrıldı ve Naia'ya göz kırptı, Akane'nin onu sürüklemesine izin verirken hafif tavrına geri döndü. "Siz ikinize iyi eğlenceler," diye şarkı söyledi.

Ronin gözlerini devirdi.

Kalabalık Akane ve Yuki'yi yuttu. Çok fazla insan vardı. Naia gelmeye karar verirken bir kez daha düşündü. Festivalin bu kadar kalabalık olacağını tahmin etmemişti.

Paranoya üzerine çöktü ve sardı. Tanıdık ya da sıra dışı bir şeyler bulmak için etrafındaki yüzleri hızla incelerken, Wren'in saç örgüsünü kontrol ederek saç tokasının hâlâ orada olduğundan emin oldu.

Ronin ondan birkaç adım ötede durmuş, kaşlarını çatmış bekliyordu. "Geliyor ?"

"Eğer daha yavaş yürürsen, evet." Naia onun arkasından yaklaştı.

"Neredeyse aynı boydayız. Bence o uzun bacaklarınla daha geniş adımlar atmalısın."

Yan yana yürürlerken adamın çıplak bacaklarına yan gözle bakmasını kaçırmadı.

Yanakları diken diken oldu. "Saç tokamı tekrar çıkarmadan önce bacaklarıma bakmayı bırakmanı öneririm."

Ronin güldü.

Yolun sıkışıklığı onun yanında yürümesine neden oldu. Adamın kolu her adımda kızın kolunu sıyrıyor ve bu dokunuş onu rahatsız ediyordu. Her karşılaşma ciğerlerindeki nefesi daraltıyordu.

Bir saniye daha dayanamayarak aralarındaki boşluğu genişletti.

Ronin ona baktı. "Daha önce hiç bu festivallerden birine katıldın mı?"

Önünden geçtikleri tezgâh dikkatini çekti. Akane'nin yaşlarında küçük bir kızın elinde çikolata kaplı bir muz vardı.

Naia adım atarken duraksadı, lezzetli görünen ikram karşısında ağzı sulanmıştı. "Evet, ama farklı bir açıdan. Ben uzaktan izledim."

Ronin yürümeyi bıraktı ve o da aynısını yaptı.

Naia bakışlarını küçük kızın bileğinden aşağı damlayan meyve tatlısından ayırıp Ronin'e çevirdi.

Ona baktı, delici bakışları yüzünün her santimini katalogluyor, bir şey arıyordu.

Naia geriye dönüp verdiği yanıtı kafasında tekrar gözden geçirdi ve verdiği yanıtın kulağa ne kadar şüpheli geldiğini düşünerek içten içe homurdandı. *Ne tür bir insan festivali uzaktan izler?*

"Ben katılamadım," diye açıkladı.

Ronin ona bakmaya devam etti.

Nabızı kekeledi ve başka bir bahane bulmaya çalıştı.

Uzun bir saniyenin ardından çenesini arkalarındaki tezgâha doğru salladı.

"Bir tane ister misin?"

Tanrım, gerçekten de

öyle. "Evet, lütfen."

RONIN MUZLU TATLIYI NAIA'YA UZATTI, ÇİKOLATA KAPLAMASI
gökkuşağı renklerinde serpmelerle süslenmiş.

"Ben çocuk değilim," dedi Naia. "Bana sade çikolatalı bir tane alabilirdin."

Ronin kalabalık tezgâh koridorunda ilerlemeye devam etti.

"Yapabilirdim ama bu senin ilk Yaz Gündönümü Festivalin." Adam ona daha iyi bakabilmek için başını eğdi ve kız da onun adımlarına yetişebilmek için hızını artırdı. "Ayrıca sen de serpme seven bir kıza benziyorsun."

Çubuktaki muzundan bir ısırık aldı. Çikolatanın soğuk örtüsü ön dişlerinin arasında çıtırdadı ve meyvenin doğal tatlılığı ile bitter çikolatanın acılığı, gelecekte takıntı haline getireceği yeni bir kombinasyondur.

"Peki, karar nedir?" Ronin sordu. Bir

ısırık daha aldı. "*Eğer yemekse.*"

Kıkırdadı. "İyi mi?"

Naia başını salladı, festival ikramı kadar anlamsız bir şey için duyduğu heyecandan en ufak bir utanç duymuyordu. Düğününden haftalar boyunca midesi hiçbir şey yiyemeyecek kadar bulanmıştı.

Nohealani Adası'nın meydanına yaklaştıklarında Naia ilahi sesleri duydu. Ada sakinlerinin Denizin Yüce Tanrıçası'nı öven sesleri.

Bir performansın etrafında toplanan kalabalığın arasına girdiler. Birkaç kişi aşırı heyecanlı ifadelerle izliyor, ellerinde bir cihaz tutuyor ve performansı bir ekrana kaydediyordu.

"Nedir bu?" Naia önlerindeki kadının havaya kaldırdığı dikdörtgen cihazı işaret etti.

Ronin bir kahkaha attı.

Naia cevap almak için ona bakmaya devam edince, Naia'ya baktı.

Adamın gözleri inceldi ve kadın yutkundu. Bu soruyu sormak yanlıştı.

"Bir cep telefonu," diye cevap verdi, ses tonunu şüphcilik kaplamıştı.

Laneti nedeniyle hiç görmemişti. Bu teknolojik aleti kardeşlerinden duymuştu ve hepsinde bir tane olduğunu iddia ediyorlardı.

Naia gösteriyi daha iyi görebilmek için kalabalığın içine doğru bir adım attı.

Geleneksel Nohealani kıyafetleri giymiş altı kişi -boyunlarında çiçek çelenkleri, palmiye yapraklarından yapılmış etekler ve göğüslerinin üzerinde hindistan cevizi kabukları olan kadınlar- davulların ritmine göre koreografi yaparak devasa Mira heykelinin etrafında dönüyorlardı.

Herkes şarkı söyledi: "Ey Denizlerin Yüce Tanrıçası, hayatlarımızı sana adıyoruz. Kurduğun adayı besliyor, kalplerimizi ve ruhlarımızı sana adıyoruz. Bağlılığımız sonsuza dek sana ait. Adamızı ve hayatlarımızı kutsa."

Naia gözlerini dikmiş, Mira'nın taştan oyulmuş resmine bakıyordu. Ada çiçekleri klasik yan örgüsünü omzundan aşağıya doğru süslüyordu. Kollarını açmış, merhametli bir tanrıça olduğunu ima eden bir jestle tapınanlarını sözde onlara bahsettiği korumaya davet ediyordu - oysa kendisi böyle bir şey sunamayacak kadar erdemliydi.

"Muz nasıl?" Ronin sordu.

Ses tonundaki bir şey samimiydi, sanki onun rahatsızlığını hissedebiliyordu ve bir şekilde yardım etmek istiyordu.

Bu durumda Naia muzı ağzına götürdü. "Tatmak ister misin?"

"Hayır, muzdan nefret ederim. Ama şu ikramına bak. Bana ısınıyor olmalısın."

Kaşlarını çatarak teklifini geri çekti ve parmaklarındaki eriyen çikolatayı yaladı. "Pek sayılmaz. Bu kadar fallik bir şeyi yemeni izlemenin komik olacağını düşünmüştüm."

Ronin sırttı. "Bunu sana neden aldığımı sanıyorsun?"

Naia'nın ağzı açık kaldı.

Adamın gözleri gülümseyerek parlıyor ve kadının midesinde onaylamadığı bir dalgalanmaya yol açıyordu.

Naia çenesini ondan yana çevirerek *fallik* parçadan bir ısırık daha aldı. Tatlı.

Ronin dirseğiyle hafifçe onun kolunu dürttü. "Şaka yapıyorum."

Kız irkildi ve Ronin geri çekildi.

Naia bunun kendi dokunuşu olmadığına onu ikna etmek istedi. *Hepsi* dokunmaydı. Travmatik bir tepkiydi. Aradan ne kadar zaman geçerse geçsin ya da vücudunu başka türlü tepki vermesi için ne kadar eğitmeye çalışırsa çalışsın, hiçbir şey işe yaramıyor gibiydi.

Ağzı çikolatalı muzla doluyken onun önünde yürüdü. "Hadi gidelim. Ben hâlâ açım."

ADAM ÖNDEN GİTTİ VE KADIN BİRKAÇ ADIM GERİDE KALDI, SESSİZ, AŞIRI-her şeyi analiz ediyor.

Onu kırdım mı? Ya onunla kalmam için yaptığı teklifi geri çekerse? Sorun değil.

Her şey yolunda.

Bir otelde kalabilirim-

Kalbi sıkıştı, sanki biri göğsüne uzanıp onu yumruklamış gibi

o.

Han yok.

Son kaldığı evde olanlardan sonra olmaz.

İç geçirerek festival alanındaki kalabalığa bir kez daha baktı

Sıra dışı bir şey aramak için insandan insana dolaşıyordu. Yüzyıllar önce ölümlü topraklarda ilk ortaya çıktığı zamankinden farklı kıyafetler ve saç stilleri dışında hiçbir şey dikkatini çekmemişti.

Ronin hızını yavaşlattı ve durduğunda Naia neredeyse topuklarına basacaktı.

Onun bakışlarını takip ederek ilerideki belirli bir standı yöneldi.

"Buzlu dondurma mı?" Üstteki orantısız tabelayı okudu. "Kulağa umut verici geliyor. Yine de, tam olarak nedir?"

"Karıştırılmış buz, genellikle şuruplar ve meyvelerle süslenir." Sesi tuhaf geliyordu. Rahatsızlığa benzer bir duyguyla kaplıydı ama daha derin bir şeydi.

"Sanırım daha önce bir tane içmişsinizdir?" Naia onun yanına yaklaştı, yüzüne bakmak istiyordu.

Ona bir tomar para uzattı ve arkasını döndü. "Ben şurada bekleyeceğim. Git kendine bir tane al."

Kadının cevap vermesine fırsat vermeden ona sırtını döndü ve uçurumun kenarına doğru uzaklaştı.

Sorusunu duymuş muydu, yoksa söylediği bir şey sinirlerini mi bozmuştu? Değişimi hemen oldu; esprili şakaları durdu, soğukkanlı tavrı omuzlarının gergin bir çizgisiyle sertleşti.

Sırada beklerken, dondurma standına hızlıca bir göz attı. Cadde boyunca uzanan çadırların aksine, bu küçük bir yapıydı ve kırmızıya boyanmış, çalışanların sipariş aldığı geniş açıklığın altındaki alt kenar boyunca bir deniz manzarası duvar resmi vardı. Dış cephenin bir tarafında uzanan lezzet listesine göz gezdirdi. İki seçenek vardı: Kendisi yapmak ya da özel bir sipariş vermek.

Sıra kendisine geldiğinde, Yuki'nin bilgece sözlerini hatırladı. "Sanırım yoğunlaştırılmış sütlü spesiyal alacağım ve..." Onu eğdi

yabancı kelimeyi dikkatle telaffuz ederek başını salladı. "*Azuki* fasulyesi."

Siparişini alan kadın, cep telefonlarından daha büyük bir ekrana dokunmaya ara verdi ve bakışlarını Naia'ya çevirdi. Mavi ve sarı parıltılar gözlerinin etrafında ve yanaklarında ışıldıyordu. Tropik çiçekler siyah saçlarını süslüyordu. "Hiç *azuki* fasulyesi yediniz mi?"

Naia başını salladı ve elindeki banknotları parmaklarının arasında oynattı.

"Bunlar şekerde haşlanmış kırmızı fasulye. İyi bir tatlılık seviyesine sahipler."

"Başka bir şey söyleme." Naia ona parayı uzattı. "Tatlı ikramlara bayılırım." Kadın gülerek Naia'dan parayı kabul etti.

Birkaç dakika içinde ona büyük bir kâse uzattı. Küre şeklindeki yeşil mermer buz ve dondurmanın arasına bordo, kahverengi bir *azuki* fasulyesi tabakası yerleştirilmişti. Bu şaheseri çevreleyen dört adet kar renginde yuvarlak ikram vardı.

Kuyruktan çıkıp plastik kaşığı kutusundan çıkarmak için acele ederken içini fırtınalı bir heyecan dalgası kapladı.

Bir ısırık dörde dönüştü. Tatlı vanilya fasulyeli dondurma ve buzun sağladığı kremsi, topraksı lezzet mükemmel, zengin bir tat kombinasyonuydu. Naia Ronin'in yanına dönerken nereye gittiğine zar zor odaklanıyordu.

Turistlerin, cep telefonlarını deniz manzarasına doğru tutarak *hayran hayran baktığı* kayalığın ucunda durdu.

"Kız kardeşin çok zeki," dedi Naia bir lokma alırken. "Yoğunlaştırılmış süt cennetten . Yine de buradaki küçük ikramların ne olduğundan emin değilim." Bir tanesini dürttü. Yumuşacıktı.

Ondan bir gülümseme ya da sessiz bir kıkırdama daha bekliyordu ama adam onu duymamış gibi gözlerini kısarak ufka bakıyordu.

"Ronin?"

Gözlerini kırıştırdı ve sonra başını ona çevirdi. "Özür dilerim.

Ne?" "Bu ikramlar..." Bir tanesini aldı ve görmesi için ona uzattı.

"Mochi." Sesi bir yerden geliyordu. Bakışlarını kızın başının üzerinden kaldırdı. "Bu bir pirinç keki. Güzeldir. Hemen döneceğim."

yöne doğru gitti ve Naia'yı ağzı bir karış açık, bıraktı.

Bu da ne...?

Naia ağzına bir kaşık buz attı ve onu takip etmek için karşıdan gelen trafiğin arasından sıyrıldı. Naia'nın onu takip edip etmediğini görmek için arkasını kontrol etmedi bile. Uzun siyah saçlarını arkadan bağlamıştı ve bulundukları caddenin akıntısına karşı ilerleyen tek kişiydi.

Adamın patikadan ayrılıp tropik bitki örtüsüyle kaplı orman hattına dalması onu şaşırttı.

Naia önünden geçerken elindeki kâseyi çöp kutusuna attı; bu hareket, lezzetli tatlıyı bitiremediği için içini biraz burktı. Yapış yapış olmuş ellerini elbisesinin ön tarafına sildi ve tropik eğrelti otlarından oluşan yemyeşil bir koruya adım atarak ormanın derinliklerine doğru ilerledi. Ağaçların yastığı, o festivalin sesinin bir kısmını bastırıyordu.

Ölümlüyü bir ekmek ağacının gövdesine çömelmiş, başı dizlerinin arasına düşmüş halde buldu.

"Böyle çekip gitmenin ne kadar kaba olduğunun farkında mısın? Senin yüzünden mochiyi deneme şansım bile olmadı."

Ronin başını kaldırdı. Gözbebekleri büyümüşü ve yüz hatlarını acı kaplamıştı.

Naia'nın ifadesiyle birlikte sesi de yumuşadı. "Sen iyi misin?" İlk kez onun hakkında sorular soruyordu.

"Ben iyiyim. Sadece..." Burnunun kenarını sıkarak bir iç geçirdi. Omuzları hareketle birlikte çöktü. "Tıraşlanmış buz standı biraz fazla geldi."

Yanına doğru yürüdü ve onun yanına oturdu. Sessizce dizlerini göğsüne bastırdı ve önündeki ağaçların arasından baktı. Başlangıçta festival konusunda hevesli görünmüyordu ve onun kalabalık etkinliklerden hoşlanan bir tip olmadığını varsaymıştı. Ama şimdi, bunun merhum babasıyla ilgili bir şey olduğunu hissediyordu.

"Bu onun değerli bir anısı mı?" Naia nazikçe sordu.

Ronin başını tekrar eğdi. Saçlarının gevşek parçaları yanaklarından sarkıyordu ve Naia onları kulaklarının arkasına itme dürtüsüne direnmek zorunda kaldı.

"Babam beni ilk kez kürsüye çıkardığında sekiz yaşındaydım. Annemle kavga ettikten hemen sonraydı. Çok kızgındım ve yemek yiyecek havada değildim." Dilini alt dudağının iç kısmında gezdirdi. "Babam bunun beni daha iyi hissettireceğine yemin etti, bu yüzden birlikte oturduk ve yedik. Çok . Duramadım

Babam da gülmekten kendini alamıyordu. Sonunda annemle olan kavgayı tamamen unutmuştum."

"Kulağa hoş geliyor."

"O standı çok severdi. Bana hep adaya taşındıktan sonra çocukken oraya gittiği zamanları anlatırdı." Küçük, nostaljik bir kahkaha attı, gözleri parlıyordu.

Keder, çaresi olmayan ağır bir ykt. Hikyesi kalbinin parçalarını yerinden oynattı.

"Babamın yokluğundan sonra," dedi ayaklarının etrafındaki otları karıştırarak, "yatak odamdaki tüm çiçekleri attım çünkü aynı sebepten dolayı onlara bakmaya dayanamıyordum."

Naia en son ne zaman Finnian dışında biriyle babasından bahsettiğini hatırlamıyordu. Ronin'le bunu yapmasına neyin sebep olduğundan emin değildi. Sadece onun sözlerini duymak işine yarayabilirdi.

Ronin ona doğru baktı. "Sana iek mi yetiştirdi?"

"Dahlias." Yatak odasının duvarlarını dolduran iek kokularını hatırlayınca gülümsedi. "En sevdiklerimdi."

"Bazıları evimin yakınında yetişiyor. Her gün kapıdan çıkarken onlara bakıyorum. Çok güzeller."

"Ne renk?" "Mor."

"Kırmızı olanlar en güzelleri."

Bu onda yumuşak bir kahkaha uyandırdı. "Kan görünce bayılan biri için ironik bir durum."

Ona donuk bir bakış gönderdi.

Yine de onunla dalga geçmekte ne kadar haklı olduğunu bilmiyordu. Naia'nın yaşadığı onca yıl boyunca başka hiçbir tanrının hemofobisi ya da herhangi bir fobisi olmamıştı.

"şey..." Ayağa kalktı ve elini ona doğru uzattı. "Hadi gel. Bugünü, ailenle birlikte yaşadığın mutluluğa katkıda bulunacak bir anı haline getirelim."

İhtiyacı olan son şey, tüm o güzel anıların yerine babasının yasını tutarak kederli bir anı koymaktı.

Eğer izin verirlerse keder insanı yiyip bitirirdi ve Naia nedense Ronin'in başına böyle bir trajedi gelmesini istemiyordu.

Adam onun elini tuttu ve kadın da ayağa kalkmasına yardım etti.

YOLUN ÜZERİNE ASILMIŞ PARLAK KIRMIZI FENERLER YANIP SÖNMEYE BAŞLADI, festival boyunca renkli bir ışıltı saçıyor.

Naia mutlu bir şekilde Ronin'in ona aldığı dondurma külahını yaladı - vanilyanın kremesi girdabıyla karıştırılmış çikolata parçacıklı lezzet.

Yuki'nin ona bahsettiği Japon balığı tezgahının önünden geçtiler. Çocuklar cam bir tankın etrafında toplanmış, küçük ağları tutuyor ve heyecanla suya vuruyorlardı.

Naia yanındaki Ronin'e baktı, çam fıstıklarının geri atarken profilinin yan tarafında parlayan ışıkların tonuna gizlice hayran kaldı. Çiğnerken çene kasları esniyordu. Koyu renk saçları şakaklarının açık tenine dökülüyordu.

Ronin ona baktı ve sırttı. "Gördüklerini beğendin mi?"

Kibri, onun düşüncesizliğini kolayca elde edilebilir kılıyordu. "Seni o cevizlerden birinde boğulurken yeterince uzun süre gösterirsem, bunun gerçekleşeceğini umuyordum."

Kıkırdadı ve onları palmye ağaçlarının gölgelediği bir bankın altına götürdü.

Etraflarındaki daha cazip seçenekler arasından çam fıstığını seçmesine bakılırsa, yemek söz konusu olduğunda olağanüstü bir özdenetime ya da berbat bir damak tadına sahipti.

"Şimdiden yoruldu mu?" Naia onun yanına oturdu. "Yoksa fener yakma töreninden de mi nefret ediyorsun?"

Herkes fenerlerini yakmak ve denizin ötesine göndermek için limanda toplandığından, festival alanı daha az trafikle daha sessizdi.

Ronin kollarını bankın arkasına uzattı ve ona doğru baktı. "Görmek ister misin?"

"Akane ve Yuki orada mı?" Naia elindeki dondurma erimeden yemeye devam etti ve ona yan gözle baktı. Kaşları düşmüş ve gözleri hafifçe buğulanmıştı. Yorgun muydu acaba?

"Evet." Çam fıstığı torbasını dudaklarına götürdü ve başını geriye eğdi.

"Ve sen gitmek istemiyor musun?"

Yutkunarak çantayı cebine soktu ve başını salladı. "Pek sayılmaz ama istersen yapabiliriz."

"Bilmiyorum." Bu bir yalan değildi. O fenerlerin Kaimana'nın deniz göğünde sekiz yüzyıldan uzun bir süredir süzöldüğünü görmüştü.

"Bir süredir festivale ilk kez geliyorum. Adadan taşındığımdan beri" dedi.

"Hangisiydi?" diye sorarken dondurmanın külâhı Naia'nın dişlerinin arasında çıtırdadı.

"On sekiz yaşına girdiğimde. Yani yaklaşık on yıl önce."

Yirmi sekiz, yüzyıllarıyla kıyaslandığında tecrübesiz bir yaştı. Bir ölümlünün ömrü bir mayıs sineğinkine kadar kısaydı.

Dondurma külâhından aldığı son lokmayı bitirirken başparmağının üzerinde biriken yapışkanlığı ovuşturdu. "Gençken festivali sever miydin?"

"Ailem buna sadece ada gelenekleri için katıldı." Boynunu bir o yana bir bu yana çevirerek kaslarını gerdi. "Buranın yerlileri arasında bir akrabalık bağı var ve annemin ailesi de nesiller boyu bunun bir parçası oldu."

"Atalarının kuzeydoğudan geldiğini sanıyordum?" diye sordu.

Ronin başını sallarken uzun bacaklarını betonun üzerine yaydı. "Adaya uzun zaman önce göç etmişler."

"Oh, anlıyorum," dedi. "Peki ya siz? Festivale sadece ada gelenekleri uğruna mı katılıyorsunuz?"

Parmak eklemlerini patlatarak küçük bir omuz silkti. "Aileme yardım etmek için yaptım."

Gergin profilinin yan tarafını değerlendirirken Naia'nın midesindeki dondurma çalkalandı. "Diğerlerinin yaptığı gibi Denizin Yüce Tanrıçası'na tapmamak mı?"

O zaman başını çevirip ona baktı ve onunla tanıştığından beri ilk kez gözlerinde belli belirsiz bir titreşim gördü. Canlı, şiirsel bir karanlık.

"Benim ailem tanrılara tapmaz," dedi ona. "Onları küçümsüyoruz."

Naia'nın kalbi sıkıştı.

Bu daha çok böyleydi. Acıması şansı onu tanrılardan nefret eden bir adama götürmüştü.

Sebepleri her ne olursa olsun onu suçlayamazdı. Tanrılar acımasız ve bencildir. Bunu onun gibi bir ölümlünün asla bilemeyeceği kadar iyi biliyordu. Aynı fikirde olduğunu itiraf etmek, gerçekleri ortaya dökmek istemediği sürece ona veremeyeceği bir açıklama fırsatı yaratacaktı.

Yine de, onun nefretini anlamasına rağmen, hayal kırıklığı göğsünde bir buz parçası gibi yontuluyordu. Kabul etse de, gerçek değişmemişti. *O* bir tanrıçaydı.

Naia banktan kalktı, bakışları yolun biraz aşağısında, kapısının üzerinde *tuvalet* yazan küçük sıva yapıya takıldı.

"Ellerimi yıkamam lazım. Hemen döneceğim." Bu, içinde uğuldayan gergin enerjinin bir kısmını harcamak için bir bahaneydi.

Ronin kayıtsızca başını salladı. "Burada olacağım."

Elleri bacaklarında titreyerek yolun karşısına geçti. *Onlardan nefret ediyoruz.* Sadece ondan değil, Yuki ve Akane'den de.

Naia binanın köşesinden hızla döndü, zihninde yarı pişmiş, en kötü ihtimaller canlanıyordu.

Bir çift el her iki kolunu da yakaladı. Nefes nefese kaldı ve neredeyse çarpışmak üzere olduğu adamın göğsünden geri çekildi.

"Whoa, iyi misin?" Adamın sesi kulaklarını dikleştirdi. Zengin, melodik tonu tanıdıktı ama sanki parazitten duymuş gibi tam olarak çözemeyeceği kadar çakıllı bir .

Bakışlarını adamın yüzüne çevirdi, adamın kollarının tenine dokunduğunun tamamen farkındaydı. Açık kahverengi saçları, gür sakallı yanakları ve yuvarlak elmacık kemiklerinin üzerine oturmuş zümrüt gözleri vardı.

Karnına bir taş oturdu.

Gözleri kızın yüzünde gezindi, kaşları çatıldı. "Hanımefendi, iyi misiniz?"

Böyle bir ifadeyi daha önce de görmüştü. Çocuksu ve acımasızca yakışıklı, endişelerini ya da ciddi özürlerini sessizce ileten - samimi olduğu kadar çelişkili. Ancak, fırtına rengindeki gözler her zaman ona bakıyordu ve kaderinde evlenmek olduğu adama aitti.

"Solaris." Naia bir tanrıça olarak gerçek gücüyle kollarını çekerek geri adım attı.

Şüphelendiği gibi kolları yuvalarından çıkmadı. Sadece topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı.

Naia'nın aklı, yirmi adımdan daha az bir mesafede onu bekleyen Ronin'e gitti. Solaris yalnız mı gelmişti? Ya yanında yardımcılarını ya da Marina'yı getirdiyse?

Ronin'in bankın üzerine yığılmış, boğazından kanlar akan korkunç görüntüsü Naia'nın gözlerinin önünden geçti. Bir saniyeden kısa bir süre içinde

Hayat. Naia'nın geçmişinden gelen ve iyileşmesi bir asırdan fazla süren korkunç bir manzara.

"Naia, aşkım." Solaris'in büyüleyici aksanı kendini gösterdi, sesi parazitini atıp her zamanki ballı tonuna geri döndü. "Gururumu incittin."

Naia yumruklarını sıktı, kendisine doğru bir adım atacak olursa adamın kafasını gövdesinden ayırmaya hazırdı. "Burada kaç kişisiniz?"

"Katılan tüm Yüce Tanrılar üzerinde olağanüstü bir etki bıraktınız." Konuşurken yüz hatları yüksek elmacık kemikleri ve elmas şeklinde bir yüz olarak yeniden düzenlendi. Solmuş kahverengi tişörtünün rengi, göğsünde kalın tokalı kayışları olan deri bir tuniğe dönüştü. Sırtından aşağıya doğru bir pelerin uzadı, yakası kürkle kaplandı ve kürkün yakasında zincirlenmiş bir gül belirdi. Gerçek bir Yüce Tanrı'nın görünüşü.

"Senin yokluğun onları eğlendirdi," diye devam etti. "Ateşin Yüce Tanrısı'nın kendi düğününde ayağa kalkmasına ve Denizin Yüce Tanrıçası'nın kafasının öfkeyle patlamasına tanık olmak."

"Gösteri yapmak niyetinde değildim."

Sinirli bir elini dumanlı saçlarında gezdirdi. "Çok öfkeli Naia. Yaşadığın onca şeyden sonra kaçmanın iyi sonuç vereceğini mi düşündün?"

Anneleri oluyorlar.

"başka kim var?" Naia bu kez daha sert bir sesle sordu.

Başını iki yana salladı. "Yalnızım."

Gözlerini şüpheyle ona . "Bana yalan söyleme."

Yüzündeki kaslar sertleşti. Kadına bir bakış fırlattı. "Benimle geri dönersen annen cezanı hafifletmeye hazır."

O halde mantıklı. Mira Yaz Gündönümü Festivali'ni tehlikeye atmayı göze alamazdı ama bu onu Solaris'i göndermekten alıkoymazdı çünkü Solaris'in aklı başında hareket ettiği biliniyordu. Naia'yı tek başına aramak Mira'yı ikna edebileceği bir şeydi. Solaris gerekirse fakir bir adamı son damlasına kadar para vermeye ikna edebilirdi.

Naia topuklarını levhaya vurdu ve dövüşmek için kendini hazırladı. "Seninle geri döneceğimi düşünüyorsan delirmişsin demektir."

Solaris'in bakışları güneş kadar sıcak bir şekilde titriyor, Ateşin Yüce Tanrısı olarak gücü çatırdayarak canlanıyordu. "Beni seni geri sürüklemek zorunda bırakma Naia. O seni tekrar cezalandırırken dehşet içinde izlemeyeceğim."

Uyarısı, ilişkilerinde her zaman sonsuz bir takoz olan önceliklerinin gerçek bir ifadesiydi. Ona ne kadar değer verse de, onu asla sevememesinin nedeni buydu.

Naia bir adım geri çekildi, gözlerini Ronin'e dikip güvenliğini teyit etmek istiyordu.

Solaris, kız binanın köşesinden fırlayamadan onu kolundan yakaladı.

"Başka seçeneğin yok, aşkım." Diğer eli kızın beline dolandı ve onu omzunun üzerinden yukarı kaldırdı.

Naia tüm gücüyle dizini adamın göğüs kafesine sapladı. Adamdan bir homurtu çıkardı ama kalçalarının arkasındaki kavrayışını azaltmadı.

Gücünün dokunuşunun onları sardığını hissedebiliyordu. Yutulmak ve tamamen farklı bir manzaraya tükürülmek üzere olduklarına dair bir ön uyarı. Solaris Kaimana'ya geri dönmeyi planlıyordu.

Damarlarında beyaz bir panik ateşi yandı ve Wren'i saçlarından kopardı. "Git!"

Wren bir bulanıklık içinde Solaris'in üzerine çullandı. Yanağında, boynunda, çenesinde bir kesik. "O lanet saç tokası-" Solaris'in kolu yukarı fırladı ve alevler kükredi

Avucundan çıkan sıcaklık yüzüne yayılıyordu.

Naia, ölümcül mavi bir ateş bulutunun içinden geçip Solaris'in göğsüne, derisini ve kaslarını delip kalbine saplanan saç tokasının parıltısını yakaladığı için hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Naia ürperdi, tıpkı kardeşlerinin gökyüzünde koca göbekli balıklara okçuluk talimi yaptıkları ve ok ucunun bağırsakları ve pulları yırtarken çıkardığı sese kulak misafiri olduğu zamanlardaki gibi.

Solaris nefessiz kaldı ve dizlerinin üzerine çöktü. Naia'nın kuyruk kemiği kaygan kaldırıma çarptı.

Bacaklarından aşağıya inen kıymık gibi ağrıyı görmezden geldi ve Solaris'in boğazına dolan kanı göremeden ayağa fırladı.

Solaris de Marina gibi bir Yüce Tanrı'ydı. İyileşmesi hiç zaman almazdı.

Naia binanın köşesinden koşarken, Wren'in içine uçması için elini kaldırdı. Saç tokası sıkıca avucuna indi.

Ronin hâlâ aynı yerde oturuyordu. Silueti, yukarıdaki palmyelerden sarkan yelpaze gibi geniş yaprakların altında bulanıktı.

Şaşırtıcı davranışını haklı çıkaracak bir mazeret zaman yoktu.

Adamın kalçasında duran eline yapıştı ve omzunu yerinden çıkarmamaya dikkat ederek onu ayağa kaldırdı. Adam bir *oomph* sesi çıkardı ve kadın onu arkasından sürükledi.

"Gitmemiz gerek!"

Ronin hızını onunkine uydurmak için artırdı. "Neden?"

Naia boş sokakta ilerlemeye devam etti ama nereye gittiğine dair en ufak bir fikri yoktu. Ronin'in evine dönmek Akane ve Yuki'yi tehlikeye atmaktan başka bir işe yaramazdı. Adadan hemen gitmesi gerekiyordu.

Naia'nın sandaletleri asfaltta kaydı. Yuki ve Akane ile ilk geldiklerinde yollarını ayırmadan önce hangi yoldan geldiklerini hatırlamaya çalışarak etrafına bakındı.

Ronin elini Naia'nınkinden çekti, gözleri Naia'nın yüzünde cevap arıyordu. "Naia, konuş benimle."

Solaris'in yetişmediğinden emin olmak için arkalarına baktı ve sonra gözleri yalvaran Ronin'i buldu. "Bu adadan gitmem gerek."

Ronin uzun bir süre onu inceledi. "Tamam. Eve gidip çantamı almam gerek-"

"Hayır! Hemen gitmeliyiz."

Ronin, Naia'nın sürekli arkasından bakışlarını takip etti. Umursamaz tavrı yerini ciddi bir duruşa bıraktı. Ona yardım etmeyi kabul etmeden önce yanıtlamasını isteyebileceği milyonlarca soru vardı. Ama Naia'yı şaşırtacak şekilde bunu yapmadı. İş birliği onu şaşırtmaya devam etti.

Festival alanının etrafını saran ormana doğru yürüdü ve omzunun üzerinden ona baktı. "Kaybedecek vaktimiz yok o zaman. Feribota giden kestirme bir yol biliyorum. Hadi gidelim."

A G O d d E G G W) T K O U T A T) T L E

Geçmiş

"R Dokuz yıl önce Naia'nın doğduğu gün sarayın etrafında umacılar dolaşıyordu. Denizlerin Yüce Tanrıçası, karnından yeni çıkmış ağlayan ilk çocuğunu kucağına almayı reddetti. *Onu götürün ve besleyin.*"
Üzerinden

Naia'nın annesinin yaptığı varsayılan bir kovma hareketini taklit etti. "Leydi Mira onu haftada bir ziyarete gelirdi ve bugüne kadar kızını hiç kucağına almadı. Leydi Naia babası tarafından büyütüldü."

Ayaklarının tabanını mutfağın zeminine bastıran Naia, gözlerinden yaşlar süzülürken omurgasını duvara yasladı ve mutfağa gizlice girip Via'dan o muhteşem deniz meyveli böreklerinden birini isteme kararından pişmanlık duydu.

Naia'nın daha önce gördüğünü hiç hatırlamadığı diğer hizmetçi, ahşap tezgâhın üzerindeki su dolu kovada karideslerin kabuklarını soyuyordu. "Zavallı Leydi Naia. Böyle bir soğukluğu hak edecek ne yaptı?"

"Leydi Naia unvansız doğdu." Via'nın sesi yargıyla sertleşti.

Parmakların arasında kırışan karides kabuklarının sesi durakladı. "Bu gerçekten o kadar korkunç mu?"

"Dilini ısır, seni aptal kız! Bu bir iğrençlik! Leydi Naia iki Yüce Tanrı'nın kızıdır."

Naia ırkildi.

Yalan söylüyorlar. Annem beni unvanım olsa da olmasa da seviyor.

Mutfaktan aceleyle çıktı. Midesindeki düğümler iştahını kaçırmıştı.

Akşam yemeğinden sonra, babasının kucağında annesinin yanında otururken, iki hizmetçinin arasında geçen tedirgin edici konuşma Naia'nın aklından çıkmıyordu.

Bırakın elini tutmayı, bir kez bile annesinin kucağına oturmamıştı. Naia anne ve babasına baktı, aralarındaki keskin farklılıkları fark etti.

Babamın siyah saçları arasında bebek nefesi dediği küçük beyaz çiçekler ve Naia'nın alnını değdirmekten hoşlandığı sakallı yanakları vardı. Sürekli olarak derin, mücevher tonlarında pelerinler giyer, yumuşak gülümsemeler ve nazik bakışlar takınırdı.

Anne boş ifadelere sahipti; dilsiz ve gözlemciydi, tıpkı ona yaklaşırken çekingenlik aşıl原因an ürkütücü bir aura yayan bir şahin gibiydi. Gözleri tebeşir rengindeydi, göz bebeklerinin hangi yöne baktığını asla tam olarak kavrayamazdı.

Naia babasının kucağından indi, hizmetkârların yanıldığını kanıtlamaya kararlıydı.

Annesinin akrabaları tonozlu büyük salonu doldurmuştu. Uzun bir kuzenler, amcalar ve halalar silsilesi. Deniz camı renginde gözleri olan Davina Teyzesi ya da Enyo Amcası'nın, zamanının çoğunu bir deniz yaratığı olarak geçirdiği için şekil değiştiren formunun bir sonucu olan sakalının dokunaçları gibi unutulmaz bir özelliğe sahip olmadıkları sürece isimler unutulmuştu.

"Anne," dedi Naia.

Annesi, Naia'nın sesine kayıtsız, ellerini altın rengi berjer koltuğunun kollarına dayamış, öylece oturuyordu.

Annesinin önündeki masada bir kadeh şarap vardı, başka bir şey yoktu. Naia dokuz yıl boyunca onun yemek yediğine hiç tanık olmamıştı.

Naia annesinin bir omzundan aşağı zarıfçe örülmüş, altın mücevherlerle süslenmiş uzun, gümüş saç tellerine hayranlıkla baktı. Kulağının arkasına sıkıştırılmış allık pembe bir karanfil vardı.

Babam neredeyse günde bir kez kapalı avucunu Naia'ya uzatırdı. Naia, çocuksu bir beklentiyle, babasının elini açıp ince, keskin ipek yapraklarla dolu, maun kırmızısı bir yıldız çiçeğini ortaya çıkarmasını izlerdi. Bu güzelliği kulağının arkasına her sıkıştırışında Naia'nın yüzünde bir gülümseme belirirdi.

Naia annesinin saçındaki çiçeğe uzandı. "Karanfilin çok güzel anne. Babam senin için mi yetiştirdi?"

Buz gibi bakışları Naia'ya kaydı.

Naia ırkildi ve eli havada dondu kaldı.

Çocuğunu kucağına almayı reddetti.

Kolunu tekrar yanına indirdi ve gözlerini annesinin yoğun bakışlarından kaçırdı. "Özür dilerim."

Annem sanki yüzü taştan yapılmış gibi odanın her tarafına bakmaya devam etti.

"Onun için yetiştirdim." Babası eğildi ve Naia'nın kulağını şakacı bir şekilde ısırarak onu kıkırdamaya ikna etti. Bu, dudaklarını saran çatık kaşları kaldırmadı.

Naia babasının parmaklarının kulak memesinde bıraktığı gıdıklanmayı kaşıyor, bakışlarını annesinden ayıramıyordu. Kıpırdamadan oturuyor, koridordan dışarı bakıyor ve arada bir solgun gözleri odanın bir tarafından diğerine kayıyordu.

Naia göğsündeki parıldayan krizokolla kolyenin büyüüne kapılmıştı. Avizelerin titrek mum ışığı değerli taşından yansıyor. Rengi en sığ suların rengiydi, denizin ilahi bir damlasıydı. Büyüleyiciydi ve Naia bunu sormak için can atıyordu. *Nereden aldın anne? Tenini ve gözlerini tamamlıyor. Büyüdüğümde senin kadar güzel olmayı umuyorum.*

Naia yine de böyle şeyleri dile getirmeye isteksizdi, bunun bir başka sert bakış ve boş yanıtla sonuçlanacağını biliyordu.

Annesinin şefkatine duyduğu özlem bir iğne batması gibi başlamış, ancak daha sonra bir sızıya dönüşmüştü. Naia, Via'nın hikâyesine kulak misafiri olana kadar bu özleme ne ad vereceğini bilmiyordu.

Bu çirkin bir gerçektir.

Naia annesinin sevgisine sahip değildi ama onu kazanmak için ne gerekiyordu?

AKŞAM KAIMANA'NIN ÜZERİNE ÇÖKTÜ. KÖYDE YAŞAYANLAR

dükânlarını kapatıyorlardı. Gökyüzünde, gün batımının ışınları denizin şeffaf yorganından süzülürken gelgit yumuşak bir fısıltıdan ibaretti.

Naia, parlak ve neşeli renklerle dolu bahçede ona eşlik eden babasının elini tuttu. Çiçeklerin arasında gezinirlerken orkidelerin kokusu havaya yayılıyordu. Alacakaranlık palmyelerin silüetlerini oluşturuyor, dikenli başlarının gölgeleri kumun üzerinde yayılıyordu.

Naia, ebegümece ve çarkıfelek çiçeklerinin onlar geçerken kapanışını hayranlıkla izledi.

Göz ucuyla babasına baktı. Çiçekleri o mu kapatmıştı, yoksa güneş ışığı azaldığı için mi kapanmışlardı?

Babası kalın kaşlarından birini kaldırarak ona baktı. "Ne oldu hayatım?"

Yavaşça Ruhlar Nehri üzerindeki köprüden geçtiler. "Çiçekleri uyuttun mu?"

İleriye doğru bakarken babasının ağzı seğirdi. Gördükleri karşısında yüzündeki eğlence yavaşça kayboldu.

Naia onun bakışlarını avluda cisimleşen ve sarayın girişine yığılan kalabalığa doğru takip etti. İlahi figürler en iyi ipek ve satenlerden oluşan lüks cüppelere bürünmüştü. Naia annesinin krallığında hiç bu kadar çok ilah görmemişti.

Babası onu kucağına aldı ve onları taht odasına götürdü.

Naia'nın gözleri odaklandığında, annesiyle birlikte babasının tahtında oturuyorlardı. Odanın dış kenarlarında tanrılar ve tanrıçalar sıralanırken, ortada beş kusursuz figür duruyordu.

Konsey'in her üyesi bir Yüce Tanrı'ydı ve kendi soylarından gelen ilk kişilerdi; unvanlarını beş bin yıldan uzun süredir taşıyan sadece beş Yüce Tanrı vardı. Başka hiç kimse onları geçememişti.

"Baba, Konsey neden burada?" Naia fısıldadı.

"Annenize Denizin Yüce Tanrıçası unvanı için meydan okunuyor," diye açıkladı. "Bir orta ilah, bir Yüksek İlah unvanı için meydan okuduğunda Konsey'in hazır bulunması gerekir."

Naia kalbinin hızlanan temposuna karşılık olarak kucağındaki minik yumruklarını sıktı. "Annem ne zamandan beri Denizin Yüce Tanrıçası unvanını taşıyor?"

"Ah, hayatım, bir şey yok. Annem üç bin yıldan uzun bir süredir unvanını koruyor."

Bir tanrının gücünün ölçeği, sahip olduğu yeteneklerin ve tapınanların çokluğuna göre belirlenirdi. Ölümlüler, Faniler Ülkesi'nin dört bir yanında annesine tapınırdı, ancak onun başlıca dua kaynağı Nohealani Adası'ndan gelirdi - Yüce Tanrıça'nın kurduğu varsayılan bir ada. Denizin altına hapsedildikten sonra Kaimana'yı inşa etti ve onu bir imparatorluğa dönüştürdü. Ona meydan okuyanların hiç şansı yoktu.

Anne kürsüden indi, topukları aytaşı kristali merdivenlerde tıkırdıyordu. "Konsey'i Kaimana'ya getiren nedir?" Ses tonunda şakacı bir çekingenlik vardı.

"Mira, Denizin Yüce Tanrıçası," diye hitap etti Yaşam ve Dengenin Yüce Tanrıçası, "unvanın için denizin orta tanrısı Koen sana meydan okuyor."

Yüce Tanrıça, parlak beyaz bir küre içinde parıldayan bir yüzü çerçeveleyen koyu renk saçları ortadan ayrılmış, kat kat pastel cüppeler içinde kendini gösteriyordu. Tanrıça kimliğini asla başkalarına açıklamazdı. Çoğu kişi gizemi yüzünden onu küçümserken, tanrıçaların yumuşak dilli doğası Naia'nın ilgisini çekiyordu.

Konsey'in arkasında başka bir figür duruyordu ama Naia görmek için boynunu eğmeye çalıştığında babası dikkatini çekmek için hafifçe kalçasının üstünü çimdikledi.

Kız baktı ve adam başını sallayarak sessizce en iyi şekilde davranmasını işaret etti.

İtaat ederek sırtını adamın göğsüne yasladı.

"Koen'in meydan okumasını kabul ediyorum." Konuşurken annesinin ses tonundan rahatsız edici bir heyecan yayılıyordu.

"Pekâlâ." Yüksek Güneş Tanrıçası başını saygıyla eğdi. "Öyleyse başlayalım mı?"

Naia canlı kıvılcık saçlarının kollarındaki siyah fırfırlarla oluşturduğu kontrasta hayret etti. Elbisesindeki yırtmaç uzun, ince bacaklarını ortaya çıkarıyordu. Naia bakışlarını Yüce Tanrıça'nın olgun fiziğinden çillerle beneklenmiş açık tenine doğru gezdirdi.

"Bu düelloyu kim kazanırsa Denizin Yüce Hükümdarı unvanını alacak," dedi Kaos ve Yıkımın Yüce Tanrısı, tok ve kulağa hoş gelen bir sesle. "Kim kaybederse kaderini kabullenmeli."

Bir tilkinin kafatası ve bir geyiğin uzatılmış boynuzlarından yapılmış korkunç bir maske takıyordu ve iki delikten altın turmalin bakışlarından başka bir şey görünmüyordu. Bakışları koridor boyunca ilerledi ve Naia'nın üzerinden geçti.

Yüce Tanrı'ya bakarken tüyleri diken diken oldu. Yüzünü ya da pelerininin altındaki açık teninin ten rengini göremese de, omuzlarında duran uzun saç telleri kardeşininkiyle aynı soluk sarıydı - Ölüm ve Lanetlerin Yüce Tanrısı.

"Şartları kabul ediyorum," dedi annem.

"Koen, bir adım öne çık." Yüce Kader Tanrıçası bir kolunu kaldırdı ve tanrıya odanın ortasına doğru ilerlemesini işaret etti.

Naia, Yüce Tanrıçaların lavanta rengi elbisesini gördüğünde kızardı; elbisenin şeffaf kumaşı teninin her santimini sergiliyor, kum saati figürünün ve yuvarlak kalçalarının kıvrımlarını vurguluyordu. Konsey'in hizasına geri dönerken kendini havada süzülen bir ipek parçası gibi taşıyordu.

Koen Konsey'in arkasından çıktı. Geniş omuzlu ve büyük beyaz bir köpekbalığı gibi yapılydı. Anne'ye bakarken yüzünde sakin bir ifade vardı. Korkmuş görünmüyordu.

Eğildi. "Ben Koen, bir orta deniz tanrısı ile Yüce Barış Tanrıçası'nın oğluyum ve bugün Denizin Yüce Tanrısı olacağım."

Naia onun adını şölenlerdeki dedikodulardan duymuştu. Ölümlülerle birlikte yolculuk ederek ve gemilerini yutmakla tehdit eden deniz canavarlarını öldürerek onların kalbini kazanmıştı. Adı Faniler Ülkesi'nde yayıldıkça, gücü de katlanarak artmıştı.

Koen'e yanıt olarak Anne'nin eli belinin biraz üzerine kalktı. Naia, meşhur deniz kırbacı avucundan bir yılan gövdesi gibi çıkarken gözlerinde küçük bir parıltı yakaladı. Sudan yapılmıştı, ince ve uzundu, tıpkı yerde otlayan bir ejderhanın kuyruğu gibiydi. Vücudunun yüzeyinden kopan sivri uçlar kül beyazı ve iriydi, sanki onları deniz canavarlarının ağzından kendi çıplak elleriyle koparmış gibiydi.

Konsey'in her bir üyesi başlarını sıranın sonunda kalan ve henüz konuşmamış olan üyeye çevirdi.

Kardeşiyle aynı siyah pelerini giymişti, Naia'nın yüzünü seçememesi için kukuletası çekilmişti. Yine de, sağladığı gölgenin arasında gözleri iki altın kaplama disk gibi yanıyordu.

"Devam edebilirsiniz." Cassian'ın son sözleri ağzından çıkarken, Konsey buharlı dallardan oluşan bir girdabın içinde kayboldu.

Annesinin kırbacının gürültülü tıslaması kargaşayı noktaladı ve Naia'nın babasının kollarında irkilmesine neden oldu.

Annemin kırbacının her darbesi onu ürkütüyordu.

Koen her saldırıyı çevik bir hızla savuşturdu. Dudaklarından fişkırان bir hava dalgası devasa bir baloncuk oluşturarak odanın içinde süzüldü. Anne'nin saldırılarının etrafında dans ederken, doğrudan tanrıçayı hedef alan şişen su kütleleri ona çarptı. Çatışmalar gürledi ve duvarları sarstı.

Annesinin yoğun güç dalgası odayı doldurdu, havayı yoğun bir sisle ağırlaştırdı. Naia parmaklarını babasının koluna geçirdi.

Annenin kırbacı her akıcı hareketiyle Koen'in baloncuklarını patlatıyor, çıkan ses yankılanan bir gök gürültüsüne dönüşüyordu. Kabarcıklardan çıkan su yere sıçradı.

Sonunda, annesinin kırbacının kuyruk ucu Koen'in koluna dolandı.

Sivri uçlar etine battı ve Koen çığlık attı.

Naia babasının altında gerildiğini hissetti.

Avucu Naia'nın gözlerini korumak için yukarı kalktı. "Sevgilim, bu kısmı izleme."

Naia'nın nabızı titredi, görüşü karardı. "Neden?"

Koen'den yankılanan bir çıtırtı ve ardından kulakları tırmalayan bir çığlık yükselirken babasının cevabı sessizdi.

Naia'nın elleri kulaklarına gitti, kalbi göğsünde küt küt atıyordu.

Babasının tavsiyesini dinlemeliydi ama kendine engel olamadı. İşaret parmağı ile orta parmağı arasındaki boşluktan, Anne'nin Tanrı'ya acımasızca vuruşunu dehşet içinde izledi.

Koen dizlerinin üzerine düştü. Bej rengi tuniğinde kırmızı lekeler vardı. Lekeler kollarını bir zebranın çizgileri gibi süslüyordu. Kan, patlayan nar taneleri gibi berrak kristal zemini ıslattı. Ön sırada izleyenler ayakkabılarını kirletmemek için geri çekildiler.

Rahatsız edici bir çatırtı yankılandı ve Naia babasının parmaklarını burnuna çekti.

Keskin bakır kokusu odayı doldurdu. Koen'in

başı kürsünün merdivenlerine düştü.

Naia'nın kollarından yanaklarına doğru bir karıncalanma hissi yayıldı, yüzündeki kan çekildi. Oda dönmeye başladı. İşaret parmaklarını babasının koluna daha da sıkı gömdü, Koen'in tavana dönük yüzünü görünce göğsü kabardı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve yüz ifadesi aşırı acı dolu bir ifadeye dönüşmüştü.

Naia'nın dişleri takırdadı. Gözyaşları gözlerini yaktı. Yanaklarından aşağı yuvarlandıkları anda onları sildi, annesinin zaferi sırasında ağlama eylemini utanç verici bulacağını biliyordu.

"Sorun yok, hayatım." Babası hafifçe sırtının küçük kısmını ovdu. Gözyaşlarından damlacıklar babasının eklemelerinden aşağı döküldü. "Koen ölmedi. Bu kadar kolay ölemeyiz."

"Kan, baba..." Naia mırıldandı. "Her yerde var."

Koen'in çektiği acı Naia'nın hiç hoşuna gitmemişti. Ölüm onu beklemiyor olsa bile, başının vücudundan ayrılmış olduğunu hissetmek

dayanılmazdı.

Naia kalkıp Koen'e bir şekilde yardım etmeyi düşündü ama onun kanını görünce bayılmadan yürüyebileceğinden emin değildi. Ayrıca düşünmesi gereken sonuçlar da vardı. Eğer Naia Koen'e yardım ederse, bu annesinin zaferine karşı bir saygısızlık olarak görülebilirdi.

Babası sanki onun iç savaşını hissetmiş gibi yavaşça tahtından kalktı ve Naia'yı ayağa kaldırdı.

"Koen'e yardım edeceğim. Git anneni tebrik et." Naia'nın yanından geçmeden önce omzunu güven verici bir şekilde sıktı.

Uzun boylu, sert figürü ağır ağır merdivenlerden aşağı indi. Bu hareket, koyu yeşil pelerinin ucunun arkasında dalgalanmasına neden oldu ve onun ardından ay taşının üzerindeki koyu kırmızı su birikintileri mucizevi bir şekilde buharlaştı.

Koen'in başını kaldırdı, bir eliyle çenesine, diğer eliyle de kafatasının arkasına bastırdı ve odanın öbür ucunda, bedeninin yanında cisimlendi.

Naia'nın üzerinden görünmez bir ağırlık kalktı, babası için minnettarlık duyuyordu, zira civarda böylesine önemli bir eylemi gerçekleştirebilecek tek tanrı o gibi görünüyordu.

Diğerleri de Koen'i kaşlarının üzerinde bir yargıyla inceledi. Kendi aralarında konuşurlarken oda alçak sesle konuşmalarla doldu. Naia, kaybından dolayı Orta Tanrı'ya ne gibi kötü sözler söylediklerini duymak istemiyordu.

Naia, birbirine karışan tanrılar arasında annesini aradı.

Şimdi benim şansım.

Annesinin beline sarılmak niyetiyle kollarını iki yana açtı. "Anne, senin zaferin beni-"

Naia'yı bileğinden yakaladı, tutuşu demir bir pranga gibiydi.

Naia inledi.

Annesinin dikkati ona yöneldi. "Bugün seni gururlandırdığım gibi sen de beni gururlandırmak ister misin?"

Naia'nın boğazı düğümlendi, çünkü annesinin gözleri bir yanıt beklercesine onunkilere dikilmişti. "Evet."

"Bir unvan güçlü bir tanrıça yapar." Anne dedi ki. "Tüm ölümlülerin tapması, tüm tanrıların korkması için. Sen kendininkini bulana kadar, benim gururuma sahip olamayacaksın."

Naia'nın ağzı kurudu, dudakları hiçbir şey söylemeden aralandı.

Naia'nın arkasından ahenkli bir kıkırtı geldi ve başını çevirdi. "Her zamanki gibi hırslısınız, Leydi Mira."

Yüce Kader Tanrıçası kollarını kavuşturmuş, kalçasını öne çıkarmış ve dudaklarını eğildiğini ima eden bir kıvrımla bükmüş bir halde duruyordu.

"Hırs tüm gücün kaynağıdır." Naia'nın annesi onu serbest bıraktı ve vücudunu tanrıçaya doğru eğdi. "Sizce de öyle değil mi Leydi Ruelle?"

"Buna katılmıyorum. Ne de olsa hırsın sizin gibi saygın bir Yüce Tanrıça'yı getirdiği yere bakın."

Hava sertleşti.

Ölümcül bakışları sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca Ruelle'in üzerinde kaldı.

"Göreceğiz." Her şey gibi bu da annesinin ağzından duygusuzca çıkmıştı. Yine de, arkasını dönüp uzaklaşırken sesinde hafif bir gerginlik vardı.

Naia kendini açıklanamayacak kadar küçük, annesinin ayak izlerinin ardında bıraktığı bir karınca kadar küçük hissediyordu. Kendisi ve yaratılış biçimi için duyduğu hayal kırıklığı iliklerine kadar işlemişti.

Annesinin sevgisini kazanmanın yolu bir unvandan geçiyordu ve Naia genç olmasına rağmen annesinin isteğindeki hataları görebiliyordu. Unvan olsun ya da olmasın, babasının sevgisi için bir ön koşul değildi.

"Üzülmeyin, Leydi Naia. Sizi bekleyen ilahi bir kader var." Yüce Kader Tanrıçası, inci gibi beyaz bir bulutun içinde kaybolmadan önce Naia'ya göz kırparak veda etti.

Cassian ona yaklaşmadan önce Naia'nın Ruelle'in sözlerini algılaması için çok az zamanı vardı. Adam doğrudan ona bakıyormuş gibi görünüyordu ama Naia, Cassian'ın dikkatinin bir başkasında olması gerektiğine ikna olarak omzunun üzerinden baktı. Güçlü bakışlarının teması derisini kaşındırdı.

Arkasından kimsenin onu onaylamadığını görünce yutkundü. Cassian'ın varlığı Naia'nın bir girdabın içine adım atmayı hayal ettiği şeydi.

Babasının ona öğrettiği protokolü hatırlayarak başını eğdi. "Merhaba Lord Cassian."

"Leydi Naia, benden korkuyor gibisiniz." Sesi alçak bir gök gürültüsü gibiydi.

Gözlerini yere dikmiş, dudaklarından dökülen ismiyle ensesindeki tüyler diken diken olmuştu.

"Sen Ölüm ve Lanetlerin Yüce Tanrısıydın," dedi, sanki bu tek başına yeterli bir sebepmiş gibi.

Yüce Tanrı'yla ilgili ilk anısı dördüncü yılıydı. Bir ziyafetin ortasında annesinin büyük salonunda habersizce belirmişti.

Kimse onu fark edemeden avucunu amcası Xerxes'in göğsüne yerleştirdi.

Amcasının kan donduran çığlığı salonu sarstı ve sesleri bir ipin kesilmesi gibi susturdu.

Cassian amcasını yerde kıvranırken bıraktı. Aylar içinde Anne onu sarayın altındaki hapishaneye kapatmak zorunda kaldı. Lanet zihninin derinliklerine işlemiş, halüsinasyonlara ve sarayda kaosa neden olarak onu deliliğe sürüklemişti.

Buna Hezeyan Öpücüğü deniyordu.

Naia amcasının böyle bir cezayı hak etmek için ne yaptığını hiç sormadı ama karşılaşmadan sonra Cassian'la ilgili herhangi bir konudan kaçındı.

Tanrı'nın ağzı hafifçe kıvrıldı, sanki Naia'nın açık sözlülüğüyle ilgili bir şeyi eğlenceli bulmuştu. "Sormamın sakıncası yoksa hangisi seni daha çok korkutuyor? Lanetler mi, ölüm mü?"

Naia düşündüğünde, zihinsel gücüyle her laneti yenebileceğine inanıyordu. Ancak ölüm onu babasından ayıracaktı.

"Ölüm," diye mırıldandı, parmaklarını endişeyle karnının önünde kenetledi.

"Sana bir sır vereceğim." Cassian ona doğru eğildi. Merak Naia'yı da ikna etti. "Ölüm görüldüğü kadar korkutucu değildir."

"YENİ KARDEşİNİZLE TANIşMANIN HEYECAN VERİCİ OLDUğUNU TAHMIN EDİYORUM, LEYDİ

Naia," dedi Naia'nın atanmış hizmetkârı Gianna, Naia'yı annesinin yatak odasına götürürken.

Naia'nın ayakları baş döndürücü bir beklentiyle hızlandı. "Elbette öyle. Babam meşgulken artık yalnızlık çekmeyeceğim."

Koen'in annesine meydan okumasının üzerinden bir yıl geçmişti.

Eğitim alanında bir yıl boyunca sıkıcı dersler almıştı ve Naia'nın elinde hâlâ gösterecek hiçbir şeyi yoktu. Babası sürekli olarak bazı tanrıların güçlerinin ortaya çıkmasının zaman alabileceğini söylediği için bu konuda çok fazla düşünmemeye çalıştı.

Naia annesinin yatak odasına daldı ve hemen durdu.

Gianna ona çarptı ve hemen özür diledi.

Naia hizmetkâra karşılık vermek, odanın içine doğru bir adım daha atmak istedi ama bacakları karıncalanma hissiyle titredi.

Babası odanın diğer ucunda, annesinin yatağının tam önünde, kaskatı kesilmiş bir halde duruyordu.

Naia'yı gözleriyle buluşmayan nazık bir gülümsemeyle selamladı. "Naia, sevgilim, iyi uyudun mu?"

Sabah güneşi pencereden süzülerek üzerine vuruyordu. Koyu renk solmuş küçük kır çiçekleri vardı. Donuk, çürümüş gövdeler parlak, siyah tellerden oluşan bir denizin içinde sallanıyordu. İşte o zaman çiçeklerin onun ruh halini yansıttığını fark etti.

Naia'nın gözleri bebeği aradı.

Yatağın başucundaki beşik boştu.

Yatakta doğrulup oturan anne, yeni doğmuş bebeği kucağına aldı.

Sahne enfesti; annesi lacivert saten yatak örtüleri içinde, saçları gevşek ve metalik dalgalar gibi omuzlarından aşağı dökülüyordu, kucağındaki çocukla şefkatle konuşurken yüz ifadesi yumuşaktı.

Naia'nın göğsünde bir şey sıkıştı.

Denizin Yüce Tanrıçası, rahminden yeni çıkmış ağlayan ilk çocuğunu kucağına almayı reddetti.

"Naia, yeni kardeşinle tanışmaya hazır mısın?" Naia'nın babası onu kucağına aldı ve yeni kardeşini net bir şekilde görebileceği şekilde yatağın yanına götürdü. "Bu Marina."

Kız kardeşinin adının son hecesi ağzından çıkar çıkmaz -annelerinininkine çok benzeyen bir ad- odaya lokma gibi karanlık düştü. Güneş ışığını soluyarak siyah bir sisin içine karıştılar.

Naia korkmuş bir halde babasının cüppesinin yakasına yapıştı.

"O bir gece tanrıçası." Mira'nın tüyler ürpertici bir gururla söylediği bu sözler, Via'nın bir yıl önce bahsettiği Naia ile arasındaki mesafenin tartışmasız bir şekilde var olduğunu teyit ediyordu.

Naia'nın o ana kadar göremediği bir mesafe.

TKE MAGEG

A Quamarine değerli taşlar ve saten kurdele taht odasını süslüyordu. Muhafızlar, mermer zemin boyunca sıralanan perdelerin girişinde duruyordu. Oda inanılmaz derecede sessizdi, en ufak bir ses bile En ufak bir çizme sürtünmesi.

Mira tahtında oturuyordu, Naia da onun yanındaydı. Yüce Tanrıçaların başının üzerinde, boyutları küçük ama kenarları bir köpekbalığının dişleri kadar keskin, , altın bir taç vardı. Alnının ortasında turkuaz bir mücevher asılıydı.

Naia ellerini arkasında kavuşturmuş, dudaklarında hoş bir gülümseme vardı.

On üç yaşındaki en büyük çocuk olarak yerine getirmesi gereken görevleri vardı. Krallığa gelen misafirleri ağırlamak da bunlardan biriydi. Hangi tanrının girmek üzere olduğunu bilmekle pek ilgilenmese de, babasından başka biriyle sohbet etmek onu çok mutlu ediyordu.

Ametist kristal kapılar esneyerek açıldı ve Naia'yla aynı yaşlarda olduğu anlaşılan bir çocuk, üç muhafızın eşliğinde içeri girdi. Naia'da olmayan çileden çıkarıcı bir özgüvenle içeri girdi, kürsünün kenarında durdu ve başını eğdi.

"Leydi Mira, sizin ve kızınızın huzurunda olmak benim için bir zevk." Aksanı kalındı ve kulağa hoş geliyordu.

"Kaimana'ya hoş geldiniz Lord Solaris," dedi Mira.

Genç bir lord.

Naia önündeki çocuğu merakla inceledi. Deri tuniğinin altındaki teni brendi rengindeydi ve yaşına rağmen yağsız kasları kollarını belirginleştiriyordu.

Sanki tanrı onun dikkatle incelediğini hissetmiş gibi, bakışları onunkilerle buluşmak için yukarı kalktı. Bakışları yumuşadı ve dudakları dostça bir gülümsemeye dönüştü.

"Bu Naia." Mira eliyle işaret etmeden tanıttı. Solaris Naia'ya hafifçe eğildi. "Tanıştığımıza memnun oldum." Naia da karşılık olarak çenesini eğdi. "Siz de, Lord Solaris."

"Siz ikiniz sekiz yüzüncü yılınızda evleneceksiniz," diye duyurdu Mira. Naia'nın gözleri büyüdü. "Neden?" Durduramadan ağzından çıkıverdi.

Mira'nın başı ona doğru döndü, gözleri hançer gibi kesildi. "Beni sorgulamaya cüret mi ediyorsun?"

"Anne, ben-ben-"

"Evet, Leydi Mira," diye araya girdi Solaris. "Anlıyoruz."

Naia'nın boynundaki kaslar sıkıştı ve başını Mira'dan yana çevirdi.

"Çok hoş." Mira, Solaris'in etrafında sütun gibi duran muhafızlara bir bakışla işaret etti. "Lord Solaris ve Naia'ya tanışmaları için bahçelere kadar eşlik edin."

", Leydi Mira."

MUHAFIZLAR ONLARA BİR TROMPET ASMASININ ALTINA KURULMUŞ BİR MASAYA KADAR EŞLİK ETTİ.

gölge. Naia bahçenin çiçek kokusunu ve yakındaki Ruhlar Nehri'nin şırıltısını huzur verici buldu. Mira'nın yakınında durmaya zorlanmaktan çok ihtiyaç duyulan bir rahatlama.

Naia ve Solaris yerlerine otururken hizmetkârlar çay ve keklerle ortaya çıktı.

Naia işaret ve başparmağını keten peçeteye sürterek Solaris'in gerçek bir centilmen gibi peçeteyi kucığına atmasını izledi.

Naia'nın hizmetçisi Gianna çay fincanlarını doldurdu. Hibiskus çayının hoş buharı havada uçtu.

Solaris Gianna'ya gülümseyerek baktı ve "Teşekkür ederim," dedi. Samimi ve etkileyiciydi, hizmetkârın yanaklarındaki utangaç tonu ortaya çıkardı. Başını eğdi ve gitmek için geri çekildi.

Naia genç lordu dikkatle süzdü. "Neden evleneceğiz?" diye sordu. Mira bu anlamadan ne kazanacaktı?

Solaris, "Annelerimiz ailelerimiz arasındaki birliği güçlendirmek istiyor," diye açıkladı.

Naia yarı yarıya onun da kendisi gibi bilmemesini bekliyordu.

Ağına bir parça çilekli pasta tıktırdı ve "*Fhoo if you muver?*" diye cevap verdi.

Solaris güldü. "Bir erkeğin gözüne girmenin yolunu biliyorsun, aşkım."

Ağındaki büyük lokmayı yuttu. "Benim yaşımdasın, değil mi? Daha on üç yaşındayken bir erkek sayılmazsın. Ve soruma cevap vermediniz."

Porselenden buhar çıkarken çayından küçük bir yudum aldı. "Levina, Şimşek Tanrıçası."

Naia çatalını indirdi. "Desdemona Yanardağı'ndan mı?"

"Evet."

Kötü şöhretli Levina'yı hizmetkârların ve muhafızların fısıltılarından duymuştu; Cassian'ın kendisinden tarafından bir volkanın içine hapsedilen Yüce Tanrıça.

"Söylentiler doğru o zaman?" diye sordu.

Solaris çayından bir yudum daha aldı. "Annemin nasıl lanetlendiğini ve Desdemona Yanardağı'ndan dışarı adım atamadığını mı?"

"Öyle mi?"

Çay fincanını tabağına geri koydu. "Evet, tam da seninkinin denizin dışına çıkamaması gibi."

Naia'nın yüzü kızardı. "Annem lanetli değil."

Solaris'in kaşları çatıldı. "Bilmiyor musun?"

Kanı donmuştu. Parmakları titrerken çatalını bir kenara bıraktı ve kucağındaki kumaşın kenarlarını düzeltti.

Naia'nın sessizliği bir yanıt olarak yeterli olmuş olmalı, çünkü Solaris rahatsız bir şekilde koltuğunda kaydı.

Boğazını temizledi. "Kimsenin size annelerimizin hikâyesini anlatmadığına inanamıyorum."

Başını kaldırdı, ihanet ve öfke damarlarında dolaşıyordu. "O zaman lütfen beni aydınlatın."

Birbirlerini çok az tanımlarına rağmen Solaris'in bilgisini kıskanmaya başlamıştı bile. Solaris'in annesiyle olan ilişkisi, Solaris'in annesiyle olan ilişkisine benzemiyordu.

"Leydi Mira ve annem uzun süredir düşmanlardı. Bazıları nefretlerinin kıskançlıktan söylese de annem bunu doğrulamaktan çekiniyor.

Faniler Âleminde savaş ve kaosa yol açarak tanrılar için sorun yarattı.

"Durmak bilmeyen savaşlarından bıkan Lord Cassian onları Sonsuzluk Laneti ile cezalandırarak Mira'yı denizin altına, annemi de Desdemona Yanardağı'na mahkûm etti. Dünyayı dolaşma özgürlükleri ellerinden alınınca, en yakın müttefiklerini lanetlerini bozmanın bir yolunu aramaya gönderdiler."

Naia'nın ağzı kurudu. "Öyle mi?" diye sordu. Gerçi bir yanı cevabı zaten biliyordu.

Solaris başını salladı. "Evet, bir kâhin tarafından. Sekiz yüzüncü doğum günlerinde evlenmeye zorlayarak ilk çocuklarını kurban edeceklerdi. Ancak o zaman, iki ailenin bir araya gelmesiyle lanet bozulacak ve her iki tanrıçaya da özgürlükleri geri verilecekti." Ağzında hüznü bir çizgi kırıştı. "Bir yıl sonra biz doğduk."

Nabzi kafatasının içinde zonkluyordu. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve dudaklarını yuvarladı, sadece bir laneti bozmak için nasıl var olduklarını anlamaya çalışıyordu.

En kötüsü de, Mira'nın Naia'ya neden hep mesafeli yaklaştığının birdenbire anlaşılmış olmasından *nefret ediyordu. Beni hiç kıızı olarak gördü mü, yoksa lanetini geri almanın bir yolu olarak mı?*

Başını sallarken Naia'nın burnunun arkasına gözyaşları saplandı. "Neden sekiz yüzüncü yılımız?"

Solaris omuz silkti. "Sanırım bu lanetin ince yazılarının bir parçası."

Naia yüzünü buruşturdu.

Sekiz yüzyıl uzakta bir yaşam süresi idi. Yine de ona doğru gelen bir çığ gibi hissediyordu.

"Bize hayat verdiler," dedi Solaris ve bunun pikniklerini boğan ağır havayı dağıtma çabası olduğunu anlayabiliyordu. "Sonuçta önemli olan da bu."

Naia dişlerini sıktı. "Bir işe yarama zamanımız gelene kadar sonsuza dek annelerimizin ceplerinde tıkılı kalacağımız bir hayat."

Solaris'in dudaklarında kaşlarını çatan bir ifade belirdi. "Özür dilerim, Leydi Naia. Yapmamalıydım-"

"Hayır, teşekkürler Lord Solaris."

Ona karşı dürüst olmaya devam etmesi şarttı. Hayal kırıklığına rağmen, cahil olmaktansa bilgili olmayı tercih ederdi.

Solaris masanın öbür ucuna uzandı ve onun elini tuttu. Dokunuşu, bir orta ateş tanrısından beklendiği gibi sıcaktı. "Benim için onurdur, Leydi Naia."

Birbirlerinin gözlerine baktıklarında Naia'nın içinde süregelen yalnızlık hafifledi. Belki de bir arkadaşının olması ona özlemini çektiği arkadaşlığı getirecekti.

Naia elini geri çekti ve pastasını yemeye devam etti. "Dürüstlüğünüzü takdir ediyorum ama bu sizin eşiniz olmak gibi bir niyetim olduğu anlamına gelmiyor."

Genç lord sinsi bir sırıtışla sandalyesine geri yaslandı. "Göreceğiz."

NAIA'NIN HER GÜN DOĞUMUNDA EĞİTİM ALANINDA BULUNMASI GEREKIYORDU.
Sabah.

Kaimana'nın ilk günlerinde arenanın Mira'nın elleriyle tek başına inşa edildiği hizmetkârlar ve muhafızlar tarafından anlatılırdı.

Naia dürüst olmak gerekirse amfitiyatrodan nefret ediyordu. Sadece şiddet getiriyordu.

Mira'nın orta tanrıları eğlence olsun diye birbirleriyle karşı karşıya getirdiği yıllık meydan okuması sırasında Naia, ailesinin locasında babasının kucağında en üst katta oturur ve tanrıların yapabilecekleri yıkım karşısında utanırdı.

Naia'nın topukları kuma battı ve etrafındaki geniş, açık alana baktı. Boş, sakin. Yerde kraterler, ayaklarının altında homurdanan titreşimler, etrafını saran kör kaosun şok edici sesleri yoktu, yukarıdan izlediği her zamanki gibi.

Önümüzdeki bir saat, var olmayan bir gücü çağırmaya çalışırken onun için zorlu bir çaba olacaktı. Naia on dokuzuncu yılındaydı ve hiçbir şey değişmemişti. Yıllar geçtikçe öğretmenleri de mevsimler gibi dalgalanıyordu. Geçen hafta avcılığın orta tanrısı gelmişti. En azından ona nasıl yumruk atılacağını öğretmişti.

Mira'sının bu kez ne tür bir tanrıyı çağırdığını merak ediyordu.

Naia'yı şaşırtan bir şekilde, arenaya iki figür çıktı, ikisi de koyu renk cüppeler içindeydi.

Naia'nın nabızı hızlandı. Bacaklarını destekledi ve etrafını kolaçan etti.

Mira'nın kolyesinin parıltısı gözüne çarptı. Naia'nın babasıyla birlikte bahçenin en yüksek locasında oturuyordu.

Mira onun eğitimini hiç denetlemedi. Neden şimdi?

Naia iki yabancıyla yüzleşti. Hareket etmeden durdular.

"Sanırım siz ikiniz benim bugünkü akıl hocalarımsınız?" Naia onlara hitap etti. "Biz büyücüyüz," dedi sağdaki adam sert bir sesle. "Sizler bizi yen."

Nefes Naia'nın ciğerlerinde öldü.

Büyücüler Kaimana'da yaşamıyordu. Ölümlü Topraklar'dandılar. Mira onları karşı koyamayacakları bir teklifle ikna etmiş olmalı. Altın olabilir mi?

Başını aşağıda tut.

"İlk inen kazanır," diye konuştu soldaki büyücü. O bir kadındı.

Adam hiçbir uyarıda bulunmadan kolunu kaldırdı ve güçlü bir kuvvet Naia'nın göğsüne çarptı.

Geri uçtu ve kafatası kumla çarpıştı. Acı vücuduna yayıldı, organlarını sıvılaştırdı, kanını kaynattı. Uzuvarları büyücünün gücünün akımları yüzünden gerildi. Kıvrandı ve haykırdı.

Mira bu yüzden senin hakkında daha da kötü düşünecek.

Naia kendini kontrol edebilmek için spazm geçiren kaslarını sıktı. Vücudu büyücünün büyüünün verdiği iç hasarı iyileştirmeye çalışırken dişleri takırdadı.

Uzun, utanç verici saniyeler geçti.

Acının yoğun yankıları yavaş yavaş azaldı ama titreyen uzuvlarına hâkim olamıyordu.

Büyücülük.

Teyzelerinin ve amcalarının geçmişte kulak misafiri olduğu konuşmaları ve büyücülerini nasıl hor gördüklerini hatırladı. Gerçi Naia onların seslerinde düşmanlık değil, korku duyuyordu. Naia nedenini şimdi anlıyordu.

Naia kendi üzerine kıvrıldı, alını kuma gömüldü. Yakıcı gözyaşları arasında gözlerini kırıştıtırırken, tanecikler kirpiklerinden gözlerine doğru ilerledi.

Ayak sesleri ona doğru geliyordu.

Mira zaten seni önemsiz biri olarak görüyor.

Naia dişlerinin arasından keskin bir nefes çekti ve ellerini başının üzerine atarak gözlerini kapattı.

Yenilgiyi kabul et ve bu iş bitsin.

Gururla savaşanlar, kendisi gibi zayıf birine yaklaşımazdı.

Naia'nın hunkered vücut salladı karşı ve Dünya'nın Zemin,
Korkunç bir şekilde bir sonraki acı dalgasını bekliyordu.
Gelmeyen bir acı.

Naia başını yavaşça kaldırdı. Büyücülerden biri dağ gibi üzerine çökmüş,
güneşin yüzüne vurmasını engelliyordu.

"Sen bir tanrıça olmaya layık değilsin. Sen zayıfsın." Kadın ona tükürdü.
Topak Naia'nın yanağına ve gözüne sıçradı. Nefes nefese kaldı. "Bir
tanrıçanın yeri toprak değildir, ama sen yine de
Ben seninle alay ederken ayağa kalk ve benimle dövüş." Kadın homurdandı ve
etrafında döndü. "İşe yaramazın tekisin."

Naia irkildi ve titreyen eliyle yüzündeki tükürüğü sildi.

İşe yaramaz.

Sularda ilerleyen beyaz karınlı bir balina arenaya gölge düşürdü ve
büyücünün cüppesi uzaklaşırken sallandı. Naia'nın içinde büyüçüyü sözlerinde
boğmak ve onun yanıldığını kanıtlamak için bir dürtü uyandı.

Ama Naia dövüşseydi, sonuç ne olurdu?

Daha fazla acı. Acı.

Naia'nın derisi karıncalandı ve sanki arenanın duvarları üzerine katlandı.

On

u. *İşe yaramaz olmak sizi güvende tutar.*

Marina'nın yüzü Naia'nın görüş alanında belirdi. Uzun siyah saç bukleleri
hafifçe eğilirken saten bir perde gibi aşağı sarktı. "Annenle babanın yanına
git."

"Neden?" Naia gözlerini kırıştırdı. Küçük kız kardeşi onunla ilk kez
konuşuyordu ve bu onu endişeli bir heyecanla dizginledi.

Mira aralarında iletişim kurulmasını yasaklamıştı. Naia bir keresinde
bunun nedenini sormuştu ama babası yumuşak bir gülümseme ve Mira'nın
bahanesiyle cevap vermişti. Naia, Marina'nın arenaya girdiğini fark etmemişti
bile. İçeri girmiş miydi yoksa nakledilmiş miydi? Kız kardeşinin
ışınlanabildiği fikri Naia'nın kafasını kendinden daha fazla nefret eden
düşüncelerle doldurdu. *O bir çocuk ve benden daha fazlasını yapabilir.*
büyücü haklı. Ben işe yaramaz, zayıf ve ölümsüz kanıma layık olmayan biriyim.

Marina monoton bir sesle, "Sıra bende," dedi.

Onun sırası mı?

Bir yaşam gücü Naia'yı yeniden odak noktasına getirdi ve Naia oturur
pozisyona geçti. "Saçmalık! Sen sadece on yaşındasın."

Marina'nın yüz ifadesi çorak bir çöldü, Naia'ya bakarken iki siyah göl gibiydi. "Onlara bir *tanrıça* olmanın ne demek olduğunu göstereceğim. Şimdi git, yoksa seni de onlarla birlikte aşağı indiririm."

Marina'nın cüretkârlığı Naia'nın boğazına safra kaçmasına neden oldu ve Naia'nın saniyeler önce hissettiği bir anlık hassas heyecanı boğdu.

Ne aptalca bir kibir. Şüphesiz Mira'dan miras kalan bir özellik. Naia buna zor dayanıyordu.

Naia'nın son on yıl boyunca gözlemlediği kadarıyla Marina sessiz bir çocuktur. Başkaları tarafından genellikle sürekli çatık kaşlı, huysuz biri olarak tanımlanırdı. Gücü, çekici olmayan özelliklerini gölgede bırakıyordu. Hizmetkârlar korkudan titriyor, onu kışkırtmamak için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlardı. Odadaki ışığı söndüreceği ve sonunda hizmetkârların gözyaşları içinde dışarı kaçacağı söylenirdi.

Naia emekleyerek ayağa kalktı ve arenanın merdivenlerinden ailesinin locasına doğru yürüdü.

Taşın eşiğinden geçerken sözleri kibirle ağzından döküldü. "Ne düşünüyorsun, bir çocuğu oraya göndererek-"

Mira'nın süt rengi gözlerinin yakıcı kesimi Naia'nın cesaretini paramparça etti. Mira'nın dikkatini çekecek bir şey söylediğine pişman olarak olduğu yerde durdu.

"Canım benim." Babası Naia'ya şefkatli bir bakış attı. "Annen kız kardeşinin gücünü test etmek istiyor, hepsi bu."

Naia onun alnındaki endişe çizgilerini inceledi. Söylemediği bir şey vardı.

Bakışları, geri çekilmesi, kendini görünmez kılması için sessiz bir yalvarış gibi onun üzerinde geziniyordu. Bunu, yıllar önce Konsey taht odasında toplanırken onun kucağında oturup sorularla dolup taşıdığı zamandan hatırlıyordu.

Naia itaat etti ve Mira'dan en uzakta, onun yanında durdu.

Naia itirazını yutmak için dişlerini sıkarak bahçeye baktı. Marina bu mesafeden daha küçük görünüyordu - ne kadar genç olduğunu hatırlatan sinir bozucu bir hatırlatmaydı bu.

Büyücüler Naia'ya yaptıkları gibi duruşlarını aldılar. Soldaki kolunu kaldırdı ve Naia irkilerek kendini en kötüsüne hazırladı. Marina'nın çocuk bedeni kubbenin üzerinde uçuyor, kanın korkunç görüntüsü taş duvarlara kırmızı yumurta sarısı gibi sırıyordu.

Marina'nın dik durması dışında. Avuçlarından siyah sis şeritleri döküldü ve karanlık yavaşça arenayı tüketti. Her birini boğdu

Alev gibi bir ışıık şeridi.

Naia ürpertici bir hayranlıkla izledi ve gözleri siyah perdenin arkasını görmek için zorlandı. Bir büyücü bağırdı. Güçlü bir rüzgâr duvarlara çarptı ve ardından sağır edici bir çığlık koptu.

Ve sonra her şey hareketsiz kaldı.

Naia'nın kalp atışları kulaklarında hızlandı.

Birinin boğazına bıçak saplanmış gibi korkunç bir gürlleme sesi yankılandı.

Bir dakikadan az bir sürede bitti.

Siyah sis çekildi ve ışığın içeri girmesine izin verdi.

Naia avucunu ağzına kapattı.

Hayır.

Büyücüler kendi kanlarından oluşan su birikintilerinde boğulan kırık böcekler gibi gevşek bir şekilde yatıyorlardı.

Naia gözlerini cesetlerden ayırıp sandalyesinden kalkarak Mira'ya baktı. Çenesini yukarı kaldırmış, dudaklarını kıvrarak Naia'yı bir aşağı bir yukarı süzüyordu. Naia onun dile gelmemiş sözlerini duyabiliyordu. *Bir tanrıça olduğun kadar işe yaramaz bir kızsın da.*

Naia'nın göğsü çöktü ve ciğerlerindeki nefes daraldı.

Mira kutuyu terk ederken başka bir şey söylemedi.

Naia annesinin düşmanlığını vücudunun her yerinde hissedebiliyor, derisi ve kemikleri arasında ağ gibi örülüyordu. Daha iyi olma, daha güçlü olma, olduğundan daha fazlası olma baskısı. Naia'nın asla karşılayamayacağını bildiği beklentiler. Dizleri titredi. Babasının sandalyesinin arkasına tutunmak için uzandı.

Hareket etmeden oturdu ve muhafızlar arenadaki cesetleri ortadan kaldırırken aşağıya baktı.

"Baba?" Naia güçlkle duyulabilen bir sesle konuştu. Sessizliği onun için alışılmadık bir durumdu.

Cevap vermedi ve onu görmezden gelmek de aynı şekilde onun yapacağı bir şey değildi.

Yüzünü görebilmek için sandalyenin etrafından dolaştı. "Baba, iyi misin-"

"Naia, sevgilim." Sesi rahatsız edici derecede durgundu ve Naia'nın daha önce hiç duymadığı ölçülü bir öfkeyle titriyordu.

Naia yutkundu. "Evet, baba?"

Başını ona doğru çevirdi, zümrüt bakışları bir ormanı boğan bulutlar gibi karanlıktı. "Annenin güç tanımı sadece

O, kendisi zayıf. Anlıyor musunuz?"

Naia'nın yüzü şoktan soldu. Babası bir kez bile Mira hakkında böyle kötü bir şekilde konuşmamıştı.

Onun ne demek istediğini tam olarak anlayamamıştı. Mira bir Yüce Tanrıça'ydı, tıpkı onun bir Yüce Tanrı olduğu gibi. İkisi de onun olabileceğinden çok daha güçlüydü.

Kaşları yumuşadı. "Unvanınız ne olursa olsun beni gururlandırıyorsunuz. Anlıyor musun?"

Naia'nın göğüs kafesindeki baskı kırıldı. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Onun sevgisine hasret değilsem neyim ben baba?"

Dört gözle beklediği tek şey yüzyıllarca sürecektir huzursuzluktu. Onu sadece ıssızlık bekliyordu.

Babasının parmakları kollarını sardı ve onu bir kucağın içine çekti. Hayvan kokusu ve ağaç kabuğu, tarçın ve karanfil kokuyordu.

"Neden beni sevmiyor?" Naia kollarına kapandı, kadife pelerininin içine hıçkırarak ağladı.

"Seni ikimiz için de seviyorum, sevgilim. Sonsuz bir şekilde." Gümüş rengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı ve diğer eliyle başının arkasında onu sımsıkı tuttu. "Her hayatın bir anlamı vardır. Seninki de farklı değil ve annene boyun eğmiyor."

UN'UN ANOTKER HALI) ÜZERİNDE

Naia gecenin bir yarısı Solaris'in yatağına tırmanmasıyla uyandı. Tatlı bir limon otu rüzgârı burun deliklerine doldu. Gözlerini açtığı anda adamın çıplak kollarının kendisini sardığını gördü. Adamın göğsü onunkiyle buluşmak için alçaldı.

Bir asır sonra Solaris zayıflamış ve yılların eğitimiyle kaslanmış bir adama dönüşmüştü. Naia onu itmek şöyle dursun, ağırlığından kolunu bile zor kaldırıyordu.

Panik acımasızca filizlendi ve kalbini boğazına doğru itti. Hareket edemiyordu. "Solaris, bu seferlik bırak beni!"

Gözleri odanın ön tarafına kayarken yüz hatlarında bir uyarı ifadesi belirdi.

Naia, Mira'nın en güvendiği yardımcısının gölgeler içindeki silüetini fark etti ve korkusu öfkeye dönüşerek boynundan kafatasına doğru ilerledi. O anda durum acı verici bir şekilde netleşmişti; her ne oluyorsa Solaris'in değil, Mira'nın işiydi.

Raksa elleri arkadan bağlı bir şekilde ayağa kalktı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim Leydim."

Naia bacaklarında kınında duran kılıçların sayımını yaptı. O bir orta savaş tanrısıydı. Çocukken Naia, görevliyi sık sık kıymetli bıçaklarını talimde savururken bulurdu. Güneş ışığında parlayan bir bıçak havayı yararak gökyüzünde uçuşan balıkların karınlarına saplanırdı.

Naia bakışlarını tekrar Solaris'e çevirdi. "Uykumu bölmenin sebebi nedir?"

Raksa küçük bir alay etti. Uyku tanrılar için zorunlu değildi ama Naia teselli buluyordu. "Leydi Mira'nın emirleri Lord Solaris'e yatak odanıza eşlik etmem yönündeydi. Onunla birlikte yatmanızı emretti."

Korku damarlarında yanıyordu.

Naia Solaris'in yüzünde cevap aradı, kalp atışları parmak uçlarıyla Solaris'in kollarına dolanmıştı.

Ondan isteneni yapacak mıydı?

Solaris, Naia ile bakışarak korkması için bir neden olmadığına dair güvence verirken yüzündeki gerginlik kayboldu.

Vücudu rahatlamaya başladı ve yatağın içine doğru gevşedi.

Raksa onları izlemeye devam etti. Her ayrıntıyı Mira'ya rapor edecekti.

Naia rol yaparak ses tonunu sertleştirdi ve "Bizi hemen terk edin. Size gösteri yapmaya hiç niyetim yok."

"Leydi Mira kalmamı emretti-"

Solaris *efendi* sesiyle, "Sizi temin ederim ki bu iş ," dedi.

-Güçlü ve otoriter. "Leydi Naia'yı duydunuz. Şimdi bizi yalnız bırakın." "Bağışlayın ama bu benim emrim değil Lord Solaris."

"Pekâlâ o zaman," diye iç geçirdi Solaris. "Eğer kalmanız gerekiyorsa, bunu dışarıda yapın. Leydi Naia'yla senin varlığından rahatsız olmadan sevişmeyi tercih ederim. Daha sonra size kanıt sunacağım. Bu emrinizi yerine getiriyor mu?"

Raksa uzun bir süre Solaris'in bakışlarını üzerinde tuttu.

Solaris gözlerini kırpmadan durdu, gücünün közleri havada bir uyarı olarak çatırdıyordu.

"Sanırım bu yeterli olacaktır," dedi Raksa. "Ne de olsa, Yüksek Deniz Tanrıçası ya da Yüksek Yıldırım Tanrıçası tarafından verilen emirlere itaatsizlik etmek için hiçbir nedeniniz yok."

Kurnaz piç. Solaris'e anneleri tarafından kendilerine verilen talepleri hatırlatmak için.

Naia yıllar boyunca müstakbel nişanlısı hakkında bir şey öğrenmişti. O her zaman annesinin kendisinden özellikle istediği şeyi yapardı. Atla dediğinde atlardı. Denizin Yüce Tanrıçası'nın kızıyla evlenmesini söylerse, evlenirdi. Hem de sorgusuz sualsiz. Kuşkusuz bu onun en sinir bozucu özelliği idi.

Solaris cevap olarak Raksa'ya sert bir baş selamı verdi. İzin istedi ve gitti.

Naia zihinsel olarak kendini en kötü senaryoya hazırladı. Gözleri yatağının başucundaki masaya kaydı, gerekirse kapıp kendini savunabileceği bir şey aradı. Keşke yatmadan önce bir tabak bisküvi almış olsaydı, onu ona vurmak için kullanabilirdi.

Naia bir tahta gibi kaskatı kesilmiş, kollarını göğüs kafesinin yanlarına dayamış, Solaris'in bir sonraki hamlesinin ne olacağını görmek için bekliyordu.

Onun yanına yığıldı. Yatak ağırlığının altında eğildi. Kollarını yukarı kaldırdı ve avuçlarını başının altına sıkıştırdı.

"Endişelenmene gerek yok, aşkım," dedi, lüks aksanı dilinden dökülüyordu. "Kendimi sana zorla kabul ettirmek gibi bir niyetim yok."

Diyaframında sıkışan nefesini serbest bıraktı.

Başını yastığın üzerinde döndürerek ona baktı ve yüksek sesle düşündü. "Neden onlar-"

"Annelerimiz, eğer bir çocuğumuz olursa, bunun onların lanetini bozacağına inanmaya başladılar."

Naia'nın yüz ifadesi düştü. "Bir boşluk gibi mi?"

"Kesinlikle. Sekiz yüzüncü yılımıza kadar beklemek istemiyorlar."

Naia bir çocuğu araç olarak kullanmaktan başka bir şey için dünyaya getirmeyi reddetti. Mira'nın kendisine yaşattıklarını kendi çocuğuna yaşatmayacaktı.

"Saçma." Naia kaşlarını çatarak saçlarını omuzlarından itti. "Ben asla böyle bir şey yapmam."

Solaris'in omuzları gönülsüzce silkindi. "İşe yarayacağının garantisi yok ama çaresizlik Yüce Tanrıların bile içinde var ve en kötüsü de onları umutla dolduruyor."

Naia tavan penceresinden yukarı baktı, kristal duvarındaki su pırıltılarını delip geçen ay ışığının yansımasını izledi.

Levina ve Mira'nın sabırsızlığı Naia ve Solaris için iyiye işaret değildi. Özellikle de emirlerine itaat etmezlerse. Küçük bir tanrıça olan Naia onlar için küçük bir tehditti. Bir orta tanrı olan Solaris bile onların gazabına karşı duramazdı.

Solaris hafifçe alnının ortasına bir fiske vurdu. "Çok fazla düşünüyorsun, aşkım."

Kaşlarını çatarak o noktayı ovuşturdu. "O zaman ne yapacağız?" "Biraz uyuyacağız."

Solaris'in kanıt sözünü hatırlayarak yanağının içini çiğnedi.
Ona bakmak için başını yana yatıran Naia ellerini karnına dayadı.
"Raksa'ya söz verdiğin kanıt nedir?"
Solaris onun yüzünü inceledi, ciddi olup olmadığından emin değildi. Naia ona gözlerini kırıştırarak bekledi.
Ağız açıldı ve sonra kapandı. "Ne oldu?" diye sordu.
Doğrulup oturdu. Bir elini saçlarında gezdirdi ve gözlerini ondan kaçırdı.
"Bunu bakire olduğunu varsayarak söyledim."
Naia da ayağa kalktı ve konudan rahatsız olmadan başını salladı.
"Haklısınız."
Kadının açık sözlülüğü, adamın gözlerini kocaman açmasına ve ağzını hafifçe aralamasına neden oldu. "Ne?" Yumuşak bir şekilde güldü.
"Öyleyim."
Naia bir gerçeği dile getirirken alınganlık göstermeye gerek görmedi. Solaris hiçbir şey söylemedi.
"Tanrı aşkına Solaris, bana ne ima ettiğini söyler misin-" "Bakireler ilk seferlerinden sonra kanarlar, Naia."
Gözleri hafifçe genişledi. "Oh."
Farkındaydı ama bunu düşünmemişti.
İlk adet kanamasını yaşadktan sonra Naia, vücudunun işleyişini daha iyi anlamak için kadın sağlığından cinselliğe kadar her şeyi inceledi. Bir kadının bekaretini kaybetmesiyle ilgili gerçekleri, ne beklemesi gerektiğini ve hissedebileceği acıyı okuduğunu hatırlayabiliyordu.
Solaris'in profilinin yan tarafına baktı ve onun bakışlarından kasıtlı olarak nasıl kaçındığını fark etti.
"Bakire misin?" diye sordu ona.
Ense kökünü kaşıdı ve başını onun aksi yönüne çevirdi. "Evet, öyleyim."
Düzenli olarak sözlerine güvenirken onu bir kez olsun kıpır kıpır ve rahatsız görmek rahatlatıcıydı.
Naia sırtışını gizlemek için dudağını ısırды.
"Düşünüyordum da elini falan keseriz ve çarşafların üzerinde kanamana izin veririz," dedi.
Dirseğiyle onun kolunu dürttü, etkilenmişti. "Ne kadar parlak bir fikir."
Solaris bir kez başını salladı, kaskatı kesilmişti, hâlâ ondan kaçıyordu.
"Kıyafetlerimi çıkaracağım. İç çamaşırlarım hariç. Raksa'nın geri dönme ihtimaline karşı

ıkna edici görünür."

"Tamam," dedi.

Tuniğini çıkardı. Naia, adam tuniği başının üzerine çekerken gövdesinin yan tarafındaki kasların koyu teninin altında yuvarlanışını izledi.

Solaris her zamanki gibi istikrarsızdı. Yine de, yaptıkları şeyin resmiyeti, pantolonunu yere fırlatırken kalp atış hızının sendeleyeni adımlarını sakinleştirmek için hiçbir şey yapmadı.

Nabzını sabitlemek için elini göğsüne götürdü.

Kendini toparla.

O haklıydı. Raksa'nın onları gizlice dinlemesi ihtimaline karşı öyle görünmeleri gerekiyordu.

Naia geceliğinden soyunurken ne yaptığını çok fazla düşünmedi. Eğer düşünseydi, şu anda oturduğu pozisyonda karnının küçük bir kıvrımının dışarı çıkmasından dolayı kendini mahcup hissederdi.

Solaris'in gözlerinin de kendisinininkiler gibi gezinmesini bekliyordu ama o saygılı şekilde görüş alanını kendisinden uzak tuttu.

"Battaniyelerin altına giriyorum," dedi ona.

Kadın başıyla onayladı.

Adamın vücut ısısı bir yaz rüzgârı gibiydi ve tenini ısıtıyordu.

Solaris yastığına yaslandı ve gözlerini kapattı, rahat bir tavır takındı -Yarı çıplak olmalarından ve birbirlerine bu kadar yakın olmalarından hiç rahatsız değildi. Naia onun kendisiyle ilgilenmemesinden rahatsız mı olmalıydı, yoksa kendisine duyduğu saygıyı sevimli mi bulmalıydı, emin değildi.

Uzun süredir tanışıyor olmalarına rağmen, onu ilk kez samimi bir şekilde görüyordu - çıplak göğsünü, karnına kazınmış sert kasların çıkıntılarını, ceviz rengindeki teninin manzarasını. Bunun acı verici bir şekilde farkında olmasına rağmen gözlerini ondan ayıramıyordu. Solaris yakışıklıydı. Krallıkta gittiği her yerde başkalarının gözleri onu takip ediyordu. Her sabah en sevdiği koyda yaptığı yürüyüş sırasında onu büyüleyen muhteşem gün doğumu gibiydi.

"Solaris," diye fısıldadı.

Başını biraz eğdi, gözleri hâlâ kapalıydı. "Hm?"

"Teşekkür ederim."

"Senin için her şeyi
yaparım aşkım." Karnı
guruldadı.

Görücü usulü evlendiklerini öğrendiği andan itibaren, kendi seçtiği biriyle evlenme seçeneğinden vazgeçmek zorunda bırakılması hiç de hoşuna gitmemişti. Yine de Solaris'te, Naia'nın onunla yatakta iç çamaşırlarını giyene kadar fark etmediği bir rahatlık vardı.

Naia yıllar boyunca Solaris'le vakit geçirmek zorunda kalmıştı. Avluda bir gezinti, ziyafetler sırasında birlikte oturmak. Bazı günler, onu kendi başına arardı. Onu kütüphanede ders çalışırken bulur ve sohbet ederek konsantrasyonunu bozardı. Naia ona ters ters bakar, o da elindeki kitabı kaldırıp başlığını okuyarak karşılık verirdi. Yıllar geçtikçe Naia onun arkadaşlığından hoşlanmaya başlamıştı.

Keşfetmek için can attığı tüm yerleri ballandıra ballandıra anlatırdı. Genişçe gülümseyerek, elindeki kitabı yüzüne doğru iterek, Faniler Ülkesi'ndeki coğrafi yerler, buzla kaplı yerler ve bulutları sıyrarak dağlara uzanan yoğun yeşilliklerle dolu manzaralar hakkında saçmalar dururdu.

"Evet, evet," derdi Solaris, heyecanını güven içinde azaltmaya çalışarak. "Pek bir şey kaçırmıyorsun."

Ama her zaman onu dinledi.

Naia okyanusa duyduğu şiddetli nefret yüzünden onunla ne zaman dalga geçmeye başladığını ya da kendisini ona içini dökmeye neyin ikna ettiğini hatırlayamıyordu. Çoğunlukla Mira hakkında atıp tutuyor ya da unvanını bulmaya çalışmaktan duyduğu endişeyi dile getiriyordu.

Solaris karanlık bir odada bir ışıktı; gürültülü bir kalabalığın arasında yumuşak bir melodi; ona en sevdiği yiyeceklerin ne olduğunu sorduğu nehir boyunca uzun yürüyüşler; mutfaklara gizlice girip taze pişmiş bisküvileri çalmak; mutfak hizmetçileri hamur işlerinin yokluğunu fark etmeden önce avluda koşarken ciyaklamak; geniş gülümsemeler ve sıcak gözler; güzel sözler ve parmaklarının onunkilerin arasında kayması.

Adam, annelerinin emirlerini yerine getirme ihtiyacı duymadan, memnun bir şekilde onun yanında uzanırken, aklına bir soru takıldı ama sormaya cesaret edemedi.

Beni seviyor musun?

Bazı günler, onu görür gibi oluyordu. Yediği tatlıdan, Kaimana'yı ziyaret ettiğinde ona bir sepet ekşi mayalı somunla nasıl sürpriz yaptığından ya da güldüğünde yüzünü kaplayan gülümsemeden bahsederken ona tatlı bir hayranlıkla bakıyordu.

Anlaşmalarını öğrendiğinden beri ilk kez, onun karısı olmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmeye cesaret etti - Ölümlüler Diyarı'ndaki maceralar

Toprak, dünyanın dört bir yanından gelen yiyecekler, birlikte ebeveyn olmak.

Kalbini Solaris'e tamamen verecek olsa, onun buna değer vereceğinden emindi.

Ancak, bunu yapma düşüncesi karşısında hissettiği tereddüt kırıntısını da inkâr edemiyordu.

KOLLOW C) TV

Şimdiki Zaman

Naia bir parça gümüş teli kulağının arkasına sıkıştırdı ve boğazını temizledi. Ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Adadan ayrılmak için acele ettiklerinden beri Ronin'le aralarında geçen ilk sessiz andı bu. Solaris'in onu bulmasının yarattığı şok ve panik, körfezdeki tüm feribot yolculuğu boyunca ve tren bileti için sırada beklerken midesine dolanmıştı. Ronin'in rehberliğini zar zor fark etti, gözleri etraflarındaki her yüzü taramakla meşguldü.

İki yaşındaki bir çocuk gibi, kendini en küçük şeylerin büyüüne kapılmış buluyordu. Naia ölümlü topraklarda ilk kez ortaya çıktığında ve trenler henüz icat edilmemişti.

Trene ilk bindiklerinde, sarmaş dolaş oturan yolcuların bulunduğu koridorlardan geçerken şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Ronin'i takip ederek diğerlerinden izole edilmiş, tek tek küçük köşelerle dolu bir sonraki vagona geçti.

Köşelerinde deri kokusu, ceviz rengi ve dışarı bakabilecekleri geniş bir pencere vardı.

Hayranlık ve endişenin sürekli karışımı onu zihinsel olarak bitkin bıraktı.

"Daha hızlı bir ulaşım aracıyla seyahat etmemiz daha hızlı olmaz mıydı?"

Soru onu bir sohbet başlatma çabası içinde bıraktı. Düşüncelerinin yanında odaklanabileceği herhangi bir şey.

Tren çok hızlı gitmediğinden değil. Toplu taşıma araçları onu tedirgin ediyordu. Açıkta duruyorlardı, Solaris'in

her an ortaya çıkabilir.

"Arabam istasyonda, şehirden yaklaşık dört saat uzakta." Karşısındaki Ronin ona cevap vermek için konserve içeceğini indirdi. "Adaya gidip gelirken trenle feribota biniyorum."

Oturduğu yerde rahatça dinleniyordu, uzun bacaklarını açmıştı, tıpkı ağacına uzanmış bir kedi gibi, yüz ifadesi Naia'nın sinirlerini bozacak kadar rahattı.

Daha önce ölüme ne kadar yakın olduğunu biliyor musun? Ona bağırarak istedi.

Bir saniyeden kısa bir süre içinde kömürleşmiş bir et yığınınna dönüşebilirdi. Naia, Solaris'in bir ölümlüyü öldürmesini aklının ucundan bile geçiremeye de övgüleri onun için çok anlamlıydı.

Naia, Ronin'in kafasını ısırmamak için dilini ağzının çatısına bastırdı, çünkü bunu yapmak eninde sonunda içinde bulunduğu durumu itiraf etmek anlamına gelecekti. Eğer Ronin peşindeki tehlikeleri bilseydi, şüphesiz onu terk ederdi. Ve Naia'nın gururu itiraf etmekten ne kadar nefret etse de, Ronin'in Hollow Şehri'ne giden yolu göstermesi hayatını fazlasıyla kolaylaştırmıştı.

"Sanırım bu mantıklı," diye mırıldandı.

Solaris'in trene sızması çok az çaba gerektirecekti. Göz önünde saklanabilir, varlığını gizleyebilir, sessizce onu geri getirmek için planlar yapabilirdi.

Naia bir ürpertiye bastırdı ve Solaris'in varlığını belli etmeden önce festivalde onu ne kadar süre gözetlediğini düşünmemeye çalıştı. kötüsü de onu hiç hissetmemişti - aurasını, gücünü, gözlerini üzerinde hissetmemişti. Başarısızlığı, yakalanmadan önce Finnian'a ulaşma konusundaki güvenini daha da azalttı.

Ronin kutudaki içeceğinden bir yudum daha aldı.

Naia gözlerini kısarak ön yüzüne net yazı tipini okudu.

NITRO SOĞUK DEMLEME.

"Ne içiyorsun?" diye sordu.

"Kahve. misin?" Adam kutuyu ona uzattı. Kadın başını salladı. "Sadece merak ettim."

"Kahve sever misin?"

"Hiç içmedim."

İçtiği büyük yudumda boğuldu; dramatik bir öksürük nöbeti geçirdi ve kan çanağına dönmüş gözleri nemle doldu. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Gözlerini kırıştırarak ona baktı, seçtiği kelimelerin görselliğini hayal etmek zordu. "Hayır, seninle *dalga* geçmiyorum. Benim geldiğim yerde çay içeriz."

Ronin ona bir anomaliymiş gibi bakmaya devam etti.

Nefesini tuttu, adamın kişisel bir takip sorusu sormayacağını umuyordu.

"Tamam," dedi bir süre sonra. "İçinde kafein var, bu yüzden yorgunsan yardımcı olur."

Naia ölümlülerin karşılaştığı can sıkıcı günlük ihtiyaçları -açlık, mesane kapasitesi, uyku- hiç düşünmemişti. Bu durum onu adamın gözlerinin kenarındaki yorgunluğa daha yakından bakmaya itti; adadan ayrıldığından beri teninin nasıl matlaştığını ve saçlarının dokusunun artık yağlı bir kafa derisinden gelen parlak bir parıltıya sahip olduğunu fark etti.

Bu onu kutsallığı için biraz daha minnettar kılarken, aynı zamanda böyle tuhaf bir saatte ona ne kadar anormal görüldüğünün acı verici bir şekilde farkına varmasını sağladı.

"Teşekkürler." Başını pencereye doğru çevirdi. "Ama ben bir uykusuzluk hastasıyım. Geç saatler beni etkilemez."

Ölümlülerin sağlığını, daha doğrusu onlara musallat olabilecek endişe verici hastalıkları incelemekten bildiği bir başka terim.

Hafif fırtınanın içinden bakarken onu daha fazla inceleyen adamın bakışlarının yanağına değdiğini hissedebiliyordu. Yumuşak şimşek çakmaları araziye aydınlatıyor, görkemli dağların ve yüksek ağaçların kısa süreli silüetlerini ortaya çıkarıyordu. Yağmur damlalarının cama vuruşları minyatür nehirlerin büyüleyici desenlerini oluşturuyordu.

"Seni bu kadar geren şeyin ne olduğunu bana söyleyecek misin?" Ronin sordu.

Solaris. Mira. Marina. Her an lanetlenebileceğim gerçeği-

Kan dolaşımında bir endişe patlaması oldu. Boğazındaki sıkıntıyı bastırmak için yutkundu.

Laneti düşünme. Öyle bir şey . Onu sakla ve yoluna et.

Naia'nın gözleri Ronin'e kaydı.

Kızın cevap vermesini beklerken çileden çıkaracak kadar kayıtsızdı.

"Trenin bu kadar lüks bir yerinde bizi oturtmak için ne iş yaptığınızı söyleyecek misiniz?" diye sordu.

Trene binmek için yaptıkları yolculuk sırasında dikkatini yarı yarıya vermiş olsa da, Ronin'in biletlerini satın aldığı beyefendilerin ödeme sırasında geri söyledikleri para miktarını gözden kaçırmadı. Naia ölümlüler ve paraları hakkında bir iki şey öğrenmişti, onların topraklarında ilk kez görüldüğünde.

"Bir oda pek lüks sayılmaz. Ben cimri değilim, yan arabadaki sıkışık koltuklar yerine konforu tercih ederim."

Onun ne demek istediğini anladığında, kendisinden birkaç adım ötede duran dizlerine baktı.

İkisi de uzun boyluydu. Trene bindiklerinde koridorda ilerlerken gördüğü kadarıyla diğer vagondaki koltuklar yan yanaydı. İlk bir saatten sonra bacaklarına kramp girmiş olmalıydı.

Kollarını kavuşturdu ve kaşlarını kaldırdı. "Soruma cevap vermedin. Ne iş yapıyorsun?"

İnatçılığını eğlenceli bulmuş gibi ağzının kenarı seğirdi. "Önce benimkine cevap ver, adadan çıkmaya yardım ettiğimi düşünürsek. Kaçıyor musun?"

Cevap vermedi.

Kadının sessizliği onun merakını daha da artırmış görünüyordu. Bir bileğini dizinin üzerine kaldırarak daha rahat bir pozisyona geçti. "Sen bir seri katil misin?"

Onu görmezden gelmeye devam etti.

"Bir psikopat mı?" Çenesini ovuşturdu. "Bir mahkum mu?"

Naia gözlerini devirdi. "Bunlardan herhangi biri olsaydım, gerçekten sana söyler miydin sanıyorsun?"

"Muhtemelen hayır."

Ronin elindeki teneke kutuyu el altından fırlatarak kapının yanındaki küçük çöp kutusuna attı.

Dikkatini tekrar pencereden dışarı verdi. Başının hareketi Wren'in püskülünü boynunun yan tarafına sürttü. Saç tokasının hâlâ yerinde olduğunu bilmek onu rahatlatmıştı. Nemli saç tellerini boynundan uzaklaştırmak için berbat bir topuz yapmıştı.

Ronin'in sorgusu dışında tren yolculuğu huzurluydu. Kapının üstündeki saate göre saat sabahın üçünü biraz geçiyordu. Kabin sakindi, yolcuların çoğu uykuya dalmıştı.

Dışarıda fırtına devam ediyor, yağmur damlaları pencereden aşağı damarlar gibi süzülüyordu.

"Hiç Hollow City'ye gittin mi?" Ronin sordu. "Büyücülük ve Sihirbazlığın Yüce Tanrısı Finnian tarafından kuruldu."

Cadıların ve büyücülerin toplandığı bir merkez. Tanrılar hoş karşılanmazdı.

Finnian'ın zekâsı her zaman en sıkıntılı ikinci özelliğiydi. "Bu yüzden

nüfusunun çoğu büyücü," diye cevap verdi Naia.

yer hakkında tamamen bilgisiz değildi. "Söylesene, bu yüzden mi orada yaşıyorsun?"

Finnian'ın adı Ölümlü Topraklar'da duyulduğu andan itibaren Naia onun çabalarını takip etmişti. Hollow Şehri hakkında eline geçen her şeyi inceledi. Hizmetkârların yardımıyla saraydaki kütüphane kitaplarını güncel tutmayı başardığı için bu kolaydı. Finnian Yüce Tanrı olduktan sonra, araştırmacılar ve tarihçiler onun hakkında biyografiler yazdılar.

Ronin küçük bir kahkaha attı. "*Büyücüler mi?*"

Naia gözlerini kırptırdı, onun neyi eğlenceli bulduğunu anlayamamıştı.

"Bugünlerde onlara sadece *cadı* diyoruz," dedi gülümseyerek. "Ve kısmen haklısınız. Şehirde epeyce var ama nüfuslarının altmış-kırk civarında olduğunu söyleyebilirim."

Naia modası geçmiş konuşma tarzını azarladı ve olabildiğince rahat bir şekilde, "Finnian'ın nerede yaşadığını biliyor musun?" diye sordu.

"Gizli kalıyor." Ronin'in yüzünden karanlık bir ifade geçti; Naia'nın çözemediği bir duygunun gölgesiydi bu. Sonra onun daha önce, Solaris ortaya çıkmadan önce tanrıları hor görmekle ilgili söylediklerini hatırladı. O zaman hissettiği rahatsızlığın aynısı göğsündeki krateri derinleştirdi.

"Hem de hortlaklarının yardımıyla." Naia'nın, ağabeyinin elleriyle yarattığı bu iğrenç yaratıklara karşı düşmanlığını gizlemesi imkânsızdı. "Onlar onun gözleri ve kulakları."

Ronin başını eğerek Naia'nın bir kez daha yanlış konuştuğunu ifade etti. Tanrılar hakkında çeşitli detaylar bildiğini ima etmesi tuhaf değildi ama Finnian'a tanıdık ve kişisel bir şekilde bakması şüphe uyandırıcıydı.

İçini çekti, ölümlüye gerçeği söylemek istiyordu. Sözlerini ve onları söyleme şeklini filtrelemek çok zordu.

"Tanrı'yla bir geçmişim var," diyerek geçiştirdi.

"Ne tür bir geçmiş?" Ses tonu ihtiyatlıydı.

Gözlerini onunkilere kaldırdı. "Senden soru sormamanı istesem, sorar mısın?"

Ronin dirseklerini dizlerine dayayarak tekrar öne eğildi. Saçlarının gevşek telleri yüzüne döküldü. "Az önce cadı olup olmadığımı sordun. Benden doğru dürüst bir cevap almanın tek yolu biraz da sen cevap verirsen olur."

Naia gerçekleri ağzından kaçırmamak için dudaklarını yuvarladı. "Bunu yapamam."

Ronin yenilgiyle iç çekti ve koltuğuna geri yaslandı. "Hollow Şehri'nde benden ne istiyorsun?"

Kaçamayacağı güzel bir soruydu. Gerçek şu ki, ona ihtiyacı vardı.

"Saklanmak için bir yer," dedi. "Ve Finny'nin yerini bulmaya yardım-Finnian."

Ronin'in gözleri onun tanrıya taktığı lakabı duyunca kısıldı. Parmaklarını saçlarında gezdirdi, ona bakmamak için bahane olarak etrafında döndü.

Ama adam ona bakmaya devam etti ve kadın, adamın yüzünü tarayan, yüz ifadesindeki her hareketi kataloglayan gözlerinin yoğun ağırlığını hissedebiliyordu.

Trenin rüzgâra karşı çıkardığı ısıklık ve rayların üzerinde pedal çeviren tekerleklerin boğuk sesi arasında, aralarına uzun bir sessizlik yerleşti.

Naia'nın midesi düğümlendi ve ellerini uyluklarının üzerine koymaya zorladı.

değil. Eğer sizi terk ederse, bir çözüm bulursunuz. Sen her zaman

Ya

p. "Tamam," dedi Ronin. "Onu bulmana yardım edeceğim."

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı, onun bu istekliliği karşısında şaşırılmıştı.

Başını salladı,

"Neden?" diye sordu.

Yine dayanılmaz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Çünkü hissediyorum." "Karşılığında bir şey mi istiyorsun?"

"Hayır."

Sinirli bir şekilde kollarını kavuşturdu. "Ölmek mi istiyorsun?"

Hafifçe güldü. "Saç tokası boğazıma değdiği anda bunu anlamadın mı?"

Naia onun yüzünde herhangi bir art niyet belirtisi aradı. Eğer odanın kapısının önündeki koridordan geçseydi, yüz ifadesine bir an için baktığında sıkıldığını düşünebilirdi. Onun sakın kişiliğine imrenirken, kendisi de duygularının boğazından engellemek için zoraki bir çabayla oturuyordu.

Onun hakkında öğrendiği her şey zihninin önüne geldi - annesi ve babası ölmüştü, bir kız kardeşi ve bir yeğeni vardı ve Hollow City'de yaşıyordu. Ve son olarak, tanrılardan nefret ediyordu. Bu bilgiler

Onun hakkında bildiği her şey bu kadardı ve ona devam edecek pek bir şey bırakmamıştı. Tanrılardan nefret eden biri neden bir tanesini bulmasına yardım etmeyi kabul etsin ki?

O daha fazla düşünmeden tren çılgılık atarak durdu.

Naia koltuğunda doğruldu, interkomun çıtırtısı eşliğinde kamaralarının dışındaki hareketliliği duydu.

Ronin çoktan kalkmıştı, bu hareket burnuna festivalden kalma mangalda pişmiş etlerin ve feribot yolculuğundan kalma deniz yosunlarının hafif kokusunu gönderiyordu.

"Yolcuların dikkatine: varış noktanıza ulaştık."

TRENI INDIRDIKLERİNDE, RONIN YOLCU KAPISINI AÇIP yan kapıdan içeri girmesini sağladı. Ronin'in *arabası* olarak adlandırdığı şeyin kaygan, siyah gövdesine hayranlıkla baktı ve sonunda gözlerini onun ısıltılı, eğlenen gözlerine dikti.

Onun centilmence hareketiyle ilgili alaycı bir espri mırıldandı -*kendi kapımı kendim açabilirim*- ve koltuğa tırmandı.

Yolculuğun ilk birkaç dakikası pürüzsüz bir asfalt ve baş döndürücü bir coşku içinde geçti.

Trafiğin birçok şeridi boyunca yarışmanın verdiği keyif geçince, gösterge panelinin mavi ışıklarıyla aydınlanan Ronin'e baktı ve gizliden gizliye ne kadar zahmetsizce araba kullandığını takdir etti - koltuğunda arkasına yaslanmış, bir eli direksiyonun altında, gözleri dikiz aynasından yan aynalara ve tekrar yola doğru yanıp sönüyordu.

Kendine güveni acı verici derecede çekiciydi.

Bir araca binmek, bir trene binmekten çok da farklı değildi. Her iki makine parçası da büyük bir mesafe içinde kusursuz bir hızla hareket ediyordu. Sadece, trenden farklı olarak, yalnızdılar ve sıcak bir bıçağın üzerinde kayan ılık tereyağı hızında seyahat ediyorlardı.

Naia pencereden dışarı bakıp puslu mesafeden seçebildiği manzarayı aval aval seyretmekle, kapıların yanındaki hoparlörlerden çalan melodiyi dinlemek arasında gidip geldi.

"Soru sormayacağım," dedi Ronin, rahat sessizliği bozarak.

Bu ondan daha önce yaptığı bir ricaydı. Anlamsız bir istek olduğunu düşünmüştü, çünkü yine de sormuştu. Fikrini değiştiren neydi?

"Buna minnettar olurum." Naia kucagındaki tırnaklarıyla oynadı, bakışlarını bir ona bir ellerine çevirdi.

"Seni nasıl daha rahat hissettirecekse."

Başını çevirdi, onun düşüncesi karşısında biraz afallamıştı.

İfadesi rahat bir şekilde yola odaklanmıştı. Kadının gözlerinin üzerinde olduğunu hissetmiş olmalı ki ona yan gözle baktı. "Yine de *bazı* sorularınızı yanıtlamaya açığım."

İradesi dışında dudaklarında bir gülümseme oluştu. "Bu ihtimal seni heyecanlandırmışa benziyor."

Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Ne düşündüğünü merak ediyorum."

Alt dudağını ısırды ve parmak eklemlerine baktı. "Babanla yakın mıydınız?"

Ronin elini yüzündeki saçları itmek için kaldırdı. "Derinden başlıyoruz, değil mi?"

Naia ona karşıt bir bakış fırlattı. "Ya da bana cadı olup olmadığını söylersin."

Gülümsedi. "Sanırım sen açılmaya hazır olana kadar bunu bir sır olarak saklayacağım."

Naia alaycı bir homurtu çıkardı. "Sanırım bana açık bir cevap vermeyi reddediyorsun çünkü sen de öylesin. Hollow City'de yaşamak için başka ne gibi bir sebebin olabilir ki?"

"Oraya vardığımızda sana gösteririm." İç geçirdi ve elini tekrar kalçasına indirdi. "Soruna cevap vermek gerekirse, babam ve ben çocukluğumda yakındık ama işler karıştı. *İyi* bir ilişkimiz vardı ama onun onaylamadığı pek çok şey yaptım."

"Kulağa karmaşık geliyor," diye mırıldandı Naia. Dünyada basit olarak tanımlanabilecek bir ebeveyn/çocuk ilişkisi var mıydı? Bundan şüpheliydi. "Yuki ve Akane'ye yakın görünüyorsun."

Ronin gözlerini önündeki yoldan ayırmadı. "Çocukken Yuks bana karşı korumacıydı, ama sonra Akane'ye sahip olunca, sanırım koruyucu olan *ben oldum* diyebiliriz."

"Nasıl olduğunu bilirim." Acı tatlı nostalji Finnian'ın çocukluk anılarını canlandırdı. "Ben de küçük kardeşime karşı korumacıydım... Ta ki o büyüyüp daha güçlü olana kadar."

Finnian'ı son gördüğünden bu yana bir asırdan fazla zaman geçmişti ve o zamanlar Finnian sadece bir orta tanrıydı.

Ronin bir süre sessiz kaldı. "Küçük bir erkek kardeşin var," diye yorum yaptı ve Ronin bunu bir soru olarak değil de bilerek ifade etmesine sırtıttı.

İçinden bir kıkırdama yükseldi. "Umutsuzca burnunu sokmamaya çalışıyorsun, değil mi?"

Gözlerini devirdi, ardından sırtıttı. "Kapa çeneni."

Yolculukları çeşitli manzaralar arasında değişiyordu. Ronin'in benzin almak için durduğu çıkışların bulunduğu üst geçitte uzun sokak lambaları sıralanmıştı.

Araçlar ve nasıl çalıştıkları hakkında okumuştı. Merakını gidermek için Ölümlü Topraklar'a yaptığı ziyaretlerden ona kitaplar ve araç kılavuzları getiren Solaris sayesinde.

Ronin içeride ödeme yaptıktan sonra geri döndüğünde, bir kutunun açılma arabayı doldurdu. Naia bunun başka bir *nitro soğuk demleme* olduğunu fark etti ve bu ona yorgun numarası yapmasını hatırlattı.

Esnemek için bir işaret yaptı.

Otoparktan çıkmadan önce, "İşemeyeli uzun zaman oldu," dedi. "Otoyola dönmeden önce gitmen gerekiyor mu?"

Bedensel ihtiyaçlar. Naia irkilmemeye çalıştı.

"Festivalden bu yana hiçbir şey tüketmedim. Şimdilik iyiyim."

Adam hafifçe başını salladı ama sanki bahanesine inanmamış gibi gözlerinin onun üzerinde kaldığını fark etmedi.

Ne olursa olsun, bu konuda daha fazla ısrar etmedi.

Yine de bu onu düşündürdü.

Yolda bir saat daha geçirdikten sonra vücudunu ona doğru kaydırды ve yorgunluğunun görünür izlerini aradı.

Bakışları kan çanağına dönmüştü, gözlerini kırpmadan dümdüz karşıya sabitlenmişti. Yüz ifadesi ona Finnian'ın hortlaklarını hayata döndürmeden önceki saniyeleri hatırlattı; huzurlu ve hareketsiz.

Naia gözlerini bardak tutucusundaki boş kahve kutusuna indirdi. Ronin kahveyi beş dakikadan kısa bir sürede bitirmişti ve bu kadar çabuk tüketilen kafein miktarının bir ölümlünün kalbi için sağlıklı olamayacağını iddia etmeye hazırdı ama Ronin'in son derece sessizleştiğini görünce bundan kaçındı.

"Benim devralmamı ister misin?" diye sordu.

Araçla kaza yapıp ölürse onun pek işine yaramayacaktı. Gözleri canlandı ve ona baktı. "Bu ehliyetin olduğu anlamına mı geliyor?" *Ehliyetin* ne olduğunu hatırlamıyordu ama arabasını kullanmak için gerekli olduğunu tahmin edebiliyordu. "Hayır, yok."

"Araba kullanmayı biliyor musun?" "Hayır."

Bir kahkaha attı. "O zaman neden teklif ettin?"

"Şu anda yaşayan ölümlere benziyorsun." Kendi gözlerini işaret ederek onunkilerin altında biriken koyu halkaları vurguladı.

Koltuğuna yeniden yerleşti ve ellerini direksiyonda değiştirdi. "Ben iyiyim. Daha önce bundan çok daha uzun süre ayakta kalmıştım ve ayrıca şu tepeyi aştıktan sonra şehir sınırlarına girmiş olacağız."

Naia ön camdan bakmak için başını çevirdi.

Şafak gökyüzünde nar taneleri gibi yarıldı, bordo bulutları ve kan turuncusu lekeleri püskürttü.

Tepeyi aştıklarında ve gökdelenler görüldüğünde heyecanını bastırmak için dudağını ısırды. Sadece kitaplarındaki resimlerde gördüğü bir manzaraydı bu.

Trafik şeritleri ikiden altıya çıktı. Araçlar yanlarından hızla geçti. Ronin orta şeritte kaldı ve tolere edilebilir bir hızda seyretti.

Naia burnunu pencereye dayamış, her büyük tabelayı ve yüksek, devasa binayı inceliyor, üstlerindeki ve altlarındaki köprülerin döngüsünden hipnotize oluyordu. Önlerindeki açık gökyüzüne kalbi hızlandı. Güneş dünyanın kenarından tırmanıyor, ışınları şehrin arkasında bir yumurta sarısı gibi pathiyordu.

"Daha önce hiç şehre gittin mi? Yuki'nin doğum günü için tablet aldığı Akane'ye benziyorsun."

Naia'nın *tablet*in ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, tepkisinin nasıl görüldüğü de umurunda değildi.

"Asla. Bu benim ilk seferim," diye itiraf etti.

"Adanın kıyısında belirliyorsun ve festivali sadece uzaktan izliyorsun... Görünüşe göre sen bir denizkızısın." Ronin flaşörünü yaktı.

Oturduğu yere geri yerleşerek ve boğazını temizleyerek şaşkınlık tepkisini hafifletti. ", Finny'nin izini nasıl bulmayı düşünüyorsun-

an?"

Lanet olsun. Dili ağzının çatısına bastırdı.

Arabayı iki şerit sağa kaydırmadan önce dikiz aynasından omzunun üzerinden baktı. "Her yıl bu zamanlarda bir hayır etkinliği düzenler. Davetliler her zaman çok zengin olur ve sonunda bir milyona yakın para toplanır. Etkinliğe yaklaşık bir hafta var."

Naia, Finnian'ın bir etkinliğe ev sahipliği yaptığını ve insanların arasına karıştığını hayal etmekte zorlanıyordu.

"Ve söz konusu etkinliğe davet edildiniz?" diye sordu.

"Bunun için endişelenme." Ronin başını sallayarak geçiştirdi. "Bize bir davetiye bulacağım."

Bu olasılık kulağa pek de umut verici gelmiyordu. "O zamana kadar ne yapacağız?" Ona bir sırtış fırlattı. "Sanırım benimle takılacaksın."

NAIA YÜZEYİN ÜSTÜNDEKİ YAŞAMI SADECE BİR KEZ DENEYİMLEMİŞTİ VE HATTA Daha sonra zamanı kısıtlandı ve öylesine travmatik bir şekilde kısa kesildi ki, bu fırsatı tekrar yakalamak için can atması onlarca yılını aldı.

Ancak Ronin titrek ışıkların ve soluk sarı çizgilerin olduğu dar sokaktan saptığında, insanlar kalabalık kaldırımlarda aceleyle ilerlerken hareketli şehrin enerjisinin onu içine çektiğini hissedebiliyordu.

Arabayı ahşap bir çitle çevrili bir otoparka çekti ve çitin arkasında meşe ağaçları vardı.

Arabadan inen Naia, önündeki işletmenin beyaz tuğladan yapılmış büyük dış cephesine baktı. Girişin yan tarafında asılı ışıklarla süslenmiş bir tentenin altında masaların bulunduğu bir veranda yer alıyordu. Girişin üzerinde bir tabela vardı: Foxglove Bira Fabrikası. İsmi altında, bir sap üzerinde lavanta renkli taç yaprakları olan bir yüksükotu çiçeği açmıştı.

Ronin çoktan otoparkın karşısına geçmiş, cam kapıyı onun için açık tutuyordu.

Tavrında sabırsızlığını ima eden hiçbir şey yoktu. Aslında, dudaklarında küçük bir kıvrımla dikkatle onu izliyordu, sanki onun çevresine duyduğu çocuksu hayranlıktan hoşlanıyormuş gibi. Şehre girdiklerinde arabada kızın burnunu cama dayamışken takındığı bakışın aynısıydı bu.

Yanaklarının ısınmasına ve ellerinin hareketlenmesine neden oldu.

Otoparkı geçti ve tam onun önünde durdu.

"Neredeyiz?" diye sordu, farkında olana kadar daha ileri gitmeyi reddederek.

"Bir bira fabrikası."

Bira üreten bir yer. Ölümlü Topraklar'da alkol servisi yapan yerler popülerdi; bunu onların topraklarındaki ilk macerasında öğrenmişti.

"Bir bira fabrikası yemek servisi yapar mı?"

Eğlenen bir gülümseme yüzünde dans etti. "Evet."

Binanın eşiğinden geçerken bu sözler onu ikna etmeye yetmişti.

Saçlarına serin bir hava hücum etti; mayalı, hamur kokulu ve tuzlu bir şeyin kokusuyla dolu bir hava.

Ronin onun önünden yürüyerek boş masalarla dolu açık odaya doğru ilerledi. Endüstriyel tavanın kirişlerini daha fazla asılı ışık süslüyordu. Sağlam tuğladan inşa edilmiş iç duvarlarda, kafalardan ve gözlerden filizlenen çiçekleri tasvir eden bir dizi büyüleyici sürrealist resim sergileniyordu.

"Şükürler olsun ki buradasın." Odanın arka tarafındaki bir adam Ronin'e . "Theon beni bir..." Ronin'in yaklaşan figürünün etrafından Naia'ya baktı. "Hâlâ kapalıyız. O seninle mi?"

"Evet. Bu Naia. Ne istiyorsa verin. Müesseseden." Ronin kasanın arkasına geçti ve tezgâhın üzerindeki kare şeklindeki cihazı aldı, parmağını ekranda kaydırırken gözleri ekranda geziniyordu. Tıpkı daha önce cep telefonunda yaptığı gibi.

Adam tezgâha yaslanarak doğruldu. "Envanteri takip ediyordum," diyerek kendini savundu.

"Daha çok Theon'un yaptığı gibi." Ronin cihazı tekrar yerine koydu ve yabancıya baktı.

Canlı bir duvar resmini andıran dövmeli kolunu Ronin'in boynuna doladı. "Burası hâlâ ayakta, değil mi?"

Ronin gözlerini devirdi ve başparmağıyla adama doğru işaret etti. "Bu Avi. Burada onunla birlikte kal. Ye, iç, rahatla. Benim gidip ofisimde bazı işleri halletmem gerekiyor."

"Beni terk mi ediyorsun?" Naia sesinin ne kadar sıkıntılı çıktığını görünce içten içe ürperdi.

Büyük bir şehirde yalnız kalmaktan endişe etmesi için hiçbir neden olmamasına rağmen, eski korku dolu alışkanlıkları geri dönüyordu. Kendine hissettiği kadar küçük olmadığını hatırlatmak zorundaydı. Büyücülerle dolu Hollow Şehri'ne kıyasla, ailesiyle dolu Kaimana çok daha kötüydü.

"Merak etme, üst katta olacağım. Yine de bana ısındığını bilmek güzel." Ronin, Avi'nin durduğu duvarın yanından geçmeden önce ona bir göz kırptı.

Duvar, farklı logolara ve benzersiz isimlere sahip çeşitli kollarla doluydu. Naia, muslukların demledikleri ve sattıkları şeylerle dolu olduğunu anladı.

Parlak ahşap barın önünde beceriksizce durdu, adamın kısa bronz saç tellerine ve kulaklarının loblarına takılmış çeşitli metal halkalara baktı.

Oldukça iriydi. Ondan ve Ronin'den daha uzun, omuzları bir boğa kadar genişti ve Naia'ya kollu tuniklere alerjisi olan bir tip gibi geldi. Ölçecek olsa, adamın dalgalı kaslı pazularının kendi kafatasıyla aynı genişlikte olduğundan hiç şüphesi yoktu. Görünüşüne bakarak onun kibirli bir tip olduğunu düşündü.

Yanıldığını kanıtlarcasına neşeli bir gülümsemeyle ona döndü. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Siz de adalı mısınız?"

"Ronin burada çalışıyor, ?" diye sordu, onun sorusunu geçiştirerek. "Buranın sahibi o."

"Elbette biliyor," diye mırıldandı.

Avi lamine edilmiş bir kâğıt parçası aldı ve barın öbür ucundan ona doğru uzattı. "Al, bu menü. Size ne isterseniz hazırlayabilirim."

Naia'nın çekinceleri, merakının ağır basmasıyla arka planda kaldı ve hassas yazı tipini okumak için boynunu eğmesine neden oldu.

Birkaç madde onun için tamamen bilinmezdi. Bira listesi ve sandviçlerin lüks açıklamaları. Yine de bir şey dikkatini çekti. Henüz denemediği ölümlü bir lezzet.

"Krepler kulağa hoş geliyor."

Özel adı: *Akşamdan Kalma Krepleri - karışık meyve kompostosu, çırpılmış tereyağı ve tarçınlı akçaağaç şurubu ile servis edilen ballı krepler*. Sadece tarif bile ağzının içini sulandırmıştı.

"Güzel," diye gelişigüzel başını salladı Avi. "Biraya ne dersin? Çok iyi bir greyfurt IPA'mız var, onunla harika gider. Ronin'in de favorisidir."

Kendini rahat hisseden Naia tabureyi tezgâhın altından çekip çıkardı ve içine oturdu. "Elbette. Gerçi *IPA*'nın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Bitişik duvarın etrafında yürüdü. Bulaşık ve metal kaplara benzeyen şeylerin şingirdediğini duyabiliyordu.

"India Pale Ale. Bir bira türü. Bana bir saniye verin, size getireyim."

Onun hareketlerini dikkatle dinliyordu. Bir yumurtanın kırılması, bir kapta karıştırılan hamurun kazınması, ocaktaki etin cızırtısı. Tuzlu-tatlı koku bir rüya gibiydi.

Naia gözlerini odada gezdirerek boş masalara baktı. Ronin'in arabasından inmeden önce saat sabah sekizi çeyrek geçiyordu.

"Bira fabrikası ne zaman açılıyor?" diye sordu.

Avi elinde boş bir bardakla yeniden ortaya çıktı. Ön yüzünde girişin üzerindeki yüksükotu çiçeği ambleminin aynısı vardı. "Brunch için on gibi, sonra beşe kadar kapatıyoruz. Bu gece kahrolası birahane çalışmak zorunda kaldığım için hâlâ kızgınım."

"Bu kötü bir şey mi?" diye sordu.

Önündeki duvarda bulunan özel bir kolun önünde durdu ve ağzına kadar köpüklü, tereyağı rengine sıvıyla doldurdu. "Cumartesi olduğu için, evet. Hafta sonları şehirde her zaman kalabalık olur çünkü herkes işten izinlidir."

Naia, adam bardağını önüne koyduğunda ağzından taşmak üzere olan köpüğe bakakaldı.

"Hepsi Theon'un suçu," diye devam etti. "Ronin yokken bütün hafta karargâhta çalıştı. Piç kurusu beni bira odasında üç gün boyunca küflü boktan tüpleri temizleyerek köle gibi çalıştırmanın ve sonra da en yoğun gecelerimizde beni içki odasına tıkmanın komik olacağını düşündü."

Bardağını dudaklarına götürdü. "Kulağa sert geliyor."

Naia onun kullandığı terimlerden ve temizlik tüplerinin tam olarak ne olduğundan emin değildi ama şu anda içki salonunda olduklarını ve onun müşterilere yiyecek ve bira servis etmekten sorumlu olduğunu anlayabiliyordu.

Bir yudum bira birkaç dakika içinde bardağını boşaltmaya dönüştü. Keskin, gazlı içecek karnını doldurdu ve kanını ısıttı. Kreplerinin tatlı aroması havayı doldururken dudaklarını yaladı ve kibarca bir bardak daha istedi.

Avi onları çevirmek için mutfak ile *Theon* denen kişi hakkında atıp tutmaya devam etmek için tezgâh arasında gidip geldi.

Sohbet, geçirmekte olduğu haftaya, son spor seansında bir kası nasıl çektiğine ve telefonunun hafızası bittiği için ne kadar üzüldüğüne dönüştü. Avi, Naia'nın berbat baş sallamalarının ve iki kelimelik "*evet ya da bu berbat*" cevaplarının farkında gibiydi. Yine de saçmalamaya devam etti.

Naia ona krep getirdiğinde hiç bu kadar minnettar olmamıştı.

Avi'nin haklı olduğu ortaya çıktı - bira tatlı, dövülmüş ekmeği ve gevrek pastırmayı mükemmel bir şekilde tamamlıyordu.

Naia yemek yerken onu neredeyse hiç dinlemedi, bulunup tekrar Kaimana'ya sürüklenirse bu yemeğin kaçmak için çektiği tüm sıkıntılara değeceğine karar verdi.

Dudaklarındaki şurup ve yağın yapışkanlığını ve birasından aldığı son yudumla bir ısırık daha aldı.

Parmaklarını peçeteye silerken sessizce Avi'yi izledi. Tezgâha yaslanmış, dalgın dalgın işaret parmağındaki yüzüğü başparmağıyla döndürüyordu. Sessizliğe gömülmesinin üzerinden sadece birkaç dakika geçmişti.

Ronin'in daha önce göz gezdirdiği teknolojik cihazın ekranında bir şeyler okudu.

Nüfusun altmış kırkı, Ronin'in sözleri zihninde yankılandı.

Yolunun kesiştiği tüm büyücüler güven telkin ediyordu ve güçlerini sergilemekten asla çekinmiyorlardı. Yine de Naia şehre geldiğinden beri büyüünün izine bile rastlamamıştı. Şehrin koğuşlarının tuhaflıklar ve büyülerle dolu olmasını bekliyordu ama gördüklerine bakılırsa her şey... *normaldi*.

Avi ekranı kaydırırken ona baktı, aşırı odaklanmıştı.

Bakışları adamın mürekkepli kollarının çıplak teninde, bol pantolonunda ve giydiği spor ayakkabılarında gezindi. Ne aradığından emin değildi. Tuhaf bir şey. *Büyücüye yakışır bir şey mi?*

Gözlerini tekrar adamın yüzüne çevirdi, kulak memelerindeki ve burun deliğindeki piercingleri inceledi.

Ronin'in karşılıklı konuşmadan ona bir cevap vermeyeceği açıktı.

Avi ise konuşmak için sadece bir nedene ihtiyaç duyuyor gibiydi. "Sen büyücü müsün?" diye sordu.

Çenesini yukarı kaldırdı, gözleri bir an için büyürken onun açık sözlülüğü karşısında biraz şaşkındı. "Büyükannemin günlerinden beri bu terimi duymamıştım."

"Cadı demek istedim," diye beceriksizce toparlandı.

Avi'nin kaşları çatıldı ve alnı kırıştı. "Neden bilmek istiyorsun?"

Cevap vermekteki isteksizliği ve karnındaki sancı ona bir şeylerin peşinde olduğunu söylüyordu.

Masum bir ifadeyle omuz silkti. "Cadılarla dolu bir şehirde yaşadığınız için merak ediyorum."

Kulağındaki piercinglerle oynadı. "Hollow City'de insanlar da var."

Naia dirseklerini tezgâha dayamış, onun gözlerini tutuyordu. "Peki ya Ronin? O bir cadı mı?"

MUND ANE MORTAL TAGKG

"Ronin, bir cadı mı?" Avi güldü ve bir bulaşık havlusu alıp barı silmek için arkasını döndü. "Yani, adam çoğu kişi için sessiz ve gizemli, ama sanırım en iyi arkadaşım büyü yapabilseydi bana söylerdi."

Dolaylı bir cevaptı.

Aralarındaki hafif ve rahat hava, anlam veremediği garip ve tedirgin bir havaya dönüştü. Sorusu çok mu kişiseldi, yoksa berbat bir yalancı olduğu için mi ondan kaçıyordu?

"Her neyse, şehre ilk gelişin mi?" diye sordu, konuyu değiştirmeye çok hevesli bir ses tonuyla.

Bu sadece şüphelerini arttırdı. Yine de, konunun kapanmasına izin verdi ve dünyanın en gergin sohbetini yapma çabasına akılsızca kısa cevaplar verdi.

Eğer Ronin gerçekten bir büyücü olsaydı, bu onu nasıl etkilerdi?

Öncelikle, özgürlüğü için yaptıkları kaçış sırasında onun hayatı hakkında endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Kendini koruyabilirdi ve sadece bu bile suçluluk duygusunu biraz olsun hafifletiyordu.

İkincisi tehlikede olduğu anlamına gelebilirdi. Ronin'in tanrılara karşı beslediği düşmanlıkla, onun ne olduğunu anladığında ona zarar vermek için ilk fırsatı değerlendirecekti.

Bu şekilde düşünmek doğru gelmiyordu. Derin bir parçası Ronin'in niyetinin iyi, hatta onurlu olduğuna inanıyordu. Mantık ve muhakemesine rağmen ona güvenmeye devam etmek zorundaydı.

Naia kreplerinden sonuncusunu da aldı, dikkatini toplayacak bir şey bulabilmek uğruna kalanını da mideye indirmek istemiyordu. Bu fikir

Önünde hiçbir şey olmadan, yapacak hiçbir şey olmadan oturmak acı vericiydi.

"*Hola!*" Parlak pembe saçları, mercan kayalıklarının gölgesi ve canlı bir kişiliğe sahip bir kadın girişten içeri atladı. Gözleri Naia'yı görür görmez korkutucu bir heyecanla ışıldadı. Göğüslerinin üzerinde kumaş parçasına benzeyen bir şey, bol bir pantolon ve tıknaz çizmeler giymişti.

"Merhaba! Ben Violet. Saçına bayıldım." Uzandı ve Naia'nın elini şekerden etkilenmiş bir çocuğun coşkusuyla sıktı.

Naia ani dokunuş karşısında irkildi ve tepkisini gizlemek için başını öne eğdi. Saçları omuzlarından aşağı kaydı. "Teşekkürler. Ben Naia."

Kısa boylu, sırık gibi bir erkek tezgâhın arkasına geçmek için yanlarından geçti. Tüylü esmer bukleleri her yöne doğru uzanıyordu ve dağınık kâküllerinin altından bir kaş piercinginin parıltısı görünüyordu. Naia'yı pek de belli etmeden süzerken çekingen ve dikkatli görünüyordu.

"Bu Noah." Violet onun yanındaki tabureye oturdu. "Her neyse, sen Aviel'in arkadaşı mısın?"

"Hayır, buraya Ronin'le geldim." Naia dikkatini yeniden yemeğine verdi, *Avi*'nin *Aviel* için kısa olduğunu sindirirken kaç lokması kaldığını sayıyormuş gibi yaptı.

Avi bir elini iri göğsüne vurdu. "Vay canına, incindim. Beni arkadaş olarak görmüyor musun?"

Violet gözlerini devirdi, neon moru dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Demek Ronin'in arkadaşısın?"

Naia başını salladı, gözleme lokmasını çiğniyordu.

"Güzel. Şehirden misiniz? Sanmıyorum, çünkü buradaki tüm arkadaşlarını tanıyoruz."

Naia peçetesiyle ağzının kenarındaki şurubu sildi. "Hayır, ben buralı değilim."

Avi telefonunun ekranına hızlıca bir şeyler yazdı. "Noah, git kapıyı aç imzalayın."

Adam barın sonunda limon dilimlemeye ara verdi ve kendisine söyleneni yapmak için masaların etrafında dolaşmaya başladı.

"Sanırım işe koyulma vakti geldi." Violet tabureden atladı ve gövdesini döndürerek Naia'ya baktı. "Biraz buralarda takılacak mısın?"

"Evet, Ronin bitirene kadar."

"Yaşasın!" Violet barın arkasında zıplayarak cıvıldadı.

Avi telefonunu kilitledi ve arka cebine koydu. "Naia, bir bira daha ister misin? Ronin'in güzel misafirperverliğinden faydalanabilirim."

"Elbette." Naia boş bardağını yeniden doldurması için bardağın diğer tarafına kaydıldı.

Saatler beklenmedik bir hızla geçti. Naia bu sürenin çoğunu Avi, Violet ve Noah'nın *brunch* kaosunu nasıl yönettiklerini gözlemleyerek geçirdi. Açılıştan sonraki beş dakika içinde insanlar bira fabrikasına akın etti. Naia barda insanlarla omuz omuza oturuyor, ara sıra koluna değdiklerinde dişlerini sıkıyordu. Bira fabrikasının içindeki ve dışındaki masalar doldu. Naia, Noah, Violet ve Avi'nin hızına ve becerilerine hayran kalmıştı. Bunu o kadar kolay yapıyorlardı ki, Naia onlara hayret etmekten kendini alamıyordu.

Ronin sonunda ortaya çıktı ve sessizce onu arabasına kadar takip etmesi için işaret etti.

Naia penceresinden bakarak geçen araçlardan ve bina camlarından yansıyan güneş lekelerini takip etti.

"Avi krepleri yediğinden bahsetti," dedi Ronin. "Beğendin mi?"

Bir caddenin ortasında durmuşlardı, Naia yanlarındaki diğer araçların da aynı şeyi yaptığını düşününce bunun anormal bir şey olmadığını varsaydı. Bunun kendilerine doğrultulmuş parlak kırmızı ışıkla bir ilgisi olduğunu tahmin etti.

Kollarını kavuşturdu. "Sanırım bira fabrikanızdaki yemeklerin o kadar da kötü olmadığını kabul edebilirim."

Göz ucuyla onun yarım bir gülümseme yaydığını gördü.

Işık yeşile döndü ve o da hızla ilerledi. "Krepler babamın tarifiydi."

"Olağanüstü bir damak tadı vardı. Tatlılık hiçbir şekilde eksik değildi."

"Demek tatlı şeyleri seviyorsun." Bir eli direksiyonda, diğer eli bacağının üzerinde, ona yan gözle baktı. "En sevdiğin ne?"

Kollarını açtı ve gülümsedi. "Sadece birini seçmek için çok fazla var. Tüm unlu mamullerin hayranıyım diyebilirim. Kekler, kekler, hamur işleri," diye parmaklarını kullanarak sıraladı. "Ekşi maya, *focaccia*, brioche..."

"Karbonhidrat o zaman," diye sırtıttı Ronin. "Annem gibi konuşuyorsun. Her hafta sonu çilekli pasta ya da *malasada* yapmaya bayılırdı."

Naia'nın gözünde Yuki ve Ronin'in tezgahın üzerinde şekerli bir şeyler yemek için aval aval bakan çocuklar gibi sevimli bir görüntüsü canlandı.

"Baban tatlıya düşkün müydü?" diye sordu.

Ön camdan bakarken ifadesi donuklaştı. "Hayır."

Naia dudaklarını yuvarladı, adamın parmak eklemlerinin direksiyona vuruşunu dinledi.

Bir araya getirebildiği kadarıyla, Ronin'in adada bulunmasının sebebi olan babasının cenazesinin üzerinden çok zaman geçmiş olamazdı. Şu anda babasının yasını tutuyordu ve Ronin bunu tamamen unutmuştu.

Boğazını temizledi ve kucağında tırnaklarıyla oynamaya başladı. "Nereye gidiyoruz?"

Ronin bir otoparka girdi ve arabayı kapattı. "Geldik."

Naia başını kaldırıp arsayı ve sonundaki büyük binayı taradı. "Neredeyiz biz?"

"Bir bakkal." Ronin arabadan çıktı. "Bir haftadır eve gitmedim."

O da dışarı atladı.

Ölümlüler otomatik sürgülü cam kapılardan içeri girip çıkıyordu. Mağazadan çıkarken, dağınık at kuyruklu bir kadın arabadaki ağlayan çocuğunu sakinleştirmeye çalışıyordu. Bir çift yan yana yürüyordu, kolları birbirine sıkıca kenetlenmişti ve boştaki ellerinde kahverengi kâğıt torbaları destekliyorlardı. Girişte altı kişilik bir aile vardı ve dört küçük çocuk yer kapmak için itişip kakışıyordu.

Ronin'in peşine takılıp geniş koridorları arşınlamanın inanılmaz derecede sıradan bir yanı vardı. Raflar baş döndürücü çeşitlilikte ürünlerle doluydu ve o hızla geçerken birbirlerine karışıyorlardı. Omuzu fasulye çeşitlerine -pinto, siyah, kırmızı, böbrek- göz atan bir adama çarptı. Bir özür mırıldandı ve Ronin arabasını bir sonraki koridora doğru sürerken ona ayak uydurmak için adımlarını uzattı.

İki torba beyaz pirinç aldı ve içine attı.

"Nasıl, um..." Naia zihninden sözcükleri geçirdi ama tuhaf görünmeden bunu ifade etmenin bir yolu yoktu.

Vazgeçerek nefes verdi. "Daha önce hiç market alışverişine çıkmamıştım. Nasıl işliyor?"

Koridorun ortasında durup ona baktı.

Uzun bir saniye gözlerini dikip bakarak geçti, gözleri kızın yüzünde düşüncelerine dair herhangi bir iz aradı.

"İstediğimiz ürünleri seçiyoruz ve sonra ödeme yapıyoruz." Mağazanın önüne doğru döndü ve bir dizi kasaya benzeyen yerde sıraya girmiş birkaç kişiyi işaret etti. Bazılarının arkasında personel bile yoktu. Müşteriler kendi yiyeceklerini tarıyor ve bir makine aracılığıyla ödeme yapıyordu.

Basit bir süreç o zaman.

Naia bakışlarını koridorun ortasındaki dondurulmuş balık filetolarıyla dolu açık dondurucu bölmesine çevirdi, aklında tek bir şey vardı.

"Pastaları nerede saklıyorlar?"

Bir yöne doğru ilerlerken . "Bu taraftan."

Naia onun yanında yürürken aralarındaki yakınlığın farkındaydı ve kollarının yanlışlıkla birbirine değmemesine dikkat ediyordu.

"Hiç kremalı puf yedin mi?" diye sordu.

Başını sallayarak, motorlu bir araçla şeritte ilerleyen bir kadını zarif bir şekilde atlattı.

"Bence hoşuna gider." Ronin durdu ve elini arabadan kaldırdı. "Benim yerime bakmak ister misin? Birkaç somun almam gerekiyor."

"Elbette."

Kolunu başının üzerinde gezdirdi ve baştan aşağı ekmek dolu bir koridora geçti.

Avuçlarının sıcaklığıyla tutamağa tutunan Naia, arabadaki eşyaları titizlikle inceledi, bu eşyaların koruyucusu olarak yeni rolünü kabul etti, dikkatini dağıtacak bir şey ortaya çıksa bile izlerini kaybetmemeye kararlıydı.

Ronin ekmeği arabaya yerleştirdi ve ilerledi.

Naia takip etti. Arabayı sürmek eğlenceliydi. Bir şeyin kontrolünü elinde tutmak, hızı seçmek ve geçitte boşa duran bir kişinin etrafından dolaşırken hangi rotayı izleyeceğini belirlemek.

Ronin'e yakın durdu, onun önünde durduğu ve topuklarını sürtmeye yaklaştığı her seferinde nefesinin altında küfretti.

Ronin bir sıra dondurucuya bakmak için aniden durdu ve Naia zamanında fren yapamayarak arabanın ucunu kalçasının arkasına çarptı. Ayaklarını sürüyerek ilerledi.

Kendini kibirli bir tepkiye hazırlayarak gerildi. "Özür dilerim, ben-"

Ronin sırtarak omzunun üzerinden ona bakmak için başını çevirdi. "Berbat bir sürücüsün."

Omuzlarındaki kaslar gevşedi. "Durmak üzereyken hiçbir uyarı vermiyorsun!"

"Size kolaylık olması için fren lambaları takacağım dan emin olabilirsiniz." Kendi geniş gülümsemesini görmezden gelerek gözlerini devirdi.

Ronin bir dondurucudan yarım litrelik bir şey aldı ve arabaya koydu.

Çilekli dondurma.

Kaşlarını kaldırdı. "Tatlılardan nefret ettiğini sanıyordum." "Buna keder terapisi diyebilirsiniz," dedi.

Yüzünü buruşturan Naia'nın ifadesindeki şakacılık hızla kayboldu.

"Konuyu ona getirdiğim için özür dilerim," dedi.

Ronin'in omuzları tembel bir omuz silkmeye hafifçe yukarı kalktı. "Senin hatan değil, o yüzden özür dileme. Keder dalgaları gelir ve gider. Bugün sadece onun için boktan bir gün oldu."

Naia utangaç bir tavırla elini kaldırıp saç tellerini omzunun üzerinden itti ve ondan başka her yere baktı. "Her şey bütün gün senin yatağında yatmaktan iyidir, babam öldüğünde benim yaptığım gibi..." Çok fazla şey paylaştığını fark ederek dilinin ucunu ısırdı.

Tereddütle bakışlarını tekrar Ronin'e çevirdi.

Başını eğdi, gözlerinin köşesine yumuşak bir eğimle merakını ima etti. "Paylaşabiliriz." Çenesini hafifçe kaldırarak bir bardak dondurmaya işaret etti. "Hepsini yememin imkanı yok. Ayrıca, sonrasında kendimi bok gibi hissedeceğim ve üzüntülerimi şekerle boğduğum için kendimi bok gibi hissetmediğime beni ikna etmen için sana güveneceğim."

Onun nazik gülümsemesine karşılık verdi ve başını salladı. "Pekâlâ. Güzel bir kutu dondurmanın ziyan olmasına izin veremem."

Birlikte ana koridora doğru ilerlemeye devam ettiler.

Naia bir marulun kalitesini değerlendirdi ve Romaine ile iceberg arasında gerçek bir fark olup olmadığını tartıştı.

"Tatlılar ve ekmek dışında ne yemeyi seversin?" Ronin bir kutu havucu karıştırıp en yenilebilir görünenleri zayıf bir plastik torbaya atarak sordu.

Marul başını çöp kutusuna geri bıraktı ve arabaya geri dönerek nemli avuçlarıyla tutamağı kavradı. "Çoğunlukla deniz ürünleri yerim ama hep inek bifteğinin tadını merak etmişimdir."

Ronin'in kolu sebzeleri arabaya atmak için arkasına kayd, ön kolunun iç kısmı onunkine yakın duruyordu.

"Biftek o zaman." Konuşurken adamın nefesinin sıcaklığının boynunun yan tarafını hissetti.

Naia ürpertisini bastırmak için çenesini tuttu. İçinde garip bir arzu kabardı ve ona dokunmak için bir bahane olarak arkasına yaslanmaya zorladı. Ama arka tarafının onun vücudunun ön tarafına değmesi halinde ortaya çıkabilecek garipliğe fazlasıyla odaklanmıştı. Ondan nasıl bir tepki alacaktı?

Kuru ağzının içinden, "Biftek pişirmeyi biliyor musun ki?" diye takıldı.

"Hiç yaptım mı?" Homurdandı. "Bu sözleri daha sonra yiyeceksin." "Şüpheli."

"Yemek yapmayı biliyor *musun*?"

Başını çevirdi, kırılmıştı. En azından aralarındaki minicik boşluğu fark edene kadar. "Tabii ki."

Sırıttı. "Ne gibi?"

Yüzünün kenarlarına dökülen saçları ve ona parıldayan gözlerinin zengin maun rengi dikkatini dağıttığı için kelimelerinde tökezledi.

"Birçok kez balık pişirdim." *Ve eğer tanrı olmasalardı yanlışlıkla tüm ailemi öldürürdüm.*

"Yeteneklerini görelim o zaman. Bu akşam yemeği pişirmeme yardım et."

Ne tarafa gittiğini biliyormuş gibi davranarak onsuz ilerledi. "Tamam, ama önce benim kremalı puflarımı alacağız."

Ronin onun arkasından yürüdü. "Onları daha önce hiç denemedin bile."

"Onlardan hoşlanacağımı iddia ediyorsunuz ve ben de size bir konuda yanıldığınızı kanıtlamaya kararlıyım."

Kıkırdadı.

RONIN'IN DAİRESİNE DOĞRU YOLA ÇIKALI BEŞ DAKİKA OLMUŞTU KI NAIA

tüm kutuyu yuttu. Tatlılar şeytani boyutlardaydı ve sadece bir ya da iki tanesini yemeyi imkansız kılıyordu.

Ronin trafiğin yoğun akışı içinde rahatça ilerlerken atıştırmaya devam etti. O bunu yaparken, Ronin'in konsantre olmuş yüzünü ne kadar düşkün bulduğunu öğrendi -gözleri kısılmıştı ve dilinin ucu dudaklarının arasından dışarı çıkıyordu. Çok sevimliydi ve onun daha önce görmediği yeni bir yönüydü.

Girdikleri tünel sonsuza kadar uzanıyor gibiydi. Farlar sıcak içinde titreyerek yanıyordu. Atmosferle ilgili bir Şey Naia'nın camını indirip kolunu uzatarak bu duyguyu içine çekmesine neden oldu.

Tünelden çıktıklarında gökyüzü karanlıktı ve Şehrin bu kısmına ürkütücü bir gölge düşürüyordu. Şehrin diğerk tarafındaki modern ve Şık işyerlerinin aksine buradakiler cazibeden yoksundu. Gökdelenler ufukta tehditkâr dişler gibi çıkıntı yapıyor, karanlık ve uğursuz bir varlık sergiliyordu. Uzun ve pürüzsüz duruyorlardı, yüzeyleri cilalı obsidyen üzerindeki yanıp sönen ışığı yansıtıyordu.

Ronin keskin bir virajı döndü ve sokaklar daraldı.

Sinyal lambasını yaktı ve yoldan sola dönerek demir bir kapının önünde durdu. Camını indirerek soğuk bir akımı içeri davet etti ve taŐa iliştirilmiş dokunmatik bir ekrana bir kod girdi.

Devasa kapılar aralandı ve Ronin içeri girdi.

Taş dŐeli kaldırımın önünde, budaklı kökleri toprakta görünen yaşlı bir meşe ağıacının yanına park etti.

İkisi de arabadan ıktı.

Naia başını geriye atarak yüksek apartman kompleksine baktı. Binanın tasarımı geniş yksekligi ve keskin, simetrik hatlarıyla gökyüzüne uzanıyordu; kayrak grisi gökyüzünü delen bir gece yarısı turnası.

"Geliyor musun?" Ronin birkaç adım ileride onu bekliyordu, kolları satın aldığı yiyeceklerle doluydu.

Ona doğru ilerlemeye başladı.

Binanın girişine vardıklarında Naia, Ronin'in ona bahsettiğı kaldırımın kenarındaki iek açmış menekşe rengi yıldız çiçeklerini gördü. Babası düşüncelerine girdi ve derin bir sızı göğsüne bir uçurum gibi yayıldı.

Tatlılarından geriye kalan bir kutuyu ve kahverengi bir kâğıt çuvalı kollarında dengede tutarak durdu, binanın oniks zemininde göze çarpan kadifemsi koyu çiçeklerin büyüsüne kapılmış, o keder uçurumunda yüzüyordu.

Naia'nın dikkati, ayakkabısının burnuyla kapıyı açık tutan Ronin'e kaydı.

Yumuşak ve bilgili bakışları onunkilerle buluştu, sanki kısa süreliğine kapana kısıldığı derin boŐluğı fark etmiş ve kendini çekip çıkarmıştı. Ona hissettirdi

Anlamıştı ve özür dilemesine ya da üzüntüsü için bir bahane uydurmasına gerek yoktu.

Onun yanından hızla geçti ve steril lobi atmosferine süzüldü. El değmemiş cam duvarları ve cilalı zeminiyle daha da derine indiler. Ronin onu duvarda otomatik kapıları ve yanlarında rakamlar olan birkaç sıra düğmesi olan bir mekanizmaya götürdü. Üstünde *asansör* yazıyordu.

Ronin uzandı ve bir düğmeye bastı. Alet yükselirken Naia ayaklarının altındaki yerçekiminde hafif bir kayma hissetti. Midesi bulandı ve bir şeye tutunma isteği duydu.

Kapılar birbirinden ayrıldı ve uzun bir koridor ortaya çıktı. Duvarın bir tarafı beyaza, diğer tarafı ise şehre bakan renkli bir cam tonuna ayrılmıştı.

Naia gördüğü manzara karşısında biraz tökezledi. Şehrin bu tarafı tekinsiz bir havaya sahipti, metalik bir renk tonu toprağı bir örtü gibi kaplıyordu.

Sihir.

Apartman kompleksi, kız kardeşi ve yeğeninin yaşadığı köhne sahil kulübesinin tam tersiydi.

Ronin kapı kolunun altındaki tuş takımına bir şifre girdi. Bir klik sesi yankılandı ve içeri adım attılar.

Ronin girişte ayakkabılarını tekmeledi ve bir çift tüylü terlik giydi.

Naia saygıyla sandaletlerini çıkardı ve yaseminin tatlı kokusu ile adaçayının keskin aromasının karşıladığı girişte oyalandı.

Dairesi minimalist bir atmosfere sahip bir stüdyo kat planındaydı. Açık odanın bir tarafında mutfak, diğer tarafında ise siyah bir kanep ve başka tür bir teknolojik cihaz gibi görünen büyük bir cam kutu vardı. Mutfağın yanında, bir balkona açılan sürgülü bir cam kapı vardı. Büyük bir kitaplığın arkasına gizlenmiş, çerçevesiz bir platform üzerine istiflenmiş büyük boy bir yatak vardı. İçeriye doğru bir adım attığında, yakınlarda bir banyoya açıldığını düşündüğü bir kapı fark etti.

Ronin çantaları mutfağın ortasındaki adaya yerleştirdi ve ardından ceplerini sürgülü cam kapının yanındaki küçük masanın üzerine boşalttı.

"Yani." Naia'ya doğru döndü, gözlerinde bir pırıltı vardı. "Şu kremalı puflar hakkındaki kararın nedir?"

Ona donuk bir bakış attı, haklı olduğunu kabul etmektense dilini ısırmayı tercih etti.

HAVUÇLARI KESMEYE BAŞLADIKTAN İKİ SANİYE SONRA NAIA HAVUÇLARIN UCUNU DİLİMLEDI.

parmağını temizledi.

Neyse ki Ronin tuvaleti kullanmak için sıvışmıştı.

Elleri titreyerek mutfak çekmecelerini karıştırıp bir bulaşık bezi buldu ve kanın tezgâha dökülmesini önlemek için bezi yarasının etrafına sıkıca sardı. Baş dönmesiyle mücadele ederek, Ronin yeniden ortaya çıkmadan önce granit tezgahı yaralanmamış eliyle ovmaya kararlıydı. Kendini kestiğine dair kanıtları yok etmek için lavaboya gidip geldi; yığınla kâğıt havluyu ve kanamayı durdurmak için kullandığı bulaşık bezini fırlatıp attı.

O dönene kadar yarası kapanmıştı. Kararlılıkla, kendini sabitlemek için dişlerini sıkarak görev yerinde havuç doğramaya devam etti.

Tek bir iş. Bu onun tek işiydi. Onları yarı kalın dilimler halinde kesmek. "Çok hızlı hareket ediyorsun," dedi Ronin yan taraftan.

Ona baktı, hareket gümüş saç tellerini omzunun üzerinden itti, sözleriyle ne yapacağından emin değildi.

"Alabilir miyim?" Gözlerini kırpıştırarak kadının bıçağı işaret etti. "İzin verirsen sana göstereceğim."

Sözleri onu bir an bu cümlelerin bir başkası tarafından söylendiği bir zamana götürdü.

Nefes al.

Başını

salla.

Ona bıçağı uzattı.

Adam kadının arkasında manevra yaptı, kolları kadının kollarına dolandı ve avucunu nazikçe kadının elinin arkasına dayadı. Parmakları, her ikisinin de bıçağın sapını kavradığı yerde iç içe geçti.

"Sıkı emin olun. Parmağının kaymasını ve bıçağın yoluna çıkmasını istemezsin." Nefesi kızın saçlarına karışarak kulağının kabuğunu gıdıkladı.

Serbest elini havucun üzerine koydu ve kaygan sebzeyi kavramak için parmaklarını kıvırdı. İçini bir ürperti kapladı.

Havucu, Naia'nın daha önce kullandığı düz aşağı yöntemin aksine, telaşsız ve hassas bir açıyla doğramaya başladılar.

"Kesim tekrarlayıcıdır. Sonunda ritminizi bulursunuz," diye açıkladı. "Yatay dilimler yaparsanız, havuçların tezgahın üzerinden fırlamasını önlersiniz."

Yavaş yavaş tutuşu gevşedi ve hızını ayarlaması için ona daha fazla kontrol verdi. Konsantre olarak, parmak uçları arasındaki mesafeyi yansıttı, havucu ve bıçağı yerinde tuttu.

Kollarının üst kısmı, ellerinin arkası, kürek kemikleri; onu her yerinde hissediyordu. İlk kez irkilmeden dokunulmuştu. Vücudu ilk kez taşıdığı yaraları unutmıştu.

Adamın parmakları kadınınkilere doğru seğirdi ve nefesi kadının boynunun yan tarafına doğru yayıldı. Dokunuşu, markette hissettiği aynı ısrarcı ihtiyacı uyandırdı ve onu ona doğru gevşemeye teşvik etti. İçindeki huzur vaadini hissedebiliyordu, sanki tüm hayatı boyunca savaşmış ve onun içinde huzur bulabilirmiş gibi.

Biri beklenmedik bir şekilde ona dokunduğunda yüzünün buruştuğu tüm zamanları düşündü. Bu sefer nasıl farklıydı?

Alabilir *miyim?* İsteğini
tekrarladı. Önce o sormuştu.

Naia yutkundu, omuzlarındaki kasların gevşeyip kulaklarından aşağı inerek onun göğsüne yaslanmasını kontrol edemedi. Adamın hızlanan kalp atışlarını göğüs kafesinin arkasında hissedebiliyordu; bu da onu da etkilediğini kanıtlıyordu.

Doğrayacak havuç kalmadığında kaşlarını çatmamak için alt dudağını ısırdı.

Hayal kırıklığı hızla tiksintiye dönüştü - bedeni ve onun savunmasını bırakmaya yönelik hain tepkisi.

Bir başkasıyla aynı mekânı paylaşmayalı neredeyse bir asır olmuştu.

Ronin ellerini onunkilerden çekti ve çiğ et dilimlerini marine etmekle fırında kızaran patatesleri kontrol etmek arasında gidip geldi.

Naia bir sonraki havuca başladı.

"Yemek pişirmekten keyif
alıyorsun," dedi.

Lavaboda pirinci duruladı, uzun kollarını ön koluna kadar sıvadı. "Evet, rahatlatıcı buluyorum."

Naia onun mantığını anlayamıyordu, çünkü bir ölümlü olsaydı şu anda acil serviste parmağının ucunu diktiriyor olurdu. Kırılğanlıkları onu gerçekten strese sokuyordu.

"Uzun bir iş gününden sonra eve gelip yemek pişirmekten keyif alıyor musun?" diye sordu, anladığından emin olmak için.

"Küçükken annemle birlikte yemek yapardım. Sıkıcı olacağını düşünerek yapmak istemedim ama dokuz yaşındayken travmatik bir kaza geçirdim. Zihinsel olarak iyi bir durumda değildim, o da bana beynimi kapatmayı ve ellerimi hareket ettirmeyi öğretti. Bu iyileşmenin bir yoluydu."

İyileştir.

Bu sözcük Naia'nın içinden geçip ruhunun derinliklerine yerleşti. Bu kavram ona yabancıydı ve travmadan söz edişini hatırlayınca saf bir merak duydu.

"İşe yaradı mı?" diye sordu.

Suyu kapattı ve ellerini kuruladı. "Evet, düşüncelerimi yavaşlatmak için zaman ayırmazsam ve travmayı işlemem için kendime izin vermezsem, bunun beni rahatsız edeceğini öğrendim."

Yanıklık gibi.

Naia bıçağın sapını daha sıkı kavradı. Hayatını, en karanlık anılarını bir araya getirip onları bir kenara kapatarak geçirmişti. *Kendisini* onarmak için hiçbir şey yapmazken, ona çektirdikleri acıları yeniden yaşama korkusuna boyun eğmişti.

"İstersen sana nasıl yemek yapılacağını öğretebilirim?" Ronin sordu.

Ona bakmak için başını kaldırdı. Adamın daveti sanki ona tutunması için bir can simidi atıyormuş gibiydi.

"Evet," dedi. "Bunu çok isterim."

AKŞAM YEMEĞİ SIRASINDA NAIA ZİHNİNDE, YEMEKLERİN SULU VE LEZZETLİ BAHARATLARINI NOT ETTİ.

bifteği ve ağzında neredeyse nasıl dağıldığını anlattı. Havuçların üzerindeki tatlı glaze ve pilavın sağladığı damak tazeleyici ile harmanlanan yemek harikaydı.

Ronin'in ses sistemi dediği şeyden arka planda çalan müzik sesiyle mutfağı rahat bir tempoda temizlediler. Görünüşe göre müzik telefonundan hoparlöre aktarılıyordu. Müziğin sihirli bir şekilde hoparlöre aktarılma şekli onu cadı yapmaya yetecek kadar değerliydi ama bahanesi *Bluetooth* denen bir şeydi.

Daha sonra kendi yollarına gittiler.

Duşun sıcak suyunun kafa derisine vurmasının keyfini çıkardı.

Buharlı banyoda bir saat güneşlendikten sonra dışarı çıktığında Ronin'i kanepede bir yorgan açarken buldu.

"Yatağı alabilirsin," dedi ona.

Kasık bölgesi bol bir eşofman altı ve zayıf fiziğini gizleyen bol bir tişört giymişti. Ona uyuması için verdiğine benziyordu. Gömleğinin etekleri kalçalarına kadar geliyordu ama neyse ki, sanki tişörtün boyunun tenini zar zor örteceğini biliyormuş gibi ona bir çift tayt vermişti.

Naia ıslak saçlarını topuz yaptı ve "Hayır, sen alabilirsin. Ben kanepeyi alacağım."

Mutfağa girdi ve bir dolabı karıştırdı. " yok. Gerçekten."

Yeniden ortaya çıktığında, gözlerinin etrafındaki kalıcı koyu halkaları ve elindeki cam şişeyi fark etti. Saçları bir kez olsun dklmşti. Siyah teller yüzünü ereveliyordu.

Ronin cam kapıyı kaydırarak açtı, ışığı yaktı ve küçük bir balkona çıkarak Naia'ya başının hafif bir hareketiyle onu takip etmesini işaret etti.

Wren ile topuzunu sabitledi ve odanın diğer ucuna doğru ilerledi.

Kat kat yksekteydiler ve ötelerinde gecenin çalılıkları içinde şehir vardı.

Naia'nın tüyleri diken diken oldu, bu şekilde karanlıkta kendini fazla açıkta hissediyordu. Marina her an içinden çıkabilirdi.

Ronin kollarını korkuluklara dayadı ve şişenin tıpasını açtı.

Naia onun yanındaki boşluğa yerleşti ve dikkatini cam tüpe yöneltti. "Nedir bu?"

"Uyku tonığı," dedi ve bir yudum aldı. Başını geriye doğru sallarken adem elması boğazında sallanıyordu.

Mage.

"Sizin elinizden mi ıktı?" Naia zorlayabildiği kadar rahat bir şekilde sordu.

"Hayır, annem."

Doğru. Naia, Yuki ve Akane'nin festivalde annelerinin bitkisel ilaçlar yaptığından hatırladı.

Naia, şehrin yanıp sönen ışıklarına doğru bakarken onu yakından inceledi. Onun kafasının içinde derinlerde bir yerde olduğunu hissetti.

Uzun zaman önce babasını kaybettikten sonraki o hassas günlerde neye ihtiyacı vardı?

Konuşacak birinden başka bir şey değil.

Yüzünü gece yarısı şehrine dönerek, "Nasıl öldü?" diye sordu.

Ronin iç çekti. "Annem yaklaşık bir yıl önce vefat etti. Tüm hayatları boyunca birlikteydiler. Sanırım kırık bir kalp olduğunu söyleyebiliriz. Onsuz uzun süre dayanamayacağını biliyorduk."

Naia'nın kalbi sıkışmıştı. "Size en içten taziyelerimi sunuyorum. Bu gerçekten korkunç."

"Ne?" Ronin ona baktı, loş ışık yüzünü aydınlatıyordu. "Aşk mı?"

"Evet. Daha trajik."

"Kalbinize en yakın tuttuğunuz kişiyi kaybettiğiniz için ölümüne yas tutmak mı? Bazıları bunun romantik olduğunu iddia edebilir."

Naia aynı fikirde olmasına rağmen kaşlarını çattı. "Aptallar." Ronin kıkırdadı. "Aslında sana katılıyorum."

Verdiği yanıt, kadının biraz daha derine inmesi için mükemmel bir fırsattı.

"Bu yüzden mi uyumak için boğazından aşağı zorla tonik içiyorsun?"

Gözleri ona kaydı, ifadesi daha kasvetli bir hal aldı. Cevap vermedi.

"Yolculuklarımız sırasında yetenekli görünüyordun." Tren koltuğunda rahatça arkasına yaslanmasını hatırlayarak işaret etti.

"Uyuyamadığımdan değil, uyumak istemediğimden. Eğer uyursam, onları rüyamda görürüm ve uyandığımda ikisinin de öldüğünü baştan kabul etmek zorunda kalırım."

Naia'nın içinden bir suçluluk duygusu geçti. Onu gerçeği söylemeye zorladığı ve bencilce bir niyetle kederinden faydalandığı için kendinden iğreniyordu.

Gerçek şu ki, onun nereden geldiğini anlıyordu ve daha da kötüsü, onunla empati kuruyordu. Bu duygu önemsemeye giden bir köprüydü. O köprüden geçmeyi reddetti, çünkü o köprüden bir kez geçtiğinde, önemsemek nihayetinde bağlanmaya yol .

Ama kendini tutamayarak "Kendi kafanın içinde olmak istemiyorsun o zaman?" diye sordu.

Ronin elindeki şişeye baktı. "Bunun gibi bir şey."

Adamın sesinin küçüldüğünü duyunca kalbi sıkışmaya başladı. "Bu duyguyu hayatımda birçok kez yaşadım," dedi ona.

Ona yan gözle bir bakış attı. "Bu konuda ne yaptın?"

En karanlık anının anıları zihnini doldurdu ve göğsüne acı bir sızı saplandı.

"Uyanık yattım ve Ölüm ve Lanetlerin Yüce Tanrısı'nın canımı alması için dua ettim."

Sonsuz yaşama aşına olmayan bir ölümlü için anlaşılmaz. Boğucu sessizlik asla boyun eğmedi. Düşünceleri yüzyılların anılarıyla örtülmüştü, iyi olanları kilitliyor ve sadece tatsız olanları ön planda bırakıyordu. Acıya son vermek için bileklerini kesebilirdi ama derisi kendini tekrar dikerdi. Ölüm bir kaçış yoluymuş ve tanrıların iradesine bahşedilmiş bir lüks değildi.

"Peki ya o gelmeyince?" Ronin sordu.

"Kaçmaya çalıştım." Konunun ağırlığını hafifletmek için dudaklarını gergin şekilde bükmeyi başardı. Geçmişini tartışmak isteyeceği son şeydi.

Bakışlarıyla adamın parmakları arasında sallanan yarısı boş şişeyi işaret etti. "Toniği annen mi yaptı?"

"Her türlü rahatsızlık ve diğer hastalıklar için tonlarca şey yaptı. Eve döndüğünde, yerel halk her gün ona uğrayıp stoklarını dolduruyordu."

Naia onun kendisinden bahsederken sesinin nostaljik bir hal almasından hoşlanıyordu. Neredeyse bu hassas andan yararlanmaya cesaret edemeyecekti.

"Kulağa iyi bir cadı olabilmemiş gibi geliyor."

"Muhtemelen." Ses tonunun altında, her zamanki rahatlığını buharlaştıran ve gergin bir sinirden yararlanan bir sertlik vardı.

Naia artık onun bir şey saklayıp saklamadığı konusunda tereddüt etmiyordu. İçgüdülerinde bunu güçlü bir şekilde hissediyordu. Avi'nin daha önce sorduğu soruya verdiği tepkiden ve Ronin'in evinin açıkça şehrin havasına sihir sızan tarafında olmasından sonra.

Eğer o bir cadıysa, ondan ne istiyordu?

Eğer yeterince cesur olsaydı, sorabilirdi. Ama sonra ne olacaktı? Nereye gidecekti ki? Finnian'ı bulana kadar başvurabileceği kimse yoktu. Devasa beton ormana baktı ve onu tek başına bulma ihtimalini düşündü.

Naia Ronin'in kendisine baktığını hissetti ve başını çevirdi. Bakışları onunkileri delip geçerken sessizdi, o kadar derine işliyordu ki sanki elleri ruhuna uzanmış ve onu çekiştiriyordu.

Bu, etrafından dolaştıkları bir konuya dikkat çekmesi için mükemmel bir fırsattı. Yine de yapmadı.

Onca iyiliğinden sonra neden yalan söylesin? Adamın niyetinin onurlu mu yoksa aldatıcı mı olduğuna karar vermek için bir ileri bir geri gidip gelmek onu çileden çıkarıyordu.

Peki ya sen? İç bilinci alay etti. Sen de onu kandırıyorsun.

Kendisine kızgın bir şekilde ellerini yumruk yaptı.

Aralarındaki gerilim onu saran sert bir battaniye gibiydi.

Daha fazla dayanamadı.

"Açık konuşayım." Kızgınlığını yatıştırmak için boğuk bir nefes aldı. "Ben sadece seni kullanıyorum. İşleri kendi başıma halledebilirim ama yorulдум - ısrarla tek başıma bir şeyler yapmaktan son derece yorulдум, bu yüzden Finnian'ı bulmak için yardımına ihtiyacım var. Karşılığında ne istiyorsan, iş bittiğinde senindir."

Çıldırıcı derecede rahat bir ifadeyle omuz silkti. "Bir şey istediğimi kim söyledi?"

Hep öyle yaparlar.

Ona ters ters baktı, sanki bu bakış ondan doğru cevap vermesini talep edebilirmiş gibi. "Yoksa neden bana yardım edesin ki?"

Parmaklıktan doğruldu ve yüzünü ona dönmek için vücudunu kaydırđı. "Çünkü ihtiyacın olduğunu söylemiştin."

Umursamayanların yanında yürüdüğü uzun bir hayattan sonra Ronin'in farklı olduğuna inanmak zordu. Gizli bir amacı olduğunu varsaymak daha kolaydı, çünkü sonunda onu sadece hayal kırıklığına uğratan insanlara inanarak yollarda yürümesine izin vermişti.

Eğer sadece ona yardım etmeye çalışan iyi kalpli bir ölümlüyse, ona kendisini hayatından çıkarması için bir şans daha vermek istiyordu.

"Seni kullanıyorum," dedi, bu sefer daha sert bir şekilde. "Hepsi bu."

"Beni kullan o zaman." Ağzının bir köşesi yukarı kaydı. "Benim için fark etmez." Onu yumruklamak istedi.

Sanki erimiş ağaç özü yutmuş gibi hissediyor, adam gözlerindeki o lanet parıltıyla ona baktıkça göğsü ısınıyordu.

Naia kendini korumak için kollarını kavuşturdu. Onun bakışları altında kendini bu kadar açıkta hissetmekten nefret ediyordu. Sanki onun yüz ifadesindeki ve beden dilindeki her küçük değişimi, hiçbir anlam ifade etmeyen doğal bir yetenekle okuyabiliyordu. "Çok sinir bozucusun."

Ondan alçak bir kahkaha yükseldi ve şişeyi ağzına götürüp toniğin geri kalanını yuttu.

"Bira fabrikası açmaya karar vermenize ne sebep oldu?" diye sordu, konuyu değiştirmek için çaresizce.

"Bir şekilde hayatımı kazanmak zorundaydım." değiştirdi, saç tellerinden kopan parçalar esintiye kapılıp yüzüne dolandı. Parmaklarının arasındaki boş cam şişeye baktı. "İş konusunda iyi olduğum ortaya çıktı."

Dilini damağına tıkırdattı. "Gerçekten Avi'nin küf tüplerini temizliyor musunuz?"

Ronin bu kez daha yüksek sesle güldü, ses Naia'nın kemiklerinde yumuşak ve uğultulu bir şekilde yankılandı. "Bok kafa çoğu gün canımızı sıkıyor. Ona yerini hatırlatmak hoşumuza gidiyor."

Gülümsemekten kendini alamadı. "Bu korkunç."

"Sadece şaka yapıyorum. Avi bu işte garip bir şekilde iyi." Ronin boş şişeyi cebine attı ve dudaklarını yalayarak pembe renklerinin üzerinde bir parlaklık yarattı. "Ve tüplerin içinde küf yok. Bu yüzden onları temizliyor."

Naia kollarını kavuşturdu ve ellerini parmaklığın tepesinde birleştirdi. "Bu tüpler bira yapmak için mi kullanılıyor?"

Omzunu ovuşturarak ona baktı. "Evet, sonra da bira yerel marketlere ve barlara taşıyor. Yarın izin günüm olmasaydı, onları sana gösterirdim."

Yarından bahsedildiğinde Solaris düşüncelerini istila etti. Onu avlayanlardan gizli kalmaya devam edebilir miydi? Yardım etkinliğine bir haftadan biraz daha az bir süre kalmıştı ve bu kadar uzun süre dayanabileceğine olan inancı zayıftı.

Hollow City'deyim. Büyücülerle dolu. Tanrılar şehre girdiklerinde temkinli davranırlardı. Marina ya da Mira'nın onu henüz bulduğunu kim söyleyebilirdi ki?

"Etrafımızı yakından izlememiz gerekiyor," diye ekledi daha ciddi bir notla. "Tekrar bulunma ihtimalime karşı."

"Biliyordum." Ronin şakacı bir şekilde Wren'in püskülünü kulağının arkasına fiskeledi. "Sen tam bir mahkûmsun."

Naia gözlerini devirdi ve elini boynundaki gıdıklanmayı kaşımak için kaldırdı. "Ben öyle bir şey değilim."

Gülümsemesi derinleşerek yanaklarını şişirdi. "Gecenin bir yarısı lanet olası kara kuvvetleri tarafından pusuya düşürüleceğiz."

"Haklısın," dedi kuru bir alaycılıkla, dudaklarında küçük bir gülümseme oynatıyordu. "O kadar tehlikeliyim ki ordunun en üst kademesi beni ediyor. Silahlarını ateşleyerek dairenize dalmalarını bekleyin."

Kıkırdadı.

Eğlenceli an yerini rahat bir sessizliğe bırakırken, dalgalanan saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı.

Trendeki konuşmaları aklına geldi; adamın, sorularının hiçbirine cevap veremezse onunla gerçek olmak istemediğini söylemişti. Ona yanıt olarak damarlarında hâlâ uğuldayan sıcaklığı suçladı. İnkâr edilemez bir şekilde, bu his ona gerçekleri söylemeyi düşündürdü.

"Size karmaşık bir geçmişim olduğunu söylesem..." Nabzı hızlandı ve dudaklarını yuvarladı. "Sen olsan ne yapardın?"

Hareketsiz, sessiz kaldı.

Uzun bir saniye geçti.

Bakışlarını kaldırdı ve sanki onun sormasını beklemiş gibi tanıdık bir parıltıyla dolu gözleriyle buluştu.

"Hollow City'ye tam uyum sağladığınızı söyleyebilirim."

f AZZ d ATE

Naia, verandanın sürgülü cam kapısının üzerinde asılı duran perdelerin arasından sızan şehir ışığıyla boyanmış tavana baktı.

İçeri girdiklerinden beri sadece bir saat geçmişti. Bu sürenin bir ölümlünün uykuya dalması için yeterli olup olmadığından emin değildi ama Ronin kanepede sessiz durduğuna göre uyku ilacının işe yaradığını varsayıyordu.

Büyük bir kitaplık onları ayırdığı için, onun olup olmadığını teyit edemiyordu. Yine de küçük bir kısmı -aslında onu önemsedğini itiraf etmekten utanmayan bir kısmı- öyle olmasını umuyordu. Yolculukları boyunca üzerinde taşıdığı yorgunluk hissediliyordu.

Naia yan döndü ve zihni Ronin'le balkonda geçirdiği, savunmasını indirip rahatlamakta hiç zorlanmadığı o huzurlu ana gitti. Yumuşak esinti, gece gökyüzünde göz kamaştıran değerli taşlar ve tüm bunlar yanında sessizce oturan bir adamın varlığında. Doldurma ihtiyacı hissetmediği türden bir sessizlikti bu, uzun zamandır hissetmediği bir keyifti.

Belki biraz daha kalabilir-

Burada kalamazsın.

Sırt üstü döndü ve loş karanlığın içinden tavana baktı.

Bunu yaparsanız iyi bir şey çıkmaz.

Bulunması an meselesiydi. Gerçekliğinin hatırlatılması, damarlarındaki tüm sıcaklığı ve umudu buzla değiştirdi.

Finnian'ı bulmalısın.

Kibarca yataktan kaydı ve Ronin'in uyuyup uyumadığını kontrol etmek için başını kitaplığın etrafından dolaştırdı.

Bir kolu kanepenin kenarından sarkıyor, diğer kolu ise yüzüne sarkıyordu.

Parmak uçlarıyla rafın etrafından dolaşıp yatağın ayak ucuna geldi, gözlerini Ronin'in uyurken yaptığı ölçülü göğüs hareketlerinden hiç ayırmadı.

Bacağı sehpa çarptı. Dondur kaldı. Mobilyanın ayağı parkeye çarparak gıcırda ve uyluğundaki kaslar kasılırken kalbi boğazında düğümlendi.

Nabızı çılgınca atarken başını Ronin'e doğru çevirdi. Neyse ki o hâlâ uyuyordu.

Nefesini bıraktı ve ön kapıya doğru ilerledi.

Onu bulacağım. Üzerine çöken kendinden şüpheyi engellemek için bu mantrayı tekrarlardı. Finnian şehirde bir yerlerdeydi. Birbirlerine bir asırdan uzun süredir olmadıkları kadar yakındılar.

Tek başına beş dakika bile dayanamazsın.

Naia'nın vücudu kilitlendi; eli kapının koluna sıkıştı. Hollow Şehri'nin derin, büyüyle istila edilmiş ara sokaklarında kaybolduğu bir görüntü kendine olan güvenini alt üst etti.

Kıyaslanamayacak kadar küçüktü. Tek başına dışarı çıkarsa Finnian'ı bulması garanti değildi ve şansı yaver giderse, baş edebileceğinden çok daha büyük bir durumun içine düşebilirdi. Şehir büyücülerle doluydu ve sadece bir büyücüyle karşılaşma düşüncesi bile kemiklerini donduruyordu.

İşe yaramazsın.

Boğazında bir yumru şişerken dişlerini sıktı.

Kendi başınıza hiçbir şey yapamazsınız.

Yanlış bir hamle yaparsa en başa dönebilirdi. En iyisi sabırlı olmak ve Ronin'in planına uymaktı. Yardım etkinliğine katılmak Finnian'la aynı yerde olmasını *garantileyecekti*.

Naia elini indirdi ve kapının önünde durdu, yenilgi içine çökmüştü.

Nasıl daha iyi olacağını, içinde büyüyen bu hastalıktan nasıl kurtulacağını bilmiyordu. Ağırılığı bazen taşıyamayacağı kadar fazlaydı ve bir gün bundan kurtulmayı ne kadar hayal ederse etsin, bu görüntüyü görmek imkânsızdı ve buna inanmak daha da zordu.

YUMUŞAK VE HAFIF AĞIR BİR ŞEY YERE DÜŞTÜĞÜNDE NAİA UYUR GIBI YAPTI.
kafasına indirdi.

"Kalk ve parla." Ronin'in sesi neşeli çıkamayacak kadar uyku sersemiydi.

Kıpırdandı. Oturduğu yerden kalkarken, giysi olduğu anlaşılan yığın kucağına doğru kaydı.

Sanki pencereden giren sabah güneşi kornealarını yakıyormuş gibi gözlerini kıstı. "Çok hoş bir rüya görüyordum. Bagetler ve tereyağı vardı ama sen orada değildin."

"Sanırım yatağım uykusuzluğuna iyi geldi." Ronin odayı bölen kitaplığın etrafında gözden kayboldu, terliklerinin sesi mutfığa doğru ilerliyordu.

Uykusuzluk çektiği yalanını hatırlaması bir saniyesini aldı.

"Konuşan cihazın sayesinde neredeyse hiç uyuyamadım," diye karşılık verdi. Gecenin bir yarısı iki kez kalkıp balkonda telefon görüşmesi yapmıştı. Neyse ki bu, onun ayrılma girişiminden *sonra* olmuştu.

"Evet, üzgünüm," dedi tezgah kapılarının açılıp kapanma sesleri arasında. "İş sahibi olanlar için dinlenme diye bir şey yoktur."

"Sabahın üçünde mi?" Naia ayaklarını yere vurdu. Giysi yığını yatak örtüsünün üzerine yayıldı. Siyah bir tişörtü kaldırıp inceledi.

"Bunun için üzgünüm." Kitaplığın köşesinde yeniden belirdi. "Gençliğimden kalma, sana daha çok yakışacağını düşündüğüm eski kıyafetlerim vardı."

Naia onunla konuşmak için döndü, ama gözleri saçlarını arkadan bağlarken seğiren pazılarındaki kasların hatlarına takıldı.

Bunu kendine itiraf etmekten nefret ediyordu ama ölümlünün saçları çekiciydi. Parmaklarını yumuşak, kaygan teller olduğuna bahse girebileceği saçlarında gezdirirken utanç verici, takdir edilmeyen hayaller kurdu.

Ronin onun bakışları karşısında pek de belli etmeyen bir gülümseme takındı. Onun yerine aceleyle bakışlarını kıyafetinin üzerinde gezdirdi. İlk kez dikkatini çekmişti ama şimdi düşününce Ronin'in tercih ettiği rengin sürekli siyah olduğunu fark etti. Uzun bacaklarını saran bol bir pantolon ve bol bir gömlek. Tek boynuzlu atlarla süslü parlak turkuaz terlikleri tüm siyahı dağıtıyordu.

Naia parmaklarını uzun gümüş saçlarında gezdirerek onlara sırtıttı. "Akane?"

Ronin terliklerinin parmaklarını oynatarak kollarını tekrar yanlarına indirdi. "Her Noel. Bir çift adadaki ev için, bir çift de buradaki dairem için. Kapalı yerlerde ayakkabı giymemek kültürümüzün bir parçası."

"Biliyorum. Bol miktarda kitap okudum ve bu bilgiye bir kez rastladım," dedi Naia.

Hangi jestin daha sevimli olduğunu bilmiyordu -Akane'nin bolca terliği olduğundan emin olması mı, yoksa Ronin'in kabarcıklı tasarımı şikayet etmeden giymesi mi? Ne olursa olsun, bu Ronin'i daha da çok sevmesine neden oluyordu ve bundan nefret ediyordu.

"Dışarıdaki sıcaklık dayanılmaz boyutlardayken neden pantolon giyiyorsun -hem de siyah-?" diye sordu.

"Ben soğuk huyluyum, bu yüzden yazın köpek günlerinde bile her zaman donuyorum. Peki ya sen?" Adamın gözleri, taytının koruduğu bacaklarından aşağıya, büyük boy gömleğinin eteklerinin kalçalarıyla buluştuğu yere kaydı.

Adamın ona bakışından derisinin altında dolaşan elektrik akımıyla nasıl başa çıkacağını bilemediğinden, yatağın üzerindeki giysi yığınınındaki odaklandı.

Hayranlık duyuyormuş gibi yaparak onu havaya kaldırdı. "Sıcak huylu."

"O değil." Kıyafetlerin yanındaki yatağa oturdu ve çenesini kaldırarak ona baktı. Gözlerindeki kahverengi benekler ona erimiş çikolatanın üzerine serpilmiş karameli hatırlattı. "Yani, ne tür kıyafetlerden hoşlanırsın?"

Tişörtü indirdi ama rahat etmesi için elinde tuttu. Dikkatini dağıtacak ya da gerekirse dikkatini başka yöne çekecek bir şey. "Neden soruyorsun?"

"Bugün izin günüm ve bütün hafta benimle kalacaksan kıyafetlere ihtiyacın olduğunu düşündüm."

Uzun bir süre onun bakışlarından kaçınarak dudağını kemirdi. "Sorunuza nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum."

Elbiseleri küçümsemek ve pantolonu tercih etmek dışında, giydiği kıyafetler üzerinde fazla düşünmemişti. Stil ve renk konusunda belirli bir fikri yoktu ve olmaması da onu rahatsız ediyordu.

Ronin başını eğdi, bu hareket saçlarından bazı parçaları gözlerine taşıdı. "Ne yapmaktan hoşlanırsın?"

Bunu düşündü ama yine çıkmaza girdi. "Bilmiyorum." "Ne tür müzikten hoşlanırsın?"

Ağız açıldı, beyni bir yanıt vermek için kekeliyordu. "Caz, sanırım."

"Peki ya en sevdiğin renk?"

Tereddüt etti, bakışları odanın içinde olabildiğince çok rengi yakalamak için dönüp duruyordu. Gri perdeler, beyaz boyalı duvarlar, siyah pantolonu. Zeytin yeşili tişörtü işaret parmağıyla başparmağı arasında ovuşturdu. "Yeşil."

Ronin yataktan kalktı. "Kulağa pek inandırıcı gelmiyor."

"Bana hep ne giymem, neyi sevmem, nasıl davranmam gerektiği söylendi." Sesi kısılmıştı, bundan utanıldığı kadar utanmıştı da. Kendisi hakkında bu kadar önemsiz detayları bilmeyen sekiz asırlık bir tanrıça. *Acınası.*

Ronin katlanmış giysileri yataktan alıp ona vermeden önce bir süre ona baktı. "O zaman bugünü nelerden hoşlandığını öğrenerek geçirelim."

GIYIM MAĞAZASI ŞEHRİN KARŞI TARAFINDAYDI. AYNİ bira fabrikası gibi. Ya da *büyülü olmayan* tarafı.

Mağazanın tavandan tabana cam pencereleri, beyaz rafları, çiçek desenli parlak çerçeveleri vardı ve tatlı baharatlar ve portakal çiçekleri kokuyordu.

Denediği sayısız kıyafetten kesin olan bir şey vardı: Naia parlak, gösterişli renklerden nefret ediyordu. Onu en çok nötr renkler çekiyordu. Gözü yormayan ama tende yumuşak ve hoş duran giysiler olmazsa olmazıydı.

Soyunma odasından bir çift jean şort ve çıplak bir atletle çıktı ama Ronin'in zeytin yeşili tişörtünü giymeye devam etti, henüz onunla yollarını ayırmak istemiyordu.

Naia kolunda birkaç tunikle kasada duran Ronin'e yaklaştı, eli boş çıkarsa Ronin'in onu son birkaç saattir yaptığı gibi sıkıcı kıyafet deneme işine devam ettireceğini biliyordu. Kadın bir kıyafetin yeterli olacağı konusunda ısrar etse de, adam bunu reddetti ve onu yatıştırarak kadar kıyafet bulana kadar bütün gün mağazada kalmakla tehdit etti.

Naia, konuşkan çalışanın giysileri saydığı sırada göz ucuyla Ronin'i görebiliyordu. Ronin'in dikkati sabit bir şekilde onun üzerindeydi, bakışlarındaki can sıkıntısı Naia'nın kan dolaşımını hızlandıran bir şeye dönüşüyordu.

Onun bakışlarını görmezden gelerek tezgâha doğru yürüdü ve tunikleri sıraya dizilmiş yığının üzerine yerleştirdi. "Bu sonuncusu," dedi çalışana.

Orta yaşlı, esmer kadın dişleriyle dolu geniş bir gülümseme verdi. "Harika seçimler! Buna bayıldım. Kış sezonunda saç renginizle harika gideceğini düşündüğüm uyumlu bir kazağımız var..."

Ronin Naia'ya bir adım daha yaklaştı, arkasından ama yanından ayrılmıyordu. Parmaklarının kalçasının arka tarafına dokunduğuna yemin edebilirdi ama bu hissi hayal edip etmediğini anlayamıyordu. Her iki durumda da midesine eriyen bir buz küpü gibi ısı damlıyordu ve ağırlığını topuklarına vermekten başka bir şey istemiyordu.

"Hâlâ gömleğimi giyiyor olmana sevindim," diye mırıldandı Ronin, sesi tehlikeli bir şekilde kulağına yakındı.

Tüyleri ensesinden aşağıya doğru yayıldı. Başka bir vücut hissine odaklanmaya çalışarak yutkundu. Adamın nefesinin ensesini sıyırması dışında herhangi bir şeye.

Çalışan, "Üç-yedi olacak," dedi ve kalan giysileri poşetledi.

Ronin, çalışanın beklemesine rağmen kıpırdamadan durdu.

Naia başını yavaşça çevirerek omzunun üzerinden ona baktı. "O hazır."

Adamın gözleri kızın üzerindeydi ve sııttı.

"Biliyorum." Başka bir şey söylemeden tezgâha doğru adım attı.

KALABALIK BIR CADDENIN KALDIRIMINA PARK ETMİŞLERDI.

ön pencere camlarını kaplayan sarmaşıklarla dolu bir binaydı. Araba yolculuğu sessiz bir keyifti; pencereler aralıktı, müzik sisteminden hoş bir melodi çalıyordu. Naia şarkı sırasında Ronin'in sürücü koltuğunda ne kadar dalgın görüldüğünü fark etmeden edemedi, sadece arabanın ilerlemesini sağlamak için gereken çıplak hareketleri yapıyor, gerektiğinde gözleri dikiz aynasına atlıyordu. Görünüşe göre henüz tam olarak hayatta değildi.

Eski püskü kapının üzerinde bir tabela vardı: Madam Maeve'in Kafesi.

Bir çift dışarıda oturmuş, bir fincanın içinde sanatsal bir köpüklü kalp gibi görünen şeyi yudumluyordu. Naia derin bir nefes aldı, yoğun sabah çiyinin tadını çıkardı.

havayı kaplıyordu. Yukarıdaki gökyüzünde unutulmaz güzellikte, gece yarısı mavisi bir sis vardı.

Girişe yaklaştıklarında, kafenin tuğla dış cephesindeki siyah beyaz bir resim Naia'nın dikkatini çekti.

İncelemek için adımlarını durdurdu. Uzun saç telleri bir kadının elmas şeklindeki yüzünün etrafına dökülüyordu; gözleri kapalıydı, soluk, narin kirpiklerle kucaklanmıştı. Başı hafifçe arkaya sarkmış, bir eli çenesinin altında duruyordu. Yumuşak, sessiz yüz hatlarında nazik bir güzellik vardı ama Naia'nın dikkatini hemen boynunu boyayan kan akıntısı çekti. Bu, onun zarafetine tüyler ürpertici bir tezat oluşturunuyordu.

Portrenin altında, Naia'nın sadece kırmızı boya olduğunu umduğu bir yazı vardı: *Ruhlarımızın kanı şehri ıslatıyor.*

Ronin boğazını temizledi.

Naia başını çevirdiğinde onun kapıyı kendisine açık tuttuğunu gördü.

Kafeden içeri adımını atar atmaz bu cümle zihninde dönüp durdu ama içeridekilerin aşırı uyarıcı telaşı yüzünden anında yok oldu.

Başını çevirdi. Kendini süpüren bir süpürge doğruca ona doğru geliyordu. Süpürge etrafını süpürürken hafif bir çığlık attı.

Sağında, bir adam masaya oturmuş Ronin'in tabiriyle bir okuyordu.

Tablet. Bir kaşık kahvesini kendi kendine karıştırdı.

Kasanın arkasında biraz daha yaşlı bir kadın duruyordu. Dudakları çilek rengine boyanmıştı ve perçemleri alnının ortasına kadar şık bir şekilde kesilmişti. Siparişleri alırken gözleri dostça bir gülümsemeyle parlıyordu.

Arkasındaki makine kendi kendine çalışmaya . Fincanlar garip bir mekanizmaya doğru süzüldü ve hızla acı kokulu sıvıyla doldu. Taze hamur işlerine benzettiği bir sıcaklık ve tatlılıkla karışarak genel olarak hoş bir aroma yarattı. To-go fincanları, müşterilerin siparişlerini beklediği tezgâha doğru ipli kuklalar gibi sihirli bir şekilde süzülüyordu. Çırpılmış krema ve baharat karışımı, bekleyen bir masaya doğru hızla manevra yaparken bir çift kupayı taçlandırdı.

Ronin sırtarak gömleğinin kolunu çekiştirdi. "Merak ediyorsan söyleyeyim, bu kafenin sahibi bir cadı *olabilir.*"

Onun alayına minnettardı çünkü bu onu tekrar kendine getirmişti.

Gözlerini devirerek, kollarını kavuşturmuş bir şekilde onun yanındaki sıraya geçti.

"Belli ki."

Bu zaten bildiği bir şeyi doğruluyordu: Şehrin bu tarafı büyülü taraftı. Finnian'ın olması gereken taraf.

İçinde bir an için umut yeşerdi. Biri onu fark edip Finnian'a bildirebilirdi. Ama bırakın kim olduğunu, neye benzediğini bile kimse bilmiyordu. Finnian onun varlığını fark edebilirdi ama buna güvenmiyordu. Daha küçük bir tanrıça olarak, varlığı çoğu tanrı kadar belirgin değildi.

İçini çekti ve tezgâhın üzerindeki kara tahtayı taradı.

Toad's Toes Latte.

Yarasa Kanadı

Mocha.

Kelebek Gözyaşları Cappuccino'su.

Örgüsüne düzgünce tutturulmuş parmaklarını Wren'e doğru kaldırdı. *Bunu duydun mu, Wren? Kelebeğin gözyaşları. Ağlayabildiğini bilmiyordum.*

Her seçenek kulağa korkunç geliyordu ama Naia heyecanlanmadan edemiyordu. Kulağa pek hoş gelmese de, yeni bir şeydi.

Önlerindeki kişi sipariş vermek için ayağa kalktı.

Naia'nın gözleri, tavandaki kirişlerin etrafını saran ve odayı destekleyen kirişlerden aşağı inen sarmaşıkların örgülü sicimleri boyunca süzüldü. Kafeyi kaplayan yeşillik ona babasını hatırlattı; sanki yakınlarda bir yerdeydi ve elinin zarif komutuyla bu doğayı okşayarak ortaya çıkmasını sağlıyordu. Tıpkı şakacı bir gülümsemeyle bileğini çevirip Naia'nın kulağının arkasında bir yıldız çiçeği açtıldığı zamanlar gibi.

Kalbinden keskin bir sızı geçti. Kaşlarını çatmamak için dudaklarını büzdü. Kasanın arkasındaki kadın, önlerindeki beyefendinin uzaklaşmadan önce söylediklerine bir kahkaha attı.

Ronin ayağa kalktı ve çenesine bir fiske vurarak kadını selamladı. "Bayan. Maeve."

Küçük yüz hatlarının üzerinden bir bakış geçti, Ronin'i bir ana tavuk gibi iyice inceliyordu. Bu Naia'ya Finnian'ı çocukken ormanda oynadıktan sonra eve döndüğü günlerde nasıl değerlendirdiğini hatırlattı: Pantolonunun bilekleri çamurla kaplanmıştı, yalınayaktı ve koyu renk saçları sudan gelen parıltılı yıldız ışıyla çizgilenmişti.

Bayan Maeve, pelüş aksanıyla kalın ve uzun bir sesle, "Tanrım, berbat görünüyorsun," dedi. "Tanrı aşkına sana ne oldu evlat?"

Ronin arka cebinden cüzdanını çıkarırken içini çekti. "Ben de sizi gördüğüme sevindim Bayan Maeve, ama ne yazık ki bir saniye bile boş vaktim yok.

Bugün sağlıksız göründüğüm tüm yolları gösteriyorsun. *Umutsuzca* kafeine ihtiyacım var."

"Gözlerinin etrafında nasıl koyu halkalar olduğunu ve beş kilo vermiş gibi göründüğünü anlatmak için bütün günüm yok." Gözlerini eklektik kasanın üzerine eğilen Naia'ya çevirdi. "Yemek yediğinden emin ol, olur mu?"

Ronin'in başparmağı ve işaret parmağı burnunun köprüsüne geldi. "Ben her zamankinden alayım," diye homurdandı.

Bayan Maeve bileğinin hızlı bir hareketiyle plastik bir bardağı parlak tezgahın üzerine çağırdı. Yüzeyden yukarı doğru çıkan bir musluğa benzeyen şeyin altına kaydđ.

Naia kolun kendi kendine inişini ve musluğun ağızından köpüklü kahverengi bir sıvının dökölüşünü hayranlıkla izledi.

"Senin için ne getirebilirim canım?" diye sordu Naia'ya neşeli bir gülümsemeyle.

Naia Ronin'le yukarıdaki kara tahtaya bakarak seçeneklerini tekrar okudu. Hepsi onun için anlamsızdı.

Naia yardım için tekrar Ronin'e baktı. O bunu yaparken, bir dilim çökmekte olan bir şey kafenin uzak köşesindeki bir çiftte doğru yelken açtı. Çikolata kaplı tatlının cevizli, zengin kokusu cennet gibiydi.

"Madem tatlı şeyleri seviyorsun, Yıldızlı Gözlü Latte'ye ne dersin?" Ronin onun aval aval baktığını fark ederek önerdi. "Ve denemek için şu pastadan bir dilim?"

İşıltılı bir gülümsemeyle Naia'nın coşkusu taştı, dizginlenmesi imkânsızdı. "Kulağa harika geliyor."

Bayan Maeve, Naia'nın baş döndürücü tepkisine gülümsedi ve parmaklarını şıklattı. "Hemen, tatlım. Hatta üstüne senin için fazladan karamel koyacağım, ücretsiz."

"KAHVEYE BAYILIRIM. BU GERÇEKTEN HARIKA. BİR YUDUM DENEMEK İSTER MİSİN?"

Naia sözcüklerinin hızını duyabiliyordu, sanki dili ve beyni bir yarış içindeydi, ama elinde değildi. Yediğı kek nemli ve fındık çıtırtısıyla acı bir tatlıydı. Keskin çikolata kreması ve lattenin kremesi, tereyağı notaları bir araya geldiğinde, şimdiye kadar tattığı en iyi kombinasyon ortaya çıkmıştı.

Açıkçası, latteyi denedikten sonra bir taneyle yetinemedi. Madam Maeve'den çıktıklarında, elinde bir tane daha varken üç taneyi mideye indirmişti.

Ronin ona eğlenen bir gülümseme fırlattı, gözleri cömertçe karamel ve taze çırpılmış krema ile doldurulmuş dondurulmuş içeceğe ve sonra tekrar yüzüne atladı. "Beyaz çikolata benim favorim değil ama kahve içmene sevindim."

Naia akşamı seyrederken pipetinden daha fazla içecek çekmeye devam etti. Gün batımının ılık ışıkları şehrin yüksek binalarının arasından sızıyor, kaldırım kenarına park etmiş arabaları bir hurma ışıltısıyla doyuruyordu.

Ronin bir elini cebine sokmuş, diğerinde soğuk, siyah bir sıvıyla dolu plastik bir bardak tutarak onun yanında yürüyordu. Hayat damarı: *nitro soğuk demleme*.

İçkisini yudumlamaya devam ederken, yan gözle adama baktı. Saçları yarım topuz yapılmıştı. Yürürken gözlerinde parçalar sallanıyordu. Boynunun yan tarafındaki tek çili ve hemen altındaki küçük, beyaz, kabarık deri çizgisini fark etti. Bu bir yara izine benziyordu ve Naia merakını güçlkle bastırabildi. Pipetini ısırarak ilgisini tekrar boğazına tıktı.

"Genelde eğlenmek için ne yaparsın?" diye sordu bunun yerine, şehri daha fazla dolaşmak için can atıyordu.

"İş," diye mırıldandı hevesizce.

"Hepsi bu olamaz." Pipetiyle krem şantiyi karıştırdı. "Şu anda seninle olmasaydım, ne yapıyor olurdun?"

Ronin kahvesinden uzun bir yudum aldı. Naia'nın sabırla cevabını beklediğini fark edince iç çekti. "Yemek yapmaya bir gece ara verip *takoyaki* yemek için en sevdiğim yere giderdim. Sonra dairemde yemek yer ve kanepemde siyah beyaz filmler izleyerek vakit geçirirdim... Ta ki Avi kapıma dayanıp huzurlu gecemi mahvedene kadar."

"*Takoyaki* nedir?"

"Sıcak, ızgara toplardır, genellikle ahtapotla doldurulur ve üzerine palamut gevreği eklenir." Kısa bir süre durakladı ve boştaki elinin parmaklarını patlattı. "Ben büyürken annem her zaman yapardı. Benim favorimdir."

Naia başparmağının her bir parmağının etrafında kıvrılmasına baktı ve *patlıyor*. Sadece rahatsız görüldüğü zaman yaptığı bir şeydi.

bir kenara bıraktı. "Kulağa lezzetli geliyor," dedi.

"Seni bir ara götüreceğim." Bu sözleri söylerken ona baktı ve eğer daha iyisini bilmiyorsa, ona teklif ediyormuş gibi geldi. "Eğer istersen."

Hafif bir gülümseme dudaklarını ayırdı. "Bunu çok isterim." Kahvesinden bir yudum daha aldı ve sonra alaycı bir tavırla, "Bana minnettar olmalısın. Çünkü senin sıkıcı rutininin korkunç döngüsünü kırdım."

Ronin sırtarak gözlerini devirdi. "İstedğim zaman heyecan verici olabilirim-" Kulakları tırmalayan bir melodi duyuldu.

Bir okült dükkanının önündeki kaldırımın ortasında durdular ve Ronin cebinden telefonunu çıkarıp kulağına dayadı. "Ne?"

Vücudunu hafifçe kaydırarak caddeye baktı. Naia onu bir an yalnız bıraktı ve okült dükkânının vitrinine odaklandı. *Ücretsiz tarot falı!* Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama mumların titreyen alevleri renkli camın ardından gözüne çarptı.

Yansımasının üzerinde, kütleleri dalgalanan şişman gölgeler onu örtüyordu. Naia'nın ciğerlerindeki nefes kesildi. *Marina.*

Kasları sertleşti ve etrafına bakındı.

"Oha." Ronin tam arkasıdaydı, telefonunu bir kenara koymuş, kaşları çatılmıştı. "Sen iyi misin?"

Naia Ronin'in başının üstünü ararken nabızı kulaklarında atıyordu. Şehir merkezindeki binaların üzerinde parıldayan, solmakta olan gün batımının son dokunuşlarından başka bir şey yoktu.

Ronin'in gözleri kızın yüzünde geziniyor, vermediği cevabı arıyordu.

"Evet, ben iyiyim," diye nefes vererek konuştu. "Sanırım belki de dairene geri dönmeliyiz."

Başını iki yana salladı.

"Neden?" "Çünkü." *Daha güvenli.*

Ronin onu bir süre daha inceledi, son derece anlayışlı bakışları kadının kendini siper ettiği ön cepheyi yakıp geçti. "Neden korkuyorsun?"

"Soru sormayacağını söylemiştin." Naia bakışlarını fincanındaki erimekte olan sulu çamura çevirdi ve dilini ağzının damağına bastırarak cevap vermeyi reddetti.

"Dairemde saklanmak dışarıda olmaktan daha güvenli değil. Ayrıca, gece henüz bitmedi. Gitmek istediğim başka bir yer var.

sen."

Sonra çenesini kaldırıp ona baktı, savunmasız kalma düşüncesi nabzını hızlandırdı. "Bu güvenli değil."

İster sadece paranoyak olsun, ister camın yansımasında bir şeyler görsün, bu ona karşı karşıya olduğu riskleri hatırlatıyordu. *Mira. Marina. Cassian.*

Naia'nın eli omzunun üst kısmına geldi, parmak uçlarını gömleğinin eteklerinin altından geçirerek teninin üzerinde gezdirdi. Son lanet izi bir gravür gibiydi ve sık sık dalgın dalgın izini sürerdi. Saniyeler içinde amacını ve onu Kaimana'ya zincirlediği gerçeğini hatırlıyordu. Bu hissin içi boş ve sonu gelmiyordu ve teninde başka bir lanet izi taşınması an meselesiydi. Her ne olursa olsun Ronin'i bu işe bulaştırmaya hakkı yoktu.

Naia'nın kafeden çıkarken taşıdığı tüm neşe ve mutluluk uçup gitmişti. Onun yerini mide bulantısı ve huzursuzluk almıştı.

"Biz arkadaşız, değil mi?" Ronin sesi yumuşayarak sordu.

Başını eğdi ve *arkadaşlığın* tanımını düşündü. "Sanırım, ama emin değilim. Benim hiç arkadaşım olmadı."

"Arkadaşlarına güveniyorsun," dedi nazik bir bakışla. "Biraz da bana yaslan. Her kimden kaçırıyorsan, söz veriyorum seni almalarına izin vermeyeceğim." Eğildi ve serçe parmağını uzatarak elini aralarına doğru kaldırdı.

Naia'nın gardını kendisinden başka birine güvenme ihtimali yükseltti. "Tutamayacağın yeminler etme," dedi sert bir ses tonuyla.

"Asla yapmam." Ronin onun gözlerini tuttu.

Omuzları gevşemiş, parmak uçları neredeyse boşalmış plastik bardağına asılı, soğukkanlı bir tavır takınmıştı. Onun aptalca bir saflık içinde olduğuna, verdiği sözün egosundan kaynaklandığına inanmak istedi. *İstedi* ama sonunda ona ve aptalca sözüne inandı. Onu buraya kadar getirmişti.

Naia etrafına baktı, topraklanmak için terli fincanını kavradı. Lamba direkleri yanmış, kaldırımı işyerlerinin renkli neonlarıyla karışık beyaz bir ışıltıyla aydınlatıyordu. Sokakları daha fazla araç dolduruyordu ve Naia ile Ronin'in yanından geçen yayaların sayısında toplu bir artış var gibiydi.

Evet, açıktaydılar ve evet, Marina ortaya çıkabilir ve kıyamet kopabilirdi. *Ama* henüz kopmamıştı.

Ronin ile güvendesin.

Ciğerlerini derin bir nefesle doldurdu ve Ronin'in serçe parmağına yeniden odaklandı. "İyi ama bu ne anlama geliyor?"

Kıkırdadı. "Buna *serçe parmağı sözü* deniyor. Sana olan yeminimi mecazi anlamda bağlıyor."

"Kulağa saçmalık gibi geliyor." Elini kaldırdı, nasıl devam edeceğinden emin değildi.

Ronin serçe parmağını onunkine doladı. "İşte oldu. Söz verildi."

Naia'nın bütün eli onun dokunuşuyla uğuldadı. ", şimdi bana nereye gittiğimizi söyle?"

Onların pinky parmaklar vardı hala iç içe geçmiş.
Ronin'in öğrenciler Adam ona bakarken zengin, esmer
gözlerini yutarak parladı.

Naia'nın kalbi , aralarındaki bağı koparmaya hevesliydi ama içten içe bunun sürmesini istiyordu.

"Elinizi tutabilir miyim?" diye sordu.

Göğsünde bir ateş canlandı. Alaca ışığın yanaklarındaki kızarıklığı gizlemesi dua ederek dudağını ısırdı ve başını salladı.

Parmaklarını birbirine geçirdi ve onu kaldırımından aşağıya doğru götürdü.

BİR KLARNET VE SAKSAFONUN SESİ KULAKLARINA DOKUNURKEN

Dağınk bir sokağın beton merdivenlerinden indi.

Ronin onu yeraltı girişine doğru götürdü ve Naia'nın göğüs kafesinin arkasında heves kıvılcımları çaktı. Müzik bacaklarından ve kollarından aşağıya doğru iniyordu. İnce bir duman perdesi odayı ve içerideki insan denizini örtmüştü.

Naia Ronin'in parmaklarını istemeden de olsa sıktı, Ronin onu içeri doğru götürürken. Enerjik melodiler eşliğinde dans eden yabancılarla omuz omuza çarpıştı. Ronin'le daha önce yaptıkları konuşma aklına geldi, Ronin ona en sevdiği müziğin ne olduğunu sormuştu. Onun nazik jesti karşısında yüreği ağzına geldi. Minnettarlığını ifade etmek için kendini onun etrafına atmamak için kollarındaki kasları sıkmak zorunda kaldı.

"Başardınız!" Avi, uzun odanın köşesindeki kırmızı deri koltuğa oturmadan önce onlara el salladı. Bakır saçları yandan ayrılmıştı ve onlar yaklaşırken genişçe gülümsedi.

Kristal ışıklar yukarıda parıldıyordu. Kulübün ortasında, taburelerde oturan insanlarla çevrili pürüzsüz, mermer bir bar duruyordu. Sahne odanın en ucunda yer alıyordu. Naia altı grup üyesi saydı, hepsi de kaçınılmaz bir sinerjiyle enstrüman çalıyordu.

Violet, Avi'nin yanındaki koltuğundan zıpladı ve Naia'ya sarılmak için kollarını açarak onu selamladı. "Yaşasın! Geldiğin için çok mutluyum!"

Naia yüzünü buruşturmasına ve Violet ona dokunmadan önce geri çekilme isteğine engel olamadı.

Ama Ronin onu şaşırtacak şekilde yana doğru adım atarak mükemmel bir zamanlamayla Naia'nın önünde konumlandı.

Violet kollarını tekrar payetli elbisesinin yanlarına indirdi. "Ne oluyor?" diye somurttu.

Ronin, "Herkes istilacı selamlamalardan hoşlanmaz, Vi," diye mırıldandı.

Violet'in gözleri anlayışla hafifçe büyüdü ve başını salladı. "Elbette. Ne aptalım." Avucunu alına vurdu ve Naia'ya hitap etmek için kalın botlarının içinde kaydı. "Tanrım, özür dilerim. Bazen kendimi kaptırıyorum."

Naia'da konfor alanının dışına çıkmak için doğuştan gelen bir ihtiyaç doğdu. Bir başkasından kucak almak ya da elini sıkmak konusunda rahat olmak. Ronin'le birlikte attığı küçük adımlar, bunun kendisi için elde edilebilir bir şey olduğuna inanmak için ihtiyaç duyduğu güven kırıntısını vermişti.

Naia Ronin'in elini bıraktı ve burnundan rahat bir nefes alarak gülümsedi. "Endişeye gerek yok."

Ronin'in etrafından dolandı ve kendini Violet'in meyvemsi bir parfüm bulutu tarafından yutulan minyon gövdesini kucaklamaya zorladı.

"Merhaba Violet," dedi Naia, teninde gezinen rahatsızlığı ayırt etmeye odaklanarak. "Seni tekrar görmek güzel."

Sen güvendesin. Göğsündeki kaslar kasılırken bedenini rahatlatmak için mantrayı zihninde tekrarladı.

Ronin, Avi ve tanımadığı başka bir erkeğe doğru yürüdü. "Çok tatlısın.

Bana Vi de!" Violet onu hızlıca sıktı

göğüs kafesinin etrafında dolandı ve sonra geri çekildi. "Eğer seni rahatsız edersem, yeter!" Naia'yı elinden tutup diğerlerinin sürükledi.

Avi dikkatini Naia'ya vermeden önce Ronin'e bir bardak içinde koyu bir likör . "Bize katılabildiğinize sevindim! Bu Damian." Başparmağıyla Naia'yı işaret etti.

Yanındaki yabancı. "O da bira fabrikasında çalışıyor. Şanslı piçin bu hafta içki odasında vardiyası yok."

Damian kollarını banketin arkasına uzatmış oturuyordu, her an yerde bir su birikintisine dönüşebilecekmiş gibi rahat görünüyordu. Gölgeli ışık adamın yüz hatlarını görmesini engelliyordu ama saçlarını kestirmiş olduğunu ve tuniğinin file kollarının altındaki kollarını kaplayan dövmeleeri seçebiliyordu.

Özellikle bir tanesi dikkatini çekti. Madam Maeve'in Kafesi'nin dışındakine benzer bir pozda bir kadına benzeyen bir dövme.

Gözlerinde kibirli bir parıltıyla Naia'yı süzdü. "Burada kim varmış?"

"Naia." Dövmesini daha iyi görebilmek için ağırlığını bir ayağının üzerine verdi.

"Memnun oldum *Naia*." İçeceğini almak için masaya uzandı ve bir yudum aldı. "Ronin'in arkadaşı mısın yoksa seni Roseland'dan o mu aldı?"

Dövmeye olan bakışını kaybederek gözlerini adamın yüzüne dikti. Ağzı aralandı ama nasıl cevap vereceğini bilemedi. Roseland neydi? Ve neden sanki onu aşağılıyormuş gibi konuşmuştu?

"Tanrı aşkına Damian, tahammül edilemez olmak zorunda mısın?" Avi şakaklarını ovuşturdu ve bunu yaparken takım elbisesinin pastel pembe blazer ceketinin altındaki büyük pazuunu esnetti.

"Sakin ol, *Aviel*." Damian çenesini masanın üzerinde duran Avi'nin bardağına doğru salladı. "Bir içki al."

"Aldırma ona Naia," dedi Avi, yüzünde bıkkın bir ifade vardı. "İnsanlardan tepki almaktan hoşlanıyor."

Violet banketin arkasına yaslanıp kısa bacaklarını salladı. Gözleri Ronin'e kayarken sinsi bir sırıtış tuhaf bir beklentiyle ağzının kenarını kaldırdı.

Hâlâ o rahat havasını koruyordu ama Naia çenesinin gıcırdadığını görebiliyordu. İçkisinden bir yudum aldı ve bardağın üzerinden Damian'a baktı.

Naia, Damian'a, "Ben bir dostum," diye cevap verdi. Başını öne eğdi. "Roseland nedir?"

Çapkın bir sırıtışla kadehini kucağına indirdi. "Roseland harika bir cadde. Dürüst olmak gerekirse benim favorim. Bence orada biraz iş bulabilirsin-" Damian yüzünü buruşturdu.

Kaygısız tavrı gerildi ve başının yan tarafını tutarak içkisinin bir kısmını pantolonunun kumaşına sıçrattı.

Naia nefesini tuttu ve ona yaklaştı. "İyi misin?"

Damian bariz bir acıyla başını öne eğerken berbat bir el salladı. "Evet. *Çok iyi.*"

Kesik kesik bir nefes aldı ve cevap almak için diğerlerine baktı. Damian'ın yaşadığı olaydan etkilenmemişlerdi. Avi kendi kucağına bakıyor, haki renkli pantolonundaki tüyleri topluyormuş gibi yapıyordu. Violet parmaklarını şıklattı ve şarkının caz ritmine ayaklarını vurdu. İkisi de durumu tamamen görmezden geliyordu ve Naia bunu şüpheli buluyordu.

Ronin'e bakmak için döndü, yoldan geçenlerin ona doğru yönelen birkaç ürkek bakışını fark etti. Barda oturmuş, birbirleriyle fısıldaşan çiftin dikkati tamamen onun üzerindeydi. Barda içkileri karıştıran genç adam, Naia ona doğru sendeleyerek yaklaştığı anda bakışlarını kaçırdı.

Ronin ona, "Damian iyi," diye güvence verdi. "Sadece şu korkunç baş ağrıları var."

Elini uzattı, odanın içinde onu izleyen pek de belli belirsiz gözlere rağmen ifadesi her zamanki gibi nötrdü. ", gruba yaklaşalım."

Naia onun kendisini elinden tutmasına izin verdi, olanlardan dolayı hâlâ kafası karıştıktı.

Onlar uzaklaşırken, Damian'a bakmaktan kendini alamadı, koltukta arkasına yaslanmıştı, işaret parmağı ve başparmağıyla alnına masaj yaparken önceki alaycı sinsiliği şimdi yüz ifadesinde yoktu.

Avi el sallayarak göz kırptı. "İyi eğlenceler!"

Her ne olursa Ronin'in yaptığına dair güçlü bir önsezisi vardı ama bunu kanıtlamanın tek yolu doğrudan sormaktı. *Ona* soru sormaması için neredeyse yemin ettirdiği düşünülürse, bunu yapamazdı. Bu da insanların neden göz ucuyla onu izlediklerini tam olarak soramamasının bir başka nedeniydi, sanki delirip bir anda her yeri yerle bir edebilirmiş gibi.

Ronin onları kalabalık alanın içinden geçirdi. Bitkisel, odunsu kokunun katmanları arasında ilerlerken duman havada kıvrılıyor, Naia'nın saçlarına yapışuyordu.

Ronin onu sahneye yaklaştırdıkça etrafındakiler daha da şamatacı oluyordu. Yabancılar ona yandan, yandan, yandan çarptı.

Arkalarında, kollarını döndürerek, yüzlerinden gülümsemeler saçarak, her biri şarkının akılda kalıcı ritmiyle dans ediyor.

Ronin onu ayaklarından hafifçe çekerek öne doğru götürdü ve önünde bir daire çizerek döndürdü. Ronin'in yüzünde kısa bir an için gerçek bir gülümseme yakaladı; dişleri görünüyor, yanakları dolgunlaşıyor ve gözleri parlıyordu. Bu görüntü, sanki bir mum ışığını yutmuş gibi içinin titremesine neden oldu.

Elini bıraktı ve insanların akımı onu taşıdı. Vücudu hafızasıyla birlikte hareket etti, müzikle senkronize oldu. Kalçalarını sallayıp kollarını sallarken içinden kahkahalar .

Eğer her şey kötü sonuçlansaydı, *bu* an şeye degecekti.

Naia ne kadar dans ettiğinden emin değildi. Grup başka bir şarkıya geçtiğinde, Ronin'i aramak zorunda kaldı.

Dans pistinin kenarında durmuş, kollarını kavuşturmuş, onu uzaktan izlemekle yetiniyordu.

Ona ulaşmak için cesetlerin arasından sıkıştı.

"Hadi gel!" Adamın kolunu çekiştirdi, her zamanki rahat ifadesiyle ona bakıp onu takip etmek için hiçbir hareket yapmayınca güldü. Keşke onun inatçı gücünü ne kadar kolay yenebileceğini ve onu kendisiyle birlikte yere çekebileceğini bilseydi. "Lütfen?"

"Naia, dans etmekten nefret ederim," dedi ölü bir ses tonuyla.

Onu adıyla çağırdığını duyunca göğsünde bir titreme oldu. Surat asıyormuş gibi yaparak alt dudağını dışarı çıkardı. "ama. Bir dans." Uzun bir saniye geçti ve adamın sert dudakları gevşedi.

Gözlerini devirdi. "Çok iyi, ama sadece bir tane."

Muzaffer bir çığlık attı ve onu yere çekti.

Ronin en sevdiği müzik türünün ne olduğunu sorduğunda, aklına ilk icat edildikleri zamanlarda radyodan müzik dinlediği zamanlar gelmişti. Vex Ölümlü Diyar'dan bir tane getirmişti ve onu bahçede tek başına radyo dinlerken bulmuştu.

Bu, ne kadar yol kat ettiğinin bir göstergesiydi. Bir zamanlar uzaktan çalan müziği duymak için çalıkların arasına çömelmişken, kulaklarına dolan sesle kendi etrafında dönmeye başlamıştı. Böylesine duygusal bir anı paylaşabileceği birine sahip olmak bir hayalin gerçekleşmesiydi.

Ronin onu ayaklarına takılarak daireler çizerek döndürdü. Ronin liderliği ele alıp ona kalçalarını nasıl çevirmesi gerektiği konusunda rehberlik ederken içinden kahkahalar fışkırdı.

Bu derin çiçek açmak. ve
pürüzsüz kalp atışı.
Sonsuza dek küçük, ısıltılı bir an.

Trombon, ve
sarsıntı kanında yankılandı.

TKE BLOOD KERET) CG

"T Bu bizim pilsnerimiz." Violet pembe cilalı tırnağıyla kolun üzerindeki lamine kapağa vurdu. "En yaygın olanı bu, özellikle de brunch zamanı, çünkü hafif."

Naia bira bardağını musluğun altına kaydırды. Tereddütle tahta kolu kavradı. "Ve doldurmak için bunu aşağı mı çekiyorsun?"

Violet ona geniş bir gülümseme ve olumlu bir baş sallamasıyla karşılık verdi. "Evet!"

."

Bira fabrikası Pazartesi günleri pek yoğun değildi, Naia'nın rahatlık alanından çıkıp Ronin'le birlikte şafağın erken saatlerinde geldiğinde yardım etmeye gönüllü olacak kadar cesaret bulmasının tek nedeni de buydu.

Bahanesi toplantılardı. Yol boyunca halsizdi ve kahvesini yudumlarken zar zor uyandı. Kafein kan dolaşımına girdikten sonra nasıl canlandığı, ona iyi uyuyup uyumadığını ya da onu götürdüğü caz barda iyi vakit geçirip geçirmediğini sorması gözünden kaçmadı.

Violet'le birlikte tezgâhın arkasında çalışırken o geceyi düşünmeden edemiyordu. Dansı, müziği, vücudunu hareket ettirmenin ne kadar *özgürleştirici* olduğunu. O kadar eğlenceli bir geceydi ki Naia, Marina ve Solaris'in onu bulma ihtimalini unutmuştu. Daha da kötüsü, Finnian'ın yerini bulmaya yönelik birincil görevi sessizliğe gömülmüştü.

Ronin'in belindeki elleri düşüncelerini tüketmişti, atletinin etekleri yukarı kalkıyor ve parmakları teninde seğiriyordu. Ona nasıl dans edeceği konusunda rehberlik ederken yanaklarının kızarması ve ayak parmaklarına bastığı için ona güldüğünde takındığı isteksiz ifade.

Ronin Kahale sakardı ve onun bu yönünü görmekten her saniye zevk alıyordu.

Hayır. Kes şunu.

İstemediği ölümlüye karşı duyguları kalbinde yeşerdi. Çoktan kök saldıklarının kanıtı. Onları koparıp dışarı attığını hayal etti ve sonra odağını tezgâhın arkasına yaklaşan Avi'ye yönlendirdi.

Ketçap lekeleri önlüğünün önünü boyamıştı; bej rengi kumaş parçası parlak deniz mavisi atletini ve beyaz şortunu gizliyordu. Bakır saç telleri, vardiyasından önce duş almaya vakti olmamış gibi dağınıktı.

Naia, Violet'in yanındaki tabureye oturmuş, Noah'nın mutfakta yaptığı sandviçi yemesini izliyordu. Bir keresinde barın altındaki mini buzdolabında saklanan tam yağlı sütü çalmak için meyhaneye girmiş, Violet'i hafifçe başını sallayarak ve Naia'ya keskin bir bakış atarak onaylamıştı. Noah'yı nasıl okuyacağını bilmiyordu ama birbirlerini görmezden gelme arzusuna saygı duyuyordu.

"İki saat sonra hanımlar, bugünlük işimiz bitiyor!" Avi heyecanını vurgulamak için iri, dövmele kollarından birini havaya kaldırırken diğer eliyle kirli tabakları tutuyordu.

"*Whoop! Whoop!*" Violet cevap olarak havaya neşeli bir yumruk attı, ağzı Monte Cristo ile doluydu.

Avi bitişik duvarın arkasından mutfığa doğru gözden kayboldu. Tekrar ortaya çıktığında Naia'nın kucağına bir havlu atılmıştı.

Yukarı baktı.

"Gelip masaları silmeme yardım eder misin?" Sesi bu ricayı nazikçe dile getiriyordu. Çoktan barın etrafından dolaşarak odanın yemek doğru ilerliyordu.

Naia taburesinden atladı ve yavaşça onu takip etti.

"Dün gece eğlendin mi?" Avi, kırıntılar ve parmak izleriyle dolu masanın parlak yüzeyine mor bir karışım püskürtürken kayıtsızca sordu.

Naia havluyu dizlerinin arasında tuttu ve uzun saç tellerini yukarı kaldırdı. Cebinden Wren'i çıkardı ve sivri saç tokasını topuzuna saptı. "Evet. Dans etmeyi seviyorum."

Avi güldü. "Ronin'i dans ettirdiğine inanamıyorum. Merak etme, geceyi hatırlamak istersen Damian onunla alay etmek için birkaç güzel video hazırladı."

Şişeyi aldı, yan masaya birkaç sprey sıktı ve Avi'nin yüzeyi silmek için koluyla yaptığı geniş daireleri yansıttı. "Damian bana Roseland Sokağı'ndan olup olmadığımı sorarken ne demek istedi?"

Avi küçük, garip bir ses çıkararak güldü. "Oh, uh. Götlük yapıyordu. Roseland... Şey..."

Naia doğruldu ve yüzünü ona döndü, kekelemesi ilgisini çekmişti. Masaya doğru ilerledi, sprey sıktı ve fırçaladı.

"Roseland...?" Naia onun cümleyi tamamlamasını bekledi.

Avi silmeyi bıraktı. "Roseland Caddesi kırmızı ışık bölgesi gibi."

Naia bir süre onu inceledi. "Kırmızı ışık bölgesi nedir?"

Çok sayıdaki küpesiyle oynadı. "İnsanların zevklerini tatmin etmek için gittikleri yer."

"Fırınlara gitmeyi sevdiğim gibi mi?" Naia gülümsedi.

Avi acı dolu bir ifadeyle ona baktı, ağzı bir açılıp bir kapanıyordu. "Hayır, pek sayılmaz." İç çekti. "Daha çok insanların para ödediği bir yer gibi. cinsel ilişki için başkalarına para veriyor." Naia

ona gözlerini kırptırdı.

Sanırım orada biraz iş bulabilirsin. Damian'ın önceki geceki sözleri zihninde yankılandı.

Havluyu sıktı, öfkeyle. "Ne domuz ama!"

Avi masaları silmeye devam ederken kıkırdadı. "Çoğu gün tam bir pisliktir ama iyi bir arkadaşır."

Naia ona doğru baktı. Silinirken kaslarını esneten adamın özenle yapılmış dövmelelerden oluşan kolları gözüne çarptı. Bu açıdan, sadece önkol kemiği boyunca uzanan çalı çırpıya sarılı hançeri, dirseğinin kıvrımındaki kuşu ve pazusunun iç tarafındaki, yumruğundan daha büyük olmayan kadın portresini seçebiliyordu.

Ellerini çenesinin altına sıkıştırmış, başını hafifçe arkaya yatırmış, gözleri kapalı, boynunu kan kaplamış, zarif pozlar veren bir kadın. Naia bundan emindi. Kafenin dışında resimle aynıydı. Önceki gece Damian'ın kolunda gördüğüne yemin ettiği resmin aynısıydı.

Ruhlarımızın kanı şehri ıslatıyor.

Bu ne anlama geliyordu?

Soru ağzından kaçmadan önce dilinin ucunu ısırdı. Avi'ye Ronin'in ve kendisinin büyücü olup olmadığını sormuş, o da bu konuyu beceriksizce geçiştirmişti. Bu sefer de aynısını yapacağından emindi.

TAKIP EDEN GÜNLERDE, NAIA BU OLAY ÜZERİNDE DURMAKTAN KENDİNİ ALAMADI.

portre ve dövmeler.

Ronin onu her sabah kafeye götürür ve içeri girmeden önce tuğlanın üzerindeki resmi ipucu bulmak için incelerdi. Ne kadar bakarsa , esrarengiz kadının yüz hatlarını çözemiyordu.

"Kim yaptı bunu?" Kahvelerini alıp kafeden çıktıklarında Naia Ronin'e sordu. Kaldırımında, puslu sabahın içinden geçerek arabasına doğru yürüdüler.

Ronin omuz silkti ve birasını içmek için başını arkaya eğdi. Saçları toplanmıştı ve bu hareket bakışlarını kulağının birkaç santim altında, boynunun yan tarafındaki tek çile ve gizemli yara izine çekti.

Adam içkisini içtikten sonra sözlü olarak cevap vermeyince gözlerini devirdi ve kahvesi etkisini gösterene kadar her zamanki sessiz sabah rutinine lanet okudu.

Bira fabrikasına giden yolu yarılادıklarında, "Bugün birkaç uzun toplantım var," dedi. "Salı günleri hiç yoğun olmadığı için Avi ve Noah çalışacak. Bana ihtiyacınız olursa Avi mesaj atsın, tamam mı?"

Caz barda geçirdikleri geceden beri Naia, Ronin'in mutfağında yemek hazırlarken kolunu ona yasladığını ya da kanepesinde film izlerken yorgunluk numarası yaparak başını omzuna koyduğunu defalarca fark etmişti. Bu küçük ilerlemeler, Ronin'in şakacı anlarda saçının ucunu çekiştirmesiyle ya da rafından bir kitap okurken, teninin tutuşmasıyla dikkati dağılmışken, başını kaldırıp odanın diğer ucundan Ronin'in parıldayan bakışlarını üzerinde bulmasıyla gerçekleşti.

Son birkaç gündür, yoğun programı nedeniyle birlikte geçirdikleri anlar çok azdı.

Naia bardağının plastik kapağını karıştırdı; buzlu kahvesinin içeriği kendini kontrol edemediği için bitmek üzereydi. "Ben iyi olacağım."

Gün boyunca Avi onu bira dökmekten masalara servis yapmaya terfi ettirdi. Salı günleri de bira fabrikası için yoğun geçmiyordu, ancak yine de kapıdan giren müşteriler, takdir edilen durgunlukların eşlik ettiği istikrarlı bir adım atıyordu.

İşler akşam yemeği saatinde toparlandı.

Naia ne yaptığına dair çok az düşünmesini gerektiren tekrarlayan bir rutin içinde hareket ediyordu. Kirli bulaşıkları küvete aktar. Temizleyici püskürt. Silin.

Odadaki yüzleri incelikle taramak bir alışkanlık haline gelmişti. Hiçbirinin istenmeyen tanrıların tanıdık aurasına benzemediğinden emin oldu.

Bira fabrikasının ön tarafında iki büyük pencere vardı. Finnian'ın yakınlarda olup olmadığını merak ederek küvetini topladı ve müşterilerin arasından geçerek pencerenin önünden geçti. Onun burada olduğunu biliyor muydu? Onu hissedebiliyor muydu? O bir Yüce Tanrı'ydı. Şüphesiz, o...

Bazı şeyleri varsaymayın.

Finnian bilseydi çoktan ona gelirdi. Bundan emindi.

CUMA GECESİ , TUVALET MOLASI VERMEYİ TERCİH ETTİ,
ve Ronin'in bütün hafta boyunca sürekli girip çıktığını gördüğü kapıdan gizlice girdi.

Yardım etkinliğine bir günden az bir süre kalmıştı ve kadının dövmesinin bir anlamı olduğuna dair güçlü bir his vardı.

Naia ayağa kalkarak boş koridorda uzun adımlarla ilerledi. Çakıllı bir yolun karşısındaki büyük, metal bir binayı net bir şekilde görebilmesini sağlayan başka bir büyük pencereye geldi. Yapının yan taraflarındaki zincirli kapılar ardına kadar açıldı ve Naia içeride devasa çelik fiçileri ve deponun bir tarafından diğerine dolaşan birkaç kişiyi seçebiliyordu.

Avi, taproom ve ofislerin tek bir binada, bira odası ve depoların ise depoda olduğunu söylemişti.

Naia önündeki kavşağa geldi; bir merdiven. Önce sağa, sonra sola baktı ve sonunda sezgilerinin kendisine yol göstermesine güvendi.

Doğru olanı seçti.

İçki salonundan uzaklaştıkça zihnini şüpheler doldurdu. Ya geri dönüş yolunu bulamazsa? Ya o-

İleride bir kapı açıldı ve kendini kapıya çarpmamak için durdurmak zorunda kaldı. Omurgasını duvara mühürledi.

Takım elbiseli bir beyefendi arkasına bile bakmadan hızlı adımlarla karşı yöne doğru yürüdü ve köşede kayboldu.

Naia duvara yaslandı ve onun kapıya baktı. İçeri süzülmeden önce geldiği yöne baktı.

Küçük merdivenler bira fabrikasının bodrum katında olduğunu gösteriyordu. Merdivenler, iki katın bir asma katla birbirine bağlandığı ve yüksek tavanlardan gösterişli avizelerin sarktığı yüksek bir odaya açılıyordu.

Alt katta tertemiz bir bar vardı; duvar boyunca uzanan cam raflar kristal içki şişeleriyle ıslıl ıslıldı ve orta bölüm yarım duvarlarla bölünerek bölümlere ayrılmıştı. Barın tezgâhının arkasında siyah yelek ve altında beyaz elbise gömleği giymiş bir kadın, burnunun üstündeki gözlüklerle bir kokteyl karıştırıyordu.

Yarım duvarla kapatılmış bir masa dışında odanın içi neredeyse boştu. Dudaklarının arasına sigaralarını yerleştirmiş, kâğıt oynayan birkaç kafa görüldü. Kravatları çözülmüştü. Boyunlarında dövmeler vardı. Siyah blazer ceketler koltuklarının arkasına asılmıştı.

Madam Maeve'in Kafesi'nde kupalar ve yemek tabakları nasıl havalanıyorsa, kartlar da önlerinde, masanın birkaç santim üzerinde havalandı.

Büyü. Hayır, büyücüler.

Naia'nın ensesinden aşağı soğuk bir ter boşaldı.

Gitmem gerek-

Boğuk bir acı çılgılığı odanın duvarlarını delip geçti.

Naia'nın vücudu kaskatı kesildi ve gözleri gürültünün kaynağını saptamak için etrafta gezindi. Ne barmen ne de masadaki insanlar bu sese aldırış ediyordu.

"Hayır, lütfen, dur, sana söyleyeceğim!" Acı dolu ve düzensiz çılgınlıklar duvarlarda yankılandı.

Midesinin yükseldiğini ve öğle yemeğini yemek borusuna doğru ittiğini hissetti.

Eliyle ağzını kapattı.

Salondaki çok sayıdaki sağlam kapıdan birinin arkasından şiddetli bir patlama sesi daha duyuldu ve Naia topuğu en alttaki merdivene çarpma kadar geriye doğru tökezledi.

Tamamen şans eseri, fark edilmeden uzaklaştı ve yolunu tekrar izleyerek içki salonuna girdi. Keskin, nabız gibi atan dehşet sistemini sarsıyor, onu büyücülerle arasına mümkün olduğunca mesafe koymaya zorluyordu.

İLE İKİ SAATLER SOL KADAR KAPANIŞ, İKİ
TAKİM ELBİSELİ BİREYLER

içki salonundan geçip kapıdan çıktılar. Naia onları yüzlerinden tanıdı.

kıyafetler ve yakalarının eteklerinden görünen dövmeleler.

Yarı dalgın bir halde masadaki tavuk hamuru ve patates kızartması kalıntılarını silerken gözleri pencerelerden birine takıldı ve sokak lambalarının loş ışığında onların figürlerini izledi.

Kuşkusuz uğursuz bir havaları vardı ama Naia'nın sezgileri Marina ya da Mira'ya karşı olduğu gibi *tehlike* çılgınlıkları atmıyordu.

Büyücülerin şehrin büyülü olmayan tarafında ne işi vardı ki zaten?

Hayır, büyücülerin Ronin'in bira fabrikasında ne işi var?

Cevap bir kararsızlık savaşına dönüştü. Naia güvenliğini, bir sonraki hamlesini ve olası bir büyücü olan Ronin'in niyetini tarttı. Eğer salonda duyduğu o işkence dolu çılgınlıkların arkasındaki oysa, sandığından daha tehlikeliydi.

Ve eğer değilse, yine de kendini açıklaması gerekiyordu. "Kim olduklarını biliyorsunuz, değil mi?" diye sordu bir müşteri.

Naia başını birkaç masa ötede oturmuş, kahverengi bir sosa bulanmış tavuk budunun tadını çıkaran genç bir kadına doğru kaldırdı.

Yabancı birasından bir yudum aldı, sonra dudaklarını yaladı. "Yeni misin? Üzgünüm, onlara baktığınızı gördüm ve seni daha önce burada hiç görmedim."

"Evet. Şehre yeni taşındım." Naia havluyu parmaklarının arasına sıkıştırarak ayağa kalktı. "Takım elbiseli insanlar. Kim olduklarını biliyor musun?"

Kadının cam gibi gözleri içeceğinden kalkıp odanın içinde gezindi. Sonra öne doğru eğildi ve Naia sanki bu yabancı ona bir sır verecekmiş gibi istemsizce aynı şeyi yaptı. "Onlar Kan Kafirleri."

Naia'nın nabızı boğazında yankılandı. "Kan kim?"

Kadın sandalyesinde arkasına yaslandı ve birasından uzun bir yudum daha aldı.

Naia acele etmeden çenesini sıktı. "Onlar anne-cadı mı?"

Kadın elindeki bardağı bıraktı ve tabağının yanında duran telefonunu aldı. "Onlar kötü şöhretli bir örgüt."

Naia başını salladı. "Ama biz şehrin büyülü olmayan tarafındayız, değil mi?"

Kadının gözleri arka cebine koymadan önce bir süre ekranında gezindi. "Sihirli insanlar şehrin bu tarafına nadiren gelirler, ama sanırım gereken yarım yamalak bir işleri vardı." Yuttu

Birasının geri kalanını büyük bir yudumda içtikten sonra çantasını karıştırdı ve bir banknot çıkarıp boş bardağının altına koydu.

Naia havluyu parmaklarının etrafında döndürdü. "Hm, evet, belki."

Ya da liderleri bu bira fabrikasının sahibi.

"Onlar da bizim gibi bir bardak biranın tadını çıkarabilirler." Kadın kabinden çıkıp ayaklarının üzerine kaydı. Kısa sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Neyse, hizmetiniz için teşekkürler. İyi geceler dilerim."

Kadın onun yanından geçerek masa sırasından kapıya doğru ilerledi.

"Bekle!" Naia seslendi.

Kadın durdu ve hafifçe dönerek masanın üzerindeki parayı işaret etti. "Orada hesabı ve bahşişi karşılayacak kadar para olmalı."

Naia buna aldırmadı. Havluyu avucunun içinde gezdirdi ve bezin ucunu sıkıca kavradı. "Bu Kan Kafirleri... iyi mi?"

Kadın Naia'ya bir adım daha yaklaştı. "Burada yeni olduğun için sana bir bahşiş vereceğim," dedi sesi alçaktı. "Bir insandan diğerine." Devam etmeden önce etraflarına bir göz attı. "Şehrin büyüğü taraflarından ve onların örgütlerinden uzak durun. Özellikle de Kan Kafirleri. Birkaç ay önce Fırtına Sokağı'nda birkaç ceset bulundu.

-*Kendi* bölgelerindeki bir sokakta. Tüm cesetler parçalara ayrılmış ve polisin ölümlerine neden olduğunu düşündüğü garip bir altıgenle işaretlenmiş."

Naia'nın dudakları aralandı, acımasız görüntü midesindekileri çalkaladı. "Ve kanun gücü ve şehir kurucusu bu davranışa izin mi veriyor? İnsanları öldürmeye?"

Barbarcaydı. Ağabeyini tanıyordu. Burnunun dibinde böyle acımasız bir faaliyete izin vermezdi.

Kız bir kahkaha attı. "Lord Finnian *bizi* Kan Kafirlerinden koruyor. Herkes onun onların ölmesini istediğini biliyor."

NAIA KÜÇÜK YAŞLARDAN ITIBAREN ELBİSE GIYMEKTEN NEFRET EDERDİ.

Her hareketinin bilincindeydi ve kendini belli etmekten kaçınıyordu. Eteğin malzemesi yüzünden bacakları klostrofobik hissediyordu.

Kadife bir platformun üzerindeki uzun bir aynanın önünde durmuş, yüzünü inceliyordu. zarif elbise o wore-obsidian

Saten, tek kollu, Sarılmak ve

Kalçasının ortasına kadar uzanan bir yırtmaç ile kıvrımlarının manzarası. İlk defa bir elbise giymekten rahatsız olmamıştı. Mira tarafından kendisine dayatılan mücevherler ve dekolte yakalarla dolu bir baş belasının aksine, kendi seçiminden memnundu.

Mat siyah kol düğmelerini sıkan Ronin platformun kenarında durdu.

Bir elbise mağazasındaydılar. Duvarlardaki askılarda fırırlı tüller ve ipeksi kumaşlar sıralanmıştı. Bir ölümlü, Naia'nın elbisesine uygun olduğunu iddia ettiği mükemmel bileziği bulmak için mağazanın içinde koşuşturuyordu. Şampanya kadehleri gümüş bir tepside Naia'nın ulaşabileceği bir yerde duruyordu.

Arada bir, üstlerindeki parıldayan tavan döşemelerine bakıyor, Ronin'in minimalist banyosunda yardım etkinliği için giyinmekle yetinebilecekken onu böylesine pahalı bir yere getirmesine neyin sebep olduğunu merak ediyordu.

"Anlat bana." Elbisenin arka tarafını daha iyi görebilmek için kalçalarını döndürdü. "Blood Heretics kim?"

Ronin ellerini özel dikim pantolonunun ceplerine soktu, saçlarını her zamanki gibi yarım topuz yapmış, koyu renk saç tellerinin bir kısmı yüzüne düşmüştü. "Neden bilmek istiyorsun?"

Onun işkenceye karıştığından emin olmamasına rağmen, kanıt olmadan onun kararlarına bu kadar güvenmesinden nefret ediyordu. Birine işkence ediyor olsa bile, bunu hak etmeyen bir insana gereksiz şey yapmayacağına güveniyordu.

"Merak, sanırım," dedi ona. "Görünüşe göre birçoğu bira fabrikanızda toplanıyor."

"Onlar şehrin büyülü tarafının bir bölümünü yöneten bir cadı örgütü. Tempest'tan güney tarafına kadar her yeri." Kayıtsızlığı hiçbir şeyi ele vermiyordu. "Sanırım biramı seviyorlar."

Naia'nın mükemmel donuk ifadeleri ve sessiz duyguları miras alan kardeşlerinin aksine, Ronin sıkılmış, eldeki konudan etkilenmemiş gibi görünüyordu.

Dilini damağına tıkırdattı. Çevresinden, dükkân sahibinin mücevher stoklarını karıştırdığını gördü. Onlar dışında dükkân boştu.

"Şehrin büyülü kısmının diğer tarafının sahibi kim?" Naia sordu.

"Finnian."

Naia, Ronin'in kardeşinin adını söylerken gözlerini karanlığın doldurduğunu fark etmemişti. Ronin'in ona söylemediği bir şey vardı. "Finnian ve bu Kan Kafirleri anlaşıyor mu?"

Ronin siyah takım elbise ceketinin orta düğmesini ilikleyerek ince belinin daha da belirginleşmesini sağladı. "Söylentilere göre sürekli savaş halindelermiş. Bu yüzden şehrin cadıları arasında bir bölünme var. Ya Finnian'ı takip ediyorlar ya da Kan Kafirlerini."

"Avi organizasyonun bir parçası mı?"

Aynada, kapüşonlu gözleri onunkilerle buluştu ve midesinde ani bir titreme oldu.

Onun tüketen bakışlarının diğer ucunda olmak, Mira'nın ya da hatta Marina'nın bakışları tarafından parçalanmaya hiç benzemiyordu. Onun için kendine özgü bir şey olmak canlandırıcı ve dehşet vericiydi. Duvarlarının ardını görmeye kararlı biri. Yüzyıllar önce, bir başkası tarafından görülme şansına sahip olmayı dileyebilirdi ama şimdi bu bir riskti. Ve birden, kendisini ilgilendirmeyen konulara burnunu soktuğu için pişman oldu.

"Neden ona sormuyorsun?" Ronin uzun bir saniyenin ardından konuştu.

"Size soruyorum. Kana bulanmış kadın resmi. Koluna dövme yaptırmış ve anladığım kadarıyla bu Kan Kafirleri için bir nişan." Aynadan ona bakarak çenesini gerdi. "Yanılıyor muyum?"

Sırıttı.

"Dikkatli ol Naia," diye uyardı. "Tehlikeli sorular soruyorsun."

Niyeti onu korkutmak olmalıydı ve eğer bu pozisyonda başka biri olsaydı, susabilirdi. Ancak Ronin onu korkutmamıştı. Azıcık bile. Ve ağzından şifreli kelimeler çıkana kadar aslında tam tersi olduğunu fark etmedi.

Büyücü olsun ya da olmasın, onun varlığında daha önce hiç kimseyle deneyimlemediği bir güven vardı. Bunu nasıl bildiğinin farkında değildi ama özgürlüğü üzerine bahse girebilirdi.

O da ona sırtarak karşılık verdi. "Neyse ki yıkıma yabancı değilim."

Kollarını kavuşturarak ceketinin omuzlarını gerdi. Gözleri yavaşça kadının giydiği elbisenin üzerinde aşağı yukarı gezinerek teninin altında bir ateş yaktı.

"Şaşırdım." Sesi alçak ve onaylayıcıydı. "Siyahı seçmişsin."

Sorusuna cevap vermeye niyeti olmadığı açıktı. Gerçeklerin sınırında dolaşmak ikisinin de uzmanlık alanı gibi görünüyordu; ikisi de aynı derecede inatçı ve yüzeyin altında hiçbir şey vermemeye istekliydi.

O kadar kolay pes etmeyecekti. "Soruma cevap vermedin."

Ronin platforma çıktı, bir yasemin ve adaçayı bulutu onu sardı. Dairesinin duvarlarına yumuşatıcı ve tütsüden yayılan iki koku sinmişti ama bunların arasında misk kokulu bir kolonya notası da vardı; bergamot ve neroli'den örülmüş bir koku.

Adam onun arkasında mesafesini korudu. Ceketinin kumaşı kadının açıkta kalan kolunun arkasını sıyırdı, diğer kolu ise elbisesinin uzun koluyla örtülüydü.

Eğilip kulağının yanında durduğunda varlığı ensesinde elektrik gibi uğuldadı. "Gerçekten şu anda gerçekleri değiş tokuş etmek istiyor musun? Yani, umurumda değil, ama sana sırlarımı anlatırsam, senden de aynısını yapmanı beklerim."

Ses tellerinin titreşimleri göğüs kafesinde gümbürdedi ve bundan duyduğu zevki gizlemek için dudaklarını .

Koyu renk gözleri ve saçlarıyla eşleşen oniks rengi takım elbise, açık teniyle hoş bir tezat oluşturuyordu. Ona, kendisinin yoksun olduğu uhrevi bir nitelik kazandırıyor, göz kamaştırıcılığını çıkarması için onu cezbediyordu.

"Takım elbisene uyuyor." Konudan kaçma sırası ondaydı. "Bu rengi seviyor gibisin."

"Hm?"

"Elbisem," dedi. "Siyahı seçtim çünkü senin giydiğin tek renk o."

"Bu benim en sevdiğim renk," diye itiraf etti Ronin.

Biliyorum.

Adamın kolu beline dolanırken kendini destekledi. Kolunun iç kısmı ile kalçasının yan tarafı arasında güvenli bir mesafe bırakmaya dikkat .

Avuç içi, gövdesinin üzerinde duran elinin üzerinde gezindi. "Alabilir miyim?" diye sordu.

Naia'nın karşı koyamadığı samimi bir soruydu bu.

Kadının parmak eklemlerinin arkası adamın açık avucuyla buluştu. Teni dikkat çekecek kadar soğuktu. Ona daha önce de söylediği gibi, soğuk huyluydu.

Kız elini çevirip ısıtmak için adamın parmaklarına sarılamadan, adamın diğer kolu kızın etrafına dolandı ve bileğine bir bilezik geçirdi. Siyah bir bilezik,

Ortasında kırmızı bir mücevher olan zarif bir zincir. Çok güzeldi ama Naia böyle bir duyguyu çok kırılğan görünmeden nasıl ifade edeceğini bilmiyordu.

"Bunlar birlikte geçirdiğimiz son saatler olduğu için, sana beni hatırlaman için bir şey bırakabileceğimi düşündüm," dedi.

Sınırlı zamanlarından bahsedilmesi göğsünde bir düğüm oluşturdu. Onun sırları ve Kan Kâfirleri etrafında dönen tüm düşüncelerle birlikte, onunla yollarını ayırma zamanı geldiğinde nasıl hissedeceğini düşünmeyi bırakmamıştı.

Ronin elini çekmek için hamle yaptı ve Ronin parmaklarını onun.

Ona tutunmak anlamsızdı ama sanki vücudu kendi kendine hareket ediyordu.

kendi rızasıyla. Beyninin hırlayan kısmıyla bağlantısı kesildi, *bıraktı*.

Aynada, adamın gözlerinin iç içe geçmiş ellerine inişini, sonra tekrar yukarı çıkıp bakışlarını arayışını izledi.

"Naia," diye fısıldadı, dudakları kulağının kabuğuna değiyordu.

Kadının omurgasını bir ürperti kapladı.

Başını çevirerek ona baktı, kalbi boğazının dibinde kontrolsüzce çarpıyordu.

Yutkunurken gözlerini adamın ayırık dudaklarına dikti. *Nasıl bir his olacaktı?*

Ağzına değen nefesi şampanya kokuyordu. Elbise mağazasına giderken içtiği kahvenin tadını alabiliyordu.

Ona karşı hissettiği sevgi kırıntısı açıkça ortadaydı ve bu, uzaklaşmaya karar vermesinde nihai katalizör oldu. Hassas ışık kırıntıları, neşe, onun dünyasında asla uzun sürmedi.

"Gitmemiz gerek," diyerek ondan uzaklaştı.

Kız elini kurtarmaya çalışırken Ronin elini sıkıca tuttu. Ona baktı.

"Benim için bir şeye cevap ver." Uzun, narin parmaklarını dudaklarına götürdü ve konuşurken parmaklarını yumuşak bir şekilde parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdi. "Eğer seni Finnian'a götürürsem, bu seni mutlu eder mi?"

Ha

yır.

Eve

t.

Finnian'la bir daha asla bir araya gelemeyeceği ve Ronin'i geride bırakacağı düşüncesi kalbini keskin bir sızıya boğdu.

Dişlerini sıkarak elini çekti ve ona cevap veremedi.

İKİNCİ BÖLÜM
TÜM UMUTLARI TERK ET

COWARd

Geçmiş

Naia bacaklarını Ruhlar Nehri'nin üzerinde ileri geri salladı, lavanta sütü rengindeki ruhani, hayalete benzeyen yüzeye hayran kaldı. Akarsu, Ruhlar Diyarı'na yolculuk eden ruhların sözlerini fısıldıyordu. Ölüler. Sesler sessiz bir koro halinde birbirinin üzerine tırmanıyor.

Solaris kendini Naia'nın yanındaki küpeştenin üzerine yumuşak bir şekilde attı. "İşte buradasın."

Kaimana'ya dört gün önce geldi. Sürekli bir ziyaret rutini vardı ama bu seferki tesadüfî değildi, çünkü Naia'nın doğurganlık döneminin beşinci gününe denk gelmişti.

Her gece aynıydı.

Akşam olduğunda Raksa, Solaris'e yatak odasına kadar eşlik eder, bir köşede durur ve Solaris ile Naia'nın birbirleriyle yatıyormuş gibi yapmalarını izlerdi.

Çabalarında yaratıcı oldular, buna eğlence dediler ve gerçekte olduğu gibi değil de bir oyun haline getirdiler. Çarşafının katmanları tarafından korunduğu için bu kolaydı. Solaris'in tek yapması gereken onun üstüne çıkıyormuş gibi yapmaktı. Bazı geceler onu öpmek istiyordu. Vücudunun kızaran sürtünmesi, onları ayıran tek şey iç çamaşırlarının ince malzemesiydi. Bunu düşünmüştü ama hamile kalma düşüncesi her seferinde onu felç ediyordu.

Raksa yanlarından ayrıldıktan sonra geceyi sohbet ederek geçirdiler.

Solaris sabaha kadar onun yatağından hiç ayrılmadı. Naia gece boyunca ona yaklaşıp başını omzuna koyuyor ya da uyuyormuş gibi yaparak sırtını ona yaslıyordu. Buna karşılık Solaris de elini Naia'nın beline doluyor ve onu kendine doğru çekiyordu.

Naia ona şöyle bir baktı ve deri tuniğinin çözölmüş kayışına şakacı bir şekilde vurdu. "Git başımdan. Huzurun tadını çıkarıyorum."

Solaris sırtından porselen bir kavanoz çıkararak onu şaşırttı. "Aç mısın?"

Naia dayanamayıp içeri baktı. Yaban mersinli hamur işlerinin lapa lapa, meyvemsi kokusu ona saf bir coşku getirdi. Kendini kontrol edemeyerek bir tane kopardı ve bir ısırık aldı, dişlerini erimiş yabanimersini ve ılık, kabarık hamura batırdı. Tatlı, keskin lezzet dilinin üzerinde patladı ve zevk içinde inlememek için tüm iradesini kullandı.

"Hiç bu kadar güzel bir manzara görmemiştim," diye alay etti Solaris. Naia ona ters ters baktı.

İçinden bir kahkaha yükseldi. "Onları mutfaktan aşardım. Gerçi onları çoktan yememiş olman beni şaşırttı."

Yanakları hamur işiyle dolu olan Naia'nın gözleri büyüdü. "*Kadın mı çalılıyorsun?*" Dudaklarından kırıntılar fişkırdı.

Solaris raydan atlayarak ona sinsi bir göz kırptı. "Müstakbel gelinim için her şeyi yaparım."

"İkinci yüzyılımızdayız Solaris," diye mırıldandı büyük lokmasını yuttuktan sonra. "Daha gidecek çok yolunuz var."

"İşte tam da bu yüzden *müstakbel* gelin dedim." Göz kırptı ve sonra arkasını dönüp köprüyü geçmeye başladı. "Bu gece görüşürüz, aşkım."

Mutfaktan bir teneke kutu çalmak günah değildi ama bunun onu ne kadar rahatsız ettiğini de görmezden gelemezdi. Hizmetçilerin ziyafetlerde konuklara hediye etmek için getirdikleri özenli porselenleri tanıdı. Mutfak, ağzına kadar ikramlarla dolu bu abartılı kabı sadece özel günlerde hazırlıyordu.

Naia kavanoza baktı. *Kesinlikle hayır...*

Solaris'in Kaimana'da bulunması pek de özel bir durum değildi.

Bıraktı, ikna olmamıştı. *Bu bir tesadüf.* Belki de mutfakta fazladan vardı ya da Solaris hamur işlerini mutfaktan kaçırduğında yakınlarda duran tek kap buydu. Onları saklamak için bir şeye ihtiyacı olabilirdi.

Naia kavanozu kolunun altına sıkıştırmadan önce meraklı gözlere karşı etrafına bakındı. Parmaklıklara tırmandı ve ayaklarını sağlam tahtaların üzerine koydu.

Köprüyü geçmeyi başardığında, en küçük üç kardeşini diğer tarafta buldu.

Marina'nın iki yüzyıl önceki doğumundan bu yana, aileleri krallığa üç çocuk daha getirmişti. Üçüzler on beşinci yaşlarındaydı. Naia onlar büyüdükçe, anneleri müdahale edemedi önce onlarla arkadaş olmaya özen gösterdi. Çabalarının etkisiz olduğu kısa sürede kanıtlandı, çünkü aşağılık bireyler oldular.

Üçünün en büyüğü olan Malik nehrin kenarına çömelmiş, gümüş rengi gür saçları güneş ışığında parlıyordu ve ona bakamayacak kadar bir şeye odaklanmıştı.

En ahmak ve kibirli olan Vex, pantolonunun paçaları ayak bileklerine kadar kıvrılmış, kaslı göğsü açıkta ve yağlanmış bir kaju gibi parlayarak dere boyunca kayaları sektirdi.

Ve bir de Astrid vardı; bir düğme kadar narin yüz hatları, beline kadar inen ipeksi dokulu saçları ve her erkeği dizlerinin üzerine çöktürebilecek bir fiziği vardı.

Naia'nın kolunun altındaki kavanozu işaret ederken gözleri kana susamışçasına parlıyordu. "Orada ne var?"

Naia'nın nabızı hızlandı ama şeytani kız kardeşine bir bakış attı. "Seni ilgilendirmez."

Astrid gümüş tellerinin uçlarını döndürdü, alt dudağını dışarı çıkararak masumiyet taklidi yaptı. "Sadece merak ediyorum."

Malik başını kaldırmadan, "Çok meraklısın," dedi, sesi donuktu.

Naia onun ne yaptığını incelemek için boynunu bükte. Önünde, yere yayılmış bir balık leşi duruyordu. Eti ezilmiş ve parçalara ayrılmıştı. Gevşek kemikler yan tarafa yığılmıştı. Toprakta yapışkan gözbebekleri. Malik'in parmaklarının uçları eti ve pulları ayırdı.

Naia ürperdi.

"Onu rahat bırak," dedi Vex Astrid'e. Kolunu geriye doğru savurarak bir çakıl taşını nehrin karşısına fırlattı. "Çünkü sefil hayatında tutunabileceği tek şey oburluk."

Naia dilini ısırđı, onların iğrenç oyunlarını oynamakla ilgilenmiyordu.

Onların yanından geçerken Vex bir piç gibi kıkırdadı.

YEMEK ZİYAFETİ SIRASINDA NAIYA KAPANIKTI.

Hizmetçiler masaya iyi orantılanmış bir tabak ıstakoz, kızarmış patates ve taze yeşillik getirdiler. Naia'nın iştahı hiç yoktu, göğsünde düğümlenen berbat bir his tarafından heba edilmişti. Masanın diğer ucundaki Astrid'in kıkırdamasına kulak misafiri olduğunda vücudundaki tüm kaslar gerilmişti.

Büyük salonda sıralanan dar masalar arasında Solaris ve yardımcıları en önde oturuyordu. Arada bir gözleri Solaris'e takılıyor ve gülümsüyordu.

"Solaris," diye seslendi Astrid'in vizon benzeri sesi, "hediye beğendin mi?"

Solaris şarabından bir yudum aldıktan sonra vücudunu ona bakacak şekilde konumlandırdı. "Hangi hediyeden bahsettiğinizden emin değilim."

Naia'nın kalp atışları durdu.

"O zaman almadınız mı?" Vex sordu.

Solaris'in bakışları belirsizlikle Astrid ve Vex arasında gidip geldi. "Sanırım yapmadım."

"Hediye, en sevdiğin hamur işlerinden oluşan bir kutuydu." Astrid Mira'ya döndü. Alt dudağı somurtarak dışarı fırladı. "Anne."

"Sarayın etrafındaki teneke kutuyu fark eden oldu mu acaba?" Mira salonun diğer ucundan yüksek sesle konuştu.

Herkes sessizliğe gömüldü.

"Ben yaptım." Malik masadan kalktı, Naia'dan dört sıra aşağıda oturuyordu. Döndü ve parmağıyla onu işaret etti. "Rahibe yaptı. Son gördüğümde teneke kutu onun elindeydi."

Naia'nın başına kan hücum etti. İhanet ve hayal kırıklığı gözlerini *Tanrım, biliyordum.*

Naia, bir açıklama bekleyen Mira'nın soğuk bakışlarının yanağını ısırdığını hissedebiliyordu.

Solaris ona doğru baktı, yüzünde savaşı bir çatışma vardı.

Uzun bir süre ona baktı, sessizliği karşısında şaşkına dönmüştü. Sorumluluğu üstlenirse Mira hoşgörülü davranacaktı. O bir misafirdi. Ve Mira'nın barışı koruması gereken tanrıçanın oğluydu - lanetin onlara verdiği dersin hatırına. Solaris'in farkında olduğu bir şeydi bu ama yine de yanlış anlaşılmanın sorumluluğunu almakta tereddüt ediyordu.

"Naia," dedi Mira. "Lord Solaris'in hediyesini sen mi çaldın?"

Naia, obur tanrıça. Elbette öyleydi. Herkes böyle düşünüyordu ve eğer Solaris'i suçlarsa, sadece alay edecekler ve savunmaya geçtiğini iddia edeceklerdi. Onların gözünde dürüstlüğü ve iyiliğiyle tanınan Solaris başka türlü konuşurdu.

"Evet," diye itiraf etti Naia. "Teneke kutuyu ben çaldım."

Cezaya katlan ve bitecek.

Mira oturduğu yerden kalktı.

"Sorun değil, Leydi Mira." Solaris de ayağa kalktı. "Naia'nın tatlılara olan sevgisini biliyorum. Yine de ona verirdim."

Naia, Mira'nın topuklarının platform boyunca çıkardığı sesi takip etti. Öfkesi, Naia'nın sırtına yavaş yavaş bastıran çelik bir levha gibiydi.

"Mira," Naia'nın babası yavaşça sandalyesinden kalktı.

Mira'nın topuklarının tıkırtısı Naia'nın hemen arkasında durdu.

"Anne, ben-" önce sinirlerine hakim olamadı.

Deniz meyvesi rengindeki sıvı, salonun karşısındaki kristal kadehlerden üfleme delikleri gibi havaya fişkırdı. Her bir akıntı hızla geniş bir kanal şeklinde birleşerek Naia'ya doğru ilerledi, sesi kükreyen bir şelaleyi andırıyordu.

"Mira!" Şarap Naia'ya saplanırken babam gürledi.

Çılgılık atmaya çalıştı ama sıvı boğazına tıkanmıştı. Bu güç onu sandalyesinde devirdi. Şarabın acısı gözlerini yaktı. Elleri bir şeye tutunmak için çırpındı. Şarabın akışı midesine doğru ilerledi ve burun deliklerinden sızdı. Boğulurken çıkardığı boğuk sesler kulaklarında yankılandı. Kafatasının içinde bir basınç kayası oturuyordu. Akıntıyı solunum yollarından itmeye çalıştı ama nafile.

Panik damarlarında bir kibrit gibi çaktı. Dizleri yere doğru titredi. İvmeye karşı koymak için tüm gücüyle yalvardı ama akıntı çok güçlüydü.

Lütfen biri bana yardım etsin!

Sanki biri onun yakarışını duymuş gibi, şarap akıntısı kesildi ve onun üzerinden yere sıçradı.

Hava almak için hamle yaptı ve öne doğru düştü, avuçlarıyla kendini ıslak zeminde yakaladı. Kolları ağırlığına karşı titredi. Yanaklarında karıncalanmalar oluştu. Mukus ve tükürükle karışan kan, uzun damlalar halinde çenesinden aşağı sızdı. Sert bakır tadı diline bulaştı ve öğürmemek için mücadele etti.

Babası onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. Yüzüne yapışan sıırıslıkla saçı tellerini itti. "Naia, iyi misin?"

Konuşmaya çalıştı ama boğazında, açıkta kalan ete sürtünen çakıl taşları gibi dayanılmaz bir acı alevlendi.

"O iyi, Vale," dedi Mira yakınlarda bir yerden. "O deniz camından yapılmadı."

"Naia?" diye tekrar sordu, Mira'yı görmezden gelerek. Naia gözlerindeki çamuru temizlemek için gözlerini kırıştırdı. Babasının tutuşu kollarını sarmıştı.

"Senden haksız yere çalınan hediyeği yerine koyacağız," dedi Mira Solaris'e. Duygusuz ve en ufak bir pişmanlık belirtisi göstermeden.

Mira hiçbir şey olmamış gibi masadaki yerine geri döndü. Salonunu dolduranlara, "Ziyafetinize devam ," dedi.

Utancı, öfke, aşığılanma, hepsi Naia'nın içini yakıp kavuruyordu.

O seni sevmiyor.

Naia gözyaşlarına boğılmamak için dudaklarını ince bir çizgi halinde büzdü. Yine de faydası olmadı. Gözlerinde biriktiller.

Babası onu sallanan bacakları üzerinde kaldırdı. "Yatak odana gitmene yardım edeyim, hayatım."

Naia başını kaldırdı ve Marina'nın gözleriyle karşılaştı. Ölümcül ve keskindiler, her zaman etrafını saran gece kadar karanlıktılar.

Naia'nın ona duyduğu özlem acı vericiydi. Onu sadece bir tanıdık olarak değil, bir kız kardeş olarak görmek istiyordu ve kısa bir an için, gözleri birbirlerinin gözlerinin içine bakarken, içinde bir tohum gibi umut yeşerdi. Çünkü Marina daha önce Naia'ya hiç bu kadar ilgi göstermemişti.

Marina'nın kedi gibi bakışları Naia'dan babalarına kaydı ve yüzünde bir gerginlik belirdi. Zar zor fark ediliyordu ve Naia, Mira'nın ince ifadelerinin tüm seğırmelerini öğrenmek zorunda kalmasaydı, bunu kaçırabilirdi.

Marina'nın bakışları Naia'nın içine doğru dönerek küçük umut kırıntılarını kuruttu.

Babasının güçlü koluna tutunarak yürürken başını öne eğdi.

Kadının ağırlığını tam olarak destekledi ve tekrar tekrar özür mırıldandı. "Daha fazlasını yapamadığım için üzgünüm. Size acı çektiirdiği için üzgünüm. Ne yazık ki bundan daha fazlasını yapamam."

Küçümseme fısıltıları salondan kaçtı.

Hepsini görmezden gel.

"Lord Solaris çok daha iyisini hak ediyor," diye mırıldandı biri.

Başını kaldırıp onu izlerken bulması için onu ikna etti. Kaşları çatıldı, gözleri uzaklaştı ve geri döndü. Tüm bunlar yarasına tuz basmıştı.

Göğsüne uçurum gibi bir hayal kırıklığı kazındı. Bu, ona karşı duyduğu tereddüdün korkusunun bir ürünü olmadığını, hissedebildiği meşru bir şey olduğunun kanıtıydı. Şimdiye kadar anlam veremediği bir şey.

O bir korkak.

O geçerken Solaris oturmaya devam etti. Odada çatal bıçak takırtıları ve sesler yeniden canlandı. Hizmetçilerinden biri ona bir şey söyledi. Tanrıya bir bakış attı, sandalyesini yeniden ayarladı ve Naia'ya sırtını döndü.

Sahip oldukları şeyi mahvettiği için o anda ondan nefret ediyordu. Kesin olarak biliyordu ki, eğer roller tersine dönseydi, ona işkence edilmesini izlemeye katlanamazdı, üstelik bu kadar aleni bir şekilde, kendi annesi tarafından. Yüce Yıldırım Tanrıçası Naia'yı yere serebilirdi ama bu Naia'yı onun için ayağa kalkmaktan alıkoyamazdı.

Kaderleri ne olursa olsun, arkasına yaslanıp boğulmasını izleyebilecek birine kendini vermeyi reddetti.

TKE MAK) NG OF A CK) Ld

A Naia'nın yatak odasının kapısı çalındı. "Leydi Naia, Lord Solaris sizi görmeye geldi."

Naia başını kaldırıp Gianna'ya bakmadı, bir yanıt da vermedi.

Kapı gıcırdadı. Ayak sesleri duyuldu. Gianna izin istedi.

Solaris'in geniş figürü yatak odasında yanan mumların sıcak ışığına doğru adım attı.

Naia makyaj masasında ipe dizilmiş deniz kabuklarını örmeye devam ederken onu fark etmedi. Çekmeceleri Kaimana'nın sonsuz kıyılarında yaptığı uzun yürüyüşlerden kalan deniz kabuklarıyla doluydu. Babası yatak odasını terk ettikten sonra zihnini rahatlatmak için düşünebildiği tek şey buydu.

"Naia," dedi Solaris yanından usulca.

Naia'nın hayal kırıklığı ensesinden yukarı tırmanarak kulaklarının ucunu ısıttı. Dişlerini sıkarak, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Umarım anlıyorsundur-"

"Git." Onun mazeretlerini dinlemeye hiç niyeti yoktu. "Özür dilerim, aşkım."

Pipeti küçük delikten içeri sokarken parmaklarının arasındaki deniz kabuğunu sıkıca kavradı. "Tamam. Seni affediyorum."

"Yapma bunu."

"Neyi yapmayayım?"

"Beni dışarıda bırak."

Deniz kabuğu parmaklarının arasından kaydı.

Başını kaldırıp ona baktı. Tavan penceresinden süzülen ay ışığıyla aydınlanmış denizin yansıması, onun kısılmış alnına ve

Gözlerinde azap vardı. "Olanlardan sonra farklı bir şey bekliyorsan aptalsın."

Kadının ses tonundaki ısırıkla irkildi. "Annene karşı gelemem."

Naia yarım kalmış bileziği makyaj masasına çarptı ve yırtıp attı. Deniz kabukları ayaklarının üstüne ve aytaşı zemine saçıldı. "Aylardır onun isteklerine itaat etmiyorsun! Birlikte yatmamız gerekiyordu ama yatmıyoruz!"

Gözleri üzerinde sertleşti. "Bu farklı."

"Kendini bana zorla kabul ettirmenin boğulmamı izlemekten hiçbir farkı yok, Solaris."

"Biz *tanrı*yı Naia, ölemeyiz," dedi acı acı.

Ellerini iki yanında birleştirdi, öfke görüşünü çarpıtıyordu. "Ölümsüz olabiliriz ama bu acı hissetmediğimiz anlamına gelmez!"

"Direncilisın." Adam doğrudan ona bakıyordu ama kadın kendini hiç bu kadar görünmez hissetmemişti.

Boğazına yayılan yumruyu yutkunarak bastırdı, bir gecedir ağlamaktan bıkmıştı. "Direncili olmam taştan yapıldığım anlamına gelmez! Kavanozu çaldın ve sonuçlarıyla yüzleşmem için beni terk ettin. Güvenin birden fazla şekli vardır ve *senin* yaptığın bir şey yüzünden beni cezalandırırken sessizce oturup izlediğinde benim için kırıldı. Onuru olmayan bir adamla ilişki kurmak istemiyorum."

Kadının sözlerinden duyduğu acı parladı. Omuzlarında bir gerginlik oluştu.

Yüzünü ondan başka yöne çevirdi, ellerini kalçalarına koydu.

Aralarında ağır bir sessizlikle uzun bir an geçti.

"Bizi neyin beklediğini biliyorsun," dedi, sesi sakın ve zoraki bir şekilde sabitti. "Biz karı koca olacağız-"

İçinden alaycı bir ses yükseldi. "Aşık olduğumuzu düşünerek kendimizi kandırmayalım. Sekiz yüzüncü yaş günümüze kadar kendi hayatlarımızı yaşayalım."

Solaris onu inceledi ve söylediklerinde ciddi olup olmadığını anlamak için onun kindarlığının ötesine bakmaya çalıştığını biliyordu.

Gözyaşları Naia'nın burnunun arkasını yaktı ama ağzını sıkı bir çizgi halinde tuttu.

Gözleri ona her takıldığında hep bir yumuşaklık hissedirdi ama dudakları incelirken o tanıdık yumuşaklık da yavaş yavaş kayboldu.

"Pekâlâ, aşkım." Sesi sert ve keskindi. "Eğer gerçekten istediğin buysa, öyle olsun."

Arkasını döndü ve hışımla yatak odasından çıktı.

ERTESİ AY MARINA KAIMANA'DAN AYRILDI.

Naia, *bir sonraki Gece Tanrıçası* olmak için o sabah hizmetkârların salonda fısıldaştıklarını duymuştu.

Naia babasıyla birlikte terk edilmiş bir koyda teselli arıyordu. Her yıl Yaz Gündönümü Festivali sırasında ölümlüler tarafından denizde serbest bırakılan fenerlerin gökyüzünde süzülüşünü izlemek için yüzyıllardır gizlice gittikleri bir yer.

Naia arnavut kaldırımlı yoldan çıplak ayakla çıkıp çimlere bastı. Sadece onun ve babasının ayak izleriyle döşenmiş bir yol vardı.

Onu bir ekmek ağacının altında sırtüstü uzanmış, kollarını tembel tembel başının arkasına dayamış, denize bakarken buldu. Büyük boğa köpekbalıkları gökyüzünü doldurmuş, kaygan, inci grisi karınlarıyla bir yatak oluşturmuştu. Yılın bu zamanında, bu muhteşem yaratıkların yüzlercesi çiftleşme mevsimine hazırlanmak için göç ediyordu.

Naia onun yanında yerini aldı ve rahat edene kadar kumun üzerinde kaymaya başladı. Tuzlu su ve babasının çiçek kokusu havada asılı duruyordu.

Ona şöyle bir baktı. Bugün, koyu renk saç telleri boyunca minik pembe saçaklı taç yapraklı çiçekler uzanıyordu. Bunlar onun en sevdiği çiçeklerden biriydi ve *dianthus* olarak adlandırılıyordu. Marina çocukken onun saçlarında sık sık yetiştirdiği bir çiçek türü. Soramayacak kadar gururlu olan Marina, her zaman babasının saçlarından bir tane koparır ve hayranlıkla bakardı. Babası gülümser ve bileğinin küçük hareketiyle Marina'nın saçında düzinelerce çiçek açardı.

Naia küçük kız kardeşinin nereye gittiğini merak ederek yanağının içini ısırdı. Bir insan nasıl olur da bir Yüce Tanrı'ya karşı kazanacak kadar güçlü olabilirdi?

"Marina'nın nereye gittiğini biliyor musun?" diye sordu.

Babasının gözleri kapalıydı ve yüz ifadesi huzurlu bir şekilde düzenlenmişti. "Yüce Tanrıça olmak için zekâ, güç ve tapınanlar gerekir. Adını duyurmak için Ölümlü Topraklar'a gittiğinden eminim."

Naia parmaklarının ucunu serin kum taneciklerinin içine soktu, gözleri büyük köpekbalıklarının arasında ilerleyen daha küçük bir boğa köpekbalığını izliyordu. "Özlüyor musun?"

Babasının hikâyelerini hizmetkârların ve muhafızların dedikodularından dinlemişti. Vale, Doğanın Yüce Tanrısı - gözyaşlarının ağaçları nasıl filizlendirdiğini, kahkahalarının kır çiçekleriyle tarlaları nasıl boyadığını. Ölümlü Topraklar'da dolaşır, adaları ve dağları korularla ve altın çimenlerin kuyruklarıyla süslerdi.

Söylendiğine göre, onu Kaimana'ya hapseden ölümlülere karşı cömertlikti; çürümüş toprağı zenginleştirip hasat edilebilir hale getirdiği için; savaş halindeki köyleri bölmek için bir dağı parçaladığı için. Onun adının mütevazı sözleri yayıldıkça, tanrılar daha da çileden çıktı ve isimleri yavaş yavaş unutuldu.

Şöhretine rağmen Naia hiçbir zaman hikâyeleri doğrudan ondan dinlemeyi talep edecek cesareti bulamadı. Ara sıra gözlerinde bir uyumsuzluk ifadesi belirliyordu. Bazı şeylerin unutulması daha iyiydi.

"Özgürlüğü özlüyorum," diye cevap verdi. "Tek bir yerde kalmaktan hiç hoşlanmadım."

Bu kadar uzun süre yerinde kalmak onun için ne kadar çıldırtıcı olmalıydı. Eğer gitme şansı olursa, bunu kullanmasını istiyordu ama kendini zar zor koruyabiliyorken bunu asla yapmayacağına dair bir his vardı içinde.

"Baba," dedi kısık bir sesle. "Kendimi savunamadığım için çok üzgünüm."

"Böyle bir şey söylemene gerek yok. Üzgün olan benim, sevgilim." Ayağa kalktı ve zümrüt rengi pelerininin altındaki pantolonunun cebine uzandı.

Onunla birlikte ayağa kalktı, meraklanmıştı.

Ona ucunda altın bir kelebek olan bir saç tokası uzattı.

Kadın başını sallayarak ona baktı. "Bu ne için?"

"Senin için bir hediye." Kolunu daha da uzattı ve alması için işaret etti.

"Adı Wren."

Naia narin süsü kabul etti, süslü zincir püsküllerini parmaklarının arasında nazikçe gezdirdi. "Saç tokana neden bu ismi verdin?"

"Çünkü Wren özel bir saç tokası." Babası daha yakına eğildi ve kelebeğin üzerine üfledi, ılık hava ellerinin derisini nemlendirdi.

Parlak kanatları canlanmak için çırpınırken Naia'dan bir çığlık yükseldi.

Babam güldü. "Wren seyahatlerim sırasında beni buldu, tam omzuma kondu. Sık sık yalnızlık çekerdim ve Wren yanımdan hiç ayrılmazdı."

Wren'in kanatları yavaş ve büyüleyici bir hareketle süzülerek başparmağında gezindi. Minik bacaklarının hissi kolunu gıdıkladı. "Anlamıyorum. Neden şimdi bir saç tokası oldu?"

"Bir kelebeğin ömrü ortalama dört haftadır, bu nedenle doğal olarak Wren solmaya başladı. Onların küçük yaşam çerçeveleri beni tedirgin ediyordu ve artık yolumda yalnız yürümek istemiyordum." Uzun bir nefes verdi. "Wren'i sonsuza dek saklayacağım bir kalıntıya dönüştürdüm."

"Yalnızlığını gidermek için bir kalıntı mı yaptın?" Naia kıkırdadı. "Evet, yaptım."

Naia babasının yüzünü inceledi, gülümsemesi babasının üzüntüsünün gözle görülür işaretleri karşısında soldu -gözlerindeki buğulu ifade, ağzında beliren küçük gülümseme.

"Wren artık senin. Ben koruyamadığımda seni korumak için. Yardıma ihtiyacın olursa onun adını söylemelisin. Anladın mı?"

Aşağılanmışlık yanaklarını kızartmış, omuzlarındaki kasları sertleştirmişti. "Kendimi korumaktan bu kadar aciz olduğuma mı inanıyorsun ki bana bir silah verme ihtiyacı hissediyorsun?"

"Güvendiğiniz kişilerden biraz yardım almakta yanlış bir şey yok. Hiç kimse, Yüce Tanrılar bile, her şeyi tek başına yapamaz. Wren'i ilk yoldaşınız olarak kabul edin."

Kalbi ısındı, onun sözleri kendine olan güvensizliğini yok etti. Hâlâ güçlü olabilirdi, sadece diğerlerinden farklı bir şekilde.

Wren elinin arkasına doğru sürünerek parmak eklemlerinin dağlarını aştı.

Saç tokası, babasından kalan ve sonsuza dek yanında taşıyabileceği bir parçaydı.

Gülümseyerek ona baktı. "Teşekkür ederim baba. Wren'i her zaman el üstünde tutacağım."

Bileğinin bir hareketiyle kulağının arkasından bir yıldız çiçeği filizlendi. Parmaklarını kadife yumuşaklığındaki yapraklarına götürdü. "Ben artık çocuk değilim baba. Yapmak zorunda değilsin."

"Kaç yaşına gelersen gel, Naia, sana her zaman çiçek yetiştireceğim." Güneş ışığı etrafını kuşattı ve esinti saç tellerini alnının kenarına savurdu. "Seni seviyorum sevgilim, dünyanın kendisinden bile daha derin."

WREN GÜMÜŞ RENGİ SAÇ ÖRGÜSÜNÜN ARASINA SIKIŞMIŞKEN, NAIA VE Babam saraya geri döndü.

Akşam yemeklerini yiyip büyük salonda satranç oynamaya başladıktan bir dakika sonra -ki bu en sevdikleri oyundur- Mira onu taht odasına çağırdı.

Naia'nın yemeğini bitirirken üçüzlerin karşısına oturması da tam olarak böyle oldu.

Saray duvarları arasında konuşulan konu Solaris'in geliyordu. Salona girip çıkan hizmetkârlar bu konuda fısıldaşıyordu. Birkaç masa ötedeki koltukları dolduran birkaç akraba da bundan bahsediyordu. Naia, yatak odasındaki tedirgin edici yüzleşmelerinin üzerinden bir ay geçtiğine inanamıyordu.

Astrid dilini şaklattı. "Lord Solaris'in krallığa son gelişinden bu yana haftalar geçti. Düşündüğünüzde pek de mantıklı gelmiyor. Düzgün bir şekilde becerildikten sonra, tüm erkeklerin tek bir odak noktası vardır."

Naia, Astrid'in müstehcen yorumunu duymamış gibi tereyağlı ekşi mayasını yemeye devam etti.

"Hizmetçilerin dedikoduları beni eğlendiriyor sevgili kardeşim. Solaris'in geceleri yatak odana girdiğini ve sabahın erken saatlerinde ortaya çıktığını söylüyorlar," diye devam etti Astrid düşünceli ve alaycı bir ses tonuyla. "Bir erkeği memnun etmek zor bir iştir. Gerçi ben bunu son derece iyi yapıyorum, bu yüzden reddedilmenin sessiz acısının nasıl bir şey olduğunu bilemem."

Naia gözlerini Astrid'e dikti, yanakları alev alev yanıyordu. "Kaimana'da yaşayıp benim vajinama tapmasını beklemiyorum."

Astrid'in yanında oturan Vex kıs kıs gülmekten şarabını tükürdü. "Görünüşe göre sevgili kız kardeşimiz Astrid'in sinirlerine dokunmuşsun."

Astrid'in ağzında hınzır bir gülümseme belirdi. "Lord Solaris genç bir iştahı olan çekici bir adam. Sadece size sadık olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi?"

Naia'nın kalbi tekledi. Onu başka biriyle hayal etmek kaşlarını çatmasına neden oldu. Kışkırdığından değil, doğru dürüst sohbet etmeyeli yıllar olmuş gibi geldiğinden. Her şeyden sonra onun arkadaşlığını özlemekten nefret ediyordu.

Vex'in gözlerinde alaycı bir ifade belirdi. "Belki biraz daha pratik yaparsan onu yatağında tutabilirsin."

Malik, "Ya da belki de düzgün bir şekilde nasıl sevişeceğini bilmiyordur," diye önerdi.

Naia'nın bakışları ona kaydı.

Sandalyesinde arkasına yaslandı, gözleri onunkilerle buluştuğunda kolu arka kenara doğru uzandı.

Kurnaz tavrını bir böcek gibi ezmeyi umarak onları tuttu, ama içine girdikçe korku omurgasını diken diken etti.

Malik, yürüyecek yaşa geldiğinden beri küçük vahşi hayvanları öldürmeye bayılıyordu.

Vicdanı olmayan, katliamla doğmuş bir orta tanrıydı.

Naia çatalının ucunu adamın boynuna batırmamak için sıkıca kavradı ve lapa lapa tilapia'yı ağzına attı.

Vex omuz silkti. "Ya da namuslu bir kadın."

"Namuslu olmak ve nasıl sevişileceğini bilmemek çok farklı şeyler." Astrid çenesini eğerek gümüş kirpiklerinin arasından Naia'ya baktı. "Bir gösteriye ihtiyacın var mı sevgili kardeşim?" Dirseklerini masaya dayamıştı, göğüslerini bir araya getiren bu pozisyon her türlü gözü kendine çekiyordu. "Sana göstermekten mutluluk duyarım."

Güzellik ve baştan çıkarmanın orta tanrıçası olarak bu Astrid'in uzmanlık alanıydı. Genellikle sarayda açık elbiseler içinde, her gece yeni bir tanrının kucağında dolaşır; evlileri baştan çıkarır ve ölümlülerle oynardı. Astrid, Kaimana'nın Baştan Çıkarıcısı olarak kendine bir isim yaratmıştı.

Bir orta güzellik tanrısı olan Vex ile birlikte korkutucu bir çifttiler. Kusursuz yüzleri ve sinsî yöntemlerinden başka hiçbir şeyleri olmadan krallıkları yıkabilir ve toprakları fethedebilirlerdi.

Naia masadan kalktı.

Astrid'le bir dakika daha oturursa, kız kardeşinin masanın taş parçalarını yüzünden sıyırmasıyla sona erecekti.

"Tavsiyeleriniz için teşekkür ederim." Naia ayrılmadan önce çenesini eğerek veda etti. Astrid'in kabalığı aklına takıldıkça kahvaltısı midesinde şiddetle çalkalanıyor, tekrar yukarı tırmanmakla tehdit ediyordu.

Naia avluda her zamanki yoluna devam ederken, konuşmadan duyduğu rahatsızlığı düşündü. Solaris'le ilgili olduğu için değil, *sevişmekle* ilgili olduğu için. Astrid'in seksten bahsetme şekli erotik ve anlamsızdı. Sadece bir zevk ve eğlence biçimiydi.

Naia seksle ilgili fanteziler kurduğunda, bunlar şehvetli ve savunmasızdı; karşındakine olan sevgisini kelimelerin ifade edemeyeceği şekilde ifade etmek istiyordu.

Seveceği, sevileceği birini bulmayı arzuluyordu; en derin dökebileceği birini; asla ikinci kez düşünmek zorunda kalmayacağı birini

Tahmin et; ihtiyacı olduğunda onu kim savunacaktı, ona güneşten oluşmuş gibi kim bakacaktı.

Naia o kişinin dışarıda bir yerde onu beklediğine inanıyordu.

NAIA, SARAY KÜTÜPHANESİNDE BİR YİĞİN KİTAPLA BİRLİKTE KALDI.

Günün geri kalanında. Onun tesellisi tozlu sayfalar ve buruşuk sırtlar; kehribar rengi mum ışığında dumanı tüten bir fincan papatya çayı, Ölümlü Ülke'yi okumak - kültürler ve ülkeler, savaşlar ve hükümetler, bilim ve din, manzaralar ve barındırdığı tüm hayvanlar.

Ölümlü topraklarda yürümek onun hayaliydi. Gençliğinden önce, babası ona bunu ilk söylediğinde, göğüs kafesinin arkasında *gitmek* için bir dürtü oturuyordu. Nereye gideceğine dair hiçbir fikri yoktu ama denizin altına ait olmadığını biliyordu. Yukarıda onu bekleyen bir şey vardı.

Ölümlü bedenleriyle ilgili tıbbi araştırmalara dalmıştı - yaralandıklarında nasıl haftalar, hatta aylar içinde iyileştiklerini; bazılarının nasıl ölümcül olup onları öldürebildiğini. Yaralarını ve kırık kemiklerini sadece bilgi ve aletlerle iyileştirebilen, doktor olarak bilinen ilaçları ve öğrendi. Bir tür olarak ne kadar zayıf olurlarsa olsunlar, ölümlülerin azmi onu tamamen büyülüyordu.

Naia ölümsüzlüğü için minnettardı. Uyandığında organlarının bilinmeyen bir nedenden dolayı iflas ettiğini fark edeceği endişesiyle yaşamamak bir ayrıcalıktı. Ölümlüler nasıl oluyor da her gün paranoyaya kapılmıyordu? Onları hayata taşıyan damarlara bu kadar büyük bir hasarın nasıl verilebildiği şaşırtıcıydı.

Ilık çayından bir yudum aldı, o sırada bir rüzgâr saçlarının arasından geçti.

Tanıdık bir güç titreşimi havada çıtırdarak Naia'nın duyularını keskinleştirdi. Artık yalnız değildi.

Naia çayını, üzerine kıvrıldığı deri kaplı kanepenin yanındaki masaya geri indirdi. Tam karşıda, yerden tavana kadar uzanan kitaplıkların arasındaki gölgede Mira, yanında Solaris'le duruyordu.

Odanın ışığına doğru adım attılar. Hava Naia'nın ciğerlerinde katılaştı.

İkisini de yakından ölçtü.

Mira Solaris'in önündeydi, Naia'ya dik dik bakarken solgun gözlerinin keskin parıltısı mum ışığında parlıyordu.

Solaris başını eğmiş, Naia'nın gözlerinden kaçarak duruyordu.

Ayın hangi zamanı olduğu düşünüldüğünde Naia, Mira'nın Solaris'le birlikte neden ortaya çıktığını tahmin edebiliyordu. Dehşet onu boğazından yakaladı. Solaris'in bozguna uğramış tavrına bakılırsa, Raksa bir şekilde birlikte yatmaları gerekirken onu kandırdıklarını anlamıştı.

Naia kucakındaki kitabı kapatıp koltuktan kalktı, vücudundaki çekime karşı koymak için omurgası dikleşti, kaçması için ona yalvardı. Sinmeyi ve Mira'nın tatmin olmasına izin vermeyi reddetti.

Naia ona bakarak, "Peki ya onunla yatmak istemezsem?" diye sordu.

Mira'nın erik rengine boyanmış dudakları kıpırdadı. "Seçme şansın olduğunu düşündüren ne?"

Naia çenesini sıktı. "Bu benim bedenim."

Mira, "Bedenin bu dünyaya benim tarafımdan getirildi," dedi.

Naia alay etti, göğsü gerildi. "Bana hayat verdiğin için sana ait olduğumu mu ima ediyorsun?"

"Kesinlikle."

Naia'nın kalp atışlarının sert tıngırtılarında kızgınlık yankılandı. Burnunun arkası yandı ve iradesine rağmen gözyaşları yüzünden görüşü bulanıklaştı.

"Peki ya yapmazsam?" Kelimeleri çelik gibi bir sesle zorla söyledi.

Mira başını eğdi, bu jest kibirliydi. Bu hareket gümüş tellerine işlenmiş mücevherleri şingırdattı. "O zaman seni ben yapacağım."

Yenilgi Naia'nın içini, eğer reddederse Mira'nın onu Solaris'le yatmaya zorlayabileceği tüm korkunç yollarla doldurdu. Direnmek onlara sadece daha fazla travma ve acı getirecekti.

Naia bakışlarını Solaris'e çevirdi, onun bastırılmış, itaatkâr tavrını ve gözlerindeki ayrılmış parıltıyı analiz etti. Mira onun ruhunu bir şekilde emmişti.

Naia babasının zarif soğukkanlılığını ve zarafetini taklit ederek ona doğru yürüdü. Ağlamak ve kavga etmek sadece durumu uzatacak ve Mira'ya onu küçümsemek için bir bahane verecekti.

Solaris onu dikkatle izledi, gözleri çekincelerle doluydu.

Naia onun elini tuttu. Yaz güneşinin altında kavrulmuş bir nehir taşı tutmak gibiydi. Ona dokunmak, ona bir şey vermek gibi bir arzusu yoktu.

Ama o hâlâ çocukluklarından beri tanıdığı çocuktur. Başarısızlıkları ne olursa olsun, iyi bir kalbi vardı ve şimdilik bu yeterli olmalıydı.

Solaris ona gergin bir ifadeyle baktı, dokunuşuna karşılık vermeye isteksizdi. Bu durum ona bir çocuğu hatırlatmıştı. Köydeki çocukların, istemedikleri bir şey yapmaları söylendiğinde annelerine nasıl baktıklarını izlemişti.

O ve Solaris böylesine çekilmez bir hayatı hak etmek için ne yapmışlardı? Bu hiç adil değildi. Naia hangi açıdan bakarsa baksın, yaşamlarının nedenini ya da amacını kavrayamıyordu. Camdan kabukları olan ölümlüler her gün yaşamak için bir neden buluyorlardı. Onun kaderi sonsuza dek sürecektir bir sefaletken ölümsüzlüğün ne anlamı vardı?

Naia titreyen dudaklarıyla Solarise bir kez başını sallayarak onay verdi. Solaris tereddüt etti, bakışları Naia'nın başının üzerinden Mira'ya kaydı.

Naia eylemi kendi gözleriyle görene kadar buradan ayrılmayacağını biliyordu.

Naia avucunu Solaris'in sıcak göğsüne koyup onu sırtı kitaplığa değene kadar gevşetirken boğazına bir safra kaçtı.

Bakışları endişeli bir şekilde üzerine düştü. *Bunu yapmak istemiyorum*, dedi. "Sadece biz varız," diye fısıldadı.

Yanağını avuçladı, dokunuşunun izinde ıstırap vardı. "Özür dilerim, aşkım."

Onun sözlerinde acımasız, işkence dolu karşılıklı kabullenışı duydu.

Solaris onu öptü ve Naia çok uzaklarda bir yere süzüldü. Adamın ellerinin kadife elbisesini yukarı çekip kalçalarının arkasına yerleştiğini hissetmekten çok uzaklara.

Onu ayağa kaldırdı ve ikisini de döndürdü. Kürek kemikleri kitapların sırtına bastırdı. Gölgelelerin arasında durmuş onu izleyen Mira'yı görmemek için gözlerini zorla kapattı.

Solaris dudaklarını kızın çene çizgisinden köprücük kemiğine kadar takip etti.

"Devam etmemi ister misin?" diye tenine karşı mırıldandığını hissetti.

Adamın ne istediğini biliyordu. Niyeti bedenini hazırlamaktı ama Naia çarpık bir şekilde vaat edilen fiziksel acıyı dört gözle bekliyordu. *Vücut sadece bir tür acıya tahammül edebilirdi*. Birkaç dakika önce kitabında okumuştı. Göğsünü delip geçen ıstırapın yerini alacak bir acı.

Naia sistemine dolan nefretin içinde bir yuva kurmasını onaylamıyordu. Başka bir şeye odaklanması gerekiyordu; öfkesini ve Kaimana'yı ve Mira'ya ait her şeyi yakıp kül etmeye yönelik tehlikeli arzusunu dindirmek için.

"Hayır."

Solaris pantolonunun düğmelerini çözdü ve kızın içine girdi.

Bacaklarının arasındaki acıdan gelen çığlığını bastırmak için dudağını ısırıldı. Ani istila vücudunu ona karşı, onun etrafında sertleştirdi.

Doğurganlık çağına olduğu bir günde, beyni ikisinin birleştiğini anladığında daha önce sahip olduğu tüm güven ve zarafet yok oldu.

Solaris'in ağzı kulağının yanına yerleşti; itme hareketleri hızlandıkça nefesi düzensizleşti.

Yüzü adamın omzunun yarığına gömülmüş halde sessizce ağlıyordu. İçini bir titreme kapladı ve ağırlığı ona karşı daha da ağırlaştı. Bacakları titrerken uyluğunun iç kısmından ılık bir sıvı sızdı.

Dirseklerini kitap rafına dayayarak kendini yukarı kaldırdı. Adam ondan uzaklaştı ve ona alan açmak için bir adım geri çekildi.

Naia, Solaris'in arkasındaki gölgelere baktı. Mira gitmişti.

Bu bilgiyle Naia'nın dizlerinin bağı çözüldü ve alnını serin zemine dayayarak kendi üzerine kıvrıldı.

"Çocuk istemiyorum," diye hıçkıra hıçkıra ağladı.

Solaris diz çöktü. Kadının sırtına yatıştırıcı bir el koymadı ya da onu kucaklamaya çalışmadı. "Ben de bir çocuk istemiyorum. Bu şekilde değil."

Sesinin yumuşaklığı, duygularının cehenneminde yanan bir rüzgâr oldu ve öfkesini artırdı.

Nemli kirpiklerinin arasından ona bakmak için başını sertçe kaldırdı. Kırmızı, görüşünü çarpıtıyordu. "O zaman neden hiçbir şey söylemiyorsun? Dilsizsin! *Her zaman!*"

Bacaklarının arasındaki sızıyı görmezden gelerek ayağa kalktı. Adam da onunla birlikte ayağa kalktı ve onu kitaplığa doğru itti. "Senden ne istiyorlarsa onu yap! Doğru ya da yanlış, fark etmez! Neden hiç konuşmuyorsun?"

Ellerini yumruk yaparak kollarındaki kasları gerdi ve sanki kadının sözlü saldırısını fiziksel olarak savuşturmaya çalışıyormuş gibi yüzünü belli bir açıda tuttu.

Geri çekilirken kalçalarının iç kısımları birbirine sürtündü, teni yapış yapıştı ve o anda rahminde bir çocuğun nasıl oluşabileceğini hatırlattı.

Kütüphane duvarları sanki üzerine çöküp yıkılıyormuş gibi hissetti. Nefesi kesildi ve ellerini saçlarında gezdirerek inkâr içinde başını salladı.

"Hamile kalmayacağım. Reddediyorum."

Tonikler karıştırır, bir aktar arar ya da hizmetkârların konuşmalarına kulak misafiri olduğu çayı satın alabileceği bir yer bulurdu.

"Ne istersen yaparım," dedi Solaris'in sesi sertti ama Naia sesin altındaki titremeyi duyabiliyordu. "Ama ikimiz de biliyoruz ki bunları yaparsan Mira öğrenecek ve cezası sana şimdiye kadar yaptıklarından daha acımasız olacak."

O haklıydı ve bu yüzden hissettiği göz kamaştırıcı yenilgiden nefret ediyordu - köşeye sıkışmış, kaçacak yeri olmayan bir hayvan gibi.

"Umurundaymış gibi davranma!" Onu terslerken yüzyılların kini ağzından köpükler saçıyordu. "Biz tanrıyız, unuttun mu? Beni nasıl cezalandırırsa cezalandırsın, ben ölemem."

Yüzüne tükürülen kendi sözlerine tepki verecek zamanı bulamadan Naia hışımla kütüphaneden çıktı.

Yüce Kader Tanrıçası, diye dua etti, *lütfen bunu bana zorla yaptırma.*

HOM IT BEGAN

Solaris, Naia'nın doğurganlık döneminin beş günü boyunca kaldıktan sonra Kaimana'dan ayrıldı.

Odasından çıkmaya bir türlü cesaret edemiyordu. Avizedeki yanmayan mumlar kasvetli bir ortam yaratırken, kahvaltısı pencerenin yanındaki masada el değmeden duruyordu.

Acımasız bir kararlılıkla masaya oturdu, gözleri camın ötesini görmek için zorlanıyor, umutsuzca bir yaşam çizgisi arıyordu. Yağlı topraklar ince kumlarla kaplıydı, ormanın yeşil çalılıkları vahşi bir güzellik katıyordu, gelgit ise tepeden akarak dinamik ve büyüleyici bir sahne yaratıyordu. Her şeyin ortasında, ritmik yağmur damlaları ve tek tük gök gürültüsünden memnuniyet duyuyordu. Ruh haline uygun bir ciddiyet.

Kapısı yumuşak bir sesle çalındı.

Kapı açılmadan ve babası yosun yeşili renkli bir bornoz giyerek içeri girmeden önce bir süre havada asılı kaldı, bebek nefesi siyah saçlarına bir incelik kattı.

Kendisi de dahil olmak üzere ziyaretçi kabul edecek durumda değildi. "Neden buradasın baba?"

"Günlerdir yatak odandan çıkmıyorsun. Buranın da dışarısı kadar kasvetli görüldüğünü fark ettim."

Bileğini akıcı bir hareketle hareket ettirdiğinde büyüleyici bir görüntü ortaya çıktı ve odanın duvarlarını çiçek açan yıldız çiçeklerinden oluşan bir goblenle kapladı.

ilek kırmızısı ve limon sarısı. Zıt renkler kasvetli tonu hoş olmayan bir şekilde değiştirdi. Bunun neşesi Naia'yı iyice iğrendirdi.

Onun karşısına oturdu ve yakın zamanda gitmeye niyeti olmadığını belli etti. "Bana aklında ne olduğunu söyle, sevgilim."

Naia gözlerini yıldız çiçeklerinin üzerinde gezdirdi, zarif çiçekleri ve sarhoş edici kokuları onu anında babasının bir tanesini kulağının arkasına nazikçe yerleştirdiğı o değerli anlara götürdü.

Başını ona doğru eğdi ve ona bakarken sakallarının dağınıklığının altındaki çatık kaşları fark .

Bir kez olsun, çiçekleri ona zerre kadar neşe getiremedi.

"Hiçbir zaman bir telefon kadar uzağımda olmadınız," diye fısıldadı. "Yine de bilmediğimize mi inanmalıyım?"

Kaşları atıldı. "Naia, her şey yolunda mı?"

Göğsünde bir duygu patlaması meydana geldi. Güç, nefesinin altında .

"Raksa'nın Solaris'e yatak odama kadar eşlik ettiğı son dört geceden habersizmiş gibi mi davrandın? Ya da kütüphanedeki geceden?"

Hiçbir şey söylemedi.

Naia, Mira'dan, Marina'dan, Solaris'ten sessizliğin soğuk, sağır edici sesini bekliyordu ama babasından asla.

Boğazında bir yumru şişti ve gözyaşlarını dökmekle tehdit

etti. Bakışları masanın yüzeyine kaydđ.

"Seni burada, Kaimana'da bağlayan nedir? Bana gereğı söyle. Neden ona karşı gelmediğini söyle!" Naia talep etti. "Bana bir açıklama borçlusun. Senden bu kadarını hak ediyorum."

Derin bir nefes aldı ve sözlerini sakın ve yumuşak bir şekilde söylemeden önce uzun bir saniyenin geçmesine izin verdi. "Lord Cassian ve ben yakın arkadaşlık."

Naia ona göz kırptı.

Böyle bir şeyi hayal bile edemezdi.

"Hikaye oldukça sıradan. Bir ölümlüye aşık oldum. Evlendik ve o hamile kaldı."

Naia hafifçe soludu.

"Yine de ilk çocuğumla hiç tanışmadım çünkü o, annen ve Levina'nın Ölümlü Topraklar'ı kasıp kavuran savaşlarından birinin hedefinde . Sanırım buna Gelgit Savaşı diyorlar."

Gözleri titriyordu ve Naia onun geçmişte bir yerlerde olduğunu anlayabiliyordu. Kederin yükü gözlerinde yaşıyordu, özlem ve ıstırap doluydu. Daha önce hiç fark etmediğini fark edince utanç kapladı içini.

"Kaimana Denizi'nin ortasında oluşturduğum bir kara parçasında yaşıyorduk. Sonraki yıllarda gezginler adaya yerleşti ve biz de burayı bir köy haline getirdik. Nohealani Adası olarak bilinmeye başladı. Mira denizi kabarttı ve Levina yıldırımını düşürerek adayı savaş alanına çevirdi. Köylüler öldü. Onları kurtarmaya çalıştım ama hasar çok ağırdı. Sevgilimi enkazın arasında bulduğumda-" Keskin bir nefes aldı. "Öfkeyle, onu geri getirmek için Ölüler Diyarı'na gittim.

Cassian buna izin vermezdi. Düzeni korumak için uymamız gereken kurallar var, dedi bana. Konsey'in bir parçası olduğu için böyle saçma sapan şeyler söylemesini bekliyordum ve başka bir zihniyette olsaydım, ona katılırdım. Ancak, öfkeli çaresizliğim ve sonsuz bağlılığım beni karımı ve çocuğumu aramak için onun uğursuz kapılarından girmeye yöneltti."

Ona bakarken Naia'nın kalbi gözlerinin arkasında çarpıyordu. "Onları buldun mu?"

Hafifçe başını salladı ve kucağındaki ellerine baktı. "Ben yaptım. Cassian beni yakalayamadan onları Ölüler Diyarı'ndan aldım."

Yüce Kader Tanrıçası'nın onayı, Yüce Ölüm Tanrısı Cassian'dan bir ruh takası ve Yüce Yaşam ve Denge Tanrıçası ile bir anlaşma olmadan böyle bir şey yapmak yasaktı.

Çenesini kaldırıp ona baktı ve dudaklarını büktü. Bir sonra devam etti. "Cassian bizi çabucak buldu ve ona ve çocuğuma ülkesine kadar eşlik etti. Buna karşılık, kaderimin acımasız cilvesini annene yükledim, çünkü adamda yıkıma neden olan onun saldırısıydı ve bunu ödetmek için hemen onu aradım. Kederim ve nefretim beni kör etti ve adama döndüğümde Levina ve Mira'yı bir zamanlar evimin bulunduğu enkazın üzerinde, değer verdiklerimin cesetleri üzerinde hala savaşıırken bulduğumda yıkıldım."

Naia'nın eli, babasının çektiği onca eziyet ve acı için sızlayan kalbinin üzerine geldi.

Gözyaşlarını tutmaya çalışırken dudakları titriyor, onu kucaklamak ve acısını içine çekmek için can atıyordu.

"Cassian ortaya çıkıp hepimizi cezalandırdığında onları neredeyse yerin yüz metre altına gömüyordum. Mira'yı denizin altına, Levina'yı bir volkana lanetledi ve beni de hayatımın aşkını benden alan kişiye bağladı. Konsey, cezamın suçumu aştığı konusunda hemfikir değildi ama Cassian onları, çektiğim ıstırabın, hapisanesinde çekeceğim herhangi bir fiziksel acıdan çok daha büyük olacağına ikna etti."

Babasını incelerken derin bir düşmanlık duygusu kabardı ve düşüncelerini bulanıklaştırdı. Kaimana'ya körü körüne girmemişti. Mira'nın ne kadar korkunç biri olduğunu çok iyi biliyordu.

"O zaman neden ondan çocuk yapıyorsun?" Naia tersledi. "Mira bir canavar! Ne oldu? Yalnız mıydın? Yoksa ona gerçekten aşık mı oldun?"

Bir yanı, Mira'nın babasının sevgisini kazanmasını sağlayacak özel, kurtarılabılır bir özelliği olmasını umuyordu.

Kaşları çatıldı. "Ne ima ettiğinizi duyuyor musunuz?"

Gözlerinde yaşlar yandı. "Hiç var olmamak, onun gazabını bir daha asla yaşamamaya değerd! Onun barbar bir anne olacağını bilmen gerekirdi. Söyle bana, sana benden daha mı iyi davranıyor?"

"Bencildim," diye cevap verdi biraz düşünerek. "Çocuğumu kucağıma almanın, bir şeyi kendimden daha çok sevmenin bana ne getireceğini bilmek istedim. Mira'nın çocuk istemesinin tek nedeninin lanetini bozmak olduğunu ama umurumda değildi."

Naia suratını ekşiterek alay etti, sözlerinin kalbinde yarattığı şiddetli sevgi kırıntısını görmezden geldi. İçten içe biliyordu. Ama yine de sordu. "Peki, böyle bir şey aldın mı?"

Masanın üzerinden uzandı ve onun elini tuttu. Nazik dokunuşu Naia'nın ruhunun derinliklerine ulaşarak acısını dindirdi. "Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok, Naia. Aldığın ilk nefesten beri. Seni annenin eksikliğini telafi edecek kadar sevebileceğimi biliyordum."

Naia ona inanıyordu. Hayatındaki herkesten daha çok.

"Neden müdahale etmediğimi soruyorsunuz," dedi. "Çünkü Mira'ya saldırmama izin . Bunu yaparsam Cassian bana Ölüler Diyarı'na kadar eşlik eder ve orada süresiz olarak Moros'a hapsedilirim."

Konsey yüzyıllar boyunca pek çok tanrıyı çeşitli suçlardan dolayı Moros'a mahkûm etmişti.

Önceki bir Kış Tanrısı olan Ender, ölümlüleri hor gördü ve topraklarına ebedi bir kış getirdi. Ölüler Diyarı'nı ruhlarla kapladı. Küçümseme ve suçlama duaları Yüce Kader Tanrıçası'na yöneltildi. Ölümlüler onun adına tükürüyor ve yaşadıkları zorluklar -sevdiklerini, hayvanlarını, geçim kaynaklarını kaybetmek- için onu suçluyorlardı. Sonunda Konsey, Ender'i unvanından faydalandığı için Moros'a göndererek cezalandırdı. Burası Ölüler Diyarı'nın ateşli derinliklerinde, Cassian'ın bizzat yönettiği bir hapishaneydi. Hapsedilmek için ölüm bir ön koşul değildi.

Babamın başına böyle bir şey geleceğini düşünmek Naia'nın midesini bulandırdı.

Karşı konulmaz bir çaresizlik ve önemsizlik duygusu kapladı içini. Sözde cehennem hapsinin gerçekte nasıl bir cehennem yeri olduğuna bakılmaksızın, kuralı çiğnediği takdirde babasını sonsuza dek kaybedecekti.

Elini daha sıkı kavradı, bırakırsa tanrıların onu korkuyordu.

Damarlarında dolaşan korku, önüne çıkan her şeyi tüketen bir orman yangını gibiydi.

Onunla geçirdiği günler birdenbire sınırlı

gelmeye başladı. "Bundan hoşlanmıyorum

baba."

"Hiçbir şey olmadı, sevgilim." Kıkırdadı. "Ben burada senin yanıdayım. Merak etme."

Onu örten karanlığın içindeki ışık şeridiydi. Her yumuşak gülümseme ve açan çiçeği; kahkahasının alçak gürültüsü ve saç uçlarının nazikçe çekiştirilmesi; sert bir kışa karşı canlı güneş ışığı; umudu ve sürekli sevgisi için tutunabileceği bir fener.

yanında, etrafında, her zaman ulaşabileceği bir yerde olmasına ihtiyacı vardı.

KATLİAM

Şimdiki Zaman

Naia bileğindeki bileziği endişeli adımlarla çevirdi.

Yardım etkinliği şehrin büyülu tarafındaki bir metropol arenasında düzenlendi. Tempest'in bir sokak ötesinde. Ronin'in daha önce bahsettiği gibi şimdi Finnian'ın bölgesindeydiler.

Alke Salonu.

İki yüksek tepe devasa bir cam yapıyı kucaklıyordu. Mimari keskin ve gösterişliydi, Finnian'ın çocukluğundaki kuşun esintileri salonun soğukkanlı duruşuna sinmişti. İki şaftın sivri çatıları erimiş altına batırılmış gibi parlıyordu.

Girişe yaklaştıklarında, kaplama kapılar yumuşak, büyüleyici bir fısıltıyla açılarak konukları içeri çağırdı.

Naia topuklarının üzerinde sallanmamak için kolunu Ronin'in koluna doladı.

Girişin eşiğinden geçerek flüt sütunlar ve sarmaşıklarla süslü altın parmaklıklı balkonlarla bezenmiş görkemli lobiye girdiler. Kristal avizeler tonozlu tavandan parıldıyordu. Naia'nın odağı salonun zengin özelliklerinden etrafındakilerin abartılı elbiselerine ve şık takımlarına kaydı.

Kadife mavisi merdivenlerden yukarıya, içinde birkaç kişinin bulunduğu loş ışıklı bir arenaya çıkarıldıklarında, uğuldayan sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes aldı.

kadife minderli sandalyelerin ve gözlerden uzak kutuların hikayeleri.

Merdivenlerden bir sonraki kata çıktılar. Trafik azalmıştı. Naia üstlerine asılan tabelalardan altı kat olduğunu anladı. Daha yüksek katlar gözlerden uzak kutuların bulunduğu yerlerdi.

"Planın nedir?" diye sordu Ronin'e. Arenanın içinden derin bir ses yankılandı. Ses Naia'nın göğsünde çınladı. Yankı nedeniyle kelimeleri seçemiyordu ama seyircilerden alkış aldı.

Ronin ileriye bakmaya devam ederek, "Kimse onu görmüyor ama koridorun en yüksek noktasındaki locasından izlediğini söylüyorlar," dedi.

Bir kat daha çıktılar ve Naia sağında, göz ucuyla arenaya bakan bir balkon gördü. Kollarını çözdü ve bir göz atmak için parmaklıklara doğru ilerledi.

Salondaki her koltuk doluydu, hava keskin parfüm dalgalarıyla zehirlenmişti. Yüzlerce insan kadehlerindeki şarabı yavaşça yudumlarken, dikkatleri arenanın merkezinde, parlak bir spot ışığıyla aydınlatılmış iki kişinin karşı karşıya durduğu odak noktasındaydı.

Bordo pelerinleri vücutlarını örtüyor, yakaları çenelerine kadar geliyordu. İçlerinden biri genç bir kadındı, ölümcül derecede solgun bir teni vardı ve gözleri, skleradaki her kan damarı patlamış gibi, alışılmadık, ısıltılı bir kıızıl tonundaydı. Uzun sarı saçları incelmış ve kafa derisinde yer yer kelleşmişti. Yüzündeki damarlar solucan gibi kabarmıştı.

Çürüme görüntüsü.

Finnian'ın hortlaklarından biriydi.

Diğeri de öyleydi; aynı derecede rahatsız edici gözleri olan ve zayıf derisinin parçaları yanağından ufalanan kil gibi dökülen bir adam.

Naia başını, kollarını küpeşteye dayamış, korna sesinden etkilenmemiş gibi görünen Ronin'e doğru çevirdi.

Naia irkilerek arenaya bakmak için geri döndü. Erkeğe doğru hamle yapan dişi hortlaktan vahşi bir hırıltı geldi. Erkek eğildi ama kadının kararmış tırnakları bileğine dolandı. Kendini erkeğe doğru çekmek için kaldıraç gücünü kullandı ve diğer tırnaklarını erkeğin karnına sapladı. Etin kaygan yırtılma sesi arenanın dört bir yanından duyuldu.

Naia gözlerini . " oluyor?"

"Zengin insanlar buraya gelip Finnian'ın hortlaklarının birbirlerini parçalamasını izlemek için bir servet ödüyor," diye açıkladı Ronin, önlerinde yaşanan çılgınlığa kayıtsız bir ses tonuyla.

Naia dehşete düşmüş bir halde başını salladı. "Bu korkunç bir şey! Neden böyle bir şey yapsınlar ki?"

Ronin iğrenç bir omuz silkme hareketi yaptı. "Eğlenceli olduğu için sanırım?"

Topuğunu acımasızca erkeğin omurgasına saplarken Naia'nın gözleri dişi hortlağa sabitlendi ve sert bir çatırtı yankılayan bir açıyla kollarını kavradı.

Naia'nın midesi mermerin üzerinde biriken vişne kırmızısını görünce çalkalandı ve bunu etrafında dönmek için bir işaret olarak aldı.

Geldikleri yoldan geri dönmeye başladı. "Hadi

gidelim." Ronin onun yanında yürüdü.

Birlikte bir kat daha merdiven çıktılar.

Onlar yukarı çıktıkça, seyircilerin gürültüsü ve dövüşün kargaşası giderek boğuklaştı. Merdivenleri çıkarken çok az kişi geçti; biri tuvalete kaçtı ya da bir çift تنها bir köşede oynadı. Merdivenlerin son katına geldiklerinde ise hiç kimse yoktu.

Naia'nın içgüdüleri havadaki ince ama güçlü varlıktan etkilenmişti. İlahi bir güç.

Çok yakındılar.

Merdivenlerin son katının köşesini döndüklerinde Ronin kolunu Naia'nınkinden ayırdı ve onu aniden duvara yasladı. Bunun şiddeti Naia'da hoş olmayan bir kıpırtı yarattı.

Nefesini içine çekti, onu azarlamaya tamamen hazırды, ama sonra yüzündeki alarmı okuyunca durakladı.

Köşeden baktı. Kadın onun görüş alanını takip etmek için yaklaştı.

İki ceset bir kapının önünde nöbet tutuyordu. Onları veren her zaman tenlerinin kül rengi ve gözlerinin insana benzemeyen nitelikleriydi. Naia hayatı boyunca hortlakları gördüğüne hiç bu kadar sevinmemişti.

Finny, diye gülümsedi. Kapının diğer tarafındaydı. Öyle olmalıydı. Yoksa neden hortlakları kapının dışında nöbet tutsun ki?

Naia yumuşak bir sesle, " yok," dedi Ronin'e. "Bundan sonrasını ben halledebilirim."

Etrafında döndü ve bir yumruk göğüs kafesine çarptı.

Naia soluk soluğa kaldı. Göğüs kasları gerilerek ciğerlerini oksijenden mahrum bıraktı. Darbe o kadar güçlüydü ki geriye doğru tökezlemesine neden oldu. İnşini engellemek için topuklarını yere sürttü. Omurgası duvara çarptı. Acı kuyruk sokumundan aşağıya ve ayak bileklerine doğru yayıldı.

Dişlerini sıktı, ellerini yumruk yaptı.

Bir zamanlar sağlam yapılı bir adam olan bir gulyabani, saldırmak için kolunu savurdu

Ronin. Naia onu uyarmak için çığlık attı ama Ronin saldırıdan hızla kaçmaya başlamıştı bile.

Diğer gulyabani daha büyüktü, cüssesi iri bir balinayla kıyaslanabilirdi. Devasa yumruğu havada süzülerek bir kez daha Naia'ya doğru yöneldi. Gulyabaninin yumrukları burnunu birkaç santimle ıskalarken, Naia eğilerek rüzgârın hızını hissetti.

Zihni hızla Ronin'in güvenliğiyle meşgul olmaya başladı, bir ölümlü olarak kırılğanlığının farkındaydı. Tek bir darbe ciddi bir kanamaya ya da hayati bir organda hasara neden olabilir, hayatını riske atabilirdi.

Gulyabaninin bir sonraki hamlesinde Naia onun beyzbol topu büyüklüğündeki yumruğunu yakalayıp sıkı ve elindeki kemiklerin plastik oyuncaklar gibi paramparça olduğunu hissetti. Gulyabani acıyla haykırdı ve Naia ayağını kaldırarak yüksek topuğunun tabanını gulyabaninin karnına bastırdı. Gulyabaninin iri gövdesi yuvarlanarak koridorun karşı tarafına düştü.

Naia nefes nefese kaldı.

Finnian yüze geldikleri anda ondan bir azar işitmeyi bekleyebilirdi. Gulyabanileri ona saldırmaya nasıl cüret eder?

Ronin'e pusu kurmuş olan diğeriyle ilgilenmek için arkasını döndüğünde onu çoktan yerde, tamamen hareketsiz ve şaşkın bir halde buldu.

Ronin'in çizmesi göğsünün ortasına dayanmıştı. Dirseğini dizine dayamış, Naia'yı dikkatle izliyor, hayranlık ve kendini beğenmiş bir sorgulama karışımıyla dolup taşıyordu.

Söylemediği sözlerin zekâsını hissederek ona ters ters baktı ve böyle bir şeyi nasıl yaptığını sorması için cesaretlendirdi.

Başını hafifçe eğip kaşlarını kibirli bir şekilde kaldırarak, bakışları koridorun karşısındaki baygın hortlağa kaydı. O anda bunun düşündüğü gibi olmadığını fark etti. Hayır, kendisinden iki kat büyük bir adamı nasıl bu kadar kolay yere devirebildiğini açıklamasını bekledi.

Söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Bunun yerine, aynı ukala ifadeyi ona yansıttı ve gulyabaniyi ayaklarının dibinde nasıl tuttuğunu çok merak etti. Onu bir tür tılsımla mı bağlamıştı?

Ronin'in gözleri soğudu. Doğruldu ve çizmesini onun göğsünden çıkardı. Sessiz kalma konusundaki kararlılığı Naia'yı da aynısını yapmaya ikna etti.

Kim olduğu, ne olduğu önemli değildi. Birkaç dakika sonra Ronin hayatına devam etmek için onu geride bırakacaktı ve Naia yıllar sonra yaşlandığında sadece uzak bir anı olarak kalacaktı. Ölümlü bedeni toza dönüştüğünde ve ruhu Ölümler Diyarı'na girdiğinde, Naia onun rüzgârının kuyruğunda uçuşan bir yapraktan başka bir şey olmayacaktı.

Gulyabaninin yayılmış bacaklarının üzerinden kapıya doğru

yürüdü. Ronin sessizce onu takip etti.

Naia odanın girişinde durakladı. Ronin onun yanında duruyordu.

Aslında loca salonun en yüksek noktasındaydı. Naia odanın öbür ucunda, sahnede güreşen hortlakları görebiliyordu. Karınca büyüklüğündeydiler, birbirlerinin gözlerini oymak için kan birikintilerinin içinde kayıyorlardı.

Görkemli bir berjer koltuk locanın balkonuna bakıyordu. Koltuğa dayanmış bir dirseği, şampanya kadehini tutan bir eli ve odanın gölgeleri boyunca konuşlanmış birkaç figürü seçebiliyordu. Karanlıkta pusuya yatmış yırtıcı hayvanlar gibi, gözleri arenadan süzülen ışıktayansıyor. Daha fazla hortlak.

"Finny?" Naia seslendi, içinde umut yeşeriyordu. Ronin'in

kolu onunkine karşı gerildi.

Ona şöyle bir baktı, kendisini bu kadar takip etmesine şaşırmişti.

Naia bakışlarını ondan ayırıp kolun silüetine çevirdi ve bardağı yakındaki bir masanın üzerine koydu.

Figür sandalyeden kalktı ve kutunun açıklığını çerçeveleyen kadife perdenin yanından gizlice geçerek ışığa doğru yürüdü.

Naia'nın gözleri yaşlarla

doldu. Onu buldum.

Öne fırladı. "Finny!"

En son bir asır önce gördüğü ağabeyinden çok uzaktı. Yıllar yüzündeki çocuksuluğun yerini sertliğe bırakmıştı. Bir zamanlar merakla açılmış olan gözleri, yaşadığı yüzyılların derinliğini ortaya çıkaran ince, keskin yarıklara dönüşmüştü. Onu terk ettiğinde bir tanrıydı, tamamen büyümüştü ama şimdi daha tecrübeliydi. Onunla aynı boydaydı ama nedense ondan daha uzunmuş gibi geliyordu.

Siyah saçları omuzlarının üzerinden sarkıyordu. Daha kısa olanları simetrik yüzünü ve Naia'nın yeniden bir araya geldiklerinde ortaya çıkmasını beklediği sevinçli tepkiden yoksundu.

Göğsünün ortasını rahatsız edici bir his kemiriyordu.

Odanın her köşesinden yayılan güç, Finnian'ın varlığına dokunmuş iplikler gibi uzanıyordu.

Ona değil, Ronin'e bakıyordu. "Finn-"

Arenada bir çığlık yükseldi.

Kaosun sarsıcı sesi Naia'nın kulaklarına hücum ederek irkilmesine neden oldu.

Balkonun üstünü görmek için adım attı. Ten rengi ışığın altında, tribünlerdeki ceset yığınları, her yöne doğru fırlayan çılgınca bağırışlar ve ağlamalardan oluşan düzensiz, çalkantılı bir karmaşaya dönüşmüştü. Sanki gitmeye çalışıyorlardı.

Naia'nın nabızı yükseldi, nefesi hızlandı ve onları tehdit eden tehlikeyi fark etmek için acele etti.

Daha önce dövüşen iki artık arenanın ortasında değildi. Dağınıklık içinde aynı bordo pelerinleri giymiş figürler salona giriş ve çıkışları kapatıyordu.

Misafirleri tuzağa düşürüyorlardı.

Neden?

Kan donduran bir çığlık aşağıda bir yerlerde atmosferi delip geçti. Sonra başka bir ses koroya katıldı ve bir başkası, metalik bir koku havayı istila edene kadar.

Naia ağzındaki tıkala mücadele ederken, ağabeyiyle yüzleşmek için döndüğünde başı dönüyordu. "Finny, neler oluyor?"

Onu onaylamak için çenesini hafifçe eğdi, bakışları bir kış ayazı kadar soğuktu. "Onlar benim kurbanlarım. Gulyabanilerim için yıllık bir ziyafet diyelim. Öyle değil mi Bay Kahale?"

Gözleri tekrar Ronin'e kaydı.

Ronin, Finnian'ın kendisine yönelttiği aynı küçümsemeyle, "Ona senin küçük, hasta katliamına dahil olduğum izlenimini verme," diye karşılık verdi.

Naia şaşkınlıkla ikisinin arasına baktı. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

Finnian, Naia'nın midesini bulandıracak kadar metodik bir sesle, "Akıllıca bir hareket, hakkını vereyim," dedi.

Ölümlülerin dehşet verici çığlıkları ve korkunç et yırtılmaları koridorda yankılandı. Naia elinin tersini dudaklarına bastırarak boğazına tırmanan safrayı yuttu.

"Bana ulaşmak için kız kardeşimi kullanıyorsun. Cesaretin beni hayrete düşürüyor." Finnian başını eğdi. "Tempest'ı geçip benim alanıma girmek sana göre değil."

Ronin gözlerini kıstı. "Bir sonraki hamleni akıllıca yap Finnian." Bu bir tehdit değil, imalı bir tavsiyeydi.

Ronin aptal mıydı? Yüce bir Tanrı ile bu şekilde konuşmak. Kendi hayatına değer vermiyor muydu?

Naia geri çekildi ve girdi. "Sana giden yolu yardım etti."

Küçük kardeşinin eline uzandı. Kardeşi elini tutarken karşı koymadı. "Başardım, Finny." Gözyaşları yanaklarını ıslattı. "Senin gibi

dedi. Şimdi, yardıma ihtiyacım var..."

Finnian'ın gözleri onun üzerine düştü.

tanıdıkları onca yüzyıl boyunca Naia bir kez bile böyle bir talepte .

Çok sevdiği ağabeyinin parçalarını görebiliyordu. Elbise yeleğinin altındaki eğri kravatında ve kolonyasının baharatlarının altındaki hafif meyan kökü kokusunda.

Elini hafifçe sıktı, hayatında hiç bu kadar çaresizce onun konuştuğunu duymak istememişti. "Finny?"

Gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Adamın soğuk tavrı, kadının onun düşüncelerini okumasını imkânsız kılıyordu

"Çok acınacak haldesin, sevgili kardeşim."

Sözcükleri, dokundukları her yeri yakarak, yüzen korlar gibi içinden geçip gitti. Ağzı kurudu ve adamın sesindeki küçümseme uzuvlarını uyuşturdu.

Finnian onun yanağını okşamak için elini kaldırdı. İçindeki her şey onun avucunda rahatlamak için yalvarıyordu. Onun gülümseyip gözlerini devireceğine, onu kucaklayacağına ve ona, elbette, ne kadar zavallı olursan ol, ben her zaman senin yanında olacağım, diyeceğine dair umudunun son çabasına inanmak için.

"Malik, Katliamın Yüce Tanrısı," kardeşlerinin unvanını yavaşça söyledi, bir sonrakine geçmeden önce her hecenin dilinden çıkmasına izin verdi.

"Bana gel."

TKE K) MURA CL AN

P *Belki de bu benim lanetimdir.*

Bu onun ilk ve tek düşüncesi idi. Sonrasında her şey kapandı.

Finnian'ın katı formunun dumanlı bir sisin içinde eridiğini ya da ışıkların sıcak parıltısının binanın her yerinde yanıp sönmeye başladığını zar zor fark etti.

Naia, düştüğünü hatırlamasa da dizlerinin üzerine çökmüş, ayakkabısının sivri topuğu kalçasının arkasına batıyordu. Kulaklarında ölümlülerin kan donduran feryatlarının yerini tiz bir çınlama almıştı.

"Orospu çocuğu."

Kollarına bir soğukluk yayıldı.

"Naia. Bana bak."

Gözlerini kırıştırarak görüşünün kenarlarını kemiren lekeleri süzmeye çalıştı. "Naia! Bana bakmanı istiyorum."

Koridordan gelen bir ışık kutuyu yarıp geçti ve işte zaman onu gördü. Bir gulyabani, yüzü buruşmuş, dişlerini göstermiş, ona doğru hamle yapıyordu.

Hayır, o değil.

Ronin.

Bu Naia'nın duyularını yeniden canlandırmaya yetti. İçgüdüler devreye girdi. Bir kolunu yukarı kaldırdı ve parmak eklemlerini gulyabaninin solar pleksusuna sapladı. Gulyabani geriye doğru savruldu ve balkonun kenarından aşağı uçtu.

Ronin'in tutuşu demir gibiydi, kolunu morartıyordu ve onu ayağa kaldırdı.

"Ben burada, senin yanıdayım." Onu tutarken, konuştuğu yumuşak tonun tam tersi olan aciliyetini hissedebiliyordu.

Burnunun ucu sıyırdı ve nefesinin sıcaklığı dudaklarını eritti. Kendisine neyin tehlikede olduğunu hatırlatmak için tam da ihtiyacı olan şeydi bu.

Onun hayatı.

"Burada benimle olmana ihtiyacım var," dedi. "Bunu yapabilir misin?" Başını salladığında kan akışı yavaş yavaş uzuvlarına geri döndü.

Algısı keskinleşti. Beş ya da daha fazla Ghoul yerde yatıyordu. Ölü ya da bilinçsiz, emin değildi. Ronin'in onlara her ne olduysa bununla bir ilgisi olduğu açıktı.

"Gitmemiz gerek." arkasına çekti. "Şimdi."

Katlîam Tanrısı-

Naia'nın nabzı canlandı.

Üçüzler birbirleri olmadan hiçbir yere gidemezler.

Kapıdan geçip koridordan aşağıya doğru kaçarlarken bacakları onu devraldı ve daha hızlı taşıdı.

Ronin'in hızına ayak uydurmaya çalışarak topuklu ayakkabılarıyla yalpaladı ve sonunda onları tekmeleyerek çıkardı.

Savunmasının alevlenmesine neden olan, hoş karşılanmayan bir varlık hissetti. Ahududu kokusunun varlığı ve bir engerek yılanının sokması.

Astrid.

Naia bir kolunu kaldırarak Wren'i topuzundan kurtardı. "Hadi!" Wren havada süzülürken saçları dalga dalga omuzlarından aşağı döküldü.

İçgüdüğü bir ön uyarıyla burkuldu.

Göz ucuyla bir gölgenin kısa süreli parıltısını fark etti ve Ronin'in bileğinden tutarak onu geri çekti. Astrid'in gümüş saçları tepedeki ışıkların altında gümüş bir eşya gibi parlıyordu.

Bir anda Naia'nın solunda belirdi.

Bir an sonra Ronin'in omzundaydı.

Naia'nın agresif itiş Ronin'i koridorun karşısına iterken Vex'in sert figürü sağında şekillendi. Kolunu uzattı ve parmaklarını kardeşinin ensesine kilitledi, onu nehirde sektirdiği taşlar gibi fırlatırken bunu yapmanın ona verdiği zevki inkâr etmedi.

Büyük bir gürültüyle alçıpanı parçaladı ve koridoru anında bir toz bulutuyla doldurdu.

Naia titreyen ışıkların ritmiyle Astrid'in kısacık formuna ayak uydurdu. Astrid'i saçlarından yakalamak için vücudunu büktü.

Ronin'e ulaşabilir.

Naia'nın zayıf ve hayati bir noktasını bulup ona uygun şekilde saldırmak kız kardeşinin yeteneklerinden biriydi. Ve Naia ölümlüyü korurken, onun için önemli olduğu açıktı.

Naia Astrid'in boğazına sarılamadan kız kardeşi parıldayan çiçek yapraklarına dönüştü ve hızla Naia'nın diğer tarafında yeniden belirdi.

Naia yere düşmeden önce kafa derisine batan tırnakların keskin acısını hissetti. Yanağının sert yüzeye çarpması kafatasında yankılandı ve keskin, yakıcı bir acıya neden oldu. Avuçlarını yere koydu ve kendini yukarı iterek elbisesinin yırtmacını kalçasına kadar yırttı.

Astrid, Ronin'i duvara karşı kafesledi. Avucuyla ağzını kapattı.

"Ne kadar akıllı bir ," diye mırıldandı Astrid, bacağını kaldırdı, dantel elbisesinin eteği kalçasını ortaya çıkaracak şekilde geriye kayd. Kalçalarını onunkilerle birleştirdi.

Ronin'in vücudu gözle görülür bir şekilde gerildi ve doğrudan ona bakarak başının üzerinden atladı.

Yüzünü Naia'nın boynuna dayamadan önce şeytani bir sırıtışla gözlerini Naia'ya dikti. Bir dişi aslanın vahşiliğiyle dilini çıkardı ve boğazının uzunluğu boyunca gezdirdi.

Wren havalanarak görüş alanına girdi ve saç parçasının iğne uçlu ucu Astrid'in boynunun yan tarafına saplandı. Astrid boğulma ve öksürük arası bir ses çıkardı. Sersemlemiş bir halde geriye doğru tökezledi ve Wren'i bulmak için çılgınca vurmaya başladı.

Bu Naia'ya Ronin'in elini tutup onu arkasından sürüklemek için yeterli zamanı verdi.

"Onlar güzelliğin ve baştan çıkarmanın orta tanrıları," dedi ona koşarlarken. "Ne yaparsan yap, gözlerine bakma ya da ikisinin de seni öpmesine izin verme-"

Vex cisimlendi ve Ronin'in elini zorla tuttuğu yerden çekti.

Vex'in botunun tabanı Naia'nın göğüs kafesine saplandı. Sırt üstü yere düştü, şiddetli bir acı göğsünden sekerek karnına indi ve patladı.

Vex onun üzerinde belirdi ve dizlerini kollarına kilitledi.

Yanıp sönen ışıkların arasından şeytanca sırıttı, gümüş rengi saçları yüzüne . "Merhaba, Rahibe."

Elini Naia'nın boğazına doladı ve sıktı.

Kolunu kıvrırarak kurtardı ve piçi üzerinden itmeye çalıştı. Adam gülerek işaret parmaklarını boynunun yan tarafına batırdı. Kafatasındaki kan akışı eksikliği gözlerinin arkasında titreşti.

Naia'yı şaşırtacak şekilde, Vex'in küçümseyen ifadesi buruştu ve haykırdı. Her iki eli de başının yanlarına çarptı. Naia dizini adamın kasıklarına geçirdi. Adam onun üzerinden düştü ve Naia sürünerek ayağa kalktı.

Ronin onu kolundan yakaladı ve koşması için çekti. Vex'in acı çekmesine neyin sebep olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama Ronin'in bununla bir ilgisi olduğundan emindi.

Vex çabucak toparlandı ve Astrid'le birlikte saldırıya geçti. Birbiri ardına, karşı taraflardan güçlü vuruşlar yaptılar. İçeri ve dışarı taşıyorlardı. Onlarla savaşmak bir dansa dönüştü. Astrid'in göğüs kafesine bir yumruk indir, onu paramparça et, Vex'in menzilinden çık ve koşmaya devam et.

Merdivenlere ulaşmayı başardılar.

Naia unutmuştu. Etrafında olup bitenleri hatırlayamayacak kadar meşguldü.

Hatırlaması gerekirdi. Karşılarında sadece Vex ve Astrid yoktu.

Naia son merdiveni inerken, ayağı keskin bir tokatla yere değdi ve derin bir endişe duygusu içini katran gibi doldurdu.

Tepki veremeyeceği kadar ani oldu.

Karnının yarısına kadar gömülmüş bir satır.

Ciğerlerine dolan sıvı, nefesini hırıltılar halinde dışarı itiyordu.

Sendeledi. Çıplak ayaklarının topukları Ronin'in ayakkabılarının burunlarına çarptı. Ronin onu dik tutmak için kollarının arkasından yakaladı ve göğsüne yaslayarak destekledi. Onun nefesinin altından küfrettiğini duydu. Parmakları kadının dirseklerinde titriyordu.

Bağırsaklarında kaynayan ve vücuduna yayılan içgüdüsel acıyı görmezden gelerek, pelvisini ve kalçalarını ıslatan ılık sıvıyı görmezden gelmek için zihinsel gücünü topladı. Baş dönmesiyle savaşmak için omuzlarındaki kasları sıktı ve vücudunun dik durmasını sağlamak için bacak kaslarını germeye zorladı.

Satır bağırsaklarına saplı kaldı. El yordamıyla sapını buldu. Yavaşça kavradı.

Ölemezsin. İyileşecek. Bayılmayın.

Tek bir hareketle bıçağı karnından söküp çıkardı. Bıçağın kaygan, ezici sesi ve ayaklarının üstüne sıçrayan kan damlaları neredeyse sonunu getiriyordu. Boğazından bir çığlık yükseldi ve öne doğru yığıldı. Kemiklerine işleyen acı, uzuvlarının titremesine neden oldu. Sallanmaya başladı.

Ronin'in parmakları onun kollarını sıkıca kavradı.

"Naia-" Onu susturmak için başını salladı.

"Kımıldama..." diye mırıldandı, "kımıldama."

Malik adımlarında bir canlanmayla koridorda ilerliyordu. Çok iyi bildiği bir heves. Yemek masasında gözlerinin nasıl parladığını, balığının derisini yüzmek için kullanmadan önce gümüş takımları rahatsız edici bir huşu içinde dikkatle incelemesini hatırlayabiliyordu.

Elinde başka bir kasap bıçağı vardı. Sapını, parmaklarının arasında sopa çeviren bir çocuğu andırırcasına döndürüyordu. Gümüş rengi saçları geriye doğru taranmış, Vex ve Astrid'le paylaştığı yüzüne tam erişim sağlıyordu; annelerinkine fazlasıyla benzeyen kedi gözleri, ağzında bir gülümseme belirirken hınzırca parlıyordu.

Asırlık, dipsiz bir korku Naia'nın boğazında fokurdayan bir kazan gibi yükseldi. Tırnaklarıyla hayvan leşlerini titizlikle parçalara ayıran küçük kardeşinin akıldan çıkmayan görüntülerinden kaçamıyordu. Kayıp hizmetkârı Gianna'ya dair herhangi bir ipucu aramak için onun yatak odasına gizlice girdiği tek seferde, duvarlarını mide bulandırıcı sanat eserleriyle dolu bulmuştu - beyaz tuvallere yapıştırılmış vücut parçaları, deri katmanları ve saç telleri.

Kahvaltısını fırlattı ve ondan sonra mümkün olduğunca ondan uzak durdu.

Malik yaklaşırken Astrid de Naia'nın görüş alanına girdi. Bir an sonra Vex de elinde Wren'i tutuyordu, kanatları bükülmüştü ve bir püskülü eksikti.

Naia bakışlarını saç tokasından Vex'e çevirdi. Kaşı seğirdi ve ona cüretkâr bir gülümseme gönderdi.

Dişlerini o kadar sert gıcırdattı ki azı dişlerinden bazıları çatladı. Taze acı hoşuna gitmişti. Karnında yavaşça kaynaşan delikten bir mola.

Dili ağzında pamuk gibi ağırlaştı ve vücudundaki aşırı yorgunluğun kan kaybından kaynaklandığını kendine hatırlatmak zorunda kaldı.

Arkasındaki ölümlünün son derece farkında olan Naia, en yakın çıkışı tespit etmeye çalıştı.

Bir pencere.

Camı kırıp içeri girebilir ve onların düşüşünü manevra yaparak en ağır darbeyi kendisinin almasını sağlayabilirdi. Diğer tek seçenekleri merdivenlerdi ama üçüzleri atlatabileceğine dair pek inancı yoktu.

Kaçmak Naia'nın Ronin'in hayatını riske mantıklı bir bahis değildi. Malik durdu ve başını Naia'ya doğru eğdi. "Seni buldum."

Sonra gözleri Ronin'e kaydı ve ağzının o rahatsız edici kıvrımı genişledi. Naia'nın kalbi gümür gümür atıyordu, bir senfoni gibiydi.

O da Kaleo gibi ölecek. Hayır.

"Şuna dikkat et," dedi Vex Malik'e, çenesini Ronin'e doğru çevirerek. "O bir büyücü."

"O zaman bu eğlenceli olacak." Malik dönen bir duman bulutu içinde ileri fırladı.

Naia satırı onun bulanık formuna doğru fırlattı ve aynı anda Ronin'i takım elbisesinin ceketinin kolundan tutup çekti. Onu duvara yasladı ve avuçlarını yüzünün her iki yanına yerleştirerek kardeşiyle arasında bir bariyer oluşturdu.

Malik'e karşı, onun dengi değildi. Özellikle de Astrid ve Vex de işin içine girince. Naia, Ronin'in hayatta kalması bir yana, tek parça halinde kaçtığı için bile şanslıydı. Suçluluk. Yükümlülük. Onu her ne pahasına olursa olsun koruma kararını bu iki şeye bağlıyordu. Eylemlerinin gerçek kökeninin nereden kaynaklandığını bilmesine rağmen.

Bir hayat için özgürlüğünü feda etmek doğru geliyordu. Ronin onun gibi değildi. Bir büyücünün güçlerine sahip olduğu açık olsa da, ölümlülüğü zamanının hala sınırlı olduğu anlamına geliyordu.

Malik'in bıçağı sırtına saplandı. Kör kenarı etini oyarak boynuna acı dalgaları gönderdi ve kulaklarında yankılandı. Yanlışlıkla dişlerini diline batırdı. Metalin tadı ağzını doldurdu. Kemiğe ulaşana kadar kasları kesip geçti. Omurgasındaki sinirler bacaklarının arkasına kadar çığlık attı ve kadın inledi.

Malik bıçağı yukarı kaldırdı ve omurga çizgisini takip ederek kürek kemiğine sapladı. "Benim için ağlamalarını sevdiğimi biliyorsun."

Omurgasından aşığı fıskıran kan akımını ya da sırtından sarkan gevşek deri hissini çok fazla düşünmemeye çalıştı.

"Naia, kollarıma ihtiyacım var," diye fısıldadı Ronin, ses tonundaki normal soğukkanlılık sarsılmıştı.

Aklını başından alan acı gözlerini kapatmasına neden oldu ama vücudunun kollarının yanında ezildiğini hissedebiliyordu.

"Ne kadar değerli, değil mi? Bir ölümlüyü koruyor," diye kıkırdadı Astrid. "Marina son oyuncağını öldürdü, o da gidip başka bir tane buldu."

"Acıması," diye alay etti Vex.

"Söyle sevgili kardeşim, sonra eve gidebiliriz." Malik'in diğer satırının soğuk çeliği bir tehdit olarak ensesini sıyırdı.

Sinaplarına saldıran ıstırap duyularını bastırdı ve ona neredeyse hiç his bırakmadı. Başını eğerek çenesinin köprücük kemiklerine gömülmesine neden oldu.

Titreyen kollarıyla duvardan kalkarak Ronin'i serbest bıraktı.

Siyah lekeler görüşünü kirletiyordu. İşkenceye rağmen, Malik'e çılgınlıklarını duyma zevkini tattırmayı reddetti.

Ronin'in kolları zar zor fark edilebilecek şekilde dolaştı.

Nefesi sığlaştı ve göğsündeki kaslar . Yanaklarının derisi karıncalandı-
Hayır.

Eğer bayılırsa, Ronin üçüzlere karşı çaresiz kalacaktı.

Sümük ve gözyaşları yüzünden aşığı aktı. Malik'in bıçağı omurgasının dibine saplandı ve metale çarpan bir çivi gibi kemiklerini gıcırdattı. Tüm vücudu sarsıldı ve alını Ronin'in omzuna düştü. Parmakları duvara karşı yumruk şeklinde kıvrıldı.

"Naia," diye fısıldadı Ronin. Sesinin barındırdığı şefkat karşısında parçalanmak istedi. "Bana güveniyor musun?"

Zayıf bir baş sallama hareketi yaptı.

"Ne diyorsun Naia?" Malik'in sesi kulağının dibindeydi.

Ronin elini kemerinin ön tarafında gezdirdi. Kemer halkasının etrafına gizlenmiş çıkıntılı bir kanca avucunu kesti.

"Görünüşe göre büyücü oynamak istiyor," diye alay etti Vex.

Yarık derindi ve kan Ronin'in bileğinden aşığı döküldü. "O bir deli!" Astrid melodik kahkahasının arasından konuştu.

Ronin kolunu Naia'nın omzunun üzerinden kaldırdı.

Bakmak için başını çevirdi.

Astrid'in kahkahası kesildi.

Ronin'in kanı bir nehir şeklinde havalanıp küçük kiraz boncuklarına ayrılırken Naia'nın gözleri büyüdü. Ateş etmek için nişan alan kurşunlar gibi asılı duruyorlardı.

Malik kılıcını Naia'nın sırtından çıkardı. Naia acı içinde bağırdı.

Kılıcını Ronin'e fırlatmak için tekrar kavradı. Naia müdahale etmek için sıçradı ama Ronin'in gözleri omzunun üzerinden Malik'e kaydı ve bıçak yüzüyle buluşmasına birkaç santim kala dondu.

Malik kükredi. Satır yere çarptı ve kardeşi geriye doğru savruldu, avuç içleri büyük bir acıyla başının iki yanını tutuyordu.

"Yoldan çekilin!" Vex bağırdı, her yöne fırlayan kan topaklarına odaklanmıştı.

Naia başını tekrar çevirdi, gözleri havada uçuşan her kan tanesinden çılgınca sığıyordu. Vex ve Astrid bir görünüp bir kayboldular, alacakaranlık girdaplardan oluşan hayaletlere dönüştüler.

Malik'in yanında yeniden ortaya çıktılar.

"Ne oluyor be?" Vex, yanaklarındaki kanı silerken sorusunu Ronin'e yöneltti.

"İğrenç!" Astridin gümüş rengi saçları kirlenmişti.

Malik doğruldu, yüzünü kırmızı lekeler kaplamıştı ve Ronin'e ölümcül bir şekilde odaklanmıştı.

Naia'nın adrenalini kan dolaşımına karıştı. "Mal-"

Kan, yağmurun asfaltı ıslatması gibi derilerine işlemişti. Naia dikkatle izledi.

Bekle.

Nefesi kesildi.

Malik de onunla aynı sonuca varmış olmalıydı çünkü gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Önce Vex yere düştü. Astrid onu takip etti. Sonra Malik, bıçaklarının geri kalanının şingirtisi merdivenlerde yankılandı.

Himura klanı.

Naia'nın uzuvları felçle karıncalandı. Dizleri çözülürken farkındalığı elinin arkasından aşağı yuvarlanan ılık damlacıklara kaydı ve bir şeylere tutunmak için kollarını yukarı kaldırmaya çalıştı ama kolları gevşek eriştelere gibi yanlarına düştü.

Ronin, kız yere düşmeden önce onu kollarının arasına aldı.

Karıncalanma hissi bacaklarında aşığı yukarı gezinirken, tanıştıkları geceyi ve Wren'le birlikte Ronin'in boynunu yanlışlıkla nasıl ısırdığını düşündü. O zaman Ronin'in kanı ona dokunmuştu. Bayılmasının sebebinin bu kanı görmek olduğunu düşündü. Hayatı boyunca bilincini kaybetmeden savaşabildiğı düşünöldüğünde bu bir sürprizdi.

Hemofobi değildi.

"Bu da ne böyle?" Vex hırladı. "Yapamam-"

Ronin'in kanıydı.

Naia, Vex'in ani sessizliğinin dudaklarının felce uğramasından kaynaklandığını tahmin edebiliyordu.

"Seni kaltak!" Astrid çığlık attı, ipeksi ve mağrur ses tonunun altında korku çınılıyordu.

"Naia!" Malik böğürdü. Sesinin böylesine gök güröltüsünü andıran bir öfkeyle titrediğini hiç duymamıştı.

Ronin merdivenlerden koşarak inerken vahşi bağırışları kesildi. Naia'nın sırtındaki yırtık deri ve çiğ et, giysisinin malzemesine sürtünüyordu ama kanının etkisi sayesinde acı yoktu.

Naia dikkatini dağıtmak için Ronin'e odaklandı. Ağzı hareket ediyordu ama kulaklarındaki çınlamadan tek bir kelime bile çıkaramıyordu.

Artık onun gerçeklerini biliyordu. O bir büyücüydü ve damarlarında kan tanrılar için zehirdi.

Naia paniğe kapıldı. Göğsünde nükleer bir savaş alanı gibi yanmasını bekliyordu ama adam önceden ona güvenip güvenmediğini sormuştu. Naia bunu tartışmamıştı. Kendini bir başkasının ellerine teslim etme kararı onun için kolay olmuştu.

Dudaklarında zayıf bir gülümseme

kıvrıldı. Ve sonra her şey karardı.

TRUTKG

Naia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı; derisinin altında titreyen acıdan eser kalmamıştı. Mobilyanın soğuk derisi yavaşça kollarına yapışırken oturdu, başının dönüp dönmeyeceğinden emin değildi.

"Uyanma vaktin gelmişti." Avi onun karşısındaki aynı deri kanepeye oturdu.

Malik'in satırının elbisesinin karnında açtığı deliği gördüğü anda içinden bir inilti geldi.

"Theon, bana şu su şişesini uzatır mısın?" Avi odanın öbür ucundaki, yüzeyinde teknolojik bir cihaz bulunan, nispeten düzenli, birkaç kalemi etrafa saçılmış, bazı yapışkan notları rastgele yerlere yapıştırılmış büyük bir yönetici masasını işaret etti.

Naia'nın gözleri su şişesinin yanındaki *nitro soğuk demleme* kutusuna takılmıştı ki, bir adam duvara yaslandığı yerden kalkıp kutuyu almak için ilerledi.

Nabızı sekti.

"Ronin," diye ağzından kaçırıldı. "O iyi mi?"

"O iyi," diye güvence verdi Avi ona. "Sen nasılsın? Geldiğinde her yerin kan içindeydi."

Ronin'in iyi olduğunu duyunca kaslarının katılığı kayboldu.

Sert bir nefes verdi ve Avi'yi değerlendirdi. Bakır rengi saçları geriye doğru taranmıştı ve siyah bir takım elbise giymiş, beyaz düğmelerini iliklemiş ve kravatını takmıştı.

Naia'nın daha önce hiç görmediği adam su şişesini Avi'ye uzattı.

Avi su şişesini Naia ile arasındaki masaya koydu. "Al, iç."

"Suya ihtiyacım yok," diye reddetti, gözleri yabancıya takıldı. "Sen de kimsin?"

Avi çenesini yabancıya doğru salladı. "Bu Theon."

Naia adamı dikkatle inceledi. Diğerlerinden farklı olarak yüzünün alt kısmını kapatan bir maske, uzun kollu bir balıkçı yaka ve bol bir pantolon giymişti. Saçları beyazın kış tonlarındaydı.

Yaban mersini rengindeki boyalı tırnaklarının, onun varlığıyla ilgilenmeksizin telefon ekranında gezinişini izledi.

Kaba.

"Neredeyiz?" diye sordu Avi.

Avi'nin eli küpelerini karıştırmak için yukarı kalktı ve utangaç bir şekilde gülümsedi. "Patronun ofisi."

Ronin odaya girdiğinde Naia cevap vermek için ağzını açtı. Sadece onun varlığı bile dudaklarının aralanmasına ve nefesinin rahatlayarak ağzından çıkmasına neden oldu, ardından kalbinden midesine doğru bir sıcaklık sızdı. Sanki onu görmek bile ona içsel bir mutluluk getirmişti.

Theon telefonunu cebine koydu ve Naia'ya ince bir bakış attı.

Ronin kanepenin kolunda Avi'nin yanına oturdu, duruşu sertti ve uzun bir saniye boyunca onu inceledi. Gözlerinin onun üzerinde gezinmesinin kan dolaşımında bir tepki uyandırması onu çileden çıkarmıştı.

Takım elbise ceketini atmış ve siyah düğmeli ceketinin kollarını sıvamıştı. Kan lekeleri bir zamanlar tertemiz olan kumaşı bozmuştu. Kaşlarını çatı. Malik'le karşılaşmasından sonra kolları kanla kaplanmış olmalıydı.

Onu ve kardeşlerini kendi kanıyla zehirledikten sonra.

Naia onun delici bakışlarını çenesine yerleşmiş bir sertlikle karşıladı. "Kimin ofisindeyiz?"

Biliyordu ama bunu ondan duymaya ihtiyacı vardı. "Benim." Sesi de omuzları kadar gergindi.

Alay etti, bir ihanet ve ihlal daha sızlattı. "Kan Kafirleri. Sen onların liderisin."

Ronin'i salonda duyduklarına ya da yabancının korkunç suçlamasına bağlamak istemiyordu. Korkunç, işkence edilmiş çığlıklar. Parçalanmış kurbanlar. Öldürüldü. Cadıların örgütü.

tüm bunların sorumlusuydu. Dahası, kanlarının tanrıları öldürme yeteneğiyle bilinen eski bir cadı klanının üyesiydi.

"Ve sen de Finnian'ın kız kardeşisin," diye karşılık verdi, soğukkanlı tavrından bir parça sıyrılmıştı. "Bir *tanrıça*."

Bunca zamandır senin hayatını sona erdirmeye gücüne sahipken onun hayatı için endişelendiğin için çok aptalsın. Onun elinde bir yuva kurmuş, bir böcek gibi ezilmeyi bekliyordu.

Tanrıları küçümsüyoruz, demişti bir keresinde ona.

"Neden beni öldürmedin? Birçok kez şansın vardı," diye öfkeleni, kendi kötü şansına ve Yüce Kader Tanrıçası'nın ona getirdiği kötü kadere öfkeliydi.

Ronin uzun bir süre Naia'ya baktı.

"Theon," dedi gözlerini ayırmadan. "Avi. Çık dışarı."

İkisi de endişeli bakışlar fırlattı ama adamın talebine itiraz etmediler.

İlk çıkan Theon oldu. Naia'nın gözleri onun kendini taşıma biçimine takıldı. Her adımda zahmetsizce süzülüyor, ayakları neredeyse hiç ses çıkarmıyordu.

Avi, Theon'u takip etmeden önce Naia'ya özür dileyen bir bakış attı.

Ronin'in yoğun bakışları derisinin karıncalanmasına ve kanının öfkeyle kaynamasına neden oldu.

Yalnız kaldıkları anda ellerini iki yana açarak koltuktan fırladı. "Cömertliğiniz hayatınızı umursamadan mı devam ediyor? Ne yaptığının farkında mısınız? Neden beni o sahilde bırakmadın? Bunun için öleceksin!"

Sözleri beklediği gibi değildi ve onu şaşkınlık ve utanç içinde bıraktı. Onun hakkındaki tüm bilgisine rağmen, neden hala onun hayatını derinden önemsiyordu?

Belki de onu savunmak için nasıl iki kere düşünmeden atladığı fikriydi.

Ronin dizinin üzerinde öne doğru eğildi, bunu yaparken saçlarının bir kısmı yüzüne döküldü.

"Hayır, değilim," sesi rahatsız edici derecede sakindi.

"Klanınız yüzyıllar önce kanınızın yapabilecekleri yüzünden katledildi! Tanrılar klanının öldüğünü düşünüyor. Artık kardeşlerim senin kimliğini bildiğine göre, iğrenç annemize haber verecekler. Ben birçok hayat yaşadım ama sen henüz bir hayat bile yaşayamadın. Senin fedakarlığına değmezdim."

"Tanrılar yüzlerce yıl önce klanımı yok *etmeye çalıştılar* ama başaramadılar. Ben, Yuki ve Akane bunun canlı kanıtlarıyız."

Naia'nın yüzündeki kan çekildi.

Onları adada unutmuştu. Şimdi kız kardeşi ve yeğenine ne olacaktı? Sadece var oldukları için ne gibi tehlikelerle karşılaşacaklardı?

Aman Tanrım.

"Beni almalarına izin vermeliydin!" Naia bağırdı, elleri saçlarına giderken titriyordu. "Ne yaptığının farkında değil misin?"

Ronin onun boyuna uygun bir şekilde ayağa kalktı. "Psikopat ağabeyinin seni götürmesine izin verseydim ne olurdu?"

Bu bir dürüstlük meydan okumasıydı. Birlikte aştıkları çizginin kanıtı.

Gururu, soruyu geçiştirmesine ve ona sırtını dönmesine izin vermiyordu. Artık sır saklamanın bir anlamı yoktu, gerçekler ortaya dökülmüştü.

"Annem kaçtığım için ceza olarak beni döverdi ve sonra da sevmediğim bir adamla evlenmeye zorlanırdım."

Ronin ona doğru hesaplı bir adım attı, gözleri alev alev yanıyordu. "Ve bu, kardeşin seni parçalara ayırdıktan *sonra* olacaktı."

"Ben bir *tanrıçayım*, seni aptal!" diye hırladı. "O şeyler beni öldüremez!"

"Ama yine de sana acı veriyorlar!" Adam sesini yükselterek ona karşılık verdi. Naia'nın ağzı kapandı.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca ona baktı.

O da ona baktı, uzun ve ciddi.

Ben bir tanrıçayım, demişti bir keresinde Solaris'e, *ama bu acıyı hissedemeyeceğim anlamına gelmez.*

İlk kez bir başkası onun yenilmez olmadığını kabul etmişti.

Söyleyecek söz bulamasa da kalbi sıcaklıkla dolup taşıyordu.

Avi hışımla kapıdan içeri girdi, ani gürültü Naia'nın irkilmesine ve içgüdüsel olarak bakışlarını Ronin'den ayırmasına neden oldu.

"Ronin." Avi'nin ses tonunda Naia'nın midesinin bulanmasına neden olan rahatsız edici bir buyurganlık vardı. "Tempest'ta işler sarpa sarıyor."

Ronin'in hayal kırıklığı yanaklarını kızarttı ve Avi'ye bakmak için duruşunda hafifçe döndü. "Kaç kişi?"

"En az yirmi kadar."

Theon içeri girdi ve bir kez daha duvara yaslandı.

"Onun bölgesine girdin," dedi Ronin'e, sanki işlerin ters gitmesini beklemesi gerekiyormuş gibi.

" oluyor?" Naia araya girdi.

Avi ona doğru baktı. "Kardeşin, Ronin'in kendi bölgesine geçmesine misilleme olarak Runa'nın lanet olası örgütünü ve bazı hortlaklarını gönderdi."

"Vi, Noah ve Damian'ı ara," diye emretti Ronan. "Onlara ekiplerini toplamalarını ve bizimle orada buluşmalarını söyle."

Avi telefonundaki mesajları aceleyle yazdı.

Ronin Naia'ya döndü, vücut dili kırılmıştı ve gözleri sertti, bir uyarıyla canlıydı. "Burada kal. Hiçbir yere gitme. Binanın üzerinde onaylamadığım kişileri dışarıda tutmak için büyüler var."

"Ne yapacaksın?" Naia sordu. Ronin sert

bir ses tonuyla, "Bununla başa çık," dedi.

Parçalanmış uzuvların vahşi görüntüleri zihninden uçup gitti. Ronin Kahale'yi şimdi tamamen farklı bir ışık altında görüyordu. O artık anlamsız, kolayca parçalanabilen bir ölümlü değil, tehlikeli, potansiyel olarak zalim bir büyücüydü.

Ses tonundaki söze dökülmemiş uyarı, kadının inatçı doğasını daha da körükledi ve onu daha da sert bir şekilde karşı koymaya itti. "Daha fazla kan dökülmesi gerekli mi?"

Onun altta yatan yargısıyla acı acı alay etti. "Bu gece Alke Hall'da tanık oldukların, onun lanet örgütlerinin ve hortlaklarının Hollow Şehri'nin benim tarafımda düzenli olarak yaptıklarına kıyasla çok küçük bir katliamdı."

Şehirde yaklaşan savaş ya da Finnian'ın neden Himura klanı soyundan gelen birini hedef aldığı gibi pek çok şey Naia'ya hâlâ pek mantıklı gelmiyordu ama Ronin'in ağabeyini ne kadar acımasız biri olarak tasvir ettiğine de katılmıyordu.

Ve daha birkaç saat önce onu terk etmiş olan kardeşini savunmak için verdiği kökleşmiş tepkiyi yakalayamadan Ronin'e ters ters baktı. "Sana inanmıyorum. Finny zalim değildir."

" değil," dedi Ronin, ses tonunda alaycı bir ısırıkla. "Seni kurtlara yem edene inan, senin için savaşmak için iki kere düşünmeyene inanma."

Sözlerinin ağırlığı bir mızrak gibi göğsünün derinliklerine saplandı.

Ronin kapıya doğru yürüdü, ancak eli kapı koluna sıkıca sarılınca durakladı.

Başını omzuyla aynı hizaya getirecek şekilde eğdi. Theon'a doğru, "Ona dikkat et," dedi.

Theon bir adım attı. "Sanmıyorum-"

Ronin ona sert bir bakış fırlatarak tartışmalarını susturdu.

Ronin, Avi'yi peşine takıp odadan çıkarken Theon'un omuzları çöktü ve maskesinin içinden yüksek sesle nefes verdi.

Naia çenesini sıktı, kalbinde bir yaranın sızladığını hissettiği için gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Lanet olsun ona. O haklıydı ve bu yüzden ondan nefret etmek istiyordu.

Ronin'in ofisinin ağırbaşlı renkli duvarlarının görüntüsü bulanıklaştı. Yenilgiyle tekrar koltuğa çöktü ve burnuna Ronin'in parfümünün kokusu geldi. Bu onu etrafında dönmeye ve kaynağı aramaya itti.

Altında Ronin'in takım elbisesinin ceketı vardı.

Altından çekip çıkardı ve bacaklarının üzerine örttü. Ona duyduğu öfkenin geri kalan kısmı, parmaklarının arasından akan su gibi akıp gitti ve baygınken onu üzerine yaydığını hayal ederken yardımsever bir yumuşaklığa dönüştü.

Eli bileziğine gitti. Yavaş daireler çizerek döndürdü ve bunu yaparken garip bir teselli buldu.

Finnian ve babaları dışında, Ronin ona en çok ihtiyaç duyduğu anda yardım eden kişiydi. Ronin, ruhunu saran yumuşak bir battaniye gibi içini derin bir güven duygusuyla dolduruyordu ve Ronin'e teslim olup içinde dinlenmek için can atıyordu.

Asla işe yaramaz. Finnian da bir zamanlar senin yanındaydı.

Ve küçük kardeşi için dünyasını ortaya koyabilirdi.

Sessiz ve kederli gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Finnian'ın Malik'i çağırmasından hemen önceki o dayanılmaz saniyeleri tekrar tekrar yaşarken gözyaşları boynunun altını ıslattı.

İçinden kalın bir hıçkırık çıktı.

Yaşadığımız onca şeyden sonra. Bunu bana nasıl yapabildi?

Sanki Naia'nın sevgisi sürekli olarak etrafındakileri hayret verici kapasitelerde aşıyordu. Ona olan hayranlıkları sonunda çürüyüp

parçalanır mı? Yoksa onu unutana kadar durgunlaşacak mıydı?

Hüznünün ötesinde, öfkesi damarlarında benzinle birleşen bir kibrit . Finnian'ın avucunun yumuşak dokunuşu, başını eğişi, eskiden gördüğü şefkatten yoksun anıları tekrar tekrar gözünün önüne geliyordu.

Yalancı.

Tek başına çıkmaktan duyduğu korku ve güvensizliğin üstesinden gelebilmesi için bu kadarı yeterliydi.

İçinden gelen bir dürtüyle hızla minderden kalktı ve tahsis edilmiş *korumasının* yanından geçerek kapıya doğru yürüdü.

Ona adım adım yaklaştı. "Nereye gidiyorsun?" Sıkılmış dişlerinin arasından, "Kardeşimi bulmaya," diye cevap verdi.

Hışımınla bira fabrikasından çıkıp sokağın karşısındaki arka sokağa ve etrafını zar zor kavradı. Görüşü kırmızıya boyanmıştı.

Theon onun arkasından geldi. "Bu akıllıca değil."

Çöp ve bayat bira kokusu burun deliklerini doldurdu. "Umurumda değil."

"Ona asla ulaşamayacaksın. Onun hortlakları-"

"değil. Umursamıyorum."

"Finnian'ın zayıflığı yoktur. Mümkün değil-"

Naia kendi etrafında döndü, sinirleri iplerinin ucuyla kesilmişti. Theon'un çizimleri ona çarpmamak için kaldırımında kayıyordu. "İnsanların bana ne yapıp ne yapamayacağını söylemesinden bıktım! Bu benim seçim. *Benim seçimim.* Ya siktir git ya da bana yardım et." Son cümlesi onu hazırlıksız yakalamıştı, çünkü yabancılara böyle müstehcen bir şekilde gitmelerini emredeceğini hiç düşünmemişti. Sert görünüyordu ama bunun tam da Ronin'in söyleyeceği bir şey olduğunu tahmin etti. Ronin'in bazı özelliklerinin ona da bulaşmış olması tedirgin ediciydi. Yine de göğsündeki gerginlik biraz olsun azalmıştı.

Theon ona göz kırptı. "Kızgınsın." "Gözlem yeteneğin gerçekten çok etkileyici." "Öfkeyle hareket etmek anlamsızdır."

Naia gölge saçan ara sokağa vuran sokak lambasının ışığında onu bir kez daha değerlendirdi. Maske yüzünün üst kısmının sadece küçük bir bölümünü gösteriyordu. Zamanının çoğunu Ronin'le geçirdiği düşünülürse bu mantıklı olabilirdi. Bu bir güvenlik önlemi olabilirdi. Ronin'in kanının tenine bulaşmasını engellemenin bir yolu. Göz kamaştırmadan gerçek görünüşünü gizlemenin bir yolu olduğundan bahsetmiyorum bile.

Başını ona doğru eğdi, nefes alış verişi düzene girdi ve ilgisini çekti. "Sen büyücü müsün?"

Theon'un bakışları onun üzerinde yoğunlaştı.

"Ronin'e yakın görünüyorsun ama yine de burada olduğum bir hafta boyunca seni bir kez bile görmedim." İçinin derinliklerindeki eminliği kullanarak bir adım daha yaklaştı.

Aurasında tanıdık gelen bir şeyler vardı. Bir Yüce Tanrı'nınki kadar güçlü değil ama hafif, geçici bir esintiye karışan çiçek kokusuna benziyordu.

"Ne istiyorsun?" Ses tonu bir göz devirmeye eşdeğerdi, donuktu ve pek ilgilenmiyordu, ama gözlerinde Naia'nın kaçırmadığı bir parıltı vardı.

"Sen bir tanrısın," dedi. "Bu yüzden bütün hafta benden kaçtın. Bunu anlamamdan korktun."

Sessiz kaldı ve ona sertçe baktı.

Naia kafası karışmış bir halde başını salladı. "Ronin'in tanrıları küçümsediğini sanıyordum. Neden bir tanrıyla dost olsun ki?"

"Ben de sana aynı soruyu sorardım. Cadılık ve Büyücülüğün Yüce Tanrısı'nın bölgesine öyle herkes için adım atmaz."

Kollarını kavuşturarak kaşlarını çatı. Ronin'in yardım etkinliğinde ona eşlik etmesinin ne kadar zor olduğu hiç aklına gelmemişti. Özellikle de içine girdikleri katliamı bildiği halde.

"Ronin ve Kan Sapkınları tanrıların temsil ettiği şeyleri küçümsüyor," dedi Theon. "Ben de öyle."

Gözleri kilitlendi ve yüz ifadesine kazınmış yüzyılların hüznünün unutulmaz kalıntılarını görebiliyordu. Aynada kendi bakışlarında gördüğüne benziyordu.

Eğer bir tanrıysa, büyük ihtimalle bir orta tanrıydı, bu da ışınlanabildiği anlamına geliyordu. Sadece bu da değil, muhtemelen Finnian'ın nerede olduğunu da biliyordu.

"Ben de hepsinden nefret ediyorum," diye homurdandı. "Beni sevmek zorunda değilsin ama şöyle düşün, eğer beni Finnian'a götürürsen, muhtemelen hapsedileceğim ya da aşağılık kardeşlerimden biri tarafından götürüleceğim, bu da senin ellerinden kurtulacağım anlamına geliyor."

Bir süre sonra Theon iç çekti, sesi maskesi tarafından boğuklaştırılmıştı. Kadının etrafından dolanıp ara sokakta ilerlemeye devam etti. "Seni beklemeyeceğim, o yüzden devam et."

Adam onu karanlık sokaklardan oluşan bir labirentin içinden geçirirken, kız da ona ayak uydurmak için uzun adımlar attı. Köşelere büzülmüş aylakların ve yırtık pırtık battaniyelerden yapılmış derme çatma çadırların görüntüsü sonsuza dek uzanıyor gibiydi. Naia aval aval bakmaktan kendini alamadı, bu manzara kalbini sıkıştırıyordu.

"Neden onlar...?" Naia'nın hızı yavaşladı, içten içe onlara yardım etmenin bir yolunu arıyordu.

"Evsizler." Theon durup onun yanında sosyoekonomik durumları üzerinde durmak için hiçbir hamle yapmadı. "Şehrin yarıklarının ana caddeler kadar parlak olmadığını göreceksiniz. Kargaşa her yerde var Leydi Naia, sadece bizim tanrılar dünyamızda değil."

Ona yetişti. "Kim olduğumu biliyorsun."

"Siz Leydi Naia'sınız, Yüce Deniz Tanrıçası'nın kızı." "Kaç yaşındasın?"

"Başkasına yaşını sormak kabalık değil mi?"

Naia homurdandı. "Yaş gibi beyhude bir şey beni rahatsız etmez. Ya sen?"

"Pek sayılmaz. Konuşmayı kesmen için bir yol arıyordum." "İşte bu kabalıktı," diye mırıldandı nefesinin altında.

Bir köşeyi döndüklerinde, kendilerini sağlam bir beton duvarla kapatılmış ve çürümüş paletlerle dolu bir çıkmaz sokakla karşı karşıya buldular.

Theon dönüp ona baktı. "Buradan ışınlanmamız gerekecek." Başını sallayarak dudaklarını büktü. "Bunu yapabilecek durumda değilim."

Theon bu bilgiyi şaşkınlıkla karşılamış gibi başını öne eğdi.

Bakış dışında başka bir şey söylemedi ve eldivenli elini uzattı.

"Bir planın var mı?" diye sordu.

Kadın tereddüt etti. "Hayır."

"Bir şeytanın inine giriyorsun," dedi onaylamayarak. "En azından bana unvanının ne olduğunu söyle."

"Kim olduğumu bildiğini sanıyordum."

"Senden haberim var ama bu seni *tanıdığım* anlamına gelmez. Tanrılar arasında adın ve unvanının ne olduğuna dair tek bir kelime bile yok. Bilmediğim için hoşnutsuz musun?"

"Hayır." Aşağılanmışlık duygusu başının üzerinde kabardı ve yanakları kızardı. "Benim bir unvanım yok."

Bakışları bir süre kızın yüzünde gezindi.

Naia sertleşti, abartılı bir tepki vermeye hazırlanıyordu.

"Yani kardeşini bulup ona bağırarak mısınız?" Theon kesin bir dille sordu.

"Bu çizgide bir şey." Ardından, ona karşılık verme ihtiyacı hissettiği için, "Unvanınız nedir?" diye sordu. Sanırım siz

Eğer ışınlatabiliyorsan, sen bir orta tanrısın."

"Sanırım yakında öğreneceksin." Theon hâlâ beklediğini hatırlatmak için parmaklarını siyah deri eldivenlerinin içinde oynattı.

Gözlerini devirerek elini onun elinin içine bıraktı. "Tam olarak nerede görüneceğiz?"

"Finnian'ın evi. Umarım nasıl dövüşüleceğini biliyorsundur."

ALKE

Geçmiş

"M Annen selamlarını yolladı." Solaris, kiyanitten oyulmuş tahtında tünemiş olarak oturan Denizin Yüce Tanrıçası'nı selamlamak için başını eğdi.

Naia onun yanında durmuş, kollarını iki yana açmış, Mira'nın başının üzerindeki duvardaki boşluğa bakıyor ve dünyanın başka bir yerinde olmayı diliyordu. Çağrılmadan önce önemli bir şey yaptığından değil. Yine de Raksa'nın onu sarayın güneyindeki uzak koyda bulması bir saatini almıştı.

Uzun zamandır ilk kez, hizmetlinin kızgınlık yüzüne bir gülümseme dokunuşu getirmişti.

Solaris'le yatmak zorunda kaldığı bir asırdan sonra, bugünlerde herhangi bir şeyden keyif almakta zorlanıyordu ve Mira'nın ses tonundaki yıpratıcı gerilim bile korkuyu tetiklemeye yetmiyordu.

"Leydi Levina'nın da benim gibi hayal kırıklığına uğradığını tahmin ediyorum Lord Solaris," dedi Mira. "Bunun nedenini tahmin edebilir misiniz?"

Solaris duruşunu değiştirerek Naia'nın burnuna ateşte kavrulmuş odun talaşı ve karanfil gibi baharat kokuları gönderdi. Ateşin Yüce Tanrısı olarak yeni unvanını kazandığından beri kokusu değişmişti. Onun eski, tanıdık limon otu kokusunu özleyecek kadar duygu toplayamıyordu.

"Leydi Mira, kendi gözlerinizle de gördüğünüz gibi, Naia ve ben tam olarak sizin ve annemin bizden istediği şeyi yapıyoruz. Naia'nın henüz çocuk sahibi olmamasının sebebinin kısır olmasından kaynaklandığına inanıyorum."

Naia onun kendisinden sanki yanında değilmiş gibi söz etmesine mi, yoksa on yıllardır ilk kez adını söylediğini duymasına mı daha çok üzüldüğünden emin değildi.

Her gece aynıydı. Yapabildikleri kadar kişiliksiz. Raksa ona yatak odasına kadar eşlik etti ve köşede durup izledi.

Bazı geceler Solaris performansını sergilemek için içki içerdi. Yatağı yasak bölgeydi. Sağladığı güvenliği yıkmak istemiyordu. Sadece yalnızlığı ağır geliyordu ve kendisine sunulan her türlü yakınlığı kabul etmeye hazırđı.

Duvarın dibindeki karşılaşmaları sırasında, onun ellerini ve dudaklarını üzerinde hissetmekten hoşlanıyordu.

Daha sonra, gittikten sonra, kendini temizler ve Yüce Kader Tanrıçası'na dua ederdi.

Görünüşe göre Leydi Ruelle duasını kabul etmişti. "Tanrılar kusurlu doğmazlar," diye yanıtladı Mira.

Solaris, "O zaman belki de Leydi Ruelle'in ," dedi.

Naia, Mira'nın mermer kayrak gözlerindeki küçük değişikliği fark etti, suyun donması gibi. Naia'nın hamilelik ihtimali onun için bir umut ışığı olmuştu. Ve şimdi o da yok olmuştu.

Acı bir kahkaha Naia'nın boğazını tırmaladı.

Mira ve Solaris ona bakmak için başlarını çevirdi.

Naia bu umursamaz cesaret patlamasının nereden kaynaklandığından emin değildi. Belki de son yüzyılda kendini duygusal olarak çok zorladıktan sonra. Ya da Solaris'in içine girmesiyle gecelerce kendinden uzaklaşmış, hayır derse kendisini bekleyen sonuçlardan korktuğu için kendinden tiksini mişti. Kendinden uzaklaşmak, duygularını çözemeyecek kadar bitkin olmak. Onlardan kaçmak daha kolay bir çözümdü. Naia, kahvaltıda en sevdiği marmelatı getirmeyi unuttuğu için Gianna'yı zihinsel olarak yıkana kadar sadece uzun süre işe yarayan bir çözüm.

Hizmetçi her zaman tatlı ve özür dileyen biriydi ve Naia'nın patlamalarının çıkış noktası olmayı kesinlikle hak etmiyordu.

O zamanlar duygusal çöküntülerini bir kil kavanoz şarapla ve saray arazisinden uzakta ormanın derinliklerinde kendini izole ederek planlamayı öğrendi. Bir su birikintisi keşfetti ve kısa sürede orası onun inziva yeri oldu. Sarhoşken tökezleyerek suya giriyor, tenini yıldız ışığı gümüşüne boyuyordu. Bu onun haftalık terapik arınmasıydı. Yine de zehirli bir gölge gibi üzerine yapışan depresyonu hafifletmek için hiçbir şey yapmadı.

Naia, Mira'ya, "Lord Cassian'ın zekâ ürünü," dedi. Midesinin çukuru dönüyordu ama yine de devam etti. "Lanetinin yasalarına karşı gelmeye kalkışacağını düşündü ve sana kısır bir kız vermek için Yüce Kader Tanrıçası'yla bir anlaşma yaptı."

Solaris'in ağzı bir karış açık kaldı ve ona bakakaldı. "Naia-"

"Artık sekiz yüzüncü yaşına kadar işinize yaramayacağıma göre" -Naia korkmadan çenesini dik tuttu- "Kaimana'nın dışını keşfetmek istiyorum."

Mira güldü.

Naia'nın beti benzi attı. Mira'dan hiç bu kadar canlı ve uğursuz bir ses duymamıştı.

"Krallığımı terk etmek mi istiyorsun?" Mira'nın kötücül gülümsemesi Naia'ya yöneldi, öfkeli gücü gelgit dalgaları gibi ondan yayılıyordu.

Naia içgüdüsel olarak af dilemek için dizlerini büktü, ama dizleri teslim olmadan önce onları kilitledi. "Evet."

Mira, odadaki oksijeni buharlaştıracak kadar güçlü bir bakışla gözlerini kırpmadan durdu.

Naia'nın ciğerleri daraldı ve ellerini boğazına götürdü, deniz üzümü şarabının kazınmasını hatırladı.

"Büyük kızım," dedi Mira, "eğer bu kafeste acı çekmem gerekiyorsa, o zaman sen de benimle birlikte acı çekeceksin."

NAIA'NIN DÖRT YÜZÜNCÜ YILINDA FINNIAN DOĞDU.

Babası siyah saçlı ve parlak yeşil gözlü küçük topu kucığına verdiği an, içindeki kasvetli sisin bir kısmı dağıldı. Karanlığın içinden sızan güneş ışıkları. İçinde umut yeniden belirdi. Yataktan kalkmak sanki üzerine yapışan çürümüş derinin bir kısmını atmış gibi kolaylaştı.

Finnian'ın varlığı babalarınıninkine benzer bir şefkat taşıyor, Naia'nın küçük kardeşinin hassas kısımlarını korumasına neden oluyordu. Neyse ki unvanı bilinmiyordu ve zor bir bebek olduğunu kanıtladı. Bu iki şey Mira'nın ona olan ilgisini çabucak kaybetmesine ve babalarının onun tek bakıcısı olmasına neden oldu.

Yıllar geçtikçe Solaris'in ziyaretleri yılda birkaç taneye düştü. Hem Levina hem de Mira, Naia'nın hamile kalması için verdikleri emri geri çektiler.

Naia'yı kısır yapan Yüce Kader Tanrıçası'nın müdahalesiydi.

Naia hiç çocuk sahibi olamayacağı düşüncesine üzüyor muydu, yoksa bundan sevinç mi duyuyordu, anlayamıyordu.

Finnian'ın bebek haline acıyla baktığında, o an anlamıştı. Bir gün, doğru insanla birlikte, anneliği özlemle bekliyordu. Kendine ait bir aile.

Finnian'ın çocukluğu boyunca Naia ona Ölümlü Topraklar'ı, savaşları ve sağlığı öğretti. Onunla birlikte köye gitmesine izin verdi, orada ekşi maya dilimleri yediler ve babalarıyla en sevdiği koyda buluştular. Topraktan ağaçlar filizlendirir ve ayaklarını çiçeklerle gıdıklardı.

Naia'nın dikkati, Mira tarafından kendisine verilen önemsiz görevleri yapmadığı zamanlarda yalnızca kardeşi ve babası üzerindeydi.

Mira, Naia'ya mutfak hizmetlilerinin yanında balıkların derisini yüzmesini ilk kez emrettiğinde, çarpan kalbini ve bu konudaki sinirini yatıştırmak için birkaç nefes alması gerekti. Kendisine söylendiği gibi mutfağa girdi ve balık cesetlerinin derisini yüzdü. Mutfak hizmetçileri bakışlarını birbirlerine çevirdi. Müdahale etmeye çalıştıklarında ve kibarca ona baştan savma bir iş yaptığını söylediklerinde, nefesinin altında homurdanıyor ve ne söylediklerine aldırmadan ellerini çalıştırmaya devam ediyordu.

O akşam ziyafetleri sırasında, Naia'nın şatafatlı akrabalarının, balığın beyaz etinden koparmayı başaramadığı kılçıklara dişlerini geçirmelerini izlemek Naia'ya büyük bir zevk verdi.

Yine de en ödüllendirici olanı, Vex'in bir tane yuttuğu ve Malik onu çıkarmak için bir yemek bıçağıyla midesini oyarken pembe yüzlü feryat ettiği zamandı.

Naia'ya bir daha Mira tarafından mutfakta çalışma görevi verilmedi. Yine de bu durum Mira'nın ona başka sıkıcı görevler vermesine engel olmadı.

Naia, Mira'nın Kaimana'ya davet ettiği bir grup Yüce Tanrı için hazırlanacak gösterişli bir ziyafet için büyük salonun etrafındaki hizmetkârlara emir vermektense kendi bacaklarını kırmayı tercih ederdi. Konsey'in politikaları ve hangi Yüce Tanrı'nın unvanını kaybettiği konusunda güncel kalmak için zavallı bir çaba. Ancak yine de Mira, Naia'nın hayatını günlük görevlerle doldurmanın yeni yollarını bulmaktan zevk alıyordu.

Finnian ıslıl ıslıl parlayarak büyük salona daldı. "Kardeşim, hemen benimle gelmelisin!"

Naia dikkatini masaların ortasındaki parçalardan küçük kardeşine çekti. İçine soktuğu tuniğinin kolları kir içindeydi.

"Yine bahçeye mi çıktın?" Naia azarladı. "Annen seni cezalandıracak, Finny."

On ikinci yaşındaydı ve bakışlarında hâlâ Naia'nın umutsuzca korumaya çalıştığı masum, çocuksu bir çekicilik vardı.

Finnian, Naia'nın elini tuttu ve onu hizmetkâr grubundan uzaklaştırdı, korkunç derecede abartılı çiçek düzenlemeleri için onayını bekliyordu. "Bahçede değil," dedi. "Nerede olduğunu yüksek sesle söyleyemem ama sadece ikimizin bildiği bir yer."

"Tamam, tamam Finny. Yavaşla," diye kıkırdadı Naia ve Finny'nin onu götürmesine izin verdi.

Hizmetkârlar Naia'nın gidişine itiraz edemeyecek kadar şaşkın bir halde genç lorda bakakaldılar. Ondan duygu fışkırdığını görmek onlar için nadir bir durumdu.

Finnian, Mira'nın diğerlerinin dikkatini çeken ya da sinirlerine dokunan standart soğukluğunu miras almıştı, çünkü diğerleri bunu kolayca kibirle karıştırabiliyordu. Finnian çoğu gün hizmetkârları ya da muhafızları bir bakışla rahatsız etmez ya da onlar havadan sudan konuşmaya çalıştığında buna müsamaha göstermezdi. Onaylaması sıkılmış bir bakıştan öteye gitmezdi.

Sarayın bahçesinden ayrılıp arnavut kaldırımlarında ilerlerken elini tutmaya devam etti. "Yürüyüşüm sırasında neye rastladığıma asla inanamayacaksınız."

Sırıtarak adamın başının arkasına baktı. "Söyle bana."

Yürürken abanoz saç telleri omuzlarının tepesinde sallanıyordu. Mira birkaç ay önce hizmetkârından saçlarını kesmesini istemişti ama Finnian saçlarının uzun olmasını tercih ettiği için bunu reddetmişti. Babaları Naia'ya, Finnian'ın hizmetkârı elinde kesici bir bıçakla ona yaklaşmaya çalıştığında, zavallı tanrıçaya kara bir bakış fırlatarak saçlarına dokunmaya cesaret ettiğini söylemişti.

"Göreceksiniz," dedi. "Güzelliğini tam olarak tarif edebileceğimi sanmıyorum."

Arnavut kaldırımından ormana doğru saptılar, ayak tabanlarının oyduğu toprak örtüsündeki görünmez bir patikadan aşağı indiler.

Onu küçük açıklığın kenarına götürürken bir su birikintisinin metalik havuzunun yanından geçtiler. Etraflarında kadim kapok ağaçları vardı, kökleri toprağın içine batan zarif parmaklar gibi toprağın dışına doğru uzanıyordu. Finnian onlara tırmanmayı ve kestirecek bir yer bulmayı çok severdi.

Uçları kahverengileşmiş ve çatlamış büyük muz ağacı yapraklarından oluşan derme çatma bir yığının önüne çömeldi.

Yığından bir yaprak çıkardı. Naia omzunun üzerinden eğilerek yaprak haznesinin ortasında cıvıldaayan minik bir kuş yavrusunu inceledi.

"Bu bir *Boyden*. Onu su birikintisinde buldum ama kanadı yaralı. Neredeyse boğuluyordu ve birkaç gündür onu sağlığına kavuşturmaya çalışıyorum" dedi.

Naia diz çökerek kobalt mavisi tüylerden oluşan yumuşak bir tabakayla zar zor örtülmüş kel yaratığı inceledi. "Kaimana'da en son gördüğümde bu yana uzun zaman geçti. Bir keresinde Malik'in Varlık Ülkesi'nden Güneş'e giderken bir tane gördüğünü söylediğini duymuştum."

Finnian işaret parmağının tersiyle narin başını usulca sıyırdı. "Evet, babamın bana verdiği bir kitapta Yaşam ve Denge Tanrıçası'nın binlerce yıldır bir tane olduğunu okumuştum. Onu bir haberci olarak kullanıyor."

"Kanadı ne kadar kötü yaralanmış?" Naia sordu.

"Çok kötü değil. Görünüşe göre zavallı şey yuvasından düşmüş ve düşme sırasında yaralanmış. Onunla ilgilendiğimden beri ilerleme gördüm. Dün kanadını esnetmeye başladı, bu da beni umutlandırdı."

Yaratığın gagası birbirinden ayrılarak oval bir şekil oluşturdu, bu da aç olduğunu gösteriyordu.

"Ah!" Finnian en yakın kapok'a doğru ve elini çıkıntılı payanda köklerinin arasına soktu. "Solucanlara bayılıyor."

Naia yaratığın orantısız kanadını değerlendirmek için yaklaştı. Finnian'ın onu güvende tutmak için yaptığı destek etkileyiciydi. Vücudunun etrafına bir parça ip ve bir bez sarılmıştı.

Kalbi kardeşiyle ve onun iyiliğiyle gurur duyarak kabardı.

"Adı ne?" Naia kuşa parmağını uzattı. Kuş hafifçe tırnağını gagaladı.

Finnian bir avuç dolusu kıpır kıpır böceklerle döndü. Kuş ağzını tekrar açtı ve Finnian onları içine bıraktı.

"Alke." Dudaklarında ciddi bir çizgiyle ona baktı. "Cesaret için."

Naia gülümsedi. "Çok güzel, Finny."

YAZ GÜNDÖNÜMÜ KISA BİR SÜRE SONRA GELDİ VE SARAYI

Naia ve Solaris'in doğum günlerini kutlamak için tanrılar.

Naia makyaj masasının önünde Wren'in saçlarını düzeltirken içini çekti. Püsküller boynunu sıyırarak ona elinin altındaki emaneti hatırlattı.

Kapısı çalındı. "Abla, benim." Naia minderli taburesinde döndü.

Finnian, Alke omzuna tünemiş, yarısı yenmiş bir meyan kökü parçasını atıştırırken kapıdan içeri süzüldü.

Finnian Alke'yi bulalı bir yıl olmuştu. Kuş Finnian'ın yanından nadiren ayrılıyor, ara sıra Naia'nın omzuna ya da yakındaki dallara tüneyerek onu izliyordu. Alke'nin ilgisini hiç umursamadı, çünkü Finnian'ın onunla ilgilenmesini sevimli buluyordu.

Alke'nin tamamen büyümüş hali Finnian'ın kafasından daha uzun duruyordu. Vücudunun rengi, güneş ışığının altın ışınlarının bazen denizin en derin, en mavi kısımlarına bulaştığı gibi, erimiş çivit rengine batırılmıştı. Başının tepesinden uzun, dikenli tüyler çıkıyordu ve boyları değişiyordu. Naia'yı büyüleyen Alke'nin duygulu ve bilge gözleriydi.

Finnian meyan kökünü çiğneyerek, "Muhafızlar alarma geçti," dedi.

Naia eğilerek tünüğünün yakalarını düzeltti. "Yaz gündönümü etkinlikleri ve kutlama arasında, tetikte olunması gereken daha çok şey var."

Finnian küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Ya da annem kendini beğenmiş," diye mırıldandı kuru bir sesle.

Naia'nın gözleri ceketinin içinden çıkardığı küçük deri kutuya kaydı ve sırtıttı. "Orada ne var, Finny?"

Ona uzattı. "Mutlu Yıllar, Kardeşim."

Üstünü açtı. "Finny, bunu yapmak zorunda değildin-"

Nefesi kesildi.

Krem saten kumaşın üzerinde krizokolla bir kolye vardı.

Denizden bir gözyaşı damlası.

"Anneminkiyle aynı." Finnian ses tonunda bir hevesle işaret etti. "Beğendin mi?"

Naia değerli taşı incelerken kalp atışları midesinde hızlandı. "Bayıldım ama bu kadar değerli bir şeye nereden rastladın?"

"Bu konuda sizi bilgilendirmek hediyenin duygusallığını azaltacaktır."

"Annem kolyesinin geldiğini asla açıklamadı." Baktı ona baktı, kaşları çatılmıştı. "Anlat bana."

Finnian yenilgiyle iç çekti. "Bana bundan bahseden babamdı." Kolyeyi onun elinden aldı ve arkasına geçti. "Bunu kutlamanda tak."

Boynuna taktı ve arkadan tutturdu. Babasının müdahalesi endişesinin bir kısmını hafifletti.

Kolyeye duyduğu hayranlığı sözlü olarak kimseye ifade ettiğini hatırlamıyordu ama Finnian ziyafetler sırasında kolyeye göz ucuyla baktığını fark etmiş olmalıydı. Finnian'ın bu hediyeye verdiği önem onu çok etkilemişti.

Naia elini göğüs kafesinin ortasında duran değerli taşı sıyırmak için yukarı kaldırdı. "Teşekkür ederim Finny. Gerçekten."

"En sevdiğim kız kardeşim için her şeyi yaparım." Kolunu uzattı. "Şimdi, size eşlik etmeme izin verin."

İfadesi hoşnutsuzluğa dönüştü. "Ziyafeti atlayabilir miyiz?"

"Ne kadar çabuk ortaya çıkarsan, o kadar çabuk gizlice kaçıp köydeki şenliklere katılabiliriz."

"Pekala. Şekerli bademlerim bekliyor." Naia gözlerini devirdi ve kolunu onun koluna doladı. "Çifte parti şekerli badem. Ben de su birikintisinin yanında uyumak ve yunus sesleriyle uyanmak istiyorum."

Finnian belli belirsiz sırtarak başını salladı.

TONOZLU BÜYÜK SALON, BÜYÜKLÜĞÜ SAYESİNDE İHTİŞAMLI BİR HAVA YAYIYORDU. asılı ipekler ve ışıltılı mücevherler.

Tanrılar, hediyelerini Solaris ve Naia'ya bizzat teslim etmek için aile masasının önünde sıraya girdiler.

Solaris onun sağında oturmuş şarabını yudumluyor, masaya eğilip kulağına bir şeyler mırıldanan yaramazlık ve sanat tanrıçasına neşeyle gülüyordu. Naia'nın diğer tarafında kardeşleri ve anne babası oturuyordu.

Naia elindeki tanrıça tarafından hediye edilen altın armuda baktı, altın meyveye hayranmış gibi yaptı. *Tanrılar aşkına, bununla ne yapmam gerekiyor?*

Sıradaki tanrı öne çıktı ve Solaris ile tanrıçanın sohbetine katıldı.

Naia bütün akşam zihninin arkasında kabuk bağlamış gibi duran mantıksız endişesini yatıştırmaya çalıştı, ama elbisesinin yakasının altındaki kolye

elbisesi tenine batıyordu. İcini kemiren ve kolyede bir terslik olduğunu söyleyen içgüdüsel hissi görmezden gelemiyordu.

Odayı taradı ve duvarların etrafında konuşlanmış anormal sayıdaki muhafızı saydı.

On iki. Normalden altı fazla. Sarayda koşuşturanlar bir şey arıyor gibiydi.

"Abla, şarabı uzatabilir misin?" Astrid çevik parmaklarını Finnian'ın tabağının üzerinde gezdirdi.

Naia altın armudu Solaris'e uzattı. Porselen kavanozu almak için eğildiğinde, elinde kırmızı satene sarılı bir hediyeyle başka bir tanrıça sıraya girdi. "Leydi Naia, ne kadar güzel bir kolye."

Kavanoz Naia'nın parmaklarından kaydı. Neyse ki Finnian uzanıp kavanozu aldı ve Astrid'e verdi.

Naia'nın gülümsemesi gerildi ve parmak uçlarını açıkta duran kolyenin üzerine getirdi. "Teşekkür ederim."

"Doğum günü hediyesi miydi?" Şeftali rengine ışıltılı bir cübbeye bürünmüş olan meçhul tanrıça, onu incelemek için daha da yaklaştı.

Naia çevresinden aile üyelerinin başlarını onlara doğru çevirdiğini gördü.

"Evet," diye cevap verdi Naia tanrıçaya, hediyesini masanın üzerinde kabul ederken. "Hediye için minnettarım."

"Benim için bir zevk. En mutlu doğum günleriniz olsun, Leydi Naia ve Lord Solaris." Ayrılmak üzere dönmeden önce her birine çenesini eğerek selam verdi.

"Bize şu kolyeyi göster," diye mırıldandı Astrid ve Finnian'ın etrafını net bir şekilde görebilmek için öne doğru eğildi. "Görmem için parmaklarını oynat."

Finnian Naia'yla bakıştı, Naia'nın kolyeyi neden sakladığını anlayamamış gibi kaşları çatılmıştı. Naia düşüncelerini sessizce nasıl ifade edeceğinden emin olamayarak kaşlarını çattı. Bu yüzden Finnian'ın yüzünde incinmiş bir ifade belirdi. Hediyesini saklama eylemini, ondan utandığı için yaptığını düşündüğünü biliyordu.

Bu istediği son şeydi, bu yüzden elini kucağına indirdi.

"Aman Tanrım!" Astrid dramatik bir şekilde soluk soluğa kaldı, gözleri kolyeden Naia'nın yüzüne kaydı. "Bu anneme büyükannem tarafından verilen kolye değil mi?"

Naia'nın kafatasına acı verici bir kan dalgası çarptı.

"Ne dedin sen?" Vex masanın diğer tarafından sordu. "Annemin kolyesini mi buldun?"

"Evet, öyle yaptım." Astrid başını Naia'nın aksi yönüne çevirdi. "Anne, değerli kolyen Naia'da."

İnsanlar dönüp baktıkça salondaki konuşmalar sustu.

Naia, Solaris'in dikkatle yanağına baktığını hissedebiliyordu. Yanı başında Finnian'ın ağzı açılıp kapanıyor, başı Astrid'den Naia'ya dönüyordu.

Mira sandalyesinden kalktı ve salon nefesini tutmuş gibiydi, bir cenaze töreni gibi kasvetli bir sessizlik vardı.

Mira'nın tehditkâr aurası Naia'nın ciğerlerindeki nefesi dondurdu. Bakışlarını yarısı yenmiş otlu somon ve sebze tabağına sabitledi.

Mira Naia'nın omzuna arkadan yaklaştı, öne doğru eğildi ve Naia'nın açıkta kalan boynuna birkaç santim yaklaştı.

Naia ürperdi, içgüdüleri savaş ya da kaç diye bağırıyordu. Durumu hafifletmek için ağzını açmıştı ki Mira parmağını masanın kenarının altından geçirerek masayı devirdi. Yemek tabakları havada uçtu ve büyük salondaki masaların üzerine saçıldı. Oturanlar ayağa fırladı ve bir nefes korosu havayı doldururken yollarından geri çekildiler.

Mira Naia'yı bileğinden tutup kaldırdı ve zorla yere indirdi. "Burnumun dibinde hırsızlık yapabileceğini düşünecek kadar cüretkâr mısın, seni küstah çocuk?"

Naia'nın dizleri yere çarptı, kolu Mira'nın tuttuğu açıdan dolayı yerinden çıktı. Bir inilti çıkardı ve Mira'nın giydiği elbiseye bakmak için başını kaldırdı; altın dantellerle işlenmiş parlak mavi ipek ve boğazına kadar uzanan yaka, Naia'nın kolyenin fark etmesini imkânsız kılıyordu.

Panik dalgaları vücuduna yayıldı. "Ben- ben yapmadım-" Dişleri tek kelime edemeyecek kadar çok gıcırdıyordu.

Mira bileğini bıraktı ve Naia'nın öne doğru sendeleyip avuçlarını yere vurarak kendini yakalamasına neden oldu.

Mira'nın topuğunun sivri ucu aşağı indi ve Naia'nın elinin arkasını delip geçti.

Naia feryat etti.

Yakıcı bir acı kolundan yukarı fırladı, çenesine kadar yayıldı ve midesine kramp girdi. Mide bulandırıcı bakır kokusu duyularını istila etti,

ve yüzünün solduğunu hissetti. Parmaklarının arasında kıpkırmızı bir havuz oluştu ve nefesi kesildi.

"Mira!" Babam bağırdı.

Mira başını ona doğru çevirdi. "Vale," dedi, net ve bir sesle.

Naia'ya giden yolun yarısında hemen durdu.

Naia, daha önce birçok kez olduğu gibi, onun Mira'ya karşı gelmenin getireceği sonuçların ağırlığıyla boğuştuğunu hissetti.

Naia başını çevirdiğinde Finnian'ın şaşkınlıktan irileşmiş gözlerle Vex'e ve Astrid'e baktığını gördü.

Naia çılgılık atmak istedi. Finnian sadece bir çocuktuk, onların oyunlarına kanacak kadar saftı.

Finnian'ın ona kolyeyi verdiği anı sersemlemiş bir halde hayal etmeye devam etti. Mükemmel hediye düşünmesi çok uzun sürmüş olmalıydı. Naia, Astrid ve Vex bu fikirle ona yaklaştıklarında duyduğu heyecanı hayal etti.

Muhafızların neden alarında olduğu ve bir şeylerin ters gittiğini hissetmesi anlamlıydı. Naia içgüdülerini dinlemediği için kendini azarladı. Her şeyden sonra, Finnian'ın kolyeyi nereden aldığını sorgulamalı, babasının ona bir kopyasını bulması için yardım ettiğini düşünmemeliydi.

"Bu sefer seni nasıl cezalandırayım?" Mira topuğunu bükerek Naia'nın tendonlarını ve kemiklerinin etrafına dolanmasını sağladı.

Finnian kendini Naia ve Mira'nın arasına sıkıştırdı. "Anne!" Kollarını iki yana açmış, sırtını Naia'nın kollarına dayamıştı. "O bendim! Hediye benden geldi! Rahibe'nin suçu değildi. Cezalandır beni. Onu değil!"

Mira başını Finnian'a doğru eğdi. Naia, Mira'nın bakışlarındaki hastalıklı beklenti parıltısını fark etti.

Naia'nın kalp atışları hızlandı. "Finnian yalan söylüyor! Kolyeyi ben çaldım!" "Hayır, ben çaldım," dedi Finnian daha yüksek sesle. "Ben. O değil."

Naia elini Mira'nın topuğundan kurtarmak için çekiştirdi. Adrenalin damarlarında titreşerek fiziksel acısını dağıttı. "Anne, o bendim!"

Mira başını büyük salonun devasa kristal kapılarına doğru çevirdi ve yüksek sesle ıslık çaldı. Bu ses tanıdıktı, Finnian'ın Alke'yi çağırırken yüzlerce kez çıkardığını duyduğu uzun, tiz bir sestti.

Naia'nın nabızı boğazına çarptı. Finnian'ın küçük gövdesini kenara itmek için serbest kolunu kaldırdı. "Anne, dinle, sana yalvarıyorum! Lütfen! Yapma bunu! Mücevherini çalan *bendim*. Finnian'ın hiçbir şeyi yoktu-"

Alke, misafirlerin üzerinde ve tonozlu tavanın altında yükselen görkemli bir çağrı ile varlığını duyurdu.

Emredildiği gibi, kuş Mira'nın ön koluna kondu.

Bir *Boyden*'in sadakati her şeyden önce efendilerinden çok Yüce Tanrılara karşıdır. Finnian böyle bir unvana sahip olana kadar, Alke'nin Mira'nın düzenini kendi düzenine tercih etmekten başka seçeneği olmayacaktı.

"Mira." Babamın yalvarışı boğuk bir sesle çıkmıştı. Bir adım daha attı ama süt gibi bakışları Alke'ye kayarken Mira ona aldırış etmedi.

Finnian'a fiziksel acı çektirdiği ilk andan itibaren, bu fark yaratmamıştı. Çünkü Finnian'ın en sinir bozucu özelliği inatçılığıydı. Fiziksel zararın onu öldüremeyeceğini anlaması için onun kötü cezasına bir kez katlanması yetmişti.

Mira onu ikinci kez acıyla cezalandırdığında Finnian, tanrıçaların su şeritleri damarlarında dolaşp kanını pıhtılaştırırken kumların üzerinde kıvranıyordu. Görüntü korkunçtu. Naia ona ulaşmak için Vex ve Malik'le savaştı ama boşuna.

Mira yumuşadığında, Finnian vücudu kendini onardıktan sonra ayağa kalktı ve Mira'ya meydan okuyan bir bakışla, "*Beni kıramazsın*" dedi.

Ve dört yüzyıl boyunca Mira'nın yüzündeki her değişimi ve hareketi çözmeyi öğrendikten sonra, Naia bir sonraki hamlesinin ne olacağını tam olarak biliyordu.

Histeri Naia'nın üzerine çöktü ve elini Mira'nın topuğundan kurtararak ayağa fırladı. "Anne, lütfen! Döv beni! Vur bana! Boğ beni! Ne istersen yap, ama lütfen yapma-"

Kuşun gagasından beyaz köpük fışkırdı. *Hayır.*

Finnian onun yanında donakaldı, dehşet içinde izliyordu.

Naia sıçradı ve kuşu ürkütmek için kollarını havada salladı. "Alke, uç git!"

Alke ciyakladı. Artık Mira'nın kolunda dengede duramayan kuşun kasılmış bedeni yere düştü. Mira kuşun boynundan tuttu ve Naia'nın beynindeki tüm mantık duygusu kırıldı.

Hiç düşünmeden Mira'yı kolundan yakaladı, kaldırdı ve .

Mira koridor boyunca uçtu. Vücudu kristal duvara çarptı ve parçalar etrafa saçıldı. Tepedeki avizeler kaideleri üzerinde titredi.

Salon kaos ve düzensizliğe gömüldü. Tökezleyen bedenlerin görüntüsü, şok olmuş tıslamaların sarsıcı sesiyle birleştiğinde, çoğunluk dağılırken geride dönen duman ve boş alanlarla dolu bir boşluk bıraktı.

Naia kendi gücü karşısında şaşkına dönmüş bir halde eline baktı. Sonra gözleri ayaklarının dibindeki topal ve cansız Alke'ye kaydı. Kardeşi dizlerinin üzerine çökmüş, hareketleri bulanıklaşmıştı. Elleri havada titriyor, ölü kuşunun üzerinde duruyordu.

"Bana elini sürmeye nasıl cüret edersin!" Mira'nın sesi bir deprem gibi yankılanarak Naia'nın kemiklerini titretti.

Beni sakatlayacak-

Mira hızla hareket ederek görünmesini imkânsız hale getirdi.

Kökler zeminde patlayarak, toprağı yırtan kalın parmaklar gibi dışarı fırladı. Mira'yı Naia'dan birkaç santim ötede yakaladılar, kollarından tutup tavana fırlattılar. Kemerler köklerin ağırlığı altında parçalanarak onu kısıkıvrak yakaladı.

Babası Naia'nın önünde durmuş, ellerini havaya kaldırmış, Naia'nın bilmediği bir güçle köklere hükmediyordu.

"Naia, kardeşini al ve git." Sesi gürdü, tanrısalı.

Gözlerini ondan alamıyordu; çaresiz bir böcek gibi tavana asılmış, odayı mobilyaları titreten öfkeli çığlıkların kakofoniyle dolduran Mira'nın görüntüsünden.

Solaris Naia'yı kolundan tutup çekti. Naia ayaklarının üzerinde tökezleyerek adamın göğsüne çarptı ve adam onu Finnian'a doğru itti. "Naia!" diye hırladı. "Git!"

Duyuları tekrar odaklandı ve Alke'nin cesedini kucaklayarak küçük kardeşine uzandı ve onu ayağa kalkmaya zorladı.

Birlikte koştular.

GOOD BVE

T Şafakta geldiler.

Ölümler Diyarı'ndan gelen cellatlar koridorda ilerliyordu. Deri derili, zarımsı kanatlarının uçları sırtlarında kıvrılmış, pençeli uçları yere sürtünüyordu. Her birinin başında kukuleta vardı.

Naia'nın gözleri gümüş zinciri tutan cellada gitti ve onu babasının boynuna bir köpek gibi bağlanmış diğer uca kadar takip etti. Cassian'ın elinde bir tanrıyı bağlama gücüne sahip ilahi bir emanet.

Onu Moros'a götürüyorlardı.

Kan dolaşımında yakıcı bir panik dalgası gürledi.

Böyle bir olamaz.

Mira'nın elbisesinin arasından çıkan allık tonlu karanfil, göğüs kafesinden filizlenen parlak yeşil sap, babamın hapsedilme kurallarını çiğnediğinin somut bir kanıtıydı.

Mira kaç kez çiçeği derisinden koparmayı denemiş ve tekrar büyümesini mutlak bir öfkeyle izlemişti? Görünüşe göre Naia babasının gerçek gücünün farkında değildi. Mira'ya vurmakla kalmamış, onu hatırlaması için kalıcı bir iz bırakmıştı.

Naia, Mira'nın koridorun öbür ucundan en ufak bir duygu titreşimi olmadan babasını gözlemleyişini izledi. Üçüzler onun arkasında yan yana duruyorlardı, yüzlerinde kalp kırıklığı ya da keder yoktu.

Naia dilini ısırды ve metalik bir tat ağzının içini kapladı. Bir kez olsun kanın varlığı hoşuna gitmişti. Göğsünü ikiye ayıran içgüdüsel delik dikkatini dağıtmıştı.

Wren'in kanatlarının keskin kenarları avucunun derisini kesiyordu. Gözlerinin ardında, babasının ve satranç oyunlarının; bahçede uzun gezintilerin ve en sevdikleri koyda uzanmanın olmadığı sonsuz, kasvetli bir yol uzanıyordu.

"Ne oluyor?" Finnian'ın sesi Naia'nın yanında titriyordu.

Naia dişlerini sıktı. Gözleri yaşlarla doldu ve babasının görüntüsüne tutunmaya kararlı bir şekilde gözlerini kırıştırarak onları uzaklaştırdı. Parlak, siyah saç tellerini hiçbir çiçek süslemiyordu. Aurasının canlı ışınları solmuş bir çiçeği andırıyordu.

Naia ve Finnian'ın koridorda durduğu yere yaklaştıkça zümrüt cüppesinin kuyruğu kristal zemin boyunca arkasından geliyordu.

Naia ona doğru bir adım attı.

Cellatlardan biri homurdandı. Pelerinle örtülü başını ona doğru çevirdi ve felç edici bir dehşet içini titreterek bedeninin hareketini durdurmaya zorladı.

Babam durdu ve zinciri çekiştirdi. Cellatlar durdu.

Biri bir şeyler homurdandı. Babam bir kez başını salladı.

Naia ile Finnian'ın arasına baktı. "iyi bakın. Bana söz verir misiniz?"

Sözleri Naia'nın kalbine saplanan bıçaklar gibiydi. "Bizi terk edemezsin," dedi.

Ağzının kenarından kırık bir gülümseme yükseldi. "Bana söz verir misiniz, canlarım?"

"Hayır, baba." Finnian gözlerini kırıştırarak uzun adımlar attı ve başını salladı. "Hayır."

Cellat babamı boynundaki kelepçeden tutarak öne doğru çekti.

Bakışlarında hüznü bir ifade parlıyordu. "İkinizi de seviyorum."

Başını dikleştirdi ve koridordaki yolculuğuna devam etti. Sarayın kapıları onlar için açılmış, fırtınalı sabahın koyu tonları içeri dolmuştu.

"Anne! Bunun anlamı ne?" Finnian gözyaşları arasında bağırdı. "Bir şeyler yap!"

Mira, ölümlülerin kendisine taptığı heykeller gibi hareketsiz kaldı.

Küçümseme Finnian'ın yüzünü çarpıttı. "Sen bir anne için yüksün!" Arkasını döndü ve babalarının peşinden koştu. "Baba, hayır! Bekle!"

Malik, havayı kesen bir sesine benzer bir sesle onun yolunda cisimlendi ve Finnian'ı yere düşürdü. Büyük avucu Finnian'ın sırtını kavradı.

Finnian'ın kafatasını bir hindistan cevizi gibi ezerek dizini Finnian'ın sırtının ortasına sabitledi. Kristal Finnian'ın kafatasının altından çatladı. Kiraz kırmızısı çatlakları doldurdu.

Naia ılık attı. "Malik, dur!"

Ağabeyi başını eğerek omzunun üzerinden ona baktı. Gözlerinde arpık bir ışık parladı ve kasap bıçağı koleksiyonunu çıkarması için ona bir sebep vermesi için onu kışkırttı.

Mira tek kelime etmeden döndü, ipek elbisesinin fısıltısı inci renkli bir bulut gibi arkasından geçerek uzaklaştı.

Babası saray kapısının eşiğinden geçerken Naia'nın içini bir çaresizlik duygusu kapladı. Ayaklarını yerden keserek babasının arkasından koşmaya başladı, kollarını iki yana açmış, sanki yeniden ocuk olmuş gibi ona uzanıyordu. "Baba, hayır!"

Bir kömür pufunda, yok oldular.

Naia'nın çıplak ayakları arnavut kaldırımında biriken su birikintilerinin arasından geçti ve dizlerinin üzerine düştü. Yağmur damlaları omuzlarının üst kısmına sıçradı ve kafa derisinden aşağı yuvarlandı. Yukarıda deniz, bir balinanın gümbürdüyor ve sarsılıyordu. Dalgalar yosun ormanını karıştırıyor, uzun sapları yüzeye doğru uzanıyordu. Her zaman suyun içinden sızan güneş ışığına doğru büyüyorlardı.

Naia babasının yokluğunu hemen hissetti, sanki biri içine uzanıp kalbinden bir parça koparmış gibiydi.

Kendi içine doğru kıvrıldı ve alnını parke taşının sert yüzeyine bastırdı.

Boğazından iç burkan bir feryat koptu. Geriye anılar kalmıştı; onu her zaman karanlıktan çekip çıkaran gülümsemesinin ışığı; ona yol gösterirken parmaklarının eline yumuşak dokunuşu.

Seni seviyorum Naia, dünyadan daha derin.

Babasından geriye kalan tek şey olan Wren'i göğsüne bastırdı.

BİR HAFTA GEÇTİ VE BU YEDİ GÜN BOYUNCA NAIA ONU TERK ETMEDİ.

Yatak.

Gianna odasını temizlemek ve yemeklerini götürmek için bir fare gibi içeri girip çıkıyordu. Naia'nın yemek yeme isteği yoktu.

Kederinin içinde sıkışıp kalan zaman, saniyeleri gün gibi hissettiren şeylere dönüştürdü. Naia, keten yatak örtüsünden yayılan hafif lavanta kokusunun altında yatarken çektiği acının hiç bitmeyeceğine inanıyordu.

Kolyenin önemi, Mira'nın açığa çıkan öfkesi, Alke'nin trajik ölümü, Mira'yı alt etmek için çaresizce yaptığı girişim ve babasının olaya dahil olması gibi birbirini izleyen olaylar düşüncelerinde sabit kaldı. Sonunda, Mira'ya saldırma kararı babasının araya girmesinin sebebiydi. Onun yüzünden babası gitmişti.

Naia'nın aşağı doğru sarmalı düşüncelerini tükettiğinde, uykuya teslim oldu.

Ta ki kapısı çalınana kadar.

Gianna, Naia'nın yatağının yanına geldi. "Leydi Naia, zor zamanlar geçirdiğinizi biliyorum ama Lord Finnian yedi gündür saraya dönmedi."

Naia battaniyeleri vücudundan sıyrırken üzerine bir kova soğuk su dökülmüş gibiydi.

Kafasının karıştığını hissederek gözlerini kırıştırdı ve Finnian'ı kontrol etmeyi ihmal ettiğini fark etti.

Çıplak ayakları soğuk zemine vuruyor, suçluluk duygusu nabzının hızlı atışlarında yankılanıyordu. Sarayın içinde ve bahçenin dışında volta atarken, taze bir sabahtı. Altın bir şafak.

Su deliği. Finnian'ın orada olacağını biliyordu.

Naia ormanda ilerlerken böcek vızıltıları ve kuş cıvıltıları duyularını rahatsız ediyordu. Saraydan ayakkabısız kaçtığı aklına gelmemişti, ta ki toprak örtüsünden çıkan sivri bir kayaya basana kadar. Ayağının altını kaplayan kanın yapışkanlığı irkilmesine neden oldu ama yarayı umursamadı.

Yıldız ışığının parıltılı havuzunun önünde belirdiğinde hafif ağrı azalmıştı.

Finnian, Alke'nin el yapımı kafesinin olduğu yere çömelmiş, sırtını ona dönmüştü.

Naia adım atarken tereddüt etti. "Finny?"

"Hepsi benim hatamdı," diye mırıldandı. "Bunu düzeltebilirim. Daha iyi hale getirebilirim." Naia yavaşça ileri doğru bir adım atarken nabızı kulaklarında atıyordu.

"Finnian?"

"Bunu daha iyi hale getireceğim. . Onları geri getireceğim." Sessiz, hafif dengesiz bir şekilde konuştu. Kelimeler karmakarışık bir şekilde yuvarlanıyordu.

tutarlılık.

Biraz daha yüksek sesle konuşarak temkinli bir adım daha attı. "Finny, sen neden bahsediyorsun?"

Finnian'ın hareketleri dondu ve başı döndü.

Uğursuz bir aura Naia'nın tenini ısıtıyor, midesini sarıyordu. Mira'nınki gibi yıpratıcı ya da Marina'nınki gibi öldürücü değildi.

Finnian olduğu yerden kalktı ve ayaklarının dibindeki tüylü yaratığın canlı renklerini ortaya çıkardı.

Naia'nın kaşları çatıldı. Göğüs kafesinin arkasında şaşkınlık ve umut karışımı bir duygu dolanıyordu.

Bir kuş mu? Başka bir tane mi buldu?

Onu daha da inceledi, narin altın vurgulara sahip canlı kobalt mavisi tüyler karşısında büyüledi. Bir zamanlar bir ruhu barındıran gözler ona boş ve ebedi bir şekilde bakıyordu.

Naia'nın tüyleri diken diken oldu ve farkına vardı. "Finnian, hayır..."

Finnian aptalca bir gururla gülümsüyordu. "Alke'yi hayata döndürdüm." Naia'nın kanı dondu. *Ölü çağırma.*

İleri atılarak onu omuzlarından sıktı. "Ne yaptığının farkında mısın?"

Finnian'ın yüzündeki heyecan, kızın yüzündeki sıkıntıyı görünce eridi. "Anlamıyorum."

"Hiç kimse senin yeteneklerini keşfedemez. Beni anlıyor musun?"

"Neden? Bu harika! Ölülerini geri getirebilirim!"

"Finnian!" diye bağırdı, biraz fazla sert bir sesle. "Ölü ruhçuluk ölü bir bedende ruh barındırır. Bir ruha tutunduğunuzda, onu Ölüm ve Lanetlerin Yüce Tanrısı'ndan esirgemiş olursunuz."

"Ama... Ama bunu *ben* yaptım." diyerek kendini işaret etti. "Cassian kendisine ait olmayan bir şeyi alamaz."

"Ona ait olanı alıyorsun, Finnian. Annem öğrenirse seni gönderir."

Uyuşuk adımlarla gözlerini kırptırdı ve başını salladı.

"Neden?" "Lord Cassian'ı daha fazla kızdırmak istemiyor."

Nekromantik bir çocuk doğurmak utanmazlıktı. Cassian'ın onu daha da cezalandırması için bir bahane daha. Finnian'ı evlatlıktan reddedecekti.

"Söz ver bana." Naia onu salladı, kemiksi omuzlarına yapıştı. "Annemin - ya da üçüzlerin- bunu öğrenmesine izin vermeyeceğine söz ver. I

seni de kaybedemem Finny." İçinden bir döküldü.

Finnian'ın kaşları düştü, gözleri canlılığını yitirdi. ", Rahibe."

TKE K) GK GOd OF W) TCKCRAFT ve GORCERV

V Ex ve Astrid, Finnian'ı Naia'ya annelerinin çalınan kolyesini hediye etmesi için kandırdıktan sonra kendilerinden memnundular. Yemek masasında alaycı hakaretleri hiç durmadan devam ediyor, bir dakikayı bile boşa harcamıyorlardı.

babalarının yokluğuna dikkat çekmek için bir fırsat.

Babam bugün nehir kenarında çiçek açmış bebek nefesini görmekten büyük keyif alırdı. Ne yazık ki Finnian'ın aptallığı yüzünden bunu yapamıyor.

Finnian bir gece su birikintisinde, "Yemin ederim, bir gün onları sözlerinde boğacağım," dedi.

Naia'nın bacakları yıldız ışığı havuzunda ıslandı. Denizin üzerinde amaçsızca sürüklenen yalnız bir manta vatozuna bakarken başını geriye yasladı. Ayın yansıması suyu delip geçiyor, hareketlerini takip edebilmesi için ona bol miktarda gümüşü ışık veriyordu.

Gece cırcır böceklerinin, hayvan seslerinin ve hışırdayan yer örtüsünün sesleriyle canlıydı.

Naia ona, "Zamanını harcamaya değmezler," dedi.

Finnian onun yanına çöktü ve bir sopanın parçalarını toplayıp omzunun üzerinden attı. "Çok pasıfsın."

Ellerinin hareket etme ihtiyacıyla nasıl titrediğini fark etti. Düşünceleri dağıtmak için. Bir çıkış yolu. Ne de olsa babalarının gidişinin üzerinden sadece bir yıl geçmişti.

"Belki de."

İntikam almak ve üzüzlere acı çektirmek için her türlü nedene sahip olsa da, ne zaman birkaç günün ötesindeki geleceğine bakmaya çalışsa içini bir keder kaplıyordu. Babasını bir daha görme ihtimali olmadan, hiç bitmeyecek bir yolculuğa çıkma ihtimali onu tamamen tükenmiş ve nefes darlığı içinde hissettiriyordu.

Finnian onun yanında hareketsiz kaldı.

Naia ayak bileklerini suyun içinde döndürürken küçük kardeşine yan gözle baktı.

Yüzündeki ciddi ifadeyi görmezden gelmek onun için imkânsızdı. İntikam ve öç almak ilgisini çekmeyen şeyler olsa da, Finnian için aynı şey söylenemezdi.

"Bana bir söz vermiştin," diye hatırlattı ona.

"Biliyorum," dedi adam.

Naia'nın yüzyıllar geçtikçe ona sürekli hatırlatma ihtiyacı hissettiği bir söz.

Finnian'ın iki yüzüncü yılında, köyde yaşayan ve mutfaklarda servis edilmesi için gökyüzünden balık toplayan bir yarı tanrı olan Arran'la tanıştı. Damarlarındaki kirli kan yüzünden çoğu tanrı ona burun kıvırıyordu.

Arran'ın bukleleri her yöne dağılıyordu ve sırık gibi vücuduna birkaç beden büyük gelen bir tunik giyiyordu ama yanaklarında tatlı gamzeler oluşturan bir gülümsemesi ve bulaşıcı bir kahkahası vardı. Naia'ya göre küçük kardeşinin gözüne çarpmış olması çok anlamlıydı. Çünkü karanlığa gömülenler genellikle ışık serpintileri ararlardı.

Naia'nın mutfakları temizlemekle görevlendirildiği bir gün, onları kasap bloğunun arkasında bir arada buldu.

Bir çığlık attı. Onlara mahremiyet sağlamak için çabalarken paspas kovaşına takıldı, bir yandan da kekeleyerek özür diledi.

Daha sonra Finnian onu Ruhlar Nehri üzerindeki köprünün korkuluklarına yaslanmış halde buldu.

Yaklaşırken ağzı, dişlerinin arasında bir parça meyan kökü olan bir sırtışa dönüştü. "Özür dilerim Rahibe, annemin önce mutfakların dışındaki balık bloğunu temizleteceğini düşünmüştüm."

Gözlerini devirdi ve adamın koluna sert bir tokat attı. "Bana karşı naz yapma."

Kahkahalarla sarsıldı.

Onda kısa bir an için de olsa mutluluk görmek hoştu. Arran'ın onun için çok şey ifade ettiğini söyleyebilirdi. Ve onu gördüğüne ne kadar sevindiyse

Aşkı deneyimlemek, ona sadece kemiklerinin ve kanının altında yatan kasvetli boşluğu hatırlatıyordu. Kendisi için böyle şeyleri deneyimlemek için kurumuş bir özlem.

Üç hafta sonra, Naia ve Finnian babalarının en sevdiği terk edilmiş koyda dolaştıkları bir sabahtan dönerlerken, Arran'ın annesinin sarayın avlusunda ağladığını görürler.

"Lütfen, affetmesi için yalvarıyorum! Seni nasıl kırdıysa! Lütfen, oğlumu bana geri verin!"

Muhafızlar bir çöp kutusuna eşlik etti ve onu daha küçük bir tanrı olan annesine uzattı. Kederli hıçkırıkları avluda yankılandı.

Finnian, Naia onu yakalayamadan çöp kutusuna doğru fırladı. Çöp kutusunu tekmeledi ve balık bağırsakları ile kesik vücut parçaları etrafa saçıldı.

Naia'nın midesi, Arran'ın kopan kafasının kaldırım taşının üzerinde yuvarlandığını görünce kalktı.

Malik'i çocukça bir şekilde rahatsız ettiği için ağabeyleri Arran'ı parçalara ayırmış ve parçaları balık kalıntılarıyla birlikte bir çöp kutusuna doldurmuştu.

Ertesi sabah Naia büyük salonda oturmuş, tırnaklarını kemiriyordu. Tabağındaki kahvaltısına dokunmadan, Finnian'ın yatak odasının kapısını zorlayıp onu kontrol edip etmemesi gerektiğini düşünüyordu. Kimsenin içeri girmesine izin vermiyordu.

"Kanı lekeli bir tanrı benim sanatıma layık değildir." Malik, Naia'nın biraz aşağısındaki yüksek koltuğuna oturmuş, kasap bıçağını bir bulaşık beziyle temizliyordu.

Finnian hışımla kapıdan içeri girdiğinde Vex ve Astrid onun yanında şarap kadehlerini yudumlayarak kıkırdadılar.

Gözlerinde çılgın bir bakışla, parıldayan bir duman bulutunun içinde kayboldu ve Malik'in karşısındaki masanın önünde yeniden belirdi.

Naia, düşüncesizce hareket etmeden önce Finnian'a ulaşmak niyetiyle hızla ayağa kalktı ama bir şey bileğini tuttu -ya *da biri*.

Başını çevirdi ve nefesi ciğerlerinde kayboldu.

Arran'ın beti benzi atmış, uzuvlarının eklem yerlerine kukla gibi dikiş atılmıştı. Gözlerinin derinliksiz sularını içine çekti. Bir zamanlar zengin ve canlı olan bu mücevherler şimdi donuklaşmış ve öbür dünya tarafından bulandırılmıştı.

Malik kendini savunamadan Finnian saçının arkasını yumrukladı ve yüzünü masadaki yarısı yenmiş çorbaya çarptı. Porselen kâse paramparça oldu. Vıcık vıcık sebze parçaları etrafa uçtu. Malik'in kanından oluşan bir havuz çorbaya karıştı ve kristal zemine damladı.

Vex ve Astrid sandalyelerinden kalkıp ölümsüz Arran'a şaşkın baktılar.

Büyücüler tanrıları taşlaştırırdı. Ama büyü yeteneğine sahip olan tanrılar?
Dehşet verici.

Finnian Malik'in kulağının yanına eğildi. "Bana olanı öldüremezsın kardeşim."

Naia, Mira'nın ürpertici gücünün tanıdık karıncalanmasının salonda dolaştığını hissetti. İçgüdülerini devreye girdi ve Naia Finnian'ı korumak için masanın üzerinden atlamak istedi ama Arran kolunu arkadan büktü ve kalçalarını masanın kenarına dayadı.

Naia dişlerinin arasından tısladı.

Göz ucuyla Mira'nın kırbacının kemik beyazı dişleri havada uçtu.

Finnian bir koluyla kasap bıçağını Malik'in kafatasına sapladı ve diğer kolunu fırlatarak Mira'nın kırbacının kuyruk ucunu yakaladı. Kırbacın yağdan kaygan gövdesinin bir deniz yılanı gibi ön koluna dolanmasına izin verdi.

Sivri dişler etini parçaladı ve Malik'ten dönüp koridorun karşısındaki Mira'ya baktı. "Gel," diye emretti.

Kollar salonun pencerelerinden dışarı fırladı. Vitray camın parçaları etrafa saçıldı, Naia'nın kollarına saplandı. Eller kristal zemini delip geçti. Orman kedileri ve çürümüş kuşlar. Deniz tabanında çürümüş gibi deniz kabukları ve yosunlarla kaplı insan bedenleri.

Hizmetkârlar kaçışmaya çalışırken salon çıgıllara boğuldu.

Bir ölümsüz insan bir muhafızın boynunu parçaladı.

Kafatasının yan tarafında kemiklerinin yarısı açıkta olan bir jaguar Vex'in üzerine atladı.

Astrid çıgılık attı.

Mira kolunu geriye doğru kaldırarak kırbacının ucunu serbest bıraktı ve sağına soluna saldıran ölümsüz yaratıklara doğru savurdu. Alnındaki ince kıvrım, gözlerinden taşan öfke, Naia'nın tam ortasına beyaz bir şimşek çakmasına neden oldu.

"Arran, bırak gideyim!" Naia yalvardı. "Ona zarar verecek!"

Buna karşılık olarak kendini onun beline bastırdı ve kalça kemiklerini masanın kenarına doğru daha derinden ısırdı.

Naia şaha kalkıp başını geriye attı ve kafatası Arran'ın alnına çarptı. Bir çıkardı, dengesini sağladı ve tutuşunu sıkılaştırdı

bileklerine doladı. Naia dişlerini gıcırdatarak Mira'nın avuçları arasında kıpırdandı. Mira kırbacını Naia'nın takip edemeyeceği bir hızla fırlattı. ardına gelen darbeler, şiddetli bir *tıslamayla* noktalanıyor, bir engerek yılan hızıyla hareket ediyordu.

refleksler.

"Finny!" Naia kargaşanın üzerine bağırdı. "Kesin şunu-"

Mira'nın kırbacı Finnian'ın yüzüne çarptı. Çarpışma havada şok dalgaları yarattı, çıkan ses denizin dibindeki gökyüzünü yaran gök gürültüsüne benziyordu. Naia bunun titreşimini iliklerinde hissetti.

Naia kardeşinin adını haykırdı. Onlar tanrıydı ama en güçlüleri tarafından açılan bazı yaralar iyileştirilemezdi.

Finnian sendeledi.

Avuç içi başının sağ tarafına çarptı ve vücudu öne doğru katlandı. İnlerken parmaklarının arasından kan fişkırdı.

"Finny!" Naia haykırdı.

Sürpriz bir şekilde Raksa ortaya çıktı ve Arran'ı ondan kopardı. Bir an bile kaybetmeden masanın etrafında Finnian'a doğru koştu.

Bir diğeri onu kolundan yakaladı.

Etrafında dönerek hırladı, "Bırak!"

Malik'in parmak uçları kadının kemiğini ısırdı ve bıçağının çelik ucu yumuşak bir şekilde sırtının küçük kısmıyla buluştu.

Yüzündeki kan çekildi.

Kanla lekelenmiş gümüş saçları Finnian'ın daha önceki saldırısını hatırlatıyordu. Eşsiz bir karanlıkla ona bakıyor, onu kışkırtmaya çağırıyordu. Sanki bıçağını birine saplamak için bir bahaneye ihtiyacı varmış gibi.

Korku onu sardı ve sıktı. Tepki olarak, hayal gücü ona acı çektirebileceği sayısız mide bulandırıcı yolu canlandırdı.

Mira durduğu yerden kayboldu. Finnian'ın başının arkasını tutmuş, karnını yere bastırmış ve ayakkabısının topuğu omurgasının dibine saplanmış bir halde yeniden ortaya çıktı.

Kötü şöhretli kırbacı eriyerek bir su birikintisine dönüştü ve Finnian'ın kanının bulunduğu havuza sıçrayıp karıştı. "Kanlı parmaklarını aramızdaki en ölümcül köpekbالیğının bulunduğu bir havuza daldırmaya karar verdin. Korkarım artık sırtında bir hedef işareti var." Finnian'ın başına daha da yaklaştı. "Krallığıma asla geri dönme Finnian. Eğer dönersen, Lord Cassian'ı bizzat çağırmakta tereddüt etmem." Sesi ölümcül bir uyarıydı.

Ve bununla birlikte, Denizin Yüce Tanrıçası dönerek salonun dışında cisimlendi.

Finnian kollarının üzerinde süründü ve içini burkan uzun bir feryat kopardı. Ağzından tükürükler saçıldı. Ses sarayın duvarlarını sarsarken boynundaki damarlar gerildi.

NAIA ONU BAHÇEDEKİ BANKA GETİRDİ VE İZLERİ TEMİZLEDİ.

Çenesi boyunca kan kurumuştı. Sonra sağ kulağını iyice inceledi, adam onu uzaklaştırmaya çalışırken onunla mücadele etti ve iyi olduğuna dair güvence verdi.

Kendi inkârına rağmen Naia onunla tartışamazdı. Çenesindeki yara iyileşmemiştı ve kulak kanalının içinden kan sızmaya devam ediyordu.

"İyileşecek," diye mırıldandı.

Olmazdı. Bunu biliyordu. O da biliyordu. Zaten biliyor olmalıydı. Ama bundan bahsetmediler.

Ona yeni bir cüppe takımı ve mutfaktan en sevdiği ikramlardan birkaçını verdi. Duygusal vedalaşmalar için zaman yoktu. Naia'nın istediği olsaydı, son bir kez daha su içmeye giderlerdi ama Raksa bir şahin gibi sarayın girişinden onları izliyordu.

Finnian hemen gidecek ve bir daha dönmeyecekti.

Naia'nın gözyaşları dinmek bilmeyen bir ısrarla döküldü. Gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Kendini rahat hissedeceğin bir yer bul, tamam mı? Ormanda barakalar ya da mezarlıklar olmasın. Yatağı ve şöminesi olan bir yer. Sıcak kalman gerek. Ve aylarca bir şey yemeden durma. Ölümlü Topraklar'ın nefis yiyeceklerle dolu olduğunu duydum. İnek bifteğini denemelisin. Açık ateşte harika olduğunu duydum."

Finnian, kız konuşurken onun sözünü kesmeden sabırla dinledi. Sanki yüzünü ezberlemek için zaman ayırıyormuş gibi dikkatle sessiz bir şekilde ona bakıyordu. Finnian'ın kalbi jilet gibi hissettiren bir şeye batmıştı.

Bu son kez olmayacak. . .

"Sanırım buna sadece biftek diyorlar." Avucu yanağını okşamak için yukarı kalktı ve ona çarpık bir gülümseme verdi. "Buradan kurtulduğunda gel beni bul. Ancak biraz keşfettikten sonra. Çok arzuladığın özgürlüğü yaşamayı hak ediyorsun."

Boğazındaki yumru şişti ve başını sallayarak gözlerindeki nemi sildi. "Gidemeyeceğimi biliyorsun."

"Kim demiş yapamazsın diye?" Finnian alnını nazikçe onunkine yaklaştırdı ve orada tuttu. Bu, birbirlerine söylemeye cesaret edemedikleri binlerce kelimeyi dile getiriyordu.

Seni seviyorum, Finny.

Arkasını döndü ve figürü güneş ışığında parıldayan binlerce kırmızı parçacığa ayrıldı.

Naia yanaklarından süzölen gözyaşlarının izlerini gizleyerek başını eğdi.

Her zaman yanında olan keder, göğsünü nazikçe yırtarak kalbinin çukurlarına yerleşti.

G) BL) NG REUN) AÇIK

Şimdiki Zaman

Theon ve Naia büyük, loş bir odaya girdiler.

"Sen ne düşünüyorsun?" Theon sordu. "Burası Finnian'ın evine benziyor mu?"

Ayaklarının altında taş bir zemin vardı. Tuğla duvarlarda kasvetli çiçek aranjmanlarının ve karınlarından mantar ve doğa fişkırان çürümekte olan hayvanların portreleri asılıydı. Yukarıda onları çevreleyen birkaç kat vardı, her kat yüksekti, bir yerleşke gibi inşa edilmişti. Uzaktan görebildiği kadarıyla bütün bir kat kitap raflarına ayrılmıştı. Finnian'ın yüzyıllar boyunca topladığı büyü kitapları ve romanlar.

"Finnian!" diye bağırdı. "Gel yüzleş benimle!"

Mutfağının durumunu, yemek yemeye zahmet edip etmediğini ya da bir şöminesi olup görmek istiyordu. Hiç bitmeyen bir yalnızlık ve ıssızlık uçurumu olan yatak odasında sıkışıp kalmışken hayalini kurduğu her şeyi.

Saniyeler geçti ve Finnian kendini göstermedi.

Theon'un dirseği onun yan tarafını dürttü. "Neden önce konuşmak için ısrar etmiyorsun?"

Siz kardeşsiniz. O-"

Neyse ki Naia kardeşini nasıl dışarı çekeceğini biliyordu. Yumruğunu geri çekerek içinde bulundukları yapıyı yerle bir etmeye hazırlandı.

"Ya da değil," diye mırıldandı Theon, kolunu parlak taş bir krater açmak için indirdiğinde.

Bir el onu dirseğinin kıvrımından yakaladı. "Sakın buna cüret etme."

Ağabeyinin sert bakışlarıyla karşılaşmak için başını .

Uzun siyah saçları omuzlarının arkasına toplanmıştı. Köşeli yüz şekli ve çökük elmacık kemikleriyle profilini görmek ona babalarını hatırlattı. Göğüs kafesinin arkasında bir acı hissetti ve sağ çene çizgisinin üzerindeki kusursuz deri parçasına dik dik baktı. Yara izini göz alıcı bir şekilde gizlemişti.

Hortlaklar her şekilde etraflarını sarmıştı; erkekler, kadınlar, çocuklar, hayvanlar. Hepsi ölümden geri dönmüştü. Finnian olayları ne zaman kendi haline bırakacağını asla bilemezdi.

Theon'un kolları saldırmak için havaya kalktı ama Finnian'ın gözlerinin orta tanrıya stratejik bir kesik atması, fırtınaya yakalanmış bir tüy gibi kenara itilmesi için yeterli oldu.

Theon odanın diğer ucuna indi ve hortlaklar bir aslan sürüsü gibi hareket ederek kendilerini onun üzerine attı.

Naia "Hayır!" diye bağırdı.

Finnian kızın kolunu çekerek onu kendine yaklaştırdı. "Benimle oynamak istemezsin, Rahibe."

Naia ona ters ters baktı. "Dikkatli ol kardeşim. Annemin kibri sende kendini gösteriyor."

O daha tek kelime edemeden Naia kolunu onun elinden kurtardı ve bacağını fırlatarak adamın göğüs kafesine bir tekme indirdi. Kemikleri kırılırken ayağının tabanında tatmin edici bir *çıtırtı* duyuldu.

Finnian homurdanarak, parçacıkları küçük kızıl yıldızlar gibi parıldayan bir duman bulutunun içinde kayboldu.

Bir vuruşun verdiği tatmin Naia'nın tam da ihtiyacı olan şeydi. Onun soğuk kabullenişini ve özür dilememesini boş verin. Daha önce de Theon'a yalan söylemişti. Finnian'la herhangi bir konuşmaya girmeye kesinlikle niyeti yoktu. Tek istediği öfkesini boşaltmak için bir fırsattı; Finnian'ın kendisine verdiği büyük zararı ilk elden öğrenmesini sağlamak. Belki o zaman yaptıklarının ağırlığı nihayet vicdanına yerleşirdi.

Buz gibi bir hava yanaklarını kesti. Başını ona doğru çevirdiğinde Theon'u kollarını uzatmış ve avuçlarını birleştirmiş halde buldu. Yarı saydam buz mızrakları hortlaklara vurdukça sıcak kehribar ışıkların altında parıldıyor ve ışıldıyordu.

Theon kışın orta tanrısıydı.

Odanın öbür ucunda, Finnian'ın açık avucunun üzerinde göz kamaştırıcı gümüş bir küre toplandı ve ruhani bir kafatası şeklinde düzenlendi. Korkutucu bir büyü gücüyle ona doğru fırladı.

Kafatasının ağzı gerilerek açıldı. Nabzı boğazında düğümlendi. Kükremenin şiddeti o kadar güçlüydü ki, Naia'nın yüzüne ve saçlarına doğru bir rüzgâr fırladı.

Sarsılmaz bir odaklanmayla büyü'nün izlediği yolu takip etti, büyü ona yaklaştıkça beklentisi ve mümkün olan son anda ondan hızla kaçıyor.

Yoğun enerjisi, ardında tüyleri diken diken eden bir iz bırakarak yanından geçti.

Tavanın birkaç santim altında, dumanlı güç küreleri dönerek başka bir dünyaya ait bir parıltı yayıyordu. Finnian'ın açık avucu havaya kalktı ve yumruk şeklinde sıkıldı. Küreler yağmur gibi büyü'lü mermiler püskürttü.

Naia onlardan kaçmak için atladı, yanından vızıldayarak geçerken rüzgârlarını hissetti. Bir tanesi pazusuna saplandı. Bir diğeri sol uyluğunu. Ufacık, hayaletimsi damlacıklar içinden geçti.

Naia acıya tepki olarak hırladı.

Büyücülükten *nefret ederdi*.

Dişlerini sıkarak çömeldiği yerden kalktı ve Finnian'a saldırdı.

Onunla yarı yolda buluştu.

Yumruğunu ileri doğru fırlattı, yüzüne nişan aldı ama adam başını çevirdi ve boynunu sıkıca kavradı. Dirseğini yukarı kaldırdı ve elmacık kemiğine çarptı. Darbe başını geriye savurdu.

Adam kadının boğazını serbest bıraktı ve burun delikleri alevlendi; kadın bir yumrukla suratını dağıtamadan yumruğunu avucunun içinde yakaladı. Diğer kolunu yukarı kaldırdı ve adamın diğer eli onu bileğinden yakaladı. Büyüsünün akımları onu tuttuğu yerlerde titreşiyordu, yapabileceklerine dair ince bir uyarı.

Geri çekiliyordu.

Berabere kalmışlardı.

Naia konuşamıyordu. Yaşattığı kalp kırıklığını ifade etmek için kelimeler yeterli gelmiyordu.

Kardeşinin gözlerine derin derin baktı, onun kendisine duyduğu sevginin en ufak bir izini bile bulmayı arzuluyordu.

Kaşları hafifçe çatıldı ve yüzünde belli belirsiz bir çatıklık belirdi.

Tanıdığı genç çocuğun, kendini sarmaladığı katmanların altında gizlenen kısacık bir görüntüsü - hassas ve ateşli, tüm kalbiyle seven ve ölçülemeyecek kadar acı çeken bir insan. Bu yüzden büyücülüğe yönelmişti. Finnian sevdiklerini kaybetmenin acısına asla dayanamazdı. Eğer babası ölmüş olsaydı, onun da bir hortlak olacağından hiç şüphesi yoktu. "Bunca yıldan sonra"-Finnian'ın gözleri gözyaşının izini takip etti "Hâlâ çok kolay ağlıyorsun." Ona tükürdü.

Çeneleri sıkıştı ve gözlerindeki yumuşaklığı bir sertlik yuttu.

Kadının tükürüğü alnına ve kirpiklerine battı. Bakışlarını kaçırdı, sanki onun yüzünü kaplayan acıya şahit olmayı hazmedemiyordu.

O andan yararlandı ve büyülü cihazı adamın sağ kulağından almak için elini serbest bıraktı.

Finnian'ın refleksleri çok hızlıydı, Naia'nın elini kendi eliyle kovaladı.

Kadın bir adım geri çekildi ve adamın en değerli varlığını yumrukladı. Hâlâ onu bileğinden tutan adam, onu öne doğru itti. Kavrayışı kemiğinin etrafında sıkılaştı ve kolundan aşağıya doğru bir acı sarsıntısına neden oldu.

Naia içgüdüsel olarak hareket etti ve hızla kasığına bir diz indirdi.

Kadını kavrayan eli çözüldü ve iki büküm olup dizlerinin üzerinde doğruldu. "Naia!"

Koşmaya başladı, yerdeki insansı buzlu dondurmalar gibi donmuş gulyabani cesetlerinin üzerinden atlarken nereye gittiğinden tam olarak emin değildi. Bazıları parçalara ayrılmıştı ve vücutları yavaş yavaş yenileniyordu.

Ayak parmaklarının arasında ezilen beyni, Finnian üçüzleri çağırdıktan sonra Alke Hall'da topuklarını nasıl tekmelediğini hatırlatıyordu.

Dengesini kaybetti ve bacakları altından çıktı. Avuçlarının ve dizlerinin topukları taş zemine çarptı.

Yüzünü buruşturarak çenesini kaldırdı. Çevresinde Theon'un kollarının başının üzerine çıktığını gördü. Gölgelerden sürünerek çıkan hortlaklar buzlu disklerden oluşan bir yayılım ateşiyle karşılaştı ve tüyler ürpertici bir çatırtıyla başları koptu.

Finnian parmaklarını oynatarak Theon'un ellerini hızlı ve hassas dikişlerle birbirine bağladı.

"Siktir git, kış tanrısı." Finnian sanki kaçacak bir yeri olmadığını biliyormuş gibi acele etmeden Naia'ya doğru yürüdü.

Theon Naia'ya doğru koştu ama ağabeyinin kolunun güçlü bir hamlesi dengesini kaybetmesine ve boyun eğmeyen taş duvara çarpmasına neden oldu.

Tanrı'nın ondan hoşlanmaması için bir nedene ihtiyacı varsa, o da buydu. Bir saat önce tanışmışlardı ve bu, onu zorladığı karmaşaydı.

Naia küçük kardeşinin işitme cihazını avucunun içinde sıkı, cihazı paramparça etmek istiyordu. İçinde gömülü olan nadir kristali bulmasının kaç yüzyıl sürdüğünü kimse bilemezdi.

Ama yapamadı. En sevdiği kardeşinin, dünyadaki herkesten daha çok sevdiği bir insanındı.

Öfkesi dağıldı.

İntikam onu buraya getirmemişti. Finnian bildiği tek yuva kaynağıydı ve artık onun için öyle olmak istemediğini kabullenmek zordu.

Finnian öfkeli ve hızlı adımlarla ona doğru yürüyordu ve Finnian, Finnian'ın yapacağı her türlü büyüye karşı kendini hazırladı.

Gücü birikerek havadaki parçacıkları çatırdattı. Naia sonunda ne olduğunu görmek için başını kaldırdı. Manzara büyüleyiciydi - bulanık, girdaplı mavi madde ayrı parçalara bölünmüş, hepsi de asılı duruyordu. Uçları doğrudan ona dönüktü, hançerler Finnian'ın işaretini bekliyordu.

Yaptıklarının sonuçları ne olursa olsun kabul edecekti.

Ronin haklıydı. Eğer en iyisinin ne olduğunu bilseydi, o kanepede onun ceketine sarılmış bir şekilde kalır ve dönüşünü beklerdi.

Kucağında bir tabak kek ve yanında bir birayla onun balkonunda oturmak, bir kol boyu uzakta, ikisi saçma bir sohbete gülerken, şu anda olmak istediği tek yerdı.

Finnian'ın gözlerini sabit bir şekilde şıklatması hançerlerin uçuşması için yeterli oldu. Yüce Tanrı unvanının gerçek bir kanıtı.

Acıdan korkmuyorum.

Vücudu kaskatı kesildi.

Gittikçe yaklaştılar-

Naia gözlerini kapadı ve kendini korumak için kollarını kaldırdı.

Parçalar, mermilerin metale çarpması gibi sert bir yüzeye çarptı. Her parça paramparça oldu.

"Siz tanrıların anlaşmazlıkları ele alma konusunda berbat bir yönteminiz var. Siz bir ailesiniz, Tanrı aşkına."

Ronin.

Naia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Kalbinin çılgınca atışını yavaşlatan bir rahatlama kapladı içini.

Önünde duran adamın arkasına bakarken, içinden geçen renkli sıcaklık ışınlarını inkâr edemedi. Onu gördüğü için geri dönülmez bir şekilde *mutluydu*. Ronin onun için Finnian'ın bölgesine geçmişti ve bunun için aynı anda hem onu azarlamak hem de ona sarılmak istiyordu.

Theon'ı bulmak için başını çevirdi.

Bir hortlak sürüsü tanrıyı yere yatırmış, pembe, solucan görünümlü organı ağızlarına sokarken elleri bağırsak doluydu.

Naia'nın midesi bu kanlı manzara karşısında bulandı.

Theon iyileştirme yeteneğine sahip bir tanrı olsa da, çektiği acıları hafifletmek için hiçbir şey yapmadı.

Ronin başını çevirdi ve gördüğü manzara karşısında yüzünü buruşturdu. Elini yanına indirdi ve avucundaki kesikten akan kanın serbestçe yere akmasına izin verdi. Alke Salonu'nda avucunda açtığı kesikle aynı olan bu kesik birkaç santim derinliğindeydi ve sızıntı yapıyordu.

Naia'nın nefesi kesildi. Taşın üzerinde bir atardamar ağı gibi kayan kırmızı sıvıyı görünce yanaklarından boynuna doğru karıncalanmalar başladı.

Ronin'in parmakları seğirdi ve kan onun emrine uydu. Kendini kaldırdı ve Theon'dan beslenen hortlakları şişleyen, sivri uçlu çalılardan oluşan yoğun bir çalılık yarattı.

Naia Ronin'in başının arkasına baktı ve dikkatini dağınık, yarısı arkadan bağlanmış, dipleri ensesini saran siyah saçlarının her bir teline verdi. Avuçlarında boncuk boncuk ter birikti, omurgasından aşağı, havayı istila eden bakır kokusuna doğru indi. Yutkundu. Parmaklarını avuçlarının içine sıkıştırdı. Nefes aldı.

Eğer Theon'un değilse beni nasıl ?

Sanki vücudu ondan önce anlamış gibi, eli anında adamın bileğine taktığı bileziği buldu.

Yere baktı ve ortasındaki kristalin ıslıl ıslıl parladığını fark etti. Finnian soğukkanlılıkla, "Bir günde iki kez benim bölgeme giriyorsun," diye karşılık verdi.

"Bu sefer Fırtına'yı kasıp kavurmak için göndereceğim şey konusunda daha yaratıcı olmam gerekecek."

Naia, tek kulağı duymamasına rağmen kardeşinin sesinin yüksekliğini ayarlama konusundaki yeteneğine hayret ediyordu.

"Ne halt istiyorsan gönder," dedi Ronin, sesi sertti. "Benim tarafıma geçmeyecekler."

Finnian sol kulağının duyma alanını açmak için başını hafifçe eğdi. Hareket çok azdı ama Naia bunu fark etmedi.

"Salonuma gelmek bir şeydi, ama evime gelmek? Yıllardır rekabet ediyoruz. Çocukluğundan beri. Ama bir kez bile benim yoluma adım atmadınız. Birçok şeysiniz Bay Kahale, ama saygısızlık bunlardan biri değil. Benden ne kadar nefret ederseniz edin."

"Haklısın," dedi Ronin. "Ama seni de çok iyi tanıyorum ve içimden bir ses kendi kanından olanları aslan inine götüreceğini söylüyor."

Finnian'ın yüzünde, bir kâğıdı kesen makas gibi bir gülümseme belirdi. "Sevgi bakışını gördüğümde anlarım. Kız kardeşime karşı da öyle. Ben sadece bu fırsattan yararlandım. Kardeşlerimiz alçaktır ve Naia'nın iyiliği pahasına gücünü açığa vuracağını sezmiştim. Benim dileğim üçüzlerin ölmesiydi."

Naia tırmandı ve Ronin'in yanında durdu, bakışlarının yanağına kısa süreli dokunuşunu hissetti.

"İnatçısın, vermeliyim." Finnian onlara doğru yaklaştı. "On sekiz yaşında şehrimde girdin, kan şişelerini çalmaları için gönderdiklerimi öldürdün ve bana karşı durmaları için değerli takipçilerini yarattın." Ronin'in birkaç adım önünde durdu, başını eğdi. "Bunu boş ver, ama sonra kanının karıştığı bira kasalarını benim karaborsamda satma cüretini gösteriyorsun ve Direniş Büyüsü'yle benim ya da örgütlerimin bunu kendi çıkarlarım için kullanmasını engelliyorsun."

Naia büyüler hakkında çok az şey biliyordu ama Direnç Büyüsü, onu yapan büyücü tarafından konulan bir kilitti. Eğer biri Ronin'in onaylamadığı niyetlerle onu açmaya kalkışırsa, bu imkânsız olurdu.

Naia'nın ağzından acı bir ses çıktı. Elbette bira fabrikası bir hileydi. Ronin burayı tanrılar için zehirli bira üretmek için kullanıyordu.

Peki Finnian neden Ronin'in kanının peşindeydi? Ne kadar saf olduğuna gülmek istedi.

Belki de aptallık onun en büyük yeteneğiydi.

Bir aptallık tanrıçası.

Böyle bir tanrı yoktu, ama belki de o ilkti.

"Bir tanrıyı öldüremem," dedi Ronin. "Kardeşlerin hâlâ yaşıyor, sadece geçici olarak felç oldular. Bu, tüm hayatını anlamaya çalışarak geçirdiğin büyük sorunun cevabı mı?"

"Bunu bana daha önce itiraf etmen daha kolay olmaz mıydı?"

Ronin, "Çünkü yüz yüze olduğumuzda çok fazla sohbet ediyoruz," diye söylendi.

"Ciddi misin sen?" Naia boğazında şişen yumru yüzünden sesi kalınlaşarak konuştu. "Ne kadar sapkın olduğunu bildiğin halde *beni* Malik'in yanına attın. Astrid ve Vex ve onlar birer yılan! Hepsi Ronin'i, kanını onları öldürmek için kullanıp kullanmayacağını test edebileceğin bir duruma zorlamak için mi?"

"Tek sebep bu değildi." Finnian'ın sesi ona karşı yumuşamıştı ve Finnian bunun için ona kızdı. Ona sadece ağabeyi olarak onun yapabileceği o tanıdık şekilde baktığı için; lanet bir bilmeceyle konuştuğu için. Bu ne anlama geliyordu?

"Küçük kan davaları yüzünden bir tanrıyı öldürmek için bir yol aradınız!" Kaşlarını çatı. "Üçüzler yüzyıllar önce sana haksızlık etti ve sen hâlâ onlara acı çektiirmek için uğraşıyorsun!"

"Arran'ı katlettiler!" diye hırladı ona, sanki unutmuş gibi.

"Çarpık intikam planınız için bir ölümlüye eziyet etmeden size haksızlık edenlerle başa çıkabilecek kadar güçlüsünüz!"

"Ölüleri diriltme yeteneğim olabilir Rahibe, ama ölümsüz olanı öldüremem."

"Tek umursadığın kendin! Sen de en az annem kadar zalimsin."

Sözlerinin acısının adamın yüz ifadesinde dolaşmasını izlerken aralarına ağır bir yük yerleşti.

İçinden mizahsız bir ses çıktı. "Unutuyorsun, senin yanında duran ve onun zalimliğine ilk elden şahit olan benim - Solaris'i sana zorla , mutfakları fırçalatan. İlk kaçtığında, Denizin Yüce Tanrıçası Mira'nın kızını Bin Vuruş'la nasıl dövdüğü haberini herkes duydu-"

Naia, "Dur!" diye bağırdı.

"Marina o çok sevdiğin ölümlüyü katlettikten sonra."

"Konuşmayı kes," diye tekrarladı, ama sesi ancak fısıltının üzerinde çıkıyordu.

Onu kışkırtmıştı ve şimdi pişmanlık duyuyordu. Ronin hemen yanındaydı ve onu dinliyordu.

"Ve sonra Marina'nın seni nasıl aşağı sürüklediğini ve Annemin seni Cassian'ın zincirlerine nasıl bağladığını." Finnian'ın dudağı tiksintiyle kıvrıldı ve Yüce Tanrı'ya karşı hissettiği düşmanlığı dile getirdi. "Seni Kaimana'ya bağlamak için önerdiği lanet, ruh çağırma büyülerimle ondan sakladığım tüm ruhların karşılığı olarak Cassian'a ruh toplayıp yedirmek pahasına."

Zaman içinde Cassian'ı onu lanetlemeye neyin ikna ettiğini hep merak etmişti ve şimdi nihayet biliyordu.

"Kıymetli Gianna'nıza ya da saraydaki diğer çocukluk hizmetkârlarımıza ne olduğunu hiç merak ettiniz mi? Ya da Malik'in boş zamanlarında Yüce Katliam Tanrısı unvanını elde etmek için ne yaptığını?"

"Finnian, bunu duymak istemiyorum." Naia nefesinin kontrolünü kaybetti. Travmatik geçmişinin ağırlığı bir kez üzerine tehdit ediyordu ve ellerini kulaklarına götürdü, rahatsız edici anıları engellemek için çaresizce.

"Cassian'ın açlığını doyumak için ruhları katletmek, *sizin* Seni bir köpek gibi ona zincirlediği için lanet-"

"Dur dedim!" Naia çılgılık attı, gözleri sıkıca kapalıydı ve parmak eklemleri yanaklarına doğru titriyordu.

"Tıpkı babam gibi-"

"Finnian." Bu kez konuşan Ronin'di. "Yeter."

Naia'nın duyguları boğazında düğümlenmişti, sanki bir bomba yutmuş ve göğsünde patlayarak içindekilerin çok daha fazlasını açığa çıkarmıştı.

Saklamak için çok mücadele ettiği, gömdüğü korkunç anılar yeniden su yüzüne çıktı. Kapalı gözlerinin ardında Kaleo'nun yüzü belirdi, canlı ve kısacıktı, kalbinde derin bir sızı uyandırıyor.

Hayır.

Titrek bir nefesle kollarını indirdi ve kardeşiyle göz göze gelmek için doğruldu. Ona attığı her pırıltılı, çocuksu bakış, her büyüme hamlesi, her öğüt, paylaştıkları her narin, sevecen an... Bu hale geldikten sonra bunların, aşkının amacı neydi?

İşitme cihazını Finnian'a geri fırlattı ve ondan uzaklaştı. "Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

Bunun, hayattaki en yürek parçalayıcı yer olduğunu anlamıştı. Kendisinden daha çok sevdiği ama onu aynı derecede sevmeyen bir başkasının önünde.

UNd O) NG

F Innian onları bıraktı.

Theon onları bira fabrikasına geri götürdü.

Naia, Ronin'in ofisine geri götürülürken otomatik pilotta onu takip etti ve tekrar kanepeye oturdu.

Zihni uyuşmuştu ve o gün yaşadıklarından başka bir şey düşünemiyordu.

Soğuk deri, elbisesinin yırtıldığı bacaklarının arkasında iyi hissettirdi.

Avi, Theon ve yüzlerini tanımadıkları diğerleri gelip gittiler. Sessiz kaldı, gecenin geç saatlerinde boş sokağa bakan penceredeki bir kir lekesine odaklandı.

Biri ona su ikram ettiğinde başını salladı. Bir başkası pelüş bir battaniye uzattı, muhtemelen boş bakışlarının ve hayat yokluğunun şokla bir ilgisi olduğunu varsayıyordu. Belirtiler hakkında çok az şey biliyordu ama belki de biri üşümekti? Her iki durumda da battaniyeyi reddetti.

Sonunda ofis boşaldı ve Ronin onun karşısındaki kanepede kaldı.

Bakışlarını ona doğru çevirdi. Adam solgundu. *Hastalıklı* bir solgunluk. Gözlerinin altı çukur çukur morarmıştı ve dudaklarında sağlığın iyi bir işareti olduğunu düşünmediği soluk bir mavi tonu vardı. Hakkında okuduğu her türlü korkutucu hastalık zihnini doldururken nabızı hızlandı -hayatını kurtarmak için hiçbirinin doğru adını hatırlayamıyordu.

Masanın üzerine yarısı yenmiş bir pirinç topu, açılmamış *bir nitro cold brew* kutusu ve yeşil bir karışımla dolu, işaretlenmemiş bir cam şişe koydu

Aralarında. Rahat etmek için minderin üzerinde kıpırdanırken, onun için hazırladığı su şişesini bir dikişte mideye indirdi.

Gözleri pirinç topuna takıldı, ilk kez denediği anı ve Akane'nin yüzündeki parlak gülümsemeyi hatırladı.

"Naia," dedi Ronin nazıkçe. "Konuş benimle."

Ne demek istediğinden emin değildi. *Bana aklından geçenleri söyle* ya da *bana gerçeklerini söyle - tabii söyleyecek bir şeyi kaldıysa*. Her ikisini de araştırarak zihinsel kapasitesi yoktu, bu yüzden aklına gelen ilk şeyi sordu.

"Neden Ölümler Diyarı'na götürülmenize dakikalar kalmış gibi görünüyorsunuz?"

Pirinç topunu aldı ve bir ısırık aldı. "Bugün çok kan kaybettim," dedi çiğneme arasında.

İçini bir endişe kapladı. Ona ders verme ihtiyacı onu uyandırdı. "İyi olacak mısın?"

"Biraz yemek yedikten ve bu iksiri içtikten sonra iyi olacağım."

Başı yastığın üzerine düştü ve elmacık kemiklerinin üzerinden ona baktı. "Rutini iyi biliyor gibisin."

"Her gün nasıl kan akıttığımı düşünürsek, evet, sanırım öyleyim." Saç bağını çözerek saçlarını tamamen aşağıya indirdi. Koyu renkli, dalgalı saç telleri yanaklarının üzerine düştü.

Naia içinde kabaran zevki görmezden geldi, adamın onu yıprattığını gördü. Bunu nadiren yapardı. "Kan alma mı?"

Ronin pirinç topunu bir kenara bıraktı ve saçlarını yavaşça geriye doğru bağladı. "Eğer her gün kanımın bir kısmını akıtmazsam hastalanacağım. *Tanrılarını hızla tutmak* için kanımı kullanmak üzere doğdum. Sanırım buna, soyumuzu yaratırken Yüce Yaşam ve Denge Tanrıçası için sigorta diyebilirsiniz. Bilmiyorum ama eğer yapmak için doğduğum şeyi yapmazsam, kanım eninde sonunda hayatıma el koyacak ve ben de hastalığa yakalanacağım. Annem de böyle öldü."

Naia'nın kaşları çatıldı, aldığı bilgi yüzünden midesi bulandı. "Kan kaybetmek de aynı derecede tehlikeli değil mi?"

Ağzının bir köşesi yarım bir sırıtışa dönüştü, pirinç topu ağzından birkaç santim ötede duruyordu. "Benim için endişelendiğini bu şekilde mi itiraf ediyorsun?"

Naia gözlerinin birleştiği boşlukta süzülüyordu.

Birkaç saat önce bu durumda olsaydı, alaycı bir sözle karşılık verebilir ya da gözlerini kaçırarak inkâr edebilirdi. Çünkü Ronin'e karşı bir şeyler hissettiği açık olsa da, bunların nereye varacağından korkuyordu.

duygular yol gösterecekti. Hayattaki en büyük azap, çok sevilen birini kaybetmekti.

İçine düştüğü uçurum her neyse, tüm endişelerini ve korkularını emmiş, geriye sadece muazzam miktarda cesaret, zedelenmiş bir ego ve bir parça dikkatsizlik bırakmıştı.

"Evet," dedi. "Öyle."

Ronin'in bakışlarında bir şey parladı, güneşin parıltısını yakalayan cam gibi. Buna karşılık olarak kan dolaşımında bir sıcaklık alevlendi.

Yemeğinden bir ısırık aldı ve iksiri bir yudumda içti.

"Bu saçmalık," dedi yutkunduktan sonra. "Ama kan kaybımı geri kazandıran bir iksirim var, o yüzden endişelenme. Hatırlayabilecek kadar büyüdüğümünden beri bunu yapıyorum."

"Bu zor olmalı." Mide bulandırıcı doğasını uzak tutarak yutkundu. Kandan bahsetmek avuçlarının nemlenmesine neden oldu.

Ronin kahvesini yudumlamak için başını geriye attı. Âdem elması boğazında sallanıyordu ve Naia bu görüntünün ne kadar hoşuna gittiğine hayret etti.

Başını sallayarak kutuyu tekrar masanın üzerine koydu. "Kanım benim *nişim*. Onu sihrimle manipüle etme konusunda her zaman bir yeteneğim olmuştur. Kardeşlerinizi salonda bu şekilde durdurabildim."

Gözleri hafifçe büyüdü, ilgisini çekti. Malik ve Vex acı içinde başlarını . "Caz barda, Damian cümlelerin ortasında konuşmayı bırakıp kafasını tuttuğunda..."

Ronin sessizce kıkırdadı ve başını sallarken çenesinin altını kaşıdı. "Evet. O pislik senin masumiyetinden faydalanıyordu. Tam da bu yüzden onu bütün hafta meyhaneden uzak tuttum ve Vi, Noah ve Avi'yi seninle takılmaları için görevlendirdim."

Doğrulup oturdu, ağzı açık kaldı. "İçki odasında gerçekten çalışmıyorlar mı?"

"Hayır." Eğlencesini azaltmak için dudaklarını büzdü. "Bu tür işleri organizasyonun alt kademelerine veririz."

Kısmen tüm hafta boyunca ona bakmış olmalarından dolayı utanç duyuyor, kısmen de ona bakıldığından emin olmak için gösterdiği çabaya hayranlık duyuyordu.

Tekrar minderin üzerine çökerek yüzünü buruşturdu. "İnsanların beyninde kan patlatabildiğine inanamıyorum. Bu korkunç bir şey."

"*Psikopat* kardeşinin seni oyması kadar korkunç değil." O anki mizah yüzünden buharlaştı ve yerini

nasıl çözümleyeceğini bilemediği bir kasvetle.

Naia nefesini verdi; anının travması yeniden yaşanamayacak kadar sinir bozucuydu. Onun yerine kucağındaki parmaklarına baktı. Tırnaklarının altında pas renginde kalıntılar vardı. Duş almak ve o korkunç günün hatırlattıklarından arınmak için sabırsızlanıyordu.

Sonra ne olacak?

Cassian'ın süregelen lanetinin hatırlatması zihnini işgal etti, sanki beyni yüzleşmesi için hayattaki tüm önemli sorunlarını tek tek sıralamaya çalışıyordu. Yine de şimdi o yola girmeyi reddetti. Bırakın yarın nerede olacağını, bir sonraki saati hayal etmek bile zordu. Bu nedenle, yapmadı.

Bunları zihninin en ücra köşesindeki bir kutuya tıktırdı ve Ronin'le konuşmaya devam etti. "Bira fabrikasındaki bir müşterim bana Kan Kafirleri'nin cinayet haberlerine çıktığını söyledi; cesetleri nasıl parçalayıp üzerlerine büyü izi bırakmışsınız."

Elini yüzünde gezdirdi, sanki yorgunluğunun tüm izlerini silmeye çalışıyordu. "Tempest'in bir blok ötesinde turistleri atıştıran bir Finnian hortlağı sürüsüydü. Benim bölgemdeydiler, biz de hallettik. Onları kalıcı olarak etkisiz hale getirmenin tek yolu büyü yapmak."

Verdiği cevap endişelerini bastırdı. Finnian'ın hortlakları dikkat çekici derecede groteskti, tüm şehre yayılan bir enfeksiyondü.

Yine de onu rahatsız eden bir şey vardı. "Peki ya bodrumdaki gizli salonunuzda duyduğum korkunç çığlıklar?"

Ronin'in kaşları dikleşti, çiğnerken ağzında hafif bir kavis oluştu. "Etrafı mı gözetliyordun?"

Alay etti. "Tabii ki."

Kahvesine uzanarak sessizce güldü. "Burası üyelerimin gevşeyip rahatladıkları yer. Gerektiğinde sorgulamalar için üst kattaki bir odayı kullanıyoruz. Duyduğun şey Runa'nın adamlarından birini yakaladıklarında olmuş olmalı. Finnian'ı takip eden bir örgütün lideri. Finnian'ın evinin nerede olduğunu söylemesi için Theon'un o piçin taşaklarını dondurması gerekti."

"Peki senin kan fişkırıtma tekniğin değil mi?" Alaycı bir şekilde söylendi.

Pirinç topunun kalanını ağzına attı, çiğnedi ve bir yudum daha kahve içti. "Amacım o piçi öldürmek değildi ve o da benim kontrolümü test ediyordu."

"Böyle şeyler söylediğinde senin hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum," diye itiraf etti.

"Ben bir yeraltı cadı örgütünün lideriyim Naia. Ellerim pek temiz sayılmaz."

Kendisini tehlikeli ve acımasız biri gibi gösteriyordu ama kız böyle şeylere inanmakta zorlanıyordu.

Naia parmaklarını kucağında oynattı. "Peki neden Finnian'ın evini arıyordunuz?"

"Yardım etkinliğinde onu bulamazsam diye. Onu bulmanın senin için önemli olduğunu biliyordum ve ne olursa olsun bunu gerçekleştirecektim. Yine de Theon'un benim iznim olmadan seni oraya götüreceğini düşünmemiştim," diye mırıldandı son kısmı.

Göğsü hamur gibi yumuşadı.

Sikeyim.

Ona istediğini vermek için ne kadar uğraşmıştı.

"Şiddetten nefret ediyorum. Kimseye şiddet uygulamak için bir sebep olmak istemiyorum." Yanağının iç kısmını çiğnedi. "Ama bugün yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Onun bölgesine bir günde iki kez ayak basmanın kolay olmadığını biliyorum."

"Seni duyuyorum." Onun bakışlarını yakalamak için çenesini eğdi. "Benimki gibi bir işte ne kadar dikkatli olabilirim o kadar dikkatli olacağım."

Ona gönülsüz bir takdir gülümsemesi verdi. "Naia,"

dedi Ronin tekrar, nazıkçe. "İyi misin?"

İradesi dışında alt dudağı titredi. En son ne zaman birinin ona bu kadar basit bir soru sorduğunu hatırlayamıyordu. Tam da bu yüzden bu soruya nasıl cevap vereceğini bilmiyordu.

Gözleri yaşlarla doldu, elleri kucağında bulanıklaştı. Duygularının ağırlığı konuşmasını imkânsız hale getirerek başını sessizce sallamasına neden oldu.

Hayır, bundan çok uzağım.

Ronin masanın etrafından dolanıp kenarına oturdu, dizleri onunkilerden birkaç santim uzaktaydı. Her zamanki gibi, ona dokunmaktan güvenli bir mesafeyi korudu.

"Neye ihtiyacınız var?" diye sordu.

Gitmek için güvenli bir yer.

Dişlerini sıktı, gözyaşlarının tuzu dudaklarında gezinirken tadını aldı.

"Bana neden iyi davrandığını anlamıyorum."

Ben senin en çok küçümsediğin şeyken."

Finnian'ın sözleri aklının bir köşesinde dolanırken, kendini ondan saklamak için parmaklarını alnına götürdü. *Hâlâ çok kolay ağlıyorsun.*

Ronin'in eli yavaşça dizinin üzerinde gezindi.

"Yapabilir miyim?" diye sordu. "Dokunulmak istemediğini biliyorum ama ağlayan birini rahatlatmak için bildiğim tek yol bu."

Kollarına yığılmak ve sadece onun verebileceği rahatlıkla kucaklanmak arzusuyla vücudu istemsizce ona doğru eğildi. Hayatındaki hiç kimseye benzemiyordu. Onun, yıpranmış sinirlerini yatıştırmak ve gözlerinin arkasında gizlenen kâbuslardan kurtulmak için gizemli bir yolu vardı.

Yüzündeki sümüğü silerken kendini ağlayan bir çocuk gibi hissediyordu; adamın cömertliği, sadakati ve bariz sevgisi karşısında kafası her zamankinden daha çok karışmıştı. Bir hafta içinde onu yanına almış, bilgi almak için bir adama işkence etmiş, gönüllü olarak düşman topraklarına girmiş, aile sırrını ifşa etmiş ve Yüce Tanrı'yla olan bir kavgaya müdahale etmişti.

"Benden ne istiyorsun?" Kelimeler bir başka kederli hıçkırıkla döküldü içinden.

Parmakları avucunun içinde kıvrılmış, hâlâ ona dokunmak için onay bekliyordu. "Senden hiçbir şey istemiyorum."

Ona direnmek için verdiği sürekli savaş onu yıpratıyordu ve olmaya yaklaştığını hissedebiliyordu. Böyle bir yolda yürümüş, mutluluğuyla tanışmış ve hepsini bir nefeste kaybetmişti. Bu dayanamayacağı bir acıydı.

-Bir daha asla.

"Gitmem gerekiyor." Yastığa doğru geri çekilerek onunla arasında mesafe yarattı. "Burada kalmak akıllıca bir seçenek değil."

Düşünülmesi gereken başka dehşetler de vardı. Geçen her saniye Marina'nın henüz onun için gelmemiş olması bir mucizeydi.

Ronin elini geri çekti ama koltuktaki yerine dönmek için hiçbir çaba göstermedi. "Şehirde güvende olacaksın."

"Marina'yı tanımıyorsun." Naia elinin tersiyle yüzünü kurulamaya devam etti, kız kardeşinden bahsederken ses tonundaki dengesizliği gizleyemedi. "O hafife alınacak biri değil."

"Ben de öyle."

"Aptal olma," diye azarladı. "O gecedен geliyor ve şehriniz geceyle örtülü."

Sırıttı. "Kendi başına gitmene izin vereceğimi sanıyorsan, çıldırmışsın demektir."

Onun yoğun bakışlarını üzerinde tuttu ve sessiz meydan okumasından geri adım atmayı reddetti. *İnatçı, aptal ölümlü.*

Kendi iradesi dışında, içinde hafif bir sıcaklığın filizlendiğini hissedebiliyordu. Ona karşı geliştirdiği bağlılığın bir kanıtıydı bu. Belki de o da kendisi kadar aptaldı.

Naia kasıtlı olarak ona dokunmak için dizini yaklaştırdı. Karıncalanmalar bacağında bir aşağı bir yukarı gezindi. "Tanrıların gazabını senin ya da değer verdiklerinin üzerine çekmek istemediğimi bir iltifat olarak kabul et."

Ronin birbirine bağlı dizlerine baktı ve sonra tekrar gözlerine baktı. "Kız kardeşin beni korkutmuyor."

"Yüce Ateş Tanrısı mı?"

Alay etti. "*Nişanlın* da beni korkutmuyor."

Sinirli bir şekilde çenesini dışarı çıkardı. "Ben Denizin Yüce Tanrıçası Mira'nın en büyük kızıyım."

Sırıttı derinleşirken bundan en ufak bir şaşkınlık duymuş gibi görünmüyordu. "Kim olduğunu ve ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Mesele şu ki, tanrıların hiçbiri beni korkutmuyor."

"Görünüşe göre ölüm fikri de öyle," diye mırıldandı

Naia. "Bunu sana tanıştığımız gece söylemiştim."

"Bunu yapmak zorundayım. Neyin tehlikede olduğunu bilmiyorsun. Finnian'ın bana yardım edebileceğini düşünmüştüm ama ben..." Doğru kelimeleri ararken nefesini dışarı itti. "Annem ben Solaris'e bağlanana kadar pes etmeyecek."

Ronin'in gözleri uzun bir süre onunkilerin arasında gezindi, dikkatle onu inceledi. "Sana hiç ne istediğini soran oldu mu?"

Alaycı bir kahkaha attı. "Hayır. Bir kere bile."

Yüzünü tehlikeli bir şekilde onunkine yaklaştırdı ve saçının bir parçasını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ne istiyorsun?"

Göğsünden aşağı bir titreme yuvarlandı.

Ben istiyorum.

Başını ondan yana çevirdi. "Neden bu önemsiyorsun?" "Belli değil mi?"

Seni önemsiyorum."

Yüzünün yan tarafını yoklayan gözlerinin tanıdık sıyrıklarını

hissedebiliyordu.

Kararlılığını korumaya kararlı şekilde dudaklarını büzdü ve yanaklarındaki kızarıklığı gizledi. "Beni neredeyse hiç tanıımıyorsun bile."

"Tatlıları sevdiğini biliyorum. En sevdiğin çiçek yıldız çiçeği ve babanla çok yakındınız. Finnian'ı derinden seviyorsun. Hassas ve duygusalsın ve tanıdığım en güçlü insansın. Ama aynı zamanda gözlerinde bir bakış var, bir çeşit arzu. Gitmek, *olmak*, bir şeyler yapmak, yaptığın şey dışında herhangi bir şey. Caz kulübüne gittiğimiz gece ya da arka arkaya üç kahve sipariş ettiğinde bunun bir anlık ışığını gördüm."

Olmak.

Onun her bir kelimesinden süzülen hayranlık karşısında dili tutulmuştu. Gerçeği boğazının arkasına otururken ona bakmayı reddetti.

Ronin'in varlığı sıcaktı, yüzyıllarca soğuk bir yağmurda ıslandıktan sonra güneşin altında durmak gibiydi.

Naia sıcak kalmayı diledi.

Bencilsiniz ve sonunda ona sadece ölüm ve kalp kırıklığı getireceksiniz.

Kararlılıkla, "Senin felaketin olmayacağım, Ronin," dedi.

Dudakları onun çene çizgisini sıyırdı. "Zaten öylesin."

Bir cehennem vücudunu kavuruyor, adamın dokunduğu yerde derisinin altında korlar çatırdıyordu.

"Naia," diye fısıldadı, nefesi Naia'nın ağzının kenarını okşuyordu. "Ne istiyorsun?"

İçinden bir ürperti geçti. Onun adını dudaklarından duymak, savaşıma isteğini kaybetmesine neden oldu.

Ben istiyorum.

Sorduğu soru daha önce hiç düşünmediği bir soruydu.

Cevap içinde fokurdayarak istikrar duygusunu paramparça etti. Göbeğinin arkasında kıvrılan ve kalbine kadar uzanan arzusun içindeydi, onunla beceriksizce caz dansı yaptığından beri bastırdığı bir özlemi serbest bırakıyordu.

Seni istiyorum.

Naia başını çevirdi ve hiçbir zarafet çabası göstermeden onun dudaklarını kendi dudaklarıyla buluşturdu.

TKE ONLY GODd EGG

Bir nefeslik bir süreydi. Ufukta şafağın esnemesi. Bir tanrıça olarak Naia bunlardan yüzlercesini yaşamıştı ama yine de hiç biri ağzı Ronin'inkiyle çarpıştığı zamanki kadar sonsuzdu.

Öpüşme nazikti, uzun sürdü; dudakların hafif bir fırçasıydı; meraklı ve yavaştı; parmakların yeni bir eldivenin içine sokulması gibi birbirlerinin içine giriyorlardı. Sonra, uykulu bir duraklama.

Öpüşmelerindeki esrarengiz aşinalık Naia'yı şaşkına çevirdi, sanki uzun bir ayrılıktan sonra yeniden birleşen iki ruh gibiydiler.

Elini adamın çenesine götürdü, parmak uçlarının altında derisindeki kirli sakallar pürüzlüydü ve başparmağını adamın alt dudağına sürttü. Bakışlarını onu canlandıran bir vahşilikle tutarken nefesi dilinin üzerinde dans ediyordu.

Ama adamın niyetiyle ilgili şüpheleri zihninde dolaşmaya devam ediyordu. "O gece bana neden yardım ettin?" diye sordu.

Gümüş saç tellerini omuzlarının arkasına itti. "Bana güveniyor musun?"

Kadın alt dudağını ısırды. "Olması gerekenden daha fazla."

"İzin verirsen sana nedenini göstereceğim."

Naia anlayışla başını salladı; bu bir büyü aracılığıyla olacaktı.

Elini ters çevirdi. Parmağının ucu avucunun sığ çukurlarına çizilmiş çizgileri takip ederek ona verdiği bileziğe ulaştı. Zincirin ortasındaki tek kızıl mücevher parlıyordu.

"Tanrılar hakkında bildiğim her şeyle çelişiyorsun. Klanımın çoğunu öldürdüler." Diğer eliyle kızın çenesini kaldırarak ona bakmasını sağladı.

"Annem onlardan hiç iyi bir şey çıkmadığını söylerdi." Konuşurken dudakları onunkileri okşadı. Kadın ürperdi. "Ve sonra seninle tanıştım."

Ağzı onunkinin üzerine kapandı ve büyüsunü etkinleştirirken onun nefesini yuttu.

Naia'nın avuç içleri gömleğinin üzerinden göğsünün pürüzsüz düzlemine yerleşti, Ronin onu öpmeye devam ederken hareketleri durdu.

Toprağa düşüp filizlenen bir tohum gibi, gözlerinin arkasında ona ait olmayan bir anı yeşerdi.

Öpüşmelerinin bağlantısı aracılığıyla görüntüyü ona aktarıyordu.

Hatırladığında, babasının yanında duran bir çocuktı - belki on iki yaşında -. Aynı derin bakışları ve kasketinin altından kıvrılan abanoz saçları olan bir adam. Güneşe maruz kaldığı yıllar cildine derin kırışıklıklar kazımişti ama fiziği Ronin'in uzun ve kıvrak bedenini yansıtıyordu.

Bir balıkçı teknesinde seyir halindeyken sisli sabah saatleri dingin bir fon oluşturdu.

"Oltayı böyle tut Ronin." Babası ona yol gösterdi. "Hayır, hâlâ doğru yapamıyorsun. Dur sana göstereyim. Her Kahale çocuğunun oltayı nasıl tutacağını bilmesi gerekir. Evet, güzel. Aynen böyle. Şimdi, güneşin doğuşuna bak. Çok güzel değil mi?"

Ergenlik öncesi kızgınlık ve hoşnutsuzlukla dolu Ronin'in, babasına attığı pek de belli belirsiz bir göz devirmeyle balık tutma sanatını öğrenmek istemediği gayet açıktı.

Teknenin güvertesinde ilerledi.

"Ronin, dikkatli ol. Güvertenin o kısmı kaygan kalıyor. Ronin!" Ronin baş aşağı dalgaların içine daldı. Akıntı onu yuttu, Su, güneşte kızarmış tenine karşı acımasızca soğuktu. Tuzlu su burnuna doldu ve ciğerlerini doldurdu. Güçlü akıntıya direnmeye çalışırken kolları suda çırpınıyordu.

Denizin derinliklerine doğru batarken sessizliğin sesi onu sardı.

Bir çift kol vücudunu sardı.

Yanağı kadının göğsüne yaslanmıştı.

Ay ışığı kadar parlak, gümüş saç telleri yüzünün etrafında süzülüyordu. Kiraz çiçekleri kadar pembe dudakları, yağmur ormanları kadar yeşil gözleri vardı.

-Yeşilin doğal olmayan bir tonu. İnsanlık dışı bir gölge.

Dudaklarını onunkilere yaklaştırdı.

Adamın gözleri tepki olarak irileşti ve geri çekilmesine neden oldu ama kadın çenesini sıkıca tutmaya devam etti. Ciğerlerindeki yanma hissi yavaş yavaş azaldı. O zaman kadının ne yaptığını anladı -ağızına oksijen aktarıyordu.

Onu kurtarmaya çalışıyordu.

Kabarcıklar ve tuzlu suyun yakıcılığı arasında gözlerini kırıştırdı. Onunla ilgili her şey gerçeküstü ve güzeldi ama aklından çıkaramadığı tek ayrıntı kirpikleriydi. Çatıların çıkıntılarında ve araçların alt kısımlarında donan küçük buz parçaları gibiydiler ve saçlarıyla aynı gümüş tonundaydılar.

Bir tanrıça.

Naia öpüşmelerini keserek ona baktı ve zihnindeki anı dizisini kesti.

Daha önce tanışmışlardı.

O güne dair kendi hatıralarını bulmak için zihninin en derin köşelerine inmek ve yılların anılarını sıralamak zorunda kaldı. Şimdiye kadar, kayda değer bir şey olmamıştı.

Cassian onu Kaimana'ya lanetledikten sonra, şekil değiştirmiş bir denizkızı olarak Mira'nın denizini keşfetmek bir hobi haline geldi. Deniz kayalıklarına tüneler ve ölümlülerin tekneleriyle hızla geçip gitmelerini ya da katlanabilir sandalyeler ve su üzerinde yüzen komik hayvan ya da yiyecek şekillerindeki şişirilmiş şezlonglarla sahil şeridini doldurmalarını hayranlıkla izlerdi.

Hayal kırıklığı için bir çıkış noktasına ihtiyaç duyduğunda, ilgi çekici deniz canlıları veya organizmaları aramak için sığ koyları araştıran deniz biyologlarına eziyet etmekten zevk alırdı. Yine de en sevdiği oyun, turistlere kasıtlı olarak kendini teşhir etmek, etrafta zıplayıp ona doğru işaret ettiklerinde heyecanlı ciyaklamalarından zevk almaktı.

"Denizkızı! Bak, görüyor musun?"

Ronin'in hafızasındaki o gün, bir uzvunu zincirlendiği yere bağlı tutmak zorunda kalarak elini suya daldırdığı bir deniz kayalığı kümesinin üzerinde güneşlenirken, küçük bir çocuğun bedeninin suya çarpma sesini duymuş, ardından da oltalarından kurtulup suya dalmaya çalışan çılgın bir adamın bağırışlarını duymuştu.

Naia çocuğu kurtarmak için tereddüt etmemişti.

Onu tekneye geri götürdükten sonra, babasının onu göremeyeceği bir yerde gözden uzakta kaldı. Küpeştenin altından bakarak

Kendini kenarına yaslamış, onun bilincinin yerinde olduğunu kendi gözleriyle görene kadar oradan ayrılmak istemiyordu.

Çocuk ayağa fırladı ve ciğerlerine dolan suyu öksürerek dışarı attı.

Onu bulmak için başını hızla çevirdiğinde farkına vardı. Gözleri kısa bir an için buluştu.

Naia suya geri atlamadan önce ona göz kırptı.

Seni bekleyen ilahi bir kader var, Yüce Kader Tanrıçası'nın çocukken ona söylediği sözler yankılandı. Her kelime kanının ritmiyle mırıldanıyor, varlığına kazınıyordu.

"Güzel, değil mi?" Ronin'in dudakları çenesinin kulağıyla birleştiği yerde hafifçe tüylendi. "Senden nefret etmek istedim. Denedim. Tanrıların bana getirdiği tek şey acı. Ama *sen*..."

Duyguların ve hislerin bir karışımı onu sular altında bıraktı. Parmaklarının boynunun yan tarafına nazikçe dokunuşu, saçlarının ipeksi tellerinin ona sürtünmesi, bu kadar basit hareketlerin ne kadar samimi olabileceğini hiç fark etmemişti.

Dudakları tekrar buluştuğunda, elleri göğsünde gezindi, dokunuşunun altında kalp atışları hızlandı, ta ki öpücüğü derinleştirirken çenesine yerleşene kadar.

Zihninde başka bir anı canlandı.

Ronin biraz daha küçük görünüyordu -sekiz ya da dokuz- omzunda bir çantayla işlek bir kaldırımda yürüyordu. Elindeki cihazın dünyasında kaybolmuş, arkasından sessizce onu takip eden adamın farkında değildi.

Çok çabuk oldu.

İri yarı adam Ronin'i kolundan yakaladı ve ölü bir sokağa fırlattı. Ronin kaçmaya çalışırken ağladı. Adam nefesinin altında bir büyü mırıldandı. Ronin ayağı takıldı ve kaldırıma çarptı.

Adam Ronin'in kollarını arkadan bağladı ve bir çakıyla boynunun yan tarafını kesti. "Üzgünüm evlat ama Lord Finnian senin kanını istiyor. Bunu kişisel algılama."

Ronin inledi, adamın tutuşunda kıvranıyordu.

Adam boş bir şişe çıkardı ve Ronin'in boynundaki kesiğin altına soktu. Ronin'in tişörtünün yakasından aşağı bir yol boyunca kan aktı.

"Bırakın beni!" diye bağırdı.

Cam şişe paramparça oldu ve kanı kırmızı dikenlere dönüştürerek saldırganın yüzüne doladı. Dikenler acımasızca adamın gözbebeklerine saplandı, burun köprüsüne, yanaklarına ve alnına gömüldü.

Çılgık atıp çırpınarak çalıları etinden ayırmaya çalıştı.

Naia dişlerini sıkarak öpücükten tekrar uzaklaştı. Gözyaşları burnunun arkasını yakıyordu.

Ronin sadece bir çocuktü. Finnian böyle bir şeyi nasıl yapabilirdi?

"İlk kez bir başkasını öldürdüm," dedi Ronin. Sesinde taşıdığı utancı açığa vuran hissedilir bir ağırlık vardı. "O zamandan beri çok daha fazlasını öldürdüm."

Kalbi aynı anda hem gümbürdüyor hem de acıyordu, kardeşi onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Ronin'in aldığı tüm canlar için hastaydı. Kendi kendine onun durumunda ne yapacağını sordu ama dürüst olmak gerekirse, bunu söyleyemezdi. Çünkü gerçek şu ki, ölümlü olmanın ne demek olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu; hayatının bir başkasının elleriyle sona ermesinden korkmak. Ronin sadece hayatta kalmak için yapması gerekeni yapmıştı.

Naia kardeşinin evine geri dönmek ve Ronin'e çektiirdiği eziyet yüzünden onun kafasını koparmak istiyordu.

Nazik bir dokunuşla Ronin'in yanağını usulca okşadı. "Yaptığı şey için üzgünüm. Bu yüzden mi Hollow Şehri'ne taşındınız?"

"Korku içinde yaşamaktan bıkmıştım, bu yüzden onunla yüzleşmek ve bunu sonsuza dek sona erdirmek için şehre taşındım."

Onun gözlerini tuttu, zengin kahverengi katmanlarından ruhuna kadar indi. Yargılama yok, yalan yok. Onun dış görünüşünün altına indiğinde, derinden hissettiği yalnızlık, korku ve acı dolu bir kuyuyu ortaya çıkardı.

"Artık kim olduğumu biliyorsun," dedi.

Onun niyetleri hakkındaki önceki şüpheleri ve kuşkuları tamamen kayboldu. Kalbinde genişleyen duygu ondan daha büyüktü, şimdiye kadar deneyimlediği her şeyden daha büyüktü.

Naia parmaklarını adamın gömleğinin yakasından geçirdi ve onu kanepeye doğru götürdü. Naia bacaklarını Naia'nın bacaklarının üzerine koyarak onun kucağına yerleşirken, Naia minderin üzerine uzandı.

Naia kendine pek güvenmezdi, bir tanrıça bile sayılmazdı ama *bu konuda* çok ustaydı: bedenini bir başkasıyla birleştirmek ve kendini dansın içinde kaybetmek. Ve şu anda kendini onun içinde kaybetmek istiyordu.

Ronin elini uzatıp kızın boynunun yan tarafını kavradı. Yanağını bileğine yaslamak için başını eğdiğinde avucu tenine karşı soğuktu. Göbeğindeki gerginlik onu tüm ağırlığını Ronin'in kalçalarına vermeye itti. Adamın sertliğini ve kalçasının iç kısmına bastırıldığını hissedebiliyordu.

"Naia." Sesi zayıftı, nazik bir uyardı. Parmaklarını kullanarak köprücük kemiğinden aşağıya, kolunun iç kısmına doğru ilerledi ve Naia'da bir ürperti uyandırdı. Bakışları kızın ağzına kayd ve gözbebekleri parladı. Elini yavaşça yukarı kaldırıp kızın boynunu tuttu. "Bunu sen başlattın."

Eğilerek dudaklarını onunkilere değdirdi, uzun saçları göğsünü okşadı. Kan dolaşımında titreşen coşku yüzünden bulanıklaşan kadın, ne söylemek istediğine zar zor odaklanabiliyordu.

"Ve bunu bitirmeni istiyorum."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, kendini kontrol etmesinin son ipliği de koptu. Onu öne doğru çekmek ve dudaklarını yutmak için ensesindeki sabit tutuşu kullandı. Dişlerin çarpışması ve dillerin birbirine dolanması. Kadın omurgasını dikleştirerek göğüslerini adamın göğsüne bastırdı. Adamın eli belinden aşağıya doğru inerken, parmaklarının onu yönlendiren, ona karşı sabitleyen nazik baskısını hissedebiliyordu.

Isı erimiş gibi karnının dibine damladı ve bacaklarının arasında toplandı.

Parmaklarını adamın saçlarında gezdirirken, saç bağı çözüldü. Saç tellerinin uçlarını açgözlü bir aceleyle kavradı.

Yakınlık yeterli olmadığında, avuçlarını adamın omuzlarında gezdirdi, vücudunun her kıvrımını ve eğimini ezberledi. Gömleğinin altında katı ve soğuk, mermer bir levha gibi.

Ronin'in eli saçlarının arasından süzüldü, parmakları kafa derisine ustaca dokundu. Daha iyi erişebilmek için yavaşça başını arkaya yatırdı, dudaklarıyla çene hattında gezindi ve kulağının arkasında oyalandı. Dişleri şakacı bir şekilde kulak memesini ısırdı ve kadının ortasında bir zevk titreşimi belirdi.

Baştan çıkarıcı bir ritimle kalçalarını onunkilere dayadı.

Dilinin ucunu kulağının arkasındaki hassas deride ve boynunda gezdirdi. Daha fazlası için aç ve sabırsız olan kadın çenesini sıkıca kavradı.

"Benimle oynamayı bırak," dedi kesik kesik nefes alarak.

Ronin kıkırdadı, ses göğsünde yankılandı ve içini eritti.

Elbisesinin fermuarını buldu.

"Durmamı istemediğine emin misin?" Sesi derin, çakıllı bir tını ile gürledi.

Hiç vakit kaybetmeden gömleğinin açtı, kollarını kollarından çıkardı ve bohçayı yere fırlattı. "Kesinlikle olmaz."

O da elbisesinin fermuarını açarak ve yırtık pırtık giysiyi gövdesinden aşağı kaydırarak karşılık verdi. Elbise belinde toplandı ve gözleri göğüslerine kaydı.

Daha önce başka bir insanın önünde kendini hiç bu kadar savunmasız bırakmamıştı. Karanlığı, hatta kıyafetlerini çıkarmayı tercih ederdi ama onun önünde saklanmak bir kez bile aklına gelmemişti. Adamın bakışlarındaki arzunun yüzünde titreşerek yanmasını izlemek onu tatmin ediyordu. Bunu görmek midесinin takla atmasına neden oldu.

"Büyünü kaldır," diye emretti.

Yaz Gündönümü Festivali'nden önce yerleştirdiğinden beri bunu tamamen unutmuştu. Ronin'in ve diğer ölümlülerin onun ilahi görünümünden şüphelenmesini önlemek için bir tedbirdi.

Bir nefes verdi ve onunla birlikte büyüsü de düştü.

Çenesi gerilmiş, ağır ağır kapanan gözleri onun her parçasını içine çekiyordu. Tüm varlığı boyunca, orta ve yüce tanrılar gibi, ölümlülerin gözünde değerli bir mücevher gibi, bir tanrıça olarak saygı görme hissini hiç yaşamamıştı. İçlerinde barındırdıkları güç, bir tanrının güzelliğini tanımlıyordu ve Ronin'in önünde kendini en güçlü hisseden o olmuştu.

"Tıpkı hatırladığım gibi." Göz kapaklarının üst kısımlarını hafifçe öptü. "Kırpiklerin."

Yüz ifadesi düzleşti, göz kamaştırıcılığının altında onları nasıl daha doğal bir renk haline getirdiğini hatırladı. "Çıplağım ve büyüleyici bulduğunuz şey kırpiklerim mi?"

Pantolonunu çıkarmak için kendini yukarı kaldırmaya başlamıştı bile. Ronin onu bileğinden yakaladı ve yerine geri çekti. Kız itiraz etmek için ağzını açtı ama Ronin diğer kolunu hafifçe havaya kaldırdı. Bileğinin ustaca bir hareketiyle sihrini kullanarak kadının elbisesini ve pantolonunu sıyırdı ve kendini çıplak bir şekilde kadının bacaklarının arasına yerleştirdi. Gece yaşananlar da tenlerinden silinip gitmişti.

Başı, adamın boyunun bacaklarına değdiği yerde patlayan sinir demetinden dolayı dönüyordu.

"Her yanın büyüleyici Naia." Ronin'in elleri Naia'nın kalçalarının arkasında dolaştı ve onu yukarı kaldırdı.

Sırtını yastığa çarptı ve kolları onu yere yapıştırdı, avuç içleri başının iki yanına dikildi.

Kadın nefesini yuttu ve adam da ifadesini vahşi bir öpücükle noktaladı. Dili kızın dişleri arasında gezindi ve kahvenin acılığı kızın ağzına doldu. Kollarını onun boynuna doladı ve öpücüğe kendinden parçalar kattı. Ona daha yakın olmak, eriyip kanına karışmak için duyduğu kaotik ihtiyaçtan başı dönüyordu. Yasemin ve adaçayı kokusunu, evinde yaktığı tutsüyü ve kıyafetlerine sinmiş yumuşatıcıyı koklamak; onun çılgın parmaklarını ve teninde iz bırakan dişlerinin sıyrıklarını hissetmek istiyordu.

"Bana karşı dürüst olmalıydın." Bacaklarını onun beline doladı.

Dili göğüslerini keşfetti, sertleşmiş meme ucunun etrafında dönüp durdu. "Ben de sana, *tanrıça*."

Naia inleyerek kalçalarını adamın boyuna doğru sürdü.

Dilinin hızını artırdı, eliyle diğer göğsünü hevesle okşadı. Karnının alt kısmı serbest kalmak için çılgınca bir ihtiyaçla zonkluyordu.

Başını geriye attı, adamın adı dudaklarından dökülürken sesi titriyordu.

Dilinin son bir hareketiyle parmakları karnının üzerinde bir fısıltı gibi gezindi ve uyluklarının tepesine yerleşti. Kalp atışları hızlandı.

Kadının kıvrımlarına doğru yavaş ve kasıtlı bir yolculuk yaptı. "Şehirden ayrılmıyorsun."

Onu içinde hissetme arzusu çıldırtıcıydı.

Bacaklarını açarak tırnaklarının derin izlerini Ronin'in omuzlarının arkasında bıraktı. "Ronin, incinmeni istemiyorum."

Onu içine itti.

İçinden kısık bir inilti çıktı.

Ağzı kulağının yanında durdu, nefesi keskindi. Yavaşça, ucuna kadar çekti. "Seni burada istiyorum."

Kadının içine doğru geri itti, itişlerini durgun bir ritme ayarladı. "Benim yanımda."

Dünya ve içindeki her şey sadece ikisi kalana kadar küçüldü.

Onu daha da içeri çekmek için kalçalarını kaldırdı, vücutlarının izin verdiğinden daha fazlasını arzuluyor, kendini ona karşı döndürüyor ve çalıştırıyordu.

Ronin onun sessiz isteğini anlamış gibiydi ve doğrulup oturdu. Onu kucağına çekti ve daha da içine girdi. Karnındaki sıcaklık daha da arttı. Alt dudağını ısırđı, omuzlarının üst kısımlarını destekledi.

Adamın söylediklerine odaklanmaya çalışırken zihni bulanıktı. "Neden?" Kelime ağzından nefes nefese çıkmıştı.

Avuç içi sırtının ortasında düzleşti. Diğer i se onu tam olarak istediğı yerde tutmak için saçlarına dolandı. Daha derine itti.

"Taptığım tek tanrıça sensin, Naia." Onun kollarında çözüldü.

ODAYI HUZURLU BİR SESSİZLİK DOLDURDU. NAIA BAŞINI EĞMİŞ YATIYORDU. Ronin'in göğsünde, sol göğüs kafesindeki dövmenin izini sürüyordu. Kadının portresiydi bu. Sormamıştı ama bunun Kan Kafirleri'nin amblemi olduğı konusunda haklı olduğunu tahmin ediyordu.

Kalp atışlarının güçlü ritmini dinledi. Kanın kalbinin odacıklarında dolaşma şekli, duyduğı herhangi bir melodi kadar güzeldi ve aynı zamanda kırılğanlığını hatırlatıyordu.

Endişe onu bir gong gibi çarptı ve zihni, şehirde kalmayı seçmesi halinde onu bekleyen sayısız korkunç, kanlı tehlikeyi hayal ederek çözüldü.

Marina.

Naia başını kaldırıp onun uyuyan yüzüne baktı. Gözlerinin etrafındaki narin çizgilerin izini sürme dürtüsüne direndi, gerçekten gülümsediğinde oluşan çizgiler, kahkahanın eşlik ettiğı nadir bir durumdu.

Bu gülümsemeler onun en sevdikleriydi, çünkü her zaman gözlerine ulaşıyor, onları göğsünü bal gibi eriten azalan hilallere dönüştürüyorlardı.

"Daha önce sevdiğin ölümlü..." Ronin gözleri hâlâ kapalı, dedi. Onun uyanık olduğunu fark etmemişti. "Nasıl öldü?"

Kaşlarını çatmak için ağzının kenarını adamın omzuna bastırdı. Sanki bunu hissetmiş gibi, kolu kadının beline biraz daha sıkı dolandı.

Kaleo'dan nadiren söz ederdi, onu düşünmek şöyle dursun. Bu o kadar güçlü bir acıyı canlandırdı ki, dayanılmaz bir acı tsunamisi tarafından yutulmuş gibi hissetti.

"O öldürüldü," diye fısıldadı Naia. "İşte bu yüzden Hollow Şehri'ni sensiz terk etmemin en iyisi olacağına inanıyorum."

"Bir tanrı tarafından öldürülemez."

Naia ona baktı, nabızı bir umut ışıltısıyla hızlandı. "Yüce Kader Tanrıçası buna izin vermez. Bir erkek ve bir dişi Himura klanının soyunu korumak için varlar. Bu doğanın kanunu ya da arkaik bir saçmalık. Annem, katliam sırasında klanımızı yok olmaktan kurtaran şeyin bu olduğunu söyledi."

Mantıklıydı ama Naia yine de gerçekliğini sorguladı. "Bunu bizzat Yüce Tanrıça'dan mı duydun?"

"Şey, hayır, ama doğru olduğunu biliyorum." "Nasıl?"

"Çünkü." Ronin kıkırdadı. "Öyle olmasaydı kardeşin beni çoktan öldürmüş olurdu."

Dirseğinin üzerinde doğrulup ona baktı ve inatla bir açıklama yapmasını bekledi.

Gözlerini devirdi, bir parça saçını parmağının etrafında döndürürken bir gülümseme bu hareketi takip etti. "Şehre ilk taşındığımda onu aradım ve öldürmeye çalıştım."

"Aptal!" Naia azarladı. "O bir Yüce Tanrı!"

"Kanımı çalmaları için sürekli adam göndermesinden bıkmıştım."

Yüzünü buruşturdu, itiraz edemedi. Ona gösterdiği anıdan sonra kaç kez böyle acımasız saldırılara maruz kalmıştı?

Ronin onun saçlarını parmağının etrafında döndürmeye devam etti. "Onu bulduğumda, şehirdeki örgütlerin buluşma yeri olarak kullanılan bir yeraltı kulübü olan Ölü Gece'deydi. Oraya iş için çağırılmıştı."

"Ne tür bir iş?" Naia ihtiyatla sordu.

"İki örgüt lideri arasındaki anlaşmazlığı çözmek için. Finnian bu tür şeylerle nadiren ilgilenir -kendisini kişisel olarak etkilemediği sürece. Karaborsa her türlü kutsal emanet ve büyülü eşyayla dolu. Çok fazla iş çekiyor. Para şehrin finansmanına yardımcı oluyor, bu yüzden iki örgüt sihirleriyle pazarı paramparça ettiğinde Finnian devreye girdi."

Gözlerini kısmıştı. "Bira şişelerini sattığın karaborsayla aynı mı?"

"Bu o olmalı," dedi. "Her neyse, ben geldiğimde organizasyon liderleriyle yuvarlak bir masada oturuyordu. Neredeyse altıma yapacaktım ve oradan siktir olup gitmem gerektiğine karar verdim."

Parmağı Naia'nın saçındaki hareketini durdurarak küçük, önsezili bir duraksama yaptı, bu da Naia'yı gerisini duymak için tedirgin etti. "Ama sonra ağabeyin bana gülümsedi, kendini beğenmiş ve haklı bir ifadeyle, o an her şey üstüme üstüme geldi. Elimde bir bıçak vardı ama daha kendimi kesmeden bana büyüsünü fırlattı. O lanet kafatasları seni dişleriyle bitirecek. Beni öldürmeliydi."

"Ne oldu?"

"Etrafımda bir bariyer oluştu ve onları engelledi. Tepki veremeyecek kadar sersemlemiştim ama kardeşinizin yüzü her şeyi anlatıyordu. Tahminimce beni öldürmek ve kanımı hemen orada kurutmak istedi. Beni bulmaya çalışmak ve bunun için adamlarını gönderip bir daha geri dönmelerini beklemek onu kızdırmış olmalı."

Hikâye tedirgin ediciydi ama Naia teorisini doğruladığı için minnettardı. Ronin'in herhangi bir tanrıya karşı savunmasız olduğunu bilmek rahatlatıcıydı.

"Finnian neden senin kanını kendisi çalmaya çalışmadı?" Naia yüksek sesle düşündü.

Ronin onun saç tellerini işaret parmağının etrafında örmeye devam etti. "Çünkü sanırım içten içe, kanımın onu gerçekten öldürebileceği ihtimalinden korkuyordu."

"Ama siz bunu yapamazsınız? Kanınız bizi sadece felç mi edebilir?"

Parmağını kızın saçından kurtardı ve kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Evet, deli kardeşin bizi parçalara ayırmaya çalıştığında da işe yarıyor."

"Bir de tanıştığımız gece saç tokamla boğazını kesmeye çalıştığımı düşün," diye takıldı Naia.

Yüz ifadesi ciddileşti, kaşları gerildi. "Alke Hall'da etrafımızda uçuşan saç tokası mı?"

Ellerini göğsüyle Ronin'inkiler arasında birleştirdi, değerli saç tokasının şu anda Vex'in elinde olduğunu hatırlayınca ellerinin saçlarına uzanmasını engellemek için tırnaklarıyla oynadı. "Evet, adı Wren. Babamın elleriyle yarattığı kadim bir kalıntı. Küçükken kendimi korumama yardımcı olması için bana vermişti."

Ronin işaret parmaklarıyla çenesinin altına hafifçe vurdu. "Wren sadık görünüyor. Sana geri dönmenin yolunu bulacaklarına dair içimde bir his var."

Hüzünle gülümsedi. "Umarım öyledir."

Ronin içini çekerek kızın boynundaki saç parçalarını taradı. "Beklediğim son şey, tanıştığımız gece üzerine benim kanımın bulaşmasıydı."

"Marina'nın beni takip etmesinden korkarak Kaimana'dan yeni kaçmışım. Senin kiralık bir büyücü ya da şekil değiştirmiş bir tanrı olarak beni yakalamaya çalıştığına inanmışım."

Ronin kıkırdadı, sesin titreşimleri ona bastıran göğüs kafesinde çınlıyordu. "Çok korkuyordum. Yuki beni sakinleştirmek ve kanımızın seni öldüremeyeceğini tekrar tekrar hatırlatmak zorunda kaldı."

"Beni tanıdın," diye mırıldandı Naia, adamın tüm mantığını unutup onu öldürdüğüne kendini inandırdığı düşüncesiyle kalbi şurup gibi oldu - oysa parmaklarına yanlışlıkla adamın kanı bulaşan kendisiydi. "O gece beni gördüğün andan itibaren bir tanrıça olduğumu biliyordun."

"Tabii ki. Her şeyden çok afalladım." Konuşurken parmaklarını kadının saç tellerinde tembel ve tekrarlayan bir hareketle gezdirdi. "Ne kadar istesem de yüzünü bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Taptığım tek tanrıça sensin.

Ona tanrıları nasıl hor gördüğünü söylediği geceden çok uzaktı. Ona verdiği övgüyü hak etmediğini hissetti.

"Ben seni kurtarmasaydım, baban kesinlikle kurtarırdı." Göğsünün hatlarında telaşsız daireler çizdi, tırnakları sol göğüs kafesindeki Kan Kâfirleri ambleminin dövmesinin şeklini takip etti. Meme uçları onun gezgin dokunuşuyla çakıllaştı. "Babanın Himura soyundan gelmediğini düşünürsek, Yüce Kader Tanrıçası bir şekilde müdahale ederdi."

"O zamanlar babamla ilişkilerimiz pek iyi değildi." Sözleri havada bir yağmur bulutu gibi asılı kaldı. "Kanımı çalma niyetlerine rağmen kaç kişiyi öldürdüğümü onaylamıyordu ve bunun için kendimi çok suçlu hissediyordum. O zamanlar sihrimi kontrol etmekte pek iyi değildim ve bu onun anlayabileceği bir şey değildi çünkü o sadece bir insandı. Ama buna bir de onu hayal kırıklığına uğratmayı ya da benim hakkımda daha az düşündüğü fikrini ekleyin..."

Naia şiddet fikrinden nefret etse de Ronin ve onun eylemleriyle empati kurdu. O bir çocuktuk, acımasızca saldırıya uğramıştı. Başka ne yapabilirdi ki?

"Bana ondan bahset." Naia elini kaldırıp kirpiklerine takılan saç parçalarını oynattı. "Annenden de bahset."

Bakışları onunkilere düştü, kasvetli ve derin. "Sadece sen de yaparsan. Seni tehdit eden anneni, taparcasına sevdiğin babanı, korkunç kardeşlerini ve aşık olduğun ölümlüyü. Bana kendinle ilgili her şeyi anlat Naia. Hepsini bilmek istiyorum."

Özlemle gülümsedi. "Adı Kaleo'ydu ve onunla Nohealani Adası'nda tanıştım."

Ronin'in kolları kızın beline dolandı ve onu göğsüne doğru çekti. "Görünüşe göre evim sana şans getiriyor."

Onun soğuk tenine bürünmüşken, kendi vücut ısıyla onu ısıtmak için saplantılı bir istek duyuyordu. "Adayı babam yarattı, sanırım yanılmıyorsun." Bir nefes aldı, ellerini onun boynunun iki yanına koyarken kalbinde kabaran bambaşka bir acının içinden geçiyordu.

Ronin onun kollarında rahatladı. "O zaman Nohealani Adası'nı Denizin Yüce Tanrıçası'nın kurduğu bir yalan mı?"

Naia başını salladı, böyle bir konuyla ilgili hayal kırıklığını bastırdı ve ellerini biraz aşağıya, boğazının dibine doğru götürerek soğuk teninin buzunu çözdü.

"Hakkımdaki her şeyi bilmeni istiyorum ama kelimeleri bulmak çok zor." Bileziğin takılı olduğu elini kaldırdı ve gözleriyle bileziği işaret etti. "Bunun yerine sana hayatımı gösterebilir miyim?"

Gözleri yumuşadı, bronz benekleri zengin kahverengi irislerinde eridi. "Bana ne sunarsan sun, göreceğim. Büyüyü durdurmamı istiyorsan söyle."

Naia başını salladı ve bileziğin üzerindeki mücevher parladı.

Ronin onun çenesini yukarı kaldırdı ve dudakları onunkilerle buluştu, zihnini ona açmak için büyüsünü yaptı.

KALEO

Geçmiş

A Karada fırtına koptu. Şimşek gece gökyüzünü yarıyor, ardından gök gürültüsü şiddetini noktalıyordu. Yağmur, dar ve çamurlu patikada koşarken Naia'nın omuzlarının üstünü kesen buz taneleri gibi hissediliyordu. Sık ormanın içinden geçerek meydana ulaşıyordu.

kasabanın.

Rüzgâr saçlarını savururken, çıplak ayakları çamura batarak durdu. Tuğla binalar iki yanında paralel olarak uzanıyordu. Lamba direklerinin sıcak ışığı, yapılarının kemerlerine sıvanmış işyerlerinin isimlerini okumasına yardımcı olmuyordu. Gökyüzünden süzülen yağmur, içeriye bakmayı imkânsız hale getiriyordu.

Sağında büyük bir saat kulesi vardı. Yarısına kadar adaya bakan bir yer vardı. Fırtına dinene kadar oraya sığınmayı düşündü.

Bir koşu sesi yağmuru yararak geçti. Bir at arabası yanından hızla geçip ön tarafına çamur sıçratınca döndü.

Naia'nın vücudu sertleşip kolları yukarı kalkarken nefesi kesildi.

Dişlerini sıkarak gecenin içinde gözlerini kısarak sığınacak bir yer aradı. Bu kadar karanlık olmak zorunda mıydı?

Aklına Marina geldi. Kız kardeşini son gördüğünden bu yana yüzyıllar geçmişti. Marina'nın bir önceki Gecenin Yüce Tanrısı Keirnan'ı nasıl yendiğine dair haberler bir ay önce Kaimana'ya ulaşmıştı. Bu bilgi

Naia'yı en ufak bir şekilde şaşırtmamıştı. Marina'nın yeni unvanı onu herhangi bir şekilde değiştirmiş miydi? Belki Naia bir gün onu tekrar görme fırsatı bulurdu.

Naia başını çatırdayan gökyüzüne doğru kaldırdı. Yağmur gözlerine vuruyordu, çocuk oynacağı gibi bir acıydı bu. Pişmanlık düşüncelerini delip geçerken Naia'yı güldürmeye yetti, ardından kendinden şüphe duymaya başladı. Mira'nın asasının sakinleri tarafından yönlendirilmeye, kendisine ait bir odaya ve ne kadar içi boş olursa olsun içinde yaşayabileceği bir saraya alışkındı.

Temizlik ve barınma eksikliğim nedeniyle stresliyim.

Bir kahkaha attı. Ufacık bir şeydi. Her zamanki sorunlarına kıyasla çok saçmaydı.

Bunu .

O yetenekli, asırlık bir tanrıçaydı. İki ay içinde, çocukluk hizmetkârı Gianna sayesinde nasıl şekil değiştireceğini öğrenmişti.

Marina'nın Ölümlü Topraklar'ı keşfetmek için Kaimana'dan ayrıldığı günkü genç ve toy halini hayal etmek Naia'ya ihtiyacı olan güveni verdi. Marina bunu çözebildiyse, o da çözebilirdi.

Omuzlarını dikleştiren Naia, etrafındaki manzarayı bir kez daha özümsemek için bir an durdu.

Naia ıssız caddenin kenarındaki kaldırıma doğru topallayarak yürüdü, botlarının içine sızan ve ayak parmaklarının arasına yerleşen çamuru hissedince yüzünü buruşturdu.

Kaygan kaldırımdan aşağıya doğru ilerledi ve sonunda bir tentenin altına sığınarak yağmurdan kurtuldu. Deniz yosunu gibi üzerine yapışan ıslak saç tellerini boynundan sıyrırken, meydanın karşısındaki soluk bir konutun üzerine boyanmış kalın bir han tabelası gözüne çarptı.

Yüzünde muzaffer bir gülümsemeyle sağanak yağmura göğüs gererek o.

İçeri adımını attığında onu havaya karışan vanilya karşıladı. Bal Tek bir lambanın ışıltısı ve lobideki ahşap mobilyalar rahat bir ortam yaratmıştır.

Naia gıcırdayan ahşap zeminde yürüyerek ön taraftaki tezgâha geldi. Tezgâhın arkasında gazete okuyan bir adam oturuyordu.

Elini indirdi ve derin, sıvı karamel gözlerini, alnına dökülmüş, yakın zamanda yağmurdan kaçmış gibi nemli siyah saçlarını ve Naia'yı içine çekerken yüzünde beliren düz çizgiyi ortaya çıkardı. Belli ki etkilenmemişti ve görünüşe bakılırsa onun varlığından biraz da hoşnutsuzdu.

Gazetesini okumaya devam etti. "Size yardımcı olabilirim?"

Kadın ona ters ters baktı, saç tellerinin uçlarından tezgâha yağmur suyu damlıyordu. "Boş odanız var mı?"

Adam içini çekti, elindeki kâğıdı katladı ve bir kenara koyarak önünde duran deri ciltli kitabı açtı.

Parmağını listede gezdirdi. "Kaç yataklı bir oda?"

"Bir, tabii ki," diye alaycı bir tavırla yanındaki boş havayı işaret etti. "Yalnız olduğum için."

Adam gözlerini kayıt defterinden kadına çevirdi. "Tek bildiğim, siz bir oda talep ederken kocanızın dışarıda atınız ve arabanızla ilgileniyor olabileceği."

"Bu korkunç karşılamanızı açıklayacak bir şey değil." Kaşlarını çatı. "Misafirperverliğiniz üzerinde çalışılması gerektiğini düşünürsek, boş odanızın olması tamamen anlaşılabilir bir durum."

Adam taburesinde daha dik oturarak küçük bir kahkaha attı. "Vay canına, ne kadar da hırçınsın."

Gözleri döndü. "Pardon?"

Plak defterinin kapağının sayfaların ağırlığıyla kapanmasına izin verdi. Eskimiş kâğıt ve tozdan oluşan bir rüzgâr Naia'nın burnuna doldu. "Gecenin bir yarısı ve sen benden neşeli olmamı ve sana el sallamamı mı bekliyorsun? Kalacak bir yere ya ihtiyacın vardır ya da yoktur."

Naia dehşete düşmüş bir halde ona gözlerini kırıştırdı.

"Elbette," diye devam etti, "eğer *misafirperverliğim* standartlarınıza uygun değilse, kasabanın öbür ucuna gidip adadaki diğer tek pansiyonda bir oda isteyebilirsiniz. Sahibine sizi *Kaleo*'nun gönderdiğini söyleyin."

Yüzünü buruşturdu. "Senin kişiliğin berbat, *Kaleo*."

"Sizinki de yüzüme bir gülümseme getirmiyor hanımefendi." İfadesini sahte bir gülümsemeyle noktaladı.

Aralarındaki havada sessiz bir gerilim vardı. Sağanak yağmur binanın çatısında kükrüyordu. Naia'nın üşütmekten korkmasına gerek yoktu ama kalacak başka bir yer aramak ve boş yer bulamama riskini göze almak gibi bir niyeti de yoktu.

Gözlerini devirmek için duyduğu dürtüye direndi.

". " Bu sözler gururunu incitti. "Sanırım bir oda tutacağım."

Kaleo dönüp duvardaki kancadan altın bir anahtar aldı ve serçe parmağının ucunda, ulaşamayacağı bir yerde sallandırdı. "Gece başına bir çeyreklik."

Para! Ölümlüler bir para birimi sistemiyle çalışırdı. Solaris'in bir keresinde ülkeyi keşfettikten sonra ona söylediğini hatırlıyordu, hoşnutsuzdu

şimdi olduğu gibi.

"Sizin için de uygunsa, ayrılmaya hazır olduğumda hesabımı ödeyeceğim." Sesi ona ihanet etti ve bir fısıltı olarak çıktı. Boğazını temizledi ve çenesini kaldırarak daha net konuştu. "Şehirde ne kadar kalacağımın emin değilim."

Babasının topraklarında dolaşmayı arzuluyordu. Finnian'ı kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazla özlese de, onu çağırmadan önce bunu kendisi için yapması gerekiyordu. Ne de olsa onun önerdiği şeyi yapıyordu. Biraz keşfetmek için. Sadece bu da değil, kendi başına hayatta kalabileceğini kendine kanıtlaması gerekiyordu.

Kaleo onu incelemek için başını eğdi, bakışları düşük gözlü ve derinlik doluydu. Delici etkisi yanaklarında sanki açık bir ateşe çok yakın duruyormuş hissi uyandırdı. Ellerini kıpırdatma ihtiyacıyla dudaklarını ısırды.

"Eğer paranız yoksa," dedi, "mutfakta çalışarak hesabınızı kapatabilirsiniz."

Gururunda bir sızı daha.

Naia uzandı ve anahtarı ondan kaptı. "Ne zaman başlıyorum?" "İki saat içinde," diye yanıtladı, eğlenerek. "Kahvaltı için hazırlıklar "Beşe çeyrek kala başlayın."

Naia anahtarı sıkıca kavradı, metal boynunun avucunun içinde büküldüğünü hissettiğinde biraz sarsıldı.

Mutfak da en az onun kadar ondan nefret ediyordu. Ama başka ne seçeneği vardı ki? Ormanda ya da sahilde uyumak istemediği sürece.

Mira'ya çok yakın.

Göğsünde iğne ucu kadar endişe vardı.

Naia'nın sekiz yüz yaşına basmasına daha yüzyıllar vardı. Elbette Mira, Naia'nın yokluğu konusunda bu kadar büyük bir yaygara koparmazdı. Naia, onu bulabilirlerse Raksa'yı ya da diğer yardımcılarının birini göndermesini bekliyordu.

Nefes alarak kendini rahatlattı ve Kaleo'nunkine uygun sahte bir gülümseme yerleştirdi. "Görüşürüz o zaman."

MUTFAKTA ÇALIŞMAK NAIA'NIN BEKLEDİĞİ KADAR KORKUNÇ DEĞİLDİ.

Kaleo da öyle.

Sabahları tarçın ve karanfil kokularıyla doluyor, korkunç bir şekilde kahvaltılık hamur işleri pişirmeye çalışıyordu. Hamur ölçülerini bir türlü tutturamayıp sinirlenmeye başladığında Kaleo müdahale etti.

"İzin verirsen sana göstereceğim." Sesinde karşı koyamayacağı nazık bir sabır vardı.

Bir kenarda durur ve onun elleriyle hamur yoğurmasını ya da akşamları sebzeleri doğrayıp tavuğu kızartmasını izlerdi.

Otel meşgul olduğunda, ön büroyu işletmek ve müşteri girişlerine katılmak için yardım ederdi.

Bir hafta bir aya dönüştü ve günler arasında bir yerlerde Kaleo'yla ilgili küçük şeyler fark etti. Giydiği keten pantolonu ve tuniğini hiç beline sokmayışını. Saçlarının dağınıklığı ve diğerlerine karşı ne kadar karamsar olduğu. Arada bir kuru, iğneleyici sözler söylemesi dışında, selamlaşmaması içe dönük kişiliğinden ve insanlara tahammülsüzlüğünden kaynaklanıyordu.

Hanın arkasında, beyaz tomurcuklu yasemin çiçekleri, kekik ve fesleğenin keskin tadı ve kişnişin biberli keskin kokusuyla dolu, marine etmek ve çaylar için kurutmak üzere günlük olarak topladığı küçük bir bahçe tuttu.

Kaleo hanın sahibiydi ve yardım almadan işletiyordu. Yemek pişirmekten odaların düzenlenmesine kadar her işi kendi başına yürütürdü.

Naia'nın onun yardımını takdir edip etmediğini merak etmesine gerek yoktu, çünkü bunu tuvalete gittiğinde (tuvaletini yapar gibi yaparak) soğuması için masanın üzerine en sevdiği krizantem çayından bir fincan bırakarak ya da konuklara yemek servisi yaptıktan sonra komodinin üzerinde bulduğu böğürtlenli çöreklerle gösteriyordu.

Bir tekne sezonda birkaç kez anakaraya gidip geliyor, turistleri taşıyıp götürüyordu. Naia adanın etrafında yalnız başına dolaşırken sık sık yükleme iskelesinde durur ve denizin büyük gemiyi masmavi sularda kaybolan bir leke boyutuna gelene kadar ufukta taşımasını izlerdi.

İsteddiği zaman gemiye binebilirdi. En iyisinin ne olduğunu bilseydi, bir yere çok uzun süre yerleşmekten kaçınırdı. Ama dört ay geçmişti ve Naia, Mira'nın onun yokluğunu umursamadığına inanmaya başlamıştı, çünkü tek bir tanrı bile onun için gelmemişti.

Sonbahar gündönümü gecesi handa kimsecikler yoktu. Kaleo'nun deyimiyle *tuhaf bir sükûnet*.

"Git üstünü değiştir ve beş dakika sonra benimle burada buluş," dedi ona. "Seni güzel bir yere götüreceğim."

Tartışmasına fırsat vermeden, ön tezgâhın arkasındaki bitişik duvarda bulunan kapıdan geçerek gözden kayboldu. Onu sık sık bodruma girip çıkarken gördüğünden, bu kapının kişisel yaşam alanlarının bulunduğu bodruma açıldığını düşündü.

Naia hızla odasına çıktı ve kabarık kısa kollu mavi bir elbise giydi. Uzun saçlarını Wren'in süslediği kalın bir örgüyle şekillendirdi.

Aşağıda Kaleo'yla karşılaştığında üzerinde düğmeli ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmış yeni bir pantolon vardı. Gözleri adamın ön kollarındaki çıplak bronz tene, tuniğini kemerinin altındaki bel bandının bir tarafından pantolonunun içine sokuş şekline takıldı.

Fötr şapkasını taktı ve onu elinden tuttu.

Onu yolun aşağısında, ucuz içki içtikleri ve canlı müzik eşliğinde dans ettikleri bir bara götürdü. Kaleo'nun ayağı takıldı ve tökezledi. Kız güldü. Adam ona şakacı bir kaş çattı ve dans pistinden çıkmaya çalıştı, ancak kadın onu tekrar beline doğru çekti.

Gecenin sonunda, bilmedikleri bir bölgeye girmişlerdi.

Kaleo'nun elleri parmaklarını tutmaktan kalçalarına doğru gitti ve onu döndürdü. Dengesini kaybedip birkaç kez ayağı tökezlediğinde derin bir kahkaha attı. İlk kez Kaleo'nun gerçekte bir gülümsemesine tanık oluyordu ve mükemmel bir şekilde oyulmuş gamzelere sahip bir dizi peluş yanak ortaya çıkıyordu.

Gecenin sonunda, alkol damarlarında sürekli bir akıntıya dönüştüğünde, tökezleyerek eve döndüler.

Kaleo ona odasına kadar eşlik etti, geri çekilirken ellerini yavaşça bıraktı. Kadın onu gömleğinin eteğinden yakaladı. Adam hafifçe dönüp ona baktı ve kadın kendini onun göğsüne doğru çekti.

Bütün gece onun yakınlığına ve bakışlarının ağzı ile gözleri arasında gidip gelmesine alişmişti.

Gömleğini parmaklarının arasına alarak onu bir öpücüğün içine çekti.

Yudumladığı viskiden baharat tadı geliyordu. Dokunuşu soğuktu, ellerine hamur karıştırma konusunda rehberlik ettiği birkaç seferde fark ettiği bir şeydi bu.

Avuç içleri adamın göğsüne yaslandığında, adam ona doğru eğildi ve boynundaki tutuşunu sıkılaştırarak öpüşmelerini güçlendirdi.

Kaleo'yla hayat, yağmurlu günler ve hanın kapalı duvarları arasında dumanı tüten çay bardakları; adanın çamurlu sokaklarında uzun yürüyüşler ve at gezintileri; sahibini ve küçük oğlunu tanıdığı yerel fırına sık sık yapılan gezilerdi; Naia, kolları taze balık dolu kahverengi kâğıt torbalarla dolu, Kaleo'nun akşam yemeği için hazırlıklara başlamasını beklediği hana doğru volta atarak aceleyle seyahat ederken, yerel halk çenelerini eğip ona gülümsüyor; sabahın erken saatlerinde çarşafına dolanıyor; akşamları bir dağın zirvesine çıkıp adanın zümrüt yeşili manzarasını ve ısıltılı turkuaz suları seyrediyor.

Kaleo'ya asla bir tanrı olduğunu ya da anne babasının Yüce Tanrılar olduğunu söylemedi; ev dediği toprakların babası tarafından işlendiğini ve onu çevreleyen denizin annesine ait olduğunu.

Naia'nın adada geçirdiği zaman, bir kaplumbağanın huzurlu, dolambaçlı yolculuğuydu ve bir tanrıçanınkinden ziyade bir ölümlünün istikrarlı, otlayan hayatını tercih ettiğini keşfetti.

Şubat ayında hava biraz serinlemişti. Hafif bir sıcaklık düşüşü vardı, ama sıkı giyinmeyi gerektirecek kadar ciddi bir şey değildi.

Naia, Kaleo'nun ceketinin düğmelerini iliklemesini izlerken gülümsememek için dudaklarını büzdü.

"Bana öyle bakma," diye homurdandı.

Ona doğru ilerledi ve ceketinin eteklerini şakacı bir şekilde çekti. "Asla yapmam."

"Dışarısı buz gibi." Yüz ifadesi asık suratlı bir çocuğunkine benziyordu. Çok sevimliydi.

Kollarını paltosunun kalın kumaşının altından adamın beline doladı. "Seni sıcak tutacağım."

Gözleri kızın ağzına kayınca parladı. "Dikkatli ol Naia, yoksa bu gece hiçbir yere gidemeyiz."

Göğsünden aşağıya doğru bir titreme zıpladı ve karnında kıvılcımlar çaktı.

Kızarmış yanaklarını gizlemek için kollarını tekrar yanlarına çekti ve başını ondan yana çevirdi.

Handa yine ara sıra sükûnet oluyordu. Odaları işgal edecek kimse yoktu.

"Rıhtımın aşağısındaki restoranı denemek istiyorum." Naia Kaleo'ya sırtını döndü ve kapının yanındaki kancada asılı duran şapkasına uzandı. "Sahibi dün onu bankada gördüğümde *inek bifteği* reklamı yapıyordu. Denizaşırı ülkelerden gelen bir tüccardan sevkiyat aldığını söyledi."

Şapkayı kafasına geçirmeden önce siperlikteki eğri çiçeği düzeltti ve Kaleo'nun ona hediye ettiği tığ işi yıldız çiçeğinin dikişini düzeltmeyi aklına not etti.

Cevap vermeyince Naia arkasını döndü. "Kaleo?"

Nefesi kesilirken gözleri geniş ve kan çanağına dönmüş bir şekilde kızın üzerinde asılı kalmıştı.

Naia'nın kalbi boğazında düğümlendi.

Arkasından üzerine doğru yükselen, hayalete benzeyen, tehditkâr bir figürdü. Alçak bir hırıltıyla gürlüyor, kıvrımlı siyah yüzünün kıvrımlarındaki diş sıralarını ortaya çıkarıyordu. Uzun, sicim gibi parmakları Kaleo'nun göğüs kafesinin ön tarafına, kalbinin olduğu yere doğru çıkıntı yapıyordu.

Naia kendini ona doğru fırlattı ama güçlü bir tutuş kolunu geri çekti. İnsanlık dışı bir tutuş.

"Görünüşe göre meyve gerçekten de çürüyen ağaçtan uzağa düşmüyor."

Marina.

Naia telaşla kolunu kurtardı ve Kaleo'ya doğru koşmaya başladı. Diğer eli cebindeki Wren'e uzandı.

Gölgeler dönerek Naia'nın yanlarında acımasızca çalkalandı. Parmaklar kollarına dolandı ve onu yere düşürdü. Naia çığlık attı. Dirsekleri yere çarptı.

"Uzun zaman oldu," dedi Marina ipeksi bir ses tonuyla. "Sizi gecelikçilerimle tanıştırayım."

Nightrazer'ların cesede benzeyen elleri sırtındaki ete gömülüp onu yerinde tutarken Naia tekmeleyip çırpındı.

Kaleo'nun çenesinden aşağı kan damladı.

Felç edici bir korku Naia'nın kan dolaşımını dondurdu. Kollarını serbest bırakıp ona uzanmak için mücadele etti, sanki onun ruhunu kavrayıp derisinin odalarında tutabilecekmiş gibi.

Bakışları onun üzerinde sabit kaldı, gözleri parlıyordu. Bir gülümseme ağzının kenarlarını kaldırıyor, gözlerinin etrafına kırıksıklıklar çiziyordu.

Kalbi karnına battı. O gülümsemenin ne anlama geldiğini biliyordu. Birçok sabah mutfakta, hamur mayalama yöntemini yanlış anladığında ve baştan başlamak zorunda kaldığında onun söylenmelerini dinlerken takmıştı gülümsemeyi. İlk kez, onun kendisini duyamayacak kadar kitaba dalmış olduğunu düşündüğünde *seni seviyorum* diye mırıldanmıştı. Gecenin ilerleyen saatlerinde yatağında uzanıp soluklanırken o da aynı şeyi söylemişti.

Nightrazer, Kaleo'nun sırtına saplanmış kolunu kopardı. Göz kapakları çırpındı. Kan lekeleri paltosunun katmanlarını ıslattı ve yere çarpmadan önce ayaklarının üzerinde sallandı.

Naia onun adını haykırarak kollarını nightrazer'ların kesici pençesine karşı savurdu.

Marina, Naia ve Kaleo'nun arasında, siyah topuklarıyla kıpkırmızı havuza basarak ilerledi. Gölgeler etrafında dans ediyor ve yalıyordu.

Naia'nın yanında diz çöktü. Bu hareket uzun saten saçlarını omzunun üzerinden kaydırıldı. "Görünüşe göre Lord Cassian'ın hapisanesinde çürürken babam hâlâ seni savunmanın bir yolunu buluyor. Seni başka hiçbir yerde bulamadığımda onun adasında olduğunu bilmeliydim."

Naia soluk soluğa kaldığı için sözlerini güçlkle algılayabiliyordu, düzensiz nefesler ve kontrol edilemeyen hıçkırıkların birleşiminden ciğerleri ağrıyordu. "Ma-Marina, lütfen. Onu iyileştir. Ölmesine izin verme. Seninle geri döneceğim. Lütfen."

Marina'nın parmakları Naia'nın çenesine saplandı ve Naia'yı ona bakmaya zorladı. Bakışları Naia'nın hatırladığı kadar keskin ve ölümcüldü. Naia'nın anlam veremediği yüzyılların düşmanlığını barındıran gözler.

"Yüzyıllar boyunca babamı bir gölge gibi takip etmeni izledim," diye alay etti Marina. "Ve böyle bir yolun seni nereye getirdiğine bir bak, sevgili kardeşim. Onunla aynı acınası kaderi yaşamaya mahkûm edildin. Beni iğrendiriyorsun. Annemi terk etmek gibi bencilce bir karar verdiğin için bu senin cezan olsun."

Naia'nın kulakları çınladı. Ağzı sessiz sözcüklerle kekeleyerek açıldı. Hiçbirini boğazından çıkaramadı. Ciğerlerindeki hava daraldı. Yaşadığı şokun soğukluğuna karışan hoş olmayan bir yenilgiyle başını salladı.

Hayır, hayır, hayır.

Marina Naia'nın çenesini bıraktı ve ayağa kalktı. "Yakıp kül edin," diye emretti nightrazer'larına.

Bu sözler Naia' yaşam gücünü geri kazandırdı ve onun nightrazer'ların elinde sarsılmasına neden oldu. Kaleo'ya düzgün bir cenaze töreni yapmak istiyordu. Dinlendiğinden emin olmak için.

Hanın lobisini dolduran simsiyah sisin içinden daha fazla karabasan çıktı ve Naia'nın görüşünü engelledi. Derisinin üzerinde uçuşuyor ve hışırdayan böcekler gibi gözeneklerine giriyordu.

"Finnian, cadılık ve büyücülüğün orta tanrısı!" Unvanı Naia'nın dudaklarından panik içinde çıktı. "Bana gel!"

Üzücü sis burun deliklerini doldurdu ve boğazını kapladı. Çiğ ve kaşındırıcı hisse karşı öksürdü. "Finnian! Bana gel!"

Canlı turuncunun parlak titreşimi karanlığı aydınlatarak Kaleo'nun cesedini yuttu. Sıcaklığın dayanılmaz dalgası gözlerini yaktı.

"Finny!" Onun adını haykırırken yüzünden mukus ve gözyaşları akıyordu.
Hayır! Onu bırakmayacağım-
Siyahlık onu bütünüyle yuttu.

HAPSETME ZİNCİRLERİ NAI'A'NIN BİLEKLERİNİ KELEPÇELEĞİ. KULLANILAN AYNI KALINTI

babasına Kaimana'dan çıkarken eşlik etmek için. Böyle bir şeyin Mira'nın eline nasıl geçtiğini bilmekle hiç ilgilenmiyordu.

Zincirler onu sarayın alt katındaki bir salonun tavanına asılı tutuyordu. Apliklerdeki küçük alev, odayı kaplayan ıssız soğuşu dağıtmak için çok az şey yaptı.

Mira'nın kırbacı her darbeye tıslayarak Naia'nın kürek kemiklerinin arasına saplanıyordu. Birbiri ardına açılan yarıklar et ve kasları kemiğe kadar kesiyordu.

Her vuruşta Naia'nın vücudu havada sallanıyor ve bileğindeki prangalar derisini ısıırıyordu.

Naia'nın sızlanmaları, Yüksek Deniz Tanrıçaları'nın en büyük kızının cezalandırılmasına tanıklık etmeye hevesli yüzlerle dolu sessiz salonda yankılandı. Vex, Astrid, Malik. Mira'nın hizmetkârları. Naia'nın tanıdığı ama isimlerini hatırlamayı hiç umursamadığı, uzak diyarlardan gelen orta tanrılar.

Ve Solaris hizmetçileriyle birlikte.

Naia'nın gelişi direnişle oldu. Çığlıkları ve ağzından akan sümüşüyle bir bulanıklıktı ve yumruklarını onu tutanlara savuruyordu. Onu desteklemek için beş tanrı gerekti. Raksa, piç kurusu, Vex ve Malik ile birlikte birkaç tereddütlü muhafız.

İlk birkaç vuruş sırasında Naia acıdan dilinin ucunu ısırmıştı. Mira'nın kırbacını döndürüşünde bir kesinlik vardı. Naia'nın vücudunun tekrar yarılmadan önce iyileşmesini imkânsız kılan bir hız.

Kanın kayganlığı bacaklarının arkasından akıyor, mide bulandırıcı kokusu burun deliklerine o kadar şiddetli nüfuz ediyordu ki, birkaç dakika sonra artık kokusunu alamıyordu.

Sırtının parçalanmış bağları etinden sarkıyordu. Bilinci gidip geliyordu ve her uyandığında derisinden sıyrılıp Kaleo neredeyse oraya sürüklenmeyi diliyordu.

Ruhuna dolan ve iç dünyasında dalgalanan ıstırap, sonunda kaldıramayacağı bir hal aldı ve bilinçaltında saklanmak için zihnindeki en uzak, en تنها yere çekildi.

"Ölümün ve Lanetlerin Yüce Tanrısı," dedi Mira, "Seni çağırıyorum."

Naia çenesini göğsünden kaldırdı, nabızı atıyordu.

Bileklerini bağlayan prangalar çözüldü. Ayakları yere çarptı ve bacaklarında bir acı şimşegi çaktı. Sırtındaki zonklayan yaralar onu dizlerinin üzerine düşürdü ve dirseklerini yere çarptı. İnledi. Sarsıntılar tüm vücudunu sarmıştı. Nefes almak, hareket etmek canını yakıyordu.

bir ses geçti, güç ve zamanın birbirine karışmasının yarattığı şaşkınlık.

Cassian'ın vakur varlığı havada asılı kalmış, odanın havasını emmişti. Alnını yerden kaldırdığında Cassian'ın botlarının başının birkaç santim ötesinde olduğunu gördü. Koyu renk bir cübbeye bürünmüş olan Cassian'ın soluk sarı saçları, yukarıya doğru çekilmiş kapüşonunun yanlarından görünüyordu.

Topuklarının üzerinde yavaşça dönerek çevresini inceledi. "Vex. Malik," diye emretti Mira.

Her ikisi de odanın öbür ucuna doğru ilerledi ve Naia'yı kolundan tutarak oturur pozisyona getirdi.

Cassian çenesini indirip ona baktı, topaz rengi gözleri her zamanki parlaklığından yoksundu, deşifre edilmesi imkânsızdı.

Onu gördüğünde içinde bir şey çöktü. O, Kaleo için bir olasılık, bir köprüydü.

"Onu geri getirin-" Hıçkırıkları sözcüklerini yuttu. "Lütfen. Onu geri getirin."

Cassian gözlerini Malik'e, Vex'e ve tekrar Naia'ya dikti. Sonra öne doğru eğildi, ellerini arkasında birleştirdi. "Bunu yapamayacağımı biliyorsunuz, Leydi Naia."

"O-" Gözyaşları arasında hıçkırdı. "O iyi mi?"

"Sevgilin benim topraklarıma geçti," dedi Cassian ona. "Acı çekmekten kurtuldu."

Bu ona huzur veriyordu ama kalbini parçalara ayıran acıyı iyileştirmeye yetmiyordu.

"Seni lanetlemek için buradayım." Elini kızın omzuna koydu ve parmaklarının onu bu kadar nazikçe sarması onu şaşırttı. "Kaimana'ya hapsedilmen bugün başlıyor."

Cassian'ın işaretinin damgalanması acısızdı.

Cassian'ın karşısındaki varlığı bulanıklaştı ve gözlerindeki yaşları silmek için gözlerini kırptırdı. Ona söylemek istediği pek çok şey vardı. *Lütfen Kaleo'ya bundan, kim olduğumdan bahsetme. Lütfen onun huzur bulmasını sağla.*

Mira'nın yankılanan sesi Naia'nın düşüncelerini böldü: "Belki ülkenize döndüğünüzde tutsaklarınızı daha iyi idare edebilirsiniz." Cassian doğruldu ve

Mira'ya bakarken ağzının kenarı seğirdi. "Vale ceza olarak hapsedildi, Leydi Mira. Ancak ikimiz de Nohealani Adası'nın onun eseri olduğunun farkındayız. ölümlüler inanır. Hatalarınız için beni suçlamayın."

Mira sert bir ses tonuyla, "Onun adadaki varlığını yarım yıl boyunca sakladı, Lord Cassian," diye cevap verdi. "Zincire vurulmadığı çok açık."

Naia çenesini kaldırdı, kesik dudaklarının arasından sersemlemiş bir nefes çekti. Gözlerinden taze yaşlar süzüldü. Babası onu Ölüler Diyarı'ndan izlemiş ve tıpkı Marina'nın söylediği gibi korumuştı.

Cassian Mira'ya doğru bir adım atarak başını küçümser bir tavırla eğdi. "Leydi Marina'nın adaya ayak basmasını o mu engelledi?"

Mira'nın dudakları inceldi. "Hayır."

"Vale hapsedilmesine rağmen Doğanın Yüce Tanrısı olarak kalmaya devam ediyor," diye devam etti Cassian. "Ta ki bir başkası unvanı için onu alt edene kadar. Eğer bu endişelerinizi gidermek için yeterince makul bir açıklama değilse, sizin için daha açık bir şekilde ifade edeceğim, Leydi Mira. Moros'takiler üzerindeki hâkimiyetimi sorgulamamanız en iyisi olacaktır, zira bana sıkıntı verenleri lanetleme eğilimimi gayet iyi biliyorsunuz. Kafa karışıklığınızı giderdikten sonra, artık ileriye dönük olarak aynı sayfada olduğumuzu varsayabilir miyim Leydi Mira?"

Mira'nın gözlerini kırpmadan bakan bakışları kinle yanıyordu. "Evet."

"Çok güzel." Cassian dönerek Mira'ya sırtını döndü ve Naia'nın gözleriyle son bir kez buluştu. "Elveda, Leydi Naia."

Arkasında pırıltılı bir gölge oluşup formunu çevreleyen altın şeritleri doğururken ona küçük bir selam verdi. Ve sonra, ortadan kayboldu.

Mira tek kelime etmeden salondan çıktı. Marina da onu takip etti. Üçüzler de izlemeye gelen diğer herkesle birlikte çıktılar.

Kardeşleri onu desteklemediği için Naia hareket etmeye niyeti olmadan yere yığıldı.

Sıcak bir çift kol onu yukarı kaldırdı.

"Naia, aşkım," diye fısıldadı Solaris onun yanağına doğru. "İyileşeceksin. O zamana kadar buna katlanmalısın."

Onun şefkatini, sempatisini istemiyordu. Kaleo'yu ve onun ellerinin soğuk dokunuşunu, ona bakarken güneş ışığına takılan gözlerinin pirinç rengini istiyordu.

Solaris Naia'nın yatak odasına girdi. Tavan penceresinden gelen ıssız gölgeler odayı dolduruyordu; özenle yapılmış bir yatak ve yeni bir bornoz onu bekliyordu. Tüm bunlar, içinde sıkışıp kaldığı, kaçıp kurtulduğu monotonluğu ve her şeyin ona nasıl geri döndüğünü hatırlatıyordu.

Karanlık, yalıtılmış,
hapsedilmiş. Sıcaklık yok,
neşe yok, ışık yok.

Naia Solaris'in kollarında kıpırdandı, parmakları kapının çerçevesine takıldı. Solaris onun ne yaptığını fark edemeden ayakları yere . Bacaklarına bir acı darbesi daha saplandı ve dizleri katlanırken irkildi.

Yuvarlanmadan önce Solaris onu ön kolundan yakaladı. "Naia, seni banyoya sokmamız ."

Naia onu itti. Toplayabildiği azıcık güç, onu topuklarının üzerinde geri sallamaya yetti.

Kapana kısılmış bir hayvan gibi yavaş ve panik içinde döndü.

Hana. Geri dönmesi gerekiyordu. Kaleo'nun yatağına uzanmalıydı. Onu koklamak. Ondan geriye kalan tek şeyin içinde yüzmeliydi.

Cassian'ın sözleri zihninde yankılandı. *Kaimana'ya hapsedildi.*

Alt dudağı titredi. Sessiz gözyaşları yüzünden aşağı süzüldü.

Kaleo neden ölmek zorundaydı? Neden Mira ona bu tek şeyi veremedi?

Naia, Marina'nın handaki varlığını fark edemediğı için kendine çok kızgındı. Kaleo'yu kurtarmayı başaramadığı ve daha iyi bilmesi gerekirken onunla bir hayat hayal etmesine izin verdiği için.

Neden sevdiği insanları hep kaybediyordu?

Öfkesi bir gelgitin toplanması gibiydi, geri süpürüyor ve başının üzerinden hızla itiyordu.

Solaris tekrar ona uzandı. "Naia-"

Çılgılık attı. Manik ses ağzından fırladı. Yumruklarını sıktı ve onları yatak odasının duvarlarına fırlatmaya niyetlendi. *Yok etmek.* Odayı, yatağı, sarayı. *Bırak parçalansın.*

Yumruğu kristal duvara değmeden Solaris'in kolları onu sardı.

Onu sırtından atmak için dizlerini , ancak Yüce Tanrı olarak gerçek gücünü kullanarak onu kucakladı. Bu durumdayken onu deviremezdi.

"Naia, aşkım, *lütfe*n seni daha fazla incitmeden buna bir son ver."

Naia gözlerini sıkıca kapattı ve Kaleo'nun ölümünün korkunç anısı gözlerinin önünde canlandı. Son anlarında korku yoktu. Ona hayranlıkla bakarken ve son bir kez *seni seviyorum* derken sadece huzur vardı. Üçüncü büyük kayıp, sonsuz kalp kırıklığı.

Naia'nın boğazının kenarları sanki birbirine yapışmış gibi hissediyordu. "Solaris," diye hırıldadı, "bırak gideyim."

Kaleo gitmişti.

Göğsü hızlı bir ritimle inip kalkıyor, nefesini kontrol edemiyordu.

Onun yüzünden

öldü.

Hayır, kader yüzünden.

"Yüce Kader Tanrıçası-!"

Solaris onu durdurmak için elini ağzına kapattı. "Naia, Leydi Ruelle'i buraya getirirsen işler daha da kötüye gidecek."

Naia dişlerini adamın elinin yan tarafına geçirdi. Adam kolunu geri çekince Naia başını geriye attı ve adamın burnunun kafatasına çarpışını hissetti.

Solaris homurdandı ama kolları onu sarmaşıklar gibi sarmıştı.

"Bırakın beni! *Bırakın beni!*" Naia bacaklarını savurdu. Sırtındaki yaralar henüz iyileşmemişti ve her çırpınışında ham derisinin ve kıkırdağının parçaları Solaris'in tünığinin malzemesine sürtünüyordu.

İliklerine kadar işleyen acı mide bulantısını artırdı.

Sırtını duvara dayayarak yere doğru kaydılar. Solaris'in bacakları Naia'nın bacaklarının etrafında kilitlendi, dirseklerinin kıvrımları Naia'nın belini boğuyordu.

Yüzünü onun boynunun yarığına sıkıştırdı. "Gitmene izin vermeyeceğim." Gözyaşlarının damlaları, yağmurun bir yaprağın damarları arasına yerleşmesi gibi köprücük kemiğinden aşağı aktı. "Bunu tekrar izlemeye dayanamam Naia. Lütfen, sana yalvarıyorum, buna bir son ver."

Umutsuz yakarışı acısının içinden geçip ona ulaştı. Bu, bencil Yüce Tanrı Solaris değil, bir zamanlar sevdiğine inandığı genç lorddu.

Naia onun tutuşuna karşı teslim oldu ve başını öne eğdi. "Artık yaşamak istemiyorum." Kelimeler boğazını tırmaladı ve bir çığlık halinde ağzından çıktı.

Başını omzuna yasladı ve yüzündeki saç tellerini geriye doğru itti. "Biliyorum, biliyorum."

Birlikte ağlarken Solaris ona sarıldı ve kucaklamasının gücüyle onu sabitledi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
ARADIĞINIZI BULMAK İÇİN

WKAT³G M) NE) G VOURG

Şimdiki Zaman

"N "Görüyorsunuz ya," diye sızlandı Naia. "Değer verdiklerim her zaman elimden alınıyor."

Ronin doğrulup oturdu. "Kahretsin, Naia." Parmaklarını saçlarında gezdirdi.

Saçlarının uçlarını avucunun içinde kıvrarak. "Bunların hiçbirini hak etmedin. En kötüsü de, sana o kadar cehennemi yaşattıktan sonra *bir kez bile* misilleme yapmayı düşünmedin." Kaşlarını çatı. "Onlar için fazla iyisin."

"Bunu hiç düşünmediğimden değil. Özgür olmayı diledim. Hayatımı yaşamak." Elinin topuğuyla yüzünü temizledi. "Sana çok fazla şey gösterdiysem özür dilerim."

Başını kaldırdı ve sıkıca örülmüş kaşlarını ortaya çıkardı. "Özür dilemeyi bırak. Bana ne göstermek istiyorsan gösterebilirsin ama bu konuda kızmamamı ya da üzülmememi bekleme. Daha önce de söylediğim gibi, sana değer veriyorum, bu yüzden neler yaşadığını görmek beni öldürüyor."

Elini hafifçe onun sert koluna koydu. "Ne kadar önemseyişinizi takdir ediyorum."

Gözleri tanıdık, karanlık bir parıltıyla doldu, dudakları inceldi. "Sana bir daha el kaldırırlarsa, onları Ölüler Diyarı'na ben gönderirim."

Göğsündeki ısınma hissine ne ad vereceğinden emin değildi. Her neyse, Ronin'in ne kadar ileri gidebileceğini görmekten dehşete düştüğü kadar, bundan da aynı derecede keyif alıyordu.

Uzun bir süre onu inceledi ve sonra nefes verdi.

Ronin çenesini indirip yere baktı ve kız onun hayal kırıklığını bastırmaya çalıştığını anlayabildi.

Birinin onun adına kızdığını görmek onun için yeni bir durumdu. Bu sularda nasıl ilerleyeceğinden emin değildi. Solaris'in aksine Ronin, sonuçları ne olursa olsun ona yardım etmekten asla çekinmeyecekti. Bu, birine karşı gardını düşürmek için her zaman ihtiyaç duyduğu bir güvence ve sözdü.

Naia saat tik tak ederken alnını onun çenesine dayadı. *Seni duyuyorum*, dedi jesti. Öfkeli olabilirdi ama Naia da onunla birlikte öfkelenenecekti.

Döndü ve burnunu kızın saç çizgisine dayayarak onu içine çekti. "Sen her zaman bir çiçek bahçesi gibi kokardın. Hiç tanımlayamadığım tatlı, çiçeksi bir koku. Ama şimdi anlıyorum."

Sümüklü burnunu parmaklarının tersiyle sildi ve nemli kirpiklerinin arasından ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Parmakları ensesinden saçlarına doğru kaydı. "Parfüm ya da vücut yağı değil. Bu sadece... *sensin*. Yüce Doğa Tanrısı'nın kızı. Sen ruhanisin, Naia. Güzel, güçlü ve inanılmaz derecede cesursun."

Sözleri Naia'nın içindeki parçaları harekete geçirdi, tıpkı toprağın kendi içine katlanarak bir dağ oluşturmaya gibi, eski yaralarını ve iyileşmemiş morluklarını yumuşattı. Naia ona böyle nazik şeyler söylediği için, ona bu kadar çok şey açtıktan sonra kendisini rahat ve güvende hissettirdiği için teşekkür etmek istedi. Ona çocukluğundaki ilk anılarından, Kaleo'nun ölümünden sonra Solaris'le yatak odasındaki ana kadar her şeyi göstermişti. Şimdi ise kendini kurumuş hissediyordu.

"Giyin. Seni bir yere götürmek istiyorum." Ronin koltukta doğruldu ve elini sallayarak önlerindeki masanın üzerine düzgünce katlanmış giysiler getirdi.

Naia kot pantolona uzandı ve her seferinde bir bacağını içine geçirdi. Çoktan tamamen giyinmiş ve bir çift botun içine kaymış olan Ronin'e baktı.

Daha önce bir kez giydiğini gördüğü bol, mor ekose gömleği başının üzerine çekti. Yasemin ve adaçayı karışımı içine işlemişti; topraklayıcıydı.

Ronin onu kapının önünde bekliyordu, elini uzatmıştı. Elini ona verdi ve Ronin onu bira fabrikasından dışarı çıkardı.

Şehrin öbür ucuna giderken, onun gitmesine izin vermedi. Parmakları onun kalçasında iç içe geçmişti. Camlar açılmış, saçları saçılmıştı. Caddelerin mavi ve mor ışıkları bir dut gibi kızarıyordu.

profilinde parlıyordu. Gençliğinin kalıntılarını fark etmek kolaydı. Çocukken bile gözleri bir değerli taşın yaşına sahipti. Daha önce bir kez karşılaştıklarına inanmakta güçlük çekiyordu. O zamanlar sadece onun hayatını kurtarmayı arzulamıştı, gelecekte onun için kim olacağını bilmiyordu.

Penceresinden yeniden odaklandığında, manzara bir orman silüetine dönüşmüştü. Dolambaçlı bir yoldan yükseklerle doğru çıkıyorlar, ağaçların yarıkları arasından uzaktaki şehrin görüntülerini yakalıyorlardı.

Ronin arabayı çakıllı bir yola çekti. İleride uzun, demir bir çit vardı. İçeriden gelen titrek ateş ışığı, devasa meşe ağaçlarının gölgelerini çimlerin üzerine düşürüyordu.

Naia arabadan indiğinde misk ve çam kokusuyla karşılaştı. Üzerinde bulundukları kayalık, şehrin muhteşem bir manzarasını sunuyordu. Göz kamaştırıcı ışıklardan ve duman grisi bulutların uçuşumuna uzanan gökdelenlerden oluşan bir deniz.

Ronin arabanın etrafında dolaştı ve Naia'nın elini tuttu. " gel."

Ayaklarının altında çakıllar çıtırdıyordu. Çivili kapının girişinde iki kişi duruyordu. Adamın beyaz düğmeli ceketinin yakasında gevşek bir kravat vardı; kadının ise kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı ve kravatı yansıtıcı düğmelerinin üzerinde mükemmel bir şekilde sıralanmıştı. İki siyah blazer ceket yerde, üst üste yığılmış bir şekilde duruyordu.

Ronin'i görünce ikisi de küçük bir selam verdi.

"Nikki. Collin," diye sıradan bir baş selamıyla selamladı.

Naia'nın ayak sesleri mezarlıktaki beton patikayı tırmaladı. Başını çevirerek çevresini tanımaya çalıştı ama aynı anda hem odaklanıp hem de yürümekte zorlanıyordu. Ronin'in elini hafifçe çekiştirdi ama Ronin'in hızı kesilmedi.

Hava sandal ağacı ve safran kokuyordu. Erimiş mumlar, havanlar ve ince, çelimsiz bitki dallarıyla kaplı, etrafı bir grup tarafından çevrilmiş bir ritüel levhasının yanından geçtiler. Bazılarının gözleri kapalıydı ve nefeslerinin altında mırıldanıyorlardı. Diğerleri büyü kitaplarından bir şeyler okuyor ve karışık konuşmalar yapıyordu.

Kenarlarından erimiş balmumu sızan, yanan sütun mumlarıyla süslenmiş sıra sıra mezar taşlarının yanından . İnsanlar yol boyunca oyalandı. Bazılarının elinde içki vardı. Diğerleri etrafta dolaşüyor, bileklerinin hareketiyle tütsü yakıyorlardı. Girişte duran iki kişi gibi, çoğu uyumsuz siyah takım elbiseler giyiyordu.

Ancak, yanlarından geçtikleri her kişi belinden hafifçe eğiliyor, sırtını ve boynunu dik tutarak vakur bir şekilde selam veriyordu.

Ronin her birine isimleriyle hitap etti.

Mezarlığın ortasında kuleler ve sivri süslenmiş taş bir anıt mezar duruyordu. Girişi sivri kemerliydi ve içeriden çok sayıda insan girip çıkıyordu.

Naia yapının yan tarafına çıkan basamaklardan yukarı doğru yürüdü. Ronin durdu ve elini bıraktı.

Taşın üzerinde bir duvar resmi vardı.

Naia'nın nefesi ciğerlerinde kutup suyu gibi dondu ve ağzı iki yana açıldı.

Bu resim Madam Maeve'in Kafesi'nin tuğla duvarında ya da Kan Kafirleri'nin derisinde gördüklerinden farklıydı. Daha... *detaylıydı*. Kadının elmas şeklindeki yüzü, gümüş saç telleri, soluk kirpiklerle süslü kapalı gözleri - düğme özelliklerinin ayrıntıları kusursuz ve etkileyiciydi.

Başını Ronin'e doğru çevirdi, dili ağırlaşmıştı. "Bu da ne böyle?"

"Bu resmi ilk kez on iki yaşındayken çizmiştim." Ronin konuşurken gözlerini ayaklarına dikti. "Beni kurtardığın günün ertesinde. Yüzünü asla unutmak istemedim."

Yüzüm.

İnanamayarak gözlerini kırıştırdı. "Çizebiliyor musun?"

"Evet." Başparmağıyla parmak eklemlerini iki yana açtı. "Sanırım bu gizli bir hobi."

Naia bağımlılığının erken yaşlarda başladığına inandığı için, onu daha genç, masa başında otururken ve yakınlarda bir yerde kahve içerken görebiliyordu. Kâğıtları, kalemleri ve silgi talaşları etrafına saçılmıştı. Yüzünün hatlarını en küçük kirpiğine kadar çizirken kaşlarına yoğun bir konsantrasyon kazınmıştı.

Herkes için bir hiç olduğunu düşünürken, onun için her zaman bir hiç olmuştu.

"Bu şehrin her yerinde sen varsın Naia. Binalara, Kan Kafirlerime, bana resmedilmişsin. Şehir benim olduğu kadar senin de. *Ben* seninim."

Onunla yüzleşti ve adam ona baktı, gözleri parlıyordu ve sadece onun için yanıyordu.

"Burada, benim içimde her zaman bir evin olacak ve sana söz veriyorum, senden başka bir şey almalarına izin vermemek için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Mutluluk, özgürlük, ne istersen. Senin olmasını sağlayacağım."

Ona dikkatle bakarken boğazında bir yumru şişti. İçinde daha önce hiç bilmediği bir tutku kabardı. Ona gerçekten bakmaktan ve hayranlığına karşılık vermekten korkmuyordu. Ronin *çok iyiydi* ve önündeki böylesine harika bir rüyayı reddetmek için içindeki korumacı doğaya engel olamıyordu.

"Seni evim yapmak isterdim," dedi. "Ama ya beni senden alırlarsa?"

Eli kızın yanağına yerleşti ve başparmağını titreyen dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Nereye gidersen git seni bulacağım."

Avucunun içinde rahatladı, annesinin sarayının duvarlarında hissettiğinden daha fazla onun dokunuşunda kendini evinde hissetti.

Ronin diğer elini kaldırdı ve ona serçe parmağını uzattı. Ortasında kırmızı bir taş olan bir yüzük takıyordu; bilekliğindeki aynısıydı. Mücevherlerin ikisi de sanki yeminini bir büyüyle mühürlüyormuş gibi belli belirsiz parlıyordu.

Bunu son kez yaptıklarını hatırlayarak küçük bir sırtıma geçti ağzından ve serçe parmağını onunkine doladı. "Beni asla bırakma," diye mırıldandı.

Ronin onu nazıkçe kendine çekti. "Asla," diye yemin etti bir öpücükle.

"Neredeyiz?" diye sordu, bunu yaparken dudakları onunkilere değiyordu.

"Kan 'nin mezarlığında." Alnını onunkine yapıştırdı. "Burası vefat edenleri burada yatırıyoruz. Bir ley hattı üzerinde olduğu için, birçoğumuz yeni başlayanları eğitmek veya büyü rezervimiz azaldığında yeniden şarj olmak için de buraya geliriz."

Yanlarından gelen bir boğaz temizleme Naia'yı ürküttü.

Ronin, mum ışığında parlayan dudaklarında piercingler olan kadına doğru döndü "N'aber Soph?"

Kız selamlayarak gülümsedi ve esmer örgüsünü omzunun üzerinden savurdu. "Marşmelov kızartıyoruz, eğer siz de bize katılmak isterseniz?"

Ronin Naia'ya baktı, kaşları sorgulamayla yukarı kalkmıştı.

Kız gülümsedi. "Bir lokum denemeyi çok isterim."

Ronin sanki daha azını beklemiyormuş gibi gülümsedi ve kadının göğsünde erimiş bir özsu gibi yapışkan bir his yayıldı.

Birlikte, geldikleri patikadan aşağıya doğru kadını takip .

Küçük yolculuklarında yanlarından geçtikleri herkes bir kez daha saygıyla eğildi.

Naia eğilip Ronin'in kulağına fısıldadı, "Senin yanında hep böyle mi eğiliyorlar?"

Ronin'den aniden yükselen kahkaha Naia'nın sarsılmasına ve Soph'un omzunun üzerinden ona bakmasına neden oldu.

Naia'nın yanakları kızardı ve göğüs kafesine dirsek attı. "Gülmeyi kes! Daha da fazla bakmalarına neden oluyorsun."

Ronin homurdanarak vurduğu yeri tuttu, hâlâ hafif kahkahalarla titriyordu.

"Bana boyun eğmiyorlar." Uzandı ve şakacı bir şekilde saç tellerinin ucundan çekti. "Tanrıçalarının önünde eğiliyorlar."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı.

Ronin göz kırptı, onun cevabından tatmin olduğu belliydi.

Naia düşüncelerini dile getiremeden, uzun bir ateşin etrafında kendi aralarında konuşan bir grup insana yaklaştılar. Canlı alevler patlayıp dans ediyor ve hafif esinti Naia'nın saçlarına odun kokusunu taşıyordu.

"Bu gece bir misafirimiz var!" Soph adımlarında bir sıçramayla alkışladı. Kabarik, beyaz silindirler ve metal çubuklarla dolu plastik torbalara doğru yürüdü.

Başlar Naia ve Ronin'e doğru döndü. Farkındalık yüzlerine birbiri ardına yerleşti. Adlarını bilmediği erkekler ve kadınlar, hiçbir anlam ifade etmeyen derin bir sadakat duygusuyla onun önünde eğildiler.

Onlar için bilinmeyen bir tanrıçadan, bir efsaneden başka kimdi ki?

"Millet, bu Naia." Ronin'in eli Naia'nın küçük sırtında duruyordu. "Kan Kafirlerinin Tanrıçası."

Başlığı duyunca nefesi kesildi. Gözyaşları burnunun arkasını sızlattı, gözlerinden taşıtı. *Selam* ve merhabaların kakofonisi onu mutlu, sırılsıklam bir aptal gibi sırtmaya itti.

Kan Kafirlerinin Tanrıçası.

Başlığı kafasına takılmış güzel bir şarkı sözü gibi tekrarladı, gözyaşlarını kırıştırdı.

Soph ona ucunda lokum olan metal bir çubuk uzattı. "Ben benimkini yanık tercih ederim. Peki ya sen?"

Naia beyaz ikrama hayranlıkla baktı. "Emin değilim. Hiç denemedim."

"Onu dinlemeyin." Çemberden bir başka kız çıktı, uzun, siyah saçları minik örgüler halinde beline kadar uzanıyordu. "Sana cehennemde kızartmadan nasıl yapışkan hale getireceğini göstereceğim."

Ronin onu nazikçe diğerlerine doğru itti ve başının arkasına hızlı bir öpücük kondurdu.

NAIA KÜREYE BENZEYEN NESNEYİ HER İKİ ELİNDEN YUVARLARKEN

parlak yüzeyindeki iğne batma noktalarını inceledi. "Bir bomba mı?" diye yineledi, inanmayarak ve kuşkuyla, nasıl çalışacağından emin değildi.

Avi bir kavanoz kurbağa bacağına içini kokladı, yüzünü buruşturdu ve odanın ortasında fokurdayan kazanın içine attı.

"*Büyülü* bir tane," dedi.

Karışımından yükselen buhar Alke'nin kuş sidiği ve üç günlük çiğ somon gibi kokuyordu.

"Nasıl çalışıyor?" Üzerinde *keçi dili* yazan bir şişe omzunun yanından uçup geçtiğinde kazandan uzaklaştı. Yumuşak pembe organlardan biri karışımın içine düştü.

Ronin, Avi'nin kazanının diğer tarafındaki bir sandalyeye oturdu. "Onları benim kanımla dolduruyoruz ve patladıklarında çevredeki tüm tanrıları yerle bir ediyorlar," dedi.

"Kaç tane doldurmayı planlıyorsun?" diye sordu.

"Onun kanıyla dolu kovalarımız olduğunu düşünürsek, ihtiyacımız kadar olduğunu söyleyebilirim." Theon kurumuş otlar, yarı erimiş mumlar ve Naia'nın kasten okumaktan kaçındığı etiketleri olan çeşitli iksir şişeleriyle kaplı tezgâha yaslandı. Telefonunda gezinirken ona aldırış etmedi.

"Seni avlamaya çalışsan o şerefsizlerin hiç şansı yok." Avi'nin kendine güveni ne yazık ki bulaşıcı değildi.

Naia'nın kendisine attığı onaylamaz bakışı fark edemeyecek kadar kucağının yanındaki havada duran büyü kitabını okumakla meşguldü.

Yine de Ronin bunu kaçırmadı.

"Her gün kan alıyorum," diye hatırlattı ona. "Bira yapımında kullanılmayan kanı bombalarda kullanacağız. Blood Heretics'in seçkin üyelerinin bunlara erişimi var, eğer kız kardeşin ortaya çıkarsa, onları patlatacaklar."

Naia yanağının içini çiğnedi.

Marina'ya bakarkenki sakın tavrına hayranlık duysa da, onun soğukkanlılığına yetişemiyordu. Kız kardeşini düşünmek bile derinlerde yatan

İçindeki öfke ve mantıklı endişe.

Bombanın etkili olma olasılığı neydi? Naia birkaç tanesinin aynı anda patladığını ve Ronin'in kanının her yere saçıldığını hayal etti. Marina için bile bir zerresinin üzerine düşmesini önlemek imkânsızdı. *Değil mi?*

"Bizi ne zaman ve nerede bulacağını bilmiyoruz," diye karşı çıktı. "Ya ortaya çıktığında Kan Kafirlerinden hiçbiri etrafta değilse?"

Ronin sandalyesinden kalktı ve kazanın etrafında dolanarak ona doğru yürüdü. Elini cebinden çıkarıp kızın beline doladı ve onu kendine çekti. "Onlar etrafta olmadığında, bana sahip olacaksın."

Bu sefer işler farklıydı. Ronin Himura soyundan gelen bir cadıydı. Kaleo'nun aksine, tanrılara karşı savunmasız değildi.

Vücudunu onunkine yasladı ve göğüs kafesinin arkasında bir sıcaklık filizlendi.

Ofisinde birlikte yattıklarından beri her şey bu şekildeydi. Ellerini birbirlerinden uzak tutmak imkansız görünüyordu.

Blood Heretics mezarlığını ziyaret ettikten sonra onun dairesine döndüklerinde, sabahın erken saatlerini onun yatağında birbirlerinin vücutlarının kıvrımlarını ve vadilerini keşfederek geçirmişlerdi.

Naia artık ondan belli sesleri nasıl çıkaracağını, gözlerinde açgözlü bir bakışı nasıl uyandıracağını biliyordu. Onun sularında yüzme arzusuyla yanıp tutuşurken, bedensel ihtiyaçlarını göz ardı ediyordu. Açık teninin pembe bir renge büründüğünü, göz kapaklarının açık kalmaya çalıştığını ancak pencereden içeri giren güneş ışıklarıyla fark etti ve Naia onun köprücük kemiklerine öpücükler kondurdu.

Naia ellerini adamın kollarından yukarı kaydırıp boynuna doladı ve daha fazlası için duyduğu açlığı bastırdı.

Avi inleyerek Ronin ve Naia arasındaki anı bozdu. İkisi de ona bakmak için döndüler.

Taburesinin üzerinde döndü. "Theon, ben özellikle çakal boynuzu istemiştım, geyik *değil*."

Bakışlarını telefonundan Avi'ye çeviren tanrının yüzündeki sıkıntıyı maske bile gizleyemiyordu. "Beni senin için yiyecek aramaya gönderdiğinde boynuzlar hakkında hiçbir şey söylememiştin."

"Saçmalık. Git bana bir çakal bul."

"Bu yaratıkları avlamak neredeyse imkânsız."

Ronin'in parmakları belinin etrafında kıpırdandı ve ona baktı. Gözleri dudaklarına inmiş, karnının alt kısmında bir his uyandırmıştı.

"O zaman başlasan iyi olur," dedi Avi. "Kaybettiğin bahse göre bir ay boyunca benim için yiyecek aramak zorundasın."

"Eğer yarı kör olmasaydın ya da daha iyi bir organizasyon sistemin olsaydı, tam burada olduğunu görürdün." Dağınık rafa uzanan Theon birçok kavanozdan birini karıştırdı ve Avi'nin bir geyiğe ait olduğunu iddia ettiğinden daha geniş uçlu bir boynuz çıkardı.

"Oh." Avi ensesini kaşıyarak güldü. "Benim hatam, dostum."

Theon boynuzu kazanın içine attı ve taburesinde geriye yaslandı, gözleri kızgınlıkla kısıldı. "Ve bahsi ben kaybetmedim. Hile yaptın."

Avi gülümsedi. "Ezikler böyle der."

Ronin'in parmakları Naia'nın gömleğinin ve kot pantolonunun etekleri arasında kayarak teninde bir ateş yaktı.

Boğazını temizleyerek dikkatini yeniden Avi'ye verdi ve sihirli bombayı ona geri uzattı. "Al bakalım."

Karşılığında, yaptığı çamur şişesini uzattı. "Her gün bir yudum al. Bittiğinde bana söyle."

Ses tonundaki ciddi talep Naia'nın merakını uyandırdı ama aynı zamanda onu tedirgin etti.

Mukus yeşili iksirle dolu şişeyi incelemek için havaya kaldırdı, burun delikleri iksirin nahoşluğu karşısında alevlendi. "Ne için?"

"Ronin'in kanı sana değdiğinde yaşadığın semptomlara karşı koyacaktır."

Onay için Ronin'e baktı ve o da başını salladı.

Güvenliğini önemsemeleri sevimliydi ama iksirin varlığı onu yıpratmıştı. "Buna kolayca erişilebilir mi? Başka büyücüler de yapabilir mi?"

Ronin'in kanı belli ki Marina'nın sinirini bozmuştu. Bu, Naia için neden henüz gelmediğini açıklıyordu. Marina metodik ve hesaplı biriydi ve Ronin ve kanı hakkında bilgi sahibi olmadan acele etmeyecekti. Bu iksir mükemmel bir çözümdü.

"Marina bunu öğrenirse seni rehin alır ve bunu sadece kendisi için yaratmanı sağlar." Naia Avi'yi kastettiğinden daha agresif bir şekilde işaret etti. Eğer Marina ona zarar verirse, Naia ne yapacağından emin değildi. Kız kardeşine karşı kendine çok az güveni vardı. "Yardım etkinliğinin üzerinden bir gün geçmesine rağmen hâlâ benim için gelmemiş olması plan yaptığını gösteriyor. Eğer bu iksirin varlığından haberdar olursa, şehri yakıp yıkacaktır. Anlıyor musun?"

Avi gözlerini kırpıştırarak Naia'ya baktı. "Şey, ben..."

Theon kolunu tekrar rafa doğru kaldırdı ve içi mantar dolu gibi görünen bir kavanoz çıkardı.

Bir tanesini koparıp ona uzattı. "Bunu ye."

Naia beyaz mantarla onun arasına baktı. "Nedir bu?" "Bir yatıştırıcı."

Kaşlarını çattı ve elindeki mantarı adama fırlattı. "Sen, sanırım bugünlerde en yaygın kullanılan deyimle, *bir götsün*."

Theon'un gözleri eğlenceyle parladı. "*Göt herif* muhtemelen daha uygun olurdu, ama yeterince yakın."

Avi uzandı ve yerde parçalara ayrılmış olan mantarı aldı. "Malzemelerimi ziyan etmek konusunda ne hissettiğimi biliyorsun."

Naia sessizce Ronin'e sorularına cevap vermesini istedi ama Ronin'in cep telefonu cebinden durmaksızın titremeye başladı.

"İksiri Avi yarattı." Telefonunu cebinden çıkardı ve ekrana baktı, sonra tekrar ona döndü. "Onu bir kan büyüyle kilit altında tutuyor. Bu odada bizden başka kimse bilmiyor, Finnian bile. Marina onu ele geçirmenin bir yolunu bulsa bile bu onda işe yaramaz çünkü iksir kişiselleştirilmiş malzemeler gerektiriyor; biz geldikten birkaç saniye sonra gömleğinden kopardığım saç telin gibi. Ama kız kardeşinin kendisine ait olmayan bir şeyi çalmaya çalışmasına cesaret edebilirim. Bu da bana öfkemi boşaltmak için bir sebep veriyor."

Kapıya doğru yönelmeden önce saç tellerinin ucunu hafifçe çekiştirdi, telefonu çoktan kulağına dayanmıştı. "Evet?"

Onun odadan çıkışını izlerken midesi bulandı. Kendine olan güveninin büyüklüğü şaşırtıcıydı ama aynı zamanda tamamen inandırıcıydı. Sıradan bir ölümünün Marina gibi bir Yüce Tanrıça'dan yolundaki küçük bir engel olarak bahsetmesi. Etkileyici ve bir o kadar da aptalcaydı.

"Theon da alıyor," dedi Avi, şişeler başının üzerinde havalanıp iksirle dolmaya başlarken. "Üzerine birkaç kez Ronin'in kanı püskürtüldükten sonra piç kurusu sinir krizi geçirdi-"

Avi dudaklarını bir buz tabakası kaplamadan önce son kelimeyi zar zor söyleyebildi. "İksirin tadı iğrenç," dedi Theon.

Avi'nin yüzü buruştu ve kapalı ağzından tutarsız hakaretler yağdırdı.

Naia Theon'a düz bir bakış attı ve parmağıyla Avi'yi işaret etti. "Bu gerekli miydi?"

Theon omuz silkerek Ronin'in soğukkanlı tavrına ayak uydurdu. "Neyin gerekli olduğunu kim tanımlıyor?"

Naia gözlerini devirdi ve Avi çalışma masasının altındaki rafı karıştırdı. Parlak sarı iksir dolu bir şişe çıkardı ve yapışkan sıvıyı ağzına döktü. Buz hemen eridi.

Theon'a doğru döndü, yüzü kıpkırmızıydı ve geniş kollarındaki kaslar gerilmişti. "*Lanet olası pislik!*"

Theon ona alaycı bir şekilde el salladı, gözlerinin maskesinin üzerinde kıvrılması sırtışının izlerini taşıyordu ve kapıya yöneldi.

TKE) NFORMANT

N aia salonun ikinci katındaki VIP odasına açılan kapının önünde durmuş, ayaklarının üzerinde kıpırdanıyordu. Gürültü ve sesler en alt katta. Üyeler yoğun bir kâğıt oyununa dalmış, sigaralarından çıkan kalın duman tabakası odayı bulandırıyor. Theon ve Avi'nin bardaki atışmaları duvarlara tırmanıyor, içki bardaklarına çarpan buzların yumuşak şingirtilerini bozuyordu.

Avi'ye göre VIP odası Ronin için ayrılmıştı ve Ronin burada Kan Kafirlerinin liderleriyle toplantılar yapıyordu. Ya izinsiz giriyorsa? Telefonuna cevap verdikten sonra hemen ayrıldı. Meşgul görünüyordu-

Arkasında, ensesinde karıncalanan tanıdık bir aura belirdi. Gece yarısı gökyüzünün vuruşlarını andıran bir varlık; başının üzerindeki denizin sakin alıştırmaları. Bir insan şeklindeki güvenlik.

Onun varlığını fark etmek içini gururla doldurdu ve gülümseyerek onun arkasında gezindiğini hissetti.

Alnını başının arkasına dayadı ve bir nefes aldı. "Ben de seni arıyordum."

Başını ona doğru eğdi. "Avi büyük olasılıkla bir toplantıya geç kalacağınızı söyledi."

Nefes nefese bir kakhaha saçlarına karıştı. "Pek dakik bir insan sayılmam ama evet, bir toplantıydı."

Burnunu adamın çenesine dayadı, saçlarından kopan parçalar yanağını gıdıklıyordu. "Beni aramaya gelmene gerek yoktu. Sana giden yolu bulabilirim."

Adamın eli kadının beline dolandı ve avuç içini kadının karnına yerleştirerek kürek kemikleri göğsüne yaslanana kadar onu kendine yaklaştırdı. "Çok meşgul olduğumu ya da seni kasıtlı olarak geride bıraktığımı düşünmeni istemedim-"

VIP salonunun kapısı açıldı ve pembe saçlı garson kız görüldü.

"Damian, sadece-" Naia'yı görünce Violet'in yüzü güldü.

Naia sırtı ve kollarını hafifçe açarak Violet'in ona sarılmasına izin verdiğini ima etti.

Menekşe'nin içinden bir çığlık koptu ve bir ayağından diğerine sıçrayarak Naia'ya gülsuyu ve lavanta dolu bir kucakla saldırdı.

Ronin şevkli cadının elinden kurtulmak için geri çekildi.

Violet Naia'nın omuzlarını tutarak ayrıldı. "Aman Tanrım. Sonunda seninle tanışmak için ne kadar *sabırsızlandığımı* söyleyebilmek çok güzel. Yıllardır Ronin'e amblemimizdeki kadının kim olduğunu söylemesi için durmadan baskı yaptım. *Göz kamaştırıcısınız!*"

Naia, Ronin çıkarmasını istedikten sonra büyüsunü tekrar yerine koyma zahmetine girmemişti. Ve Kan Kafirleri tarafından *putlaştırılabileceği* aklının ucundan bile geçmemişti. Aksine, tanrısallığını onaylamayacaklarını tamamen tahmin etmişti.

Naia utangaç bir ifadeyle gülümsedi. "Teşekkür ederim. Saçının rengine bayıldım." "Çok tatlısın!" Naia'yı elinden tutup kapıdan içeri çekti. "Bizim Ronin'in toplantı boyunca dikkati dağınık olduğu için toplantı neredeyse bitti ama bir dahaki sefere sen de katılmalısın."

"Çok isterdim." Saçmaydı ama Naia'nın gözleri yaşardı. Bir şeyin parçası olmayı ve başkaları tarafından kabul edilmeyi çok istemişti. Şimdi bunun gerçekleştiğine inanmakta güçlük çekiyordu.

"Bakın ne buldum." Violet şarkı söyler gibi bir sesle odanın girişinde durdu.

Duvarlar boyunca uzanan deri kanepeyi çivit mavisi bir renk aydınlatıyordu.

İki tanıdık kişi oturuyordu.

Ronin onun yanına geldi, ellerini bol pantolonunun cebine soktu. "Bunlar Kan Sapkınları'nın liderleri. Noah, Vi ve Damian." Çenesini oynatarak her birini işaret etti.

İçki salonunda tanıştığı diğer garson Noah, başını çekingen bir şekilde eğerek onu selamladı. Dağınık bukleleri hareketle birlikte zıpladı. O

Parmaklarını kaşındaki piercinge ve onunla oynayarak bakışlarını ondan kaçırdı.

Damian minderin üzerinde kaykıldı ve Naia'yı incelerken doğrulup oturdu. Onun ağzından ne tür iğrenç şeyler çıkacağını bilmemek midesini bulandırıyor. Özellikle de son karşılaşmalarından sonra.

Naia kibarca, "Hepinizle *resmen* tanıştığıma memnun oldum," dedi.

"Sen de öyle." Damian minderde arkasına yaslandı. "Üzerimde senin portrenin dövmesi olduğunu düşünürsek."

Ronin'in ifadesi soğukkanlılığını korudu ama gözleri keskinleşti. "İstersen dövmeyi silebilirim."

Damian kurt gibi gülümseyerek bakışlarını Ronin'e çevirdi. "Gerek yok. Güzel bir yüzü var."

Violet, "Dikkatli ol yoksa Ronin o güzel kafatasının içinde kanını kaynatabilir," diye mırıldandı.

Bir kızgınlık ve öfke dalgası Naia'nın kaslarını gerdi. İçinden bir ses onun kendini beğenmiş egosuna haddini bildirmek için yalvarıyordu.

"Şimdi mantıklı geliyor." Damian'ı değerlendirmek için başını eğdi. "Bir sevgili bulmak için neden Roseland Sokağı'na gitmen gerektiğini. Kişiliğin çekilmez olduğu halde Varlık Ülkesi'nin en büyük eseri olduğuna inanıyor gibisin."

Damian bir kaşını kaldırarak bakışlarını tekrar ona çevirdi. Onu etkilemiş miydi yoksa hayrete mi düşürmüştü, bilemiyordu.

Noah kahkahasını bastırmak için elini ağzına götürdü.

"Vay canına, seni çok seviyorum Naia!" Violet kıkırdadı, hâlâ onunla kol kolaydı. "Seni kandırmasına izin verme. Damian bir maşa gibi davranıyor olabilir ama içten içe ona zaman ayırmamana katlanamıyor."

"Kıçımı öp, Vi." Damian gözlerini devirerek onu başından savdı. Kız dilini ona doğru uzattı. "Bana para versen bile olmaz."

Ronin'in eli Naia'nın sırtının küçük bir bölümünde gezinerek omurgasında bir ürperti yarattı. "Çekişme maçınızı gidin başka yerde yapın," diye emretti. "Burada işimiz bitti."

Violet kapıya doğru zıplamadan önce Naia'ya neşeyle bir kez daha sarıldı. "Sonra görüşürüz!"

Noah başını eğmiş, enerjisi daha az çekingen ve daha utangaç bir halde onun yanından geçip gitti.

Damian onun yanında durakladı ve bir kolunu kaldırarak elini tıraşlı başının üstünde gezdirdi. Bu hareket pazusunu esnetti, bilerek gösteriş yaptı

Kan Kafiri ambleminin dövmesi ya da yüzü.

"Kendine iyi bak *Tanrıça*," diye mırıldandı.

Kuru bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Çok yaklaştım, D," diye uyardı Ronin, ses tonu rahattı ama sabırsızlığı kenarlarını kırıyordu.

Damian odadan çıkmadan önce bir kahkaha attı.

"Bunun için üzgünüm," diye iç geçirdi Ronin. "Damian pisiğin teki. Onunla caz barda ilk tanıştığında öğrendiğin gibi."

Vücudunu ona doğru çevirdi ve parmaklarını iç içe geçirdi. "Onlarla ne hakkında görüşüyordun?"

Diğer eli kızın kalçasından yukarı kayarak beline yerleşti. "Organizasyonum üç bölümden oluşuyor. D, Vi ve Noah bunların kaptanlarıdır."

Adamın dokunuşu kadının damarlarında bir sıcaklık yarattı. "Peki ya sen *patron*? Senin kendi bölümün var mı?"

Gözbebekleri büyüdü ve gömleğinin eteklerinin altından kayarak parmaklarının uçlarını tenine batırdı. "Avi ve Theon."

Naia gülümsedi. "Ve ben."

Ronin elini onunkinden çözdü ve avucunu boynunun yanına getirerek başparmağını nabzının hassas derisi üzerinde gezdirdi. "Şahsen benim favorim sensin."

Midesi takla atarak nefesini sığıştırdı. "Yumuşak kelimeler bende işe yaramıyor."

Dudaklarını yaklaştırarak sırttı. "Fark etmediysen söyleyeyim, kelimeler bana göre değil."

"Bunu bir cadı örgütünün liderinden duymak komik." Naia işaret parmağını adamın bol pantolonunun kemer köprüsüne soktu ve kendini onun göğsüne doğru çekti.

Başparmağı boğazından aşağı kayarak köprücük kemiğini okşadı. "Konuşmaktan nefret ediyorum."

Naia yutkundu, arzu zihnini bulandırıyor. "Benimle çok konuşuyorsun."

"Çünkü o ." Parmak uçları Naia'nın ensesini kavradı ve onu Öpücük.

Onun soluk soluğa kalmasından yararlanarak dilini dişlerinin arasına soktu. Başı heyecan ve zevk karışımıyla döndü. Kontrolünü ona bırakmak için ilkel bir ihtiyaç. Ona kendisinin düzensiz, dağınık kısımlarını filtresiz, sınırsız bir şekilde vermek.

Dişleriyle onun dudağını ısırđı, bunun onun üzerinde yaratacağı etkiyi biliyordu.

Onu kalçalarının arkasından tutup kaldırdı ve kanepeye doğru götürdü.

"Bunu sen başlattın," diye alay etti ve onu mindere geri fırlattı. "Senin ukala ağzın yüzünden." Onun üstüne tırmandı, bacakları onu sabitledi yanlarından aşağıya doğru. Gömleğini yukarı kaldırdı ve karnının üzerinde ıslak öpücükler bıraktı. "Damian sadece konuşur, ama sen ona seslendin ve ben bunu çok seksi buldum."

"Tabii ki onun gibi bir arkadaşın olacak. Sen de onun kadar arsızsın-"

Dili çakıllı meme ucunu okşadı ve kadının nefesini kesti.

"Sence ben arsız mıyım?" diye sordu sert bir sesle.

Ona daha iyi erişim sağlamak için omurgasını dikleştirdi. "Diğer şeylerin yanı sıra." Dilini döndürdü, dudakları hareketin arkasından sıyrıldı. "Ne gibi?"

Duygularını kelimelere dökerken çok dikkatli davrandı. "Bence sen cesur ve zekisin..."

Gövdesine morartıcı öpücükler serpiştirdi, kot pantolonunun düğmesinin hemen üzerinde . Gerginlik bacaklarının arasına dolandı. "Ve?"

"Nazik ve şefkatli..." Parmakları adamın saçlarına dolandı, telleri köklerinden tuttu. "Kendi iyiliğin için biraz fazla lakaytsın."

Adamın kıkırdamasının yankılanması kadının kemiklerinde tatmin edici bir ürperti yarattı.

Telaşsızca kot pantolonunun düğmesini çözdü. Nabızı, artan beklentisinin temposuna uyarak hızlandı.

Aklına takılan bir düşünceyle tavanda dönen mavi renkli ışıklara baktı.

"Ronin."

"Hm?" Kot pantolonunu kalçalarının üzerinden geçirdi ve uyluklarından aşağı indirdi. "Hayatının yıllarını bana çekilerek geçirdin çünkü seni kurtardım," dedi.

dedi. "Nazik bir jest sizin övgülerinize layık değildir."

Belki de iyi şeyleri daha iyiye gitmeden sabote etmek onun içinde vardı. Bilinçaltının onu daha fazla acı çekmekten korumak için harekete geçtiği hastalıklı bir form.

Ronin'in hareketleri dondu.

Naia gözlerini indirip ona baktı.

Ayrılmış dudakları pembe ve şişti, bakışları vahşileşmiş bir halde ona bakıyordu. "Sana olan hayranlığımın sadece hayatımı kurtarmış olmandan kaynaklandığını mı düşünüyorsun?"

Başıyla küçük bir selam verdi.

"Sana olan hislerimi açıklığa kavuşturmama izin ver Naia." Parmaklarından biri Naia'nın iç çamaşırının kemerinin altından kıvrıldı. Karnındaki kaslar tepki olarak titredi.

"Beni boğulmaktan kurtardın, evet, ama senin de benim kadar yalnız ve sefil biri olduğumu görebiliyordum. Dışarıdan yumuşak ve nazik görünüyordun ama gözlerinde vahşi bir bakış vardı." Elini kızın dizinin altından geçirerek bacağını bükte. "Gördüğüm en güzel şeydin ama kutsallığının içinde bir gölge taşırdın." Kalçasının iç kısmını öptü ve karnı sıvılaşarak bacaklarının arasından bal gibi damladı. "Seni ağırlaştıran şeytanlar."

"Ve sen de bu gölgeyi aydınlatan kişi mi olmak istedin?" diye meydan okuyarak ona bir bakış attı. "Beni düzeltmek için."

Sırıttı. "Her şeyi yanlış anladın, bebeğim."

Onun kendisinden isminden başka bir şeyle bahsettiğini duyunca kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Ronin iç çamaşırını kalçalarının üzerinde gezdirdi.

"Sonra ne olacak?" diye sordu, sesi boğuk çıkmıştı. Boğazını temizledi ve adamın ağzı bacaklarının arasındaki açıkta kalan etin üzerinde gezinirken yanaklarında yanan sıcaklığı hissetti. Uyluklarının derisinde tüyleri diken diken oldu.

Ronin'in gözleri ona doğru parladı. "Seni karanlığına atan herkesi yok etmek istedim."

Kız cevap veremeden, adam ağzını kızın üzerine indirdi.

NAIA DUDAKLARINI BIRBIRINE DOLADI, ÖNÜNDEKİ BIRAYI YUDUMLAMAK ISTEDI.

onu. Bacaklarını masanın altında çaprazladı ve sonra açtı. Omzu Ronin'inkini sıyırdı ve Ronin'in ona bakmasına neden oldu.

"Göz kamaştırıcını kaldır," diye fısıldadı.

Gözlerini odanın içinde gezdirdi, bunu neden önerdiğinden emin değildi.

Bulundukları bar birkaç karanlık ara sokağın ortasında, dik bir merdivenden iniyor ve çıkmaz bir taş duvar şeklindeki büyülü bir geçitten geçerek Naia'nın

Ronin'e onu götürmesi için yalvardığı bir çörekçinin yanına geliyordu. Ronin'in verdiği tek yanıt gözlerini devirmek ve dudaklarını hafifçe zıplatmak olmuştu,

başka bir gün yapacağını belirtti.

Portal onları şehrin başka bir şeridi gibi görünen bir yere fırlatmıştı. Kör edici neon ışıkları ve yüksek binaların arasındaki dar beton yollar. Naia, Ronin'in kulağını teorilerle çınlatana kadar onu Bogart Strip'e götürdüğünü itiraf etmemişti - şehirde sadece cadıların gitmeye cesaret edebildiği bir yer. Burası insanlardan sıkı sıkıya saklanan bir sırdı.

Naia nedenini sorduğunda Ronin "Karaborsa" dışında bir açıklama yapmamıştı.

Ona attığı onaylamayan bakış, daha sonra daha fazla açıklama yapacağını ima ediyordu. Şimdilik onu zorlamamanın en iyisi olduğunu düşündü. Adam ancak onun dediklerini yapacağına söz verdikten sonra bir iş için peşine takılmasını kabul etmişti.

Dürüst olmak gerekirse, bir yanı Kan Kafirleri'nin patronu Ronin'in günlük hayatını görmeyi arzuluyordu. Ronin'in bu yönü onun için hâlâ bir gizemdi ve daha derin bir düzeyde tanımak istiyordu.

"Naia," diye tısladı. "Glamour. Şimdi."

Sabahın üçünde barın arkasındaki yaşlı kadın dışında mekân boştu. Naia onun siparişini anlamamıştı ama ses tonu soruya yer bırakmıyordu.

Ciğerlerini dolduran geniş bir nefes aldı. Bununla birlikte, yüz hatlarının inceldiğini, kirpiklerinin koyulaştığını, teninin matlaştığını ve gözlerindeki yeşilin daha doğal bir tona dönüştüğünü hayal etti.

Naia onay için başını Ronin'e çevirdi.

Bir kez başını salladı, hareketi hızlıydı. Gözleri onun üzerinde uzun süre kalmadı ve bu onu tedirgin etti. Odayı dikkatle taramaya devam etti, bakışları sürekli olarak barın girişine geri dönüyordu. Bu, herhangi bir gerginlik belirtisi göstermediğine dair küçük bir güvenceydi. Parmak eklemlerini çatırdatmaya başladığı an, endişesinin kontrolden çıkmasına izin verecekti.

Naia bira bardağını aldı ve burnuna götürdü. "Ne için buradayız?" diye sordu kısık bir sesle.

Ön kapıdaki zil çaldı ve kızıl saçlarını yandan ayırmış, dar, mavi bir blazer ceket giymiş, yapılı bir adam içeri girdi. Masalarına yaklaşırken ince, pasif gözleri Ronin ve Naia'nın üzerindeydi.

Naia'nın karşısına oturdu ve Ronin'e bir bakış atarak onu onayladı. "Bay Kahale."

Ronin kollarını kavuşturmuş, yüz ifadesi Naia'nın daha önce hiç görmediği bir şekilde düzenlenmişti. Kayıtsız, gözlerinde belirgin bir keskinlikle adama sabitlenmişti.

"Benim için neyin var?" Ronin sordu.

Naia, Ronin'in soğukkanlı tavrını yansıtmak için kendi gergin ifadesini gevşetti -kalp atışları boğazında güm güm atmasına rağmen.

"Önce hoşbeş yok mu?" Adamın bakışları Naia'ya kaydı. Bakımlı sakalının altındaki teni bir yumurtanın kabuğu kadar pürüzsüzdü. Başını yana eğdi. "Yalnız geleceğini söylemiştin."

"Planlar değişir," diye Ronin. "Şimdi konuşmak için iki dakikan var, yoksa ben yokum."

Naia, adamın dikkatini kendisinden uzaklaştırma dürtüsüne yenik düşerek korkunç, gazlı içeceği . Yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu. Bira Ronin'inkine kıyasla tatsızdı. Malt yok, şerbetçiotu yok. Hiçbir şey yoktu.

Adamın yılanı benzeyen gözleri bir süre daha onun üzerinde gezindi ve tüylerini diken diken etti.

Bakışlarını tekrar Ronin'e çevirdi, dirseklerini masaya dayayıp ellerini birleştirdi. "Şehre hiçbir tanrı girmedi."

Naia'nın bakışları Ronin'e kaydı. Avi'nin iksir odasında ona sunduğu soğukkanlı görüntüsünün altında, onun adına bilgi isteyecek kadar endişeliydi.

Şimdi *işin* ne olduğunu anlamıştı. Bu tuhaf adam bir muhbirdi ve Ronin, Marina ve Solaris'in şehirdeki varlığı hakkında bilgi topluyordu.

Naia birasını masaya geri koydu ve adamın işaret parmağındaki safir taşı yüzüğe baktı. Değerli taşlar ve büyümlü özellikleri hakkında çok az şey biliyordu, sadece Ronin'den gördüklerini biliyordu.

"Emin misin?" Ronin sordu, sesi sert ve sakindi.

Adam başıyla onayladıktan sonra dikkatini tekrar Naia'ya verdi. "Ancak o, tanımadığım bir yüz." Hafifçe eğildi, rahatsız edici bir gülümseme ağzının köşelerini yukarı çekti. "Adın ne senin?"

"O bir arkadaş," diye yanıtladı Ronin sertçe. "Şimdi, hepsi bu mu?" Adam bir süre Ronin'e baktı, dudaklarını yaladı.

"Şimdilik."

"Bu arada bir şey duyarsanız, bana ulaşın. Sana iki katını öderim." Ronin sandalyesinden kalktı, ayakları parkeye sürtünüyordu. Doldurduğu birayı masanın üzerinden adama doğru kaydırdı. Sıvı dışarı aktı.

Ronin cebinden bir tomar para çıkardı ve köpüklü bardağın yanına attı. "Hizmetleriniz için teşekkürler."

Naia da onunla birlikte ayağa kalktı ama adam sarsılarak onu bileğinden yakaladı. Naia'nın vücudu kaskatı kesildi.

Onun alanını işgal etti ve yüzünü yakından inceledi. "İlginç."

Naia'nın kalbi sanki durmuş gibi hissetti. Ronin ona özellikle bir nedenden ötürü cazibesini takmasını söylemişti. Bu adamın onun kimliğini bilmesi doğru -güvenli- gelmiyordu.

Parmak uçları tenine battı. Kadın irkildi, elini yumruk yaptı ve kolunu serbest bıraktı.

Kadının gücünün ortaya çıkması adamın yüzünde bir gülümsemeye yol açtı. "Sanırım işimiz bitti." Ve bununla birlikte kolu havaya kalktı.

Naia'nın masadan kalkan birayı fark edecek zamanı bile olmamıştı. İçindekiler yüzüne sıçradı. Ronin kendini Naia'nın yanına iterek onu yolundan çekti.

Sendeledi ve kendini yan masadaki sandalyede buldu. Gözlerindeki köpük ve yakıcı alkol yüzünden gözlerini kırıştırdı. Bardaki adamın arkasından bir bardak ve tabak denizi havalanmadan önce Ronin'in geniş ve korku dolu bakışlarını üzerinde gördü.

Barmen çılgılık attı ve yere düştü. Porselenler Ronin'i hedef alarak odanın dört bir yanına ateş etti. Her birini parmaklarının bir hareketiyle savuşturdu ve camları paramparça etti.

Naia sandalyeyi aldı ve tüm gücüyle adama doğru savurdu.

Eğildi ve mobilya parçası duvara çarparak parçalara ayrıldı.

Yumruklarını sıkarak ona doğru yürümeye başladı. Patlayan yemek takımının kırılan parçaları yanaklarını ve kollarını kesti.

"Naia!" Ronin hırladı.

Neredeyse gülecekti, yaklaştıkça bakışlarını adamın üzerinde tuttu. Ne tür bir oyundu bu? Bir cam kırıkları savaşı. Onu ne kadar çabuk bayıltırsa, her şey o kadar çabuk sona erecekti-

Eli yukarı kalktı ve parmakları bir pençe gibi kıvrıldı. Yüzüğündeki safir taş parlıyordu.

Naia'nın solunum yolu daraldı. Gözbebeklerinin arkasına baskı uygulandığında durdu ve ellerini boynuna götürdü. Bir şok dalgası içini titretti. Dizleri titredi. Eğildi. Acı bir tirbuşon gibi boğazından aşağıya ve göğsüne doğru kıvrıldı. Vücudu üzerindeki kontrolü zayıfladı ve daha ne kadar dik durabileceğinden emin değildi. Görüşündeki yıldızların arasından muşambayı ya da siyah botlarını güçlükle görebiliyordu.

Acıdan korkmuyorum. Korkmuyorum-

Yüzen tabaklar yere düştü.

Nefes Naia'nın boğazının arkasına çarptı ve kafatasındaki basınç azaldı. Dizlerine tutunmaktan kurtuldu. Görüşü netleşti. Boğazındaki yırtık kaslar kasıldı ve öksürdü.

Adam dengesini kaybetmiş gibi tökezleyerek ilerledi, ayakkabıları kırık camların üzerinde çıtırdadı. Avuçlarını yapış yapış, porselenlerle dolu masaya vurdu.

Ronin'in omuzlarının arkası siyah düğmeli ceketinin kumaşının altında gerildi.

"Naia, başka tarafa bak," diye .

Ronin adamın üzerine eğilirken yüzündeki zehirli ifade Naia'yı felç etti. "Etkilendim. *Beni* sikip atabileceğini ve bunu anlatmak için yaşayabileceğini düşünen bir adamın küstahlığı."

Adam boğuk, soluk soluğa bir kahkaha attı. "Muhbirler sadık varlıklar değildir. Kim olduğun umurumda bile değil."

Ronin'in gözleri kısıldı ve adam yüzünü buruşturarak ellerini başının iki yanına vurdu. "Bana ne bildiğini söyle yoksa söz veriyorum canını yakarım."

Adam kan çanağına dönmüş gözleriyle Ronin'e baktı. Tükürüğü ağzının kenarlarından köpürüyor ve dişleri dengesiz bir gülümsemeyle ortaya çıkıyordu. "Seni izliyorlar."

Naia'nın kanı .

Endişelenmekte haklıydı. Marina ve Solaris şehirdeydi ve Ronin'in kanının neler yapabileceğini anlamak için onu gözlemliyorlardı.

"Naia." Ronin'in sesi yükseldi ve gözleri ona dikildi. "Başka tarafa bak."

"Devam edin, ama benim yardımım olmadan sizi bulup öldürecekler-"

Adam kelimelerinde boğuldu. Ağzı açık kaldı ve gözleri büyüdü. Boğazının arkasından sesler fişkırdı. Yüzündeki deliklerden kıpkırmızı izler sızdı.

"Bak. Uzaklaş," dedi Ronin .

Parlak, kırmızı sıvıyı görünce Naia'nın göğsünde karıncalanmalar oluştu ve boynu diken diken oldu. Arkasını dönemedi. Ronin'in sadece bir bakışla sahip olduğu gerçek güce tanık olmak rahatsız edici ve iğrenç derecede büyüleyiciydi.

Onu belinden tutarak yanına çekti ve avucuyla gözlerini kapattı.

Bir *gümbürtü* duyuldu.

Herkes sessizliğe gömüldü.

Naia, Ronin'in parmaklarının sağladığı karanlığa bakakaldı. Midesi bulandı.

Ronin hıçkırarak ağlayan barmene bir şeyler söyledi. Naia dinlemeye çalıştı ama kulakları çınladı. Onu bardan dışarı çıkardı. Sanki beyniyle bedenini birbirine bağlayan kablo kopmuş gibiydi. Ayakları hareket ediyordu ama nasıl olduğundan emin değildi.

Gecenin serin havası tenine çarparak onu şok halinden çıkardı.

Elini Ronin'inkinden kurtardı ve topuklarını betona vurdu.

Yüzündeki sert ve acımasız ifade yerini daha yumuşak ve pişmanlık dolu bir ifadeye bıraktı. "Naia, bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Onu sen öldürdün." Gıcırdayan dişlerine rağmen nefesi düzensiz çıkıyordu.

"Kız kardeşin onu çoktan ele geçirmişti," dedi Ronin. Savunmacı bir tavırla değil, gerçekçi bir şekilde.

"Ben... bilmiyorum-" Ciğerleri sıkışmıştı ve ne kadar hava emerse emsin, yeterince tutunamıyordu. Ronin adamın ışığının gözlerini terk ettiğini görmesini engellemişti ama varlığını teninde hissedecek kadar yakınında durmuştu. Bu, ruhu uçup gitmeden saniyeler önce ona gülümseyen Kaleo'nun anılarını tetikledi.

Ve Marina. Şehirdeydi. İzliyordu. *Bekliyordu. Tıpkı*

Kaleo'ya yaptığı gibi onu da öldürecekti. Naia

dizlerinin üzerinde doğruldu.

Ronin aralarındaki bir kol boyu mesafeyi yuttu ve onu kucakladı. Nefes alırken göğsü genişledi. "Naia, nefes al." Nefesini uzun ve yavaşça verdi.

Adamın göğsünün kendininkine değdiği ritme odaklandı. Kalp atışlarının güçlü adımlarına. Giysilerine sinmiş adaçayı ve yasemin kokularına. Kollarının onun etrafındaki tanıdık kalıbı. Vücudu onunkine bastırıyordu.

Çenesini onun omzuna dayayarak nefes alışını taklit etti. "Şiddetten ne kadar nefret ettiğini biliyorum," dedi, ses tonu

Umutsuzluk. "Bu yüzden benimle gelmeni istemedim."

Geldiğine pişman mıydı? Onun bu versiyonu görmek istediği şeydi.

Naia gözlerini sıkıca kapattı. "Başından beri onu öldürmeyi planlıyordun."

"Merhameti seçen biri olmayı denedim, ama sonunda bu sadece sevdiklerimin ölümüne neden oldu." Sesi yumuşadı ve başının arkasını kavrayarak ona sıkıca sarıldı. "Duygularına saygı duyuyorum ve seni eylemlerimin ve dünyanın acımasızlığından korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ama şunu söylediğimde beni dinle Naia." Durakladı ve Naia onun çenesinin yanağına doğru gerildiğini hissedebildi. "Eğer seni tehdit ederlerse, canlı çıkamazlar."

A N) G K T M A R E

N aia yatağın kenarına yığıldı. Ronin'in yatak örtüsünün pelüş kumaşı uyluklarının arkasına sürtündü. Sürgülü cam kapıdan içeri süzülen şehir ışıkları dışında oda karanlıktı.

Balkon.

Çıplak ayaklarının altındaki serin ahşap kalasları, oturma odasını yatak odasından ayıran rafta önünde duran sıra sıra kitapları hissediyordu.

Naia alt dudağını çiğniyor, daha önce adını hiç duymadığı bir kitabın sırtına bakıyordu. Elinde kitapla kanepesine uzanmış, saçları dağınık ve yüzü rahat Ronin, görmeyi arzuladığı bir görüntüydü. Sade ve tembel. Belki de bir pazar günü. Pazar günlerinin ölümlüler için haftanın *yavaş* günleri olduğunu okumuştı.

Terlikleriyle kaplı ayakları onunkilerin arasında belirdi. Ona bakmak için çenesini kaldırdı. Yüzünün yarısı bir gölge tarafından gizlenmişti, diğer yarısı ise ışıkların gümüşü parıltısı tarafından görülebiliyordu. Saçları rüzgârdan dağılmıştı.

Temiz hava istedi ve müziğin sesini açıp başını açık pencereden dışarı sarkıtmasına izin verdi.

Muhbirle karşılaştıktan beş dakika sonra Noah ve ekibi kavgaya ve adamın cesedine dair tüm kanıtları silmek için geldiler. Naia bir kenarda durmuş, kollarını kavuşturmuş, duygularını ve hislerini çözmeye çalışıyordu.

Ronin yol boyunca sessiz kalarak ona düşünmesi için zaman tanımıştı.

Şimdi burada durmuş, kaşlarını çatıyordu. Ruhunu kucakladığını hissettiği gözlerle ona bakıyordu.

Zihni meşguldü.

Ama kalbi nazik bir deniz kadar sakindi.

Onun yaptıklarına katılmıyordu ve bu yapacağı son şeydi.

Ama umurunda değildi.

Ronin adamın hayatına etkili bir şekilde son vermişti. Sona giden bir yol. Durum siyah ya da beyaz olmaktan çok uzaktı. Sonunda, en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yapmıştı. Kadın kim oluyordu da onun kararını sorgulayabiliyordu? Kan Kafirleri'nin lideriydi, kayıplar ve hayatta kalmanın ne demek olduğu konusunda tecrübeliydi.

Naia, adam ona birayı fırlattığında gözlerindeki korkuyu hayal etmekten kendini alamıyordu. Ronin *korkmuştu*. Onun için. Ölümsüz biri için. Eve dönüş yolu boyunca üzerinde durduğu bir şeydi bu.

En büyük korkusu her zaman acı olmuştu ve görünüşe göre onunki de değer verdiği birinin bunu yaşamasını izlemektir.

Naia uzanıp onun elini tuttu. O katı, ahlaki, kendisine ne kadar değer verdiğinin bir karşılığı olarak göğsünde biriken sıcaklık birikintisinin tadını çıkarmanın sorun olmayacağına dair güvence verdi.

Ronin dizlerinin üzerine çöktü ve göğsünü yavaşça onun açık bacaklarının arasına yerleştirdi. Saçlarından tutamları kulağının arkasına sıkıştırdı ve bakışlarını tuttu. İçine girdikçe daha da derine düşmek istiyordu.

Karanlık ve her şey; onun her parçasını istiyordu.

İKSİRİN TADI ÇÜRÜMEKTE OLAN BİR ŞEYE BENZİYORDU.

Naia'nın dili. İki gündür sürekli bir doz alıyordu ve hâlâ boğulmak üzereydi.

Naia şişeyi parmak uçlarının arasında yuvarladı. Ağzına götürdü. Yüzünü buruşturdu. Başını geriye attı ve iksiri yuttu. İksir midesinde fokurdadı. Öksürdü ve öğürmemek için karnını gerdi.

Şişeyi barın üzerinde bir kenara bırakarak barmenin ona hazırladığı içkiyi yudumladı. Alkolün yakıcılığı yemek borusunda bir ateş yaktı.

"Bu da ne böyle?" Öksürdü. Yanında

belli *belirsiz* bir ses duyuldu.

"Votka," diye yanıtladı Theon, yanındaki tabureye oturup telefonunun ekranına hızlıca bir şeyler yazarken.

Adam bembeyaz saçları ve kış kadar solgun teniyle bir imgeydi. Merakını gidermek için çaresizce yüzündeki maskeyi çıkarmak istedi.

Theon salona göz gezdirdi. Ronin üyelerin çoğunu bombalar hakkında bilgilendirmek üzere toplantıya çağırdığı için salon neredeyse boştu.

"Ne yapıyorsun sen?" Naia hâlâ içkinin acısıyla kıvranırken ona sordu.

Yine de az önce tükettiği iğrenç karışımın berbat tadından daha iyiydi.

Theon barın üzerinden uzanıp cam kâsedden yarım bir limon kopardı. "Ronin seni daha fazla Kan Kafiri görevine dahil etmemi emretti."

"Neden?"

"Çünkü senin istediğinin bu olduğunu söyledi." Theon ona limon dilimini uzattı. "Yanılıyor muydu?"

Yanakları kızardı. Limonu kabul etti, gözlerini dikip baktı.

Muhbirle karşılaşmalarından sonra Ronin'e örgütüyle daha fazla ilgilenmek istediğini özellikle söylemişti ama Ronin'in açık sözlü olmasını ve bunu bir *emre* dönüştürmesini beklemiyordu. Theon'u bu iş için görevlendirmesi de cabası.

Dilini damağına tıkırdattı. "I..."

"Bir şeyin parçası olmak istiyorum," diye bitirdi. Anlamış gibi görünüyordu.

Sonra bir nehir kadar açık ve mavi gözlerinin tıkırtısıyla parmaklarındaki limonu işaret etti. "Limon iksirin tadını yok etmeye yardımcı olur."

Dolgun meyveyi ağzının üzerinde sıktı. Dilinin üzerine boncuk boncuk meyve suyu damladı. Ekşi tadı çenesindeki kasları sıktı ve yüzünü buruşturdu.

"İlk katıldığınızda da aynı şeyi mi hissettiniz?" Tadı yüzünden gözleri kısılmıştı. Başını salladı ve limon dilimini attı.

Theon cevap verdiğini belli etmeden ona baktı.

Naia vücudunu ona bakacak şekilde konumlandırı, kaşlarını kaldırmış bekliyordu. "Buraya duygu alışverişinde bulunmaya gelmedim," diye kestirip attı.

"Hikâyeniz nedir?" Başını öne eğdi. Gümüş rengi saçlarının telleri omuzlarına dökülürken eğildi ve adamın kolunu hafifçe dürttü. "Hadi ama. Bir tanrının nasıl olup da kendilerini hor gören bir örgütün parçası haline geldiğini çok merak ediyorum."

Gömleğinin üzerinde kadının dokunduğu yeri sildi. "Hayat hikâyemi dinlemen için ölüm döşeginde olmam gerekecek."

Dudaklarındaki limon suyunu yalayarak sırttı. "Tanrısallığını nasıl gizleyeceğini bilmediğin için mi maske takıyorsun?"

İç çekti. "Bu kadar çok soru sormak zorunda mısın?"

Taburesinde daha uzun oturdu, meydan okumanın tadını çıkarıyordu. "Maskeni çıkarıp yüzünü görmeme izin verme şansın nedir?"

"Ölüm döşeginde." Taburesinden kalktı. "Şimdi, eğer organizasyonumuzla daha fazla ilgilenmek istiyorsanız, kalkın ve beni takip edin."

NAIA BİR ÇANTAYI TAŞIDIĞI İÇİN PIŞMANLIK DUYMALIYDI.

Ronin'in kanıyla karıştırılmış bira içti ama içmedi.

İşi nispeten kolaydı; kasayı depodan yükleme alanına kadar götürmek. Depo ile bira fabrikası arasında, çakıl taşlı uzun bir yolun aşağısında yer alan bu alan, inzivaya çekilmek için özel bir çitle çevrilmişti. Çanta neredeyse hiç ağır değildi. Avi'nin ona öğrettiği bir kelime *olan* eşek olmak, talimatlarını yerine getirmekte bir an tereddüt ettiğinde Theon ona kuru bir alay duygusuyla eldivenlerini fırlatmıştı.

İnatçı gururu yüzünden, ellerinde o eldivenlerle çantayı dengeledi. *Nasırları önlemek için*, demişti Theon alaycı *bir* tavırla.

Yürürken düşündükçe, kimin böyle bir zehri içmeye boyun eğeceğini daha çok merak ediyordu. Birayı ne tür insanlar satın alıyordu? Ve hangi tanrılar üzerinde kullanılıyordu?

Hayatında kaç kez bir şişe bira alıp Mira'nın, hatta Marina'nın üzerinde kullanma fırsatına atlamıştı? Sadece gözlerinde gerçek bir korkuyla kıvranmalarını, kontrollerini kaybetmelerini, savunmasızlıklarını görmek için bile olsa. O zaman gerçekten güçsüz olmanın nasıl bir his olduğunu anlayacaklar mıydı? sahne tatmin ediciydi ama Naia o zamanlar kana erişimi olsa bile bunu yapmayacağını biliyordu.

Naia düşüncelerini bir kenara itti ve bunun yerine gecenin durgunluğuna . Ay, karanlığın denizinde kesilmiş bir patates gibi yarı doluydu. Şehirde yıldızlara dair hiçbir iz yoktu. Gökdelenlerin yanıp sönen ışıkları ve sokak lambalarının cepleri onları silecek kadar parlaktı.

Gecenin hafif serinliği çıplak kollarına iyi geliyordu. Yine de bu, omurgasını saran ani ürpertiği açıklamıyordu.

Naia olduğu yerde durdu. Etrafını incelerken elindeki çantayı yeniden ayarladı. İlerideki çitleri ve ani rüzgârla sallanan ağaçların dış hatlarını seçebilmek için karanlığın bulanık tabakasında gözlerini *kısmak* zorunda kaldı.

Gece olması gerekenden daha mı karanlık-

Önce botlarının tabanındaki gümbürtüyü hissetti. Ardından bir yıkım topunun bira fabrikasının yan tarafına çarpması gibi bir ses geldi.

Patlamanın şiddeti onu geriye savurdu. Yere çarparken dirseklerine ve sırtına çakıllar saplandı. Tuğla ve tahta parçaları yanaklarını kesti. Biranın buz gibi yakıcılığı kıyafetlerinden sızdı. Kulaklarında çınlayan bir çığlık.

Naia yukarı tırmanmaya çalıştı ama köprücük kemiğinden kafasına doğru keskin bir acı yayıldı. İrkildi. Ağrının nereden geldiğini bulmak için çenesini aşağı indirdi.

Bira şişelerinden birinin boynu göğüs kafesine saplanmıştı.

Biranın katkılı olduğunu hatırlayınca kalp atışları bir an için hızlandı ama sonra kollarını hâlâ kaldırabildiğini fark edince hızla sakinleşti.

Avi'nin iksiri işe yaradı.

Ronin'in kanı onu etkilemiyordu.

Ronin.

Neredeydi o?

Naia gözlerindeki kiri kırıştırarak önünü görmekte zorlanıyordu.

Neler oluyordu? Biri bomba mı patlattı?

Cevapların yokluğu kararlılığını körükledi. Göğsündeki bardağı çekip bir kenara atacak gücü kendinde topladı. Kan, göğüslerinin arasından ve karnından aşağı sızarak hızla kucağına doldu. Karıncalanmalar yanaklarını ısıırıyordu. Her nefes alışında, yapışkan sıvının solunum yollarını daralttığını hissedebiliyordu. Mor lekeler görüşünü işgal etti.

Hayır.

Nefes almadan da hayatta kalabilirsin, diye hatırlattı kendine hırıltıyla. Ancak bunu yapamadığında kan dolaşımındaki paniği hissetti.

İyileşecek.

Sen ölemezsin.

Naia tüm iradesini toplayarak ilerledi, vücudu kan kaybından uyuşmuştu. Yoğun bir sıcaklık gözlerini yaktı ama onu görebiliyordu. Canlı turuncu alevlerden oluşan bir canavar bira fabrikasını yutmuştu.

Nefes ciğerlerinden buharlaştı. Hava dumanla kirlendi. Ateş pırıl pırıl yanarken, gecenin içinden yüzen gece kuşu figürleri süzüldü.

Kan yağdı.

Yanan pencereleri fon olarak kullanan Kan Kafirleri, arkalarında duman ve külden bir iz bırakarak en üst kattan ustalıklı aşığı indi. Depodan dışarı döküldüler, bazıları arazideki bir söğüt ağacının altındaki gizli bir kapıdan çıktı.

Küre şeklindeki nesneler küçük meteorlar gibi yükseldi ve kan sağanağı içinde birbiri ardına patladı. Saçmalar Naia'nın başının tepesine çarptı, gözlerinin arasına ve dudaklarının üzerine damladı. Bakırın acelesi midesini bulandırdı.

Naia bombaların korkunç sonuçlarını, kanının her yere saçıldığını, Ronin'in ofisinde oturup bombaları tedarik etmek için kanını akıttığını düşünmemişti.

Demirin tadı ağzına sızıp boğazının arkasına vururken kendini topraklamak için parmak uçlarını çakıllara gömdü. Kasları kaskatı kesildi ve görüşüne bulaşan mor lekeler genişledi.

Nefes al.

Oksijen ciğerlerinin her değıne kadar derin bir nefes çekti. Bu his sersemliğini yok etti.

Bul onu.

Eldivenli ellerini yumruk yaptı ve yukarı tırmandı.

Nightrazer'lar bölgeye eziyet ederken çığılıklar yükseliyordu. Karanlığın içinde hayalet formları birbirine karışıyor, zar zor ayırt edilebiliyordu. Yıkılmakta olan bira fabrikasının en üst katından gelen parçalanmış et ve yere çarpan cesetlerin mide bulandırıcı sesi, ölümcül bir dansın içinde yılanlar gibi dönüp kıvrıldıkları görüntüsüne eşlik ediyordu. Düşmanları olduğu için ateşten kaçınmaya dikkat ediyorlardı. Kan bombalarının çapraz ateşine yakalananlar, onları etkilediğinin kanıtı olarak gecikti.

Naia refleks olarak saç tokasına uzandı ama artık Wren'in elinde olmadığını hatırladı. Vex onu çalmıştı.

Boğazında bir yumru şişti.

Ben işe yaramazım.

Kurbanların tüyler ürperten çığlıkları eşliğinde etrafını saran kaos, onu kurbanların akıbetinden emin olamadan bıraktı.

Ben zayıfım.

Düşmanları neredeyse yenilmezdi. Tabii

Marina'yı bulup onu ortadan kaldıramazsa. *Onu*

güvende tut.

Göğsündeki acı azaldı ve yanan binaya doğru koşmaya başladı.

Çevresel görüşündeki en ufak bir hareket, içgüdüsel olarak eğilmesini ve yön değiştirmesini sağladı. Gece kuşları akbabaların etrafında dönüyordu.

Naia umudunu yitirmişken, bir metreden az ötedeki bir kadın öfkeli bir çığlık attı ve kollarını havaya kaldırdı. Bu hareket, bira fabrikasını yiyip bitiren alevlerin kör edici duvarını kaldırdı ve karanlık gökyüzüne doğru keserek nightrazer'ları yakıp kül etti. Toplu çığlıkları tatlı bir uyum içinde yankılandı.

Kadın kolunu tekrar uzattı.

Kan Kafırları birbiri ardına bir araya gelerek, gece yarısı gökyüzü parlak mavi ve mandalina alevlerine boyanana kadar onun hareketlerini yansıttılar.

Etraflarında, gece kuşları toza dönüşürken acı içinde feryat ediyorlardı.

Bir tanesi ateşin çatlağından içeri süzüldü ve doğruca kadının üzerine atladı.

Naia'nın gözleri etrafta bir şey aradı, herhangi bir şey.

Çakılların arasında bir sopa vardı. Küçüktü ama *bir şeydi*.

Onu kaptı ve cehenneme doğru yola koyuldu.

Şans eseri dalın ucu çabucak alev aldı. Naia onu havada süzölmeye gönderdi ve yanan kibriti nightrazer'a çarptı.

Sağır edici bir çığlık attı.

Bu kadın çırpılmış etrafta, ve titriyor ışık . ve alevler yüzünü aydınlatıyor.

Violet.

Gözlerindeki ısıltı Naia'nın üzerine düştüğünde öldürücüydü. Pembe saçları pas rengindeydi. Yüzüne ve takım elbisesinin her yerine dökölüyordu. Canlı ve neşeli tavrı hiçbir yerde yoktu. Aslında, Moros'un kendisinden sürünerek çıkmış gibi görünüyordu.

Gözleri Naia'ya odaklandı ve yüz hatlarındaki sertlik yumuşadı.

Eğer karanlık yaratıklar tarafından tahrip edilmemiş olsalardı, Naia ona sarılırdı.

"İyi misin?" diye bağırdı kargaşanın arasından.

Violet cevap veremedi arkadan kulak tırmalayıcı bir çığlık daha geldi.

Naia arkasına döndüğünde bir nightrazer'ın birkaç santim ötesinde parçalandığını gördü.

Damian, düğmeli ceketinin kolları yırtılmış ve yüzü isle kaplanmış halde, geniş kalıntıların arasından çıktı.

"Vi, ekibini depoya götür," diye emretti. "Bu gölge piçleri dışarıda tutan bir bariyer var. Noah ve ekibi yaralılara ulaşmaya çalışıyor."

Violet bir kez başını salladı ve sonra Naia'ya baktı. "Blood Heretics'e hoş geldiniz!" Minik yumruğunu havaya kaldırarak kocaman gülümsedi. "Canlarına oku Tanrıça!"

Korkusuzca arkasına döndü ve yangın ve çatışmanın telaşlı sahnesine daldı.

Naia'nın gözlerinde, kabullenmenin sıcaklığı ve içinde dolanan mutlak korkuyla çelişen bir nem birikti.

"Canlı görün, Tanrıça." Damian dikkatini çekmek için onun omzunu dürttü. "Kan Kafirleri için çok şey ifade ediyorsun, bu yüzden kendini kaptırmamaya çalış, tamam mı?"

Naia ona döndü, kendisine bakışındaki içtenlik karşısında bir an afalladı. "Ronin nerede?"

"O-"

Yüksek bir tıslama duyuldu. Küçük beyaz pullar havada süzülürken ikisi de etraflarında döndüler.

Naia önce bunu is sandı ama eldivenli elini uzattığında donmuş narin parçalar derili parmaklarında eridi.

Kar.

Bira fabrikasının kalıntıları, yaklaşan buzun ağırlığı altında inledi. Kemikleri titreten bir rüzgâr havayı yırtarak önüne çıkan her şeyi anında dondurdu ve alevleri söndürdü. Naia, hayatta kalmaya kararlı bir şekilde titreyen alevlere hayretle bakıyordu.

Theon'un hayalet gibi soluk saçları gözünün ucuna takıldı. Ona doğru döndü.

Yıkık bira fabrikasının çatısında durmuş, aşağıdaki katliamı inceliyordu.

Kan bombasının patlamasının üzerinden birkaç dakika geçmişti. Ve alevler onları uzaklaştıramayınca, gece kuşları şahin gibi alçalmaya başladı.

"Lanet olsun," diye hırladı Damian. Kızın yanında vücudu sarsıldı, bir ayağı harekete geçmek için adım attı ama sonra aniden durdu.

Sivri uçlar yerden koptu; keskin, damlayan, kıpkırmızı. *Çalılar*. Bükülüp büyüyor, nightrazer'lar ürkütücü süs eşyaları gibi dolaşıklıklarına takılıyordu.

Naia'nın nefesi kesildi, gözleri çılgınca çalıların izini takip ederek efendisine döndü.

Ronin deponun önünde, ondan metrelerce uzaktaydı, derisi is lekeleriyle kaplıydı ve dikenleriyle oynarken ön kolları kan içinde kalmıştı.

Avi onun arkasından çıktı, iki iksiri yere fırlatırken kollarındaki kaslar esnedi. Bir *gümbürtüyle yere* düştüler ve havayı yoğun bir duman kapladı. Etrafında yakalanan nightrazer'lar buharlaştı.

Ronin metodik ama aceleci bir şekilde hareket ediyor, kanındaki çalıları sanki uzuvlarının uzantısıymış gibi kontrol ediyordu. Nightrazer'lar ona nişan alamadan yere serildiler. Ölümcül ve etkili.

Kolları çalışırken, gözleri dağınıklığı taradı.

Ona seslenmek için ağzını açtığı anda kötü bir his kapladı. Alışkın olduğu bir endişe, duyularını harekete geçirdi.

Etrafında dönen siyah bir gölge dans ediyordu.

Ronin'e doğru koşarken nabızı hızlandı, herhangi bir ölümlü gözün kaydedebileceğinden daha hızlıydı.

Bu sefer değil, Marina.

Ayaklarını yerden kesen Naia, yoluna çıkanlar arasında savrulurken kat ettiği hız çevresini bulanıklaştırdı.

Zaman daha yavaş ilerledi.

Ronin'in kanlı çalıları önündeki alanı bir kalkan gibi sardı. Ne zaman hedef alındığını anlayacak kadar sezgileri vardı. Ama Marina çevik bir yarasa gibi son anda bir açıyla dönerek vurulmasını engelledi.

Naia topuklarını çakıllara vurarak Ronin'in önünde belirdi ve tüm gücünü yumruğuna aktararak parmak eklemleri Marina'nın solar pleksusuna çarptı.

Marina bira fabrikasının enkazına doğru geriye doğru uçarken darbenin etkisi Naia'nın kolundan aşağıya doğru titreşti. Moloz ve küller havaya savruldu.

bir mantar bulutu gibi.

"Naia!" Ronin'in ıslak parmakları Marina'ya doğru ilerlemeden önce onun omzuna dokundu.

Naia çakıllı yolun yarısına gelmişti ki güçlü bir kuvvet onu arkaya savurdu.

Alevlerden yapılmış bir ejderha açık gece göğünde kükreyerek ağzından darbeler halinde kavurucu bir ateş izi gönderdi. Yolda yürüyen Yüce Ateş Tanrısı'nın omuzlarının üzerinde belirdi. Çakılların üzerinde Ronin'in kanından biriken su birikintileri, onu yakalamak için çırpınan çalılar, hepsi yanıyordu.

Ve doğruca ona doğru gidiyordu.

Ayağa kalkarken dizlerine taş parçaları saplandı. Kendini destekledi, bacaklarındaki kaslar sıkılaşıarak sağlam bir duruşa geçti.

Solaris ona asla zarar vermezdi. En azından fiziksel olarak.

Birkaç adım ötede durdu, ateşinin dalgaları yüzünde dalgalanıyordu.

Kanlı çalı sarmaşıkları solmak için alevlerinin etrafını yaladı.

Ronin ona ulaşmak için cesetleri itti.

Solunda, Marina molozların arasından çıktı, nightrazer'ları yanında hayalet gibi süzülüyordu. Hazırlıklı gelmişti, ipek siyah katmanları tarafından korunuyordu. Yüzünü çevreleyen karanlık maskenin üzerinde sadece gözlerinin ölümcül keskinliği parlıyordu.

Solaris ateşten zırhının altından bir kolunu uzattı ve alevlerden oluşan bir bariyer, ölümlüleri ondan ayırarak yola doğru yirmi fit yüksekliğinde fırladı.

"Naia!" Ronin diğer taraftan bağırdı.

Marina'nın gölgeleri küçük kitleler halinde titreyerek Naia'nın kollarına ve bacaklarına saldırıyordu. Dokunuşları gözeneklerine giren böcekler gibiydi. Naia hırladı ve tekmeledi. Ronin'in her tarafını kaplayan kanının onlar üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Naia onlardan kurtulmaya çalıştıkça, kanı yiyip bitirdiklerini fark etti. Marina ya da Solaris'e değmesini önlemek için.

Kız kardeşinin korkutucu aurasının farkında olan Naia ayaklarını çakıllara gömdü.

Marina onun yanında cisimlendi ve bir kolunu uzattı.

Naia dizlerini büktü ve eğildi. Ayak bileklerinin etrafını saran gölgeler yüzünden ayaklarını hareket ettiremiyordu.

Marina'nın parmakları onu boğazından yakaladı ve sıktı. Naia çığlık attı ve elinin topuğunu Marina'nın göğüs kafesine sapladı. Marina'nın kemiğinde bir çatlak yankılandı, darbe onu tekrar bira fabrikasının enkazına doğru uçurdu.

Naia'nın uzuvlarını saran gölgeler inceldi ve ona hareket etme özgürlüğü verdi. Kıyafetlerine, ellerindeki eldivenlere baktı, hepsi Ronin'in kanının izlerinden arınmıştı. Hâlâ yüzünde, saçlarında kabuk bağladığını hissedebiliyordu. Eğer onlardan birini kandırabilirse-

Solaris'in güçlü varlığı arkasına doğru yayıldı. Başını çevirdiğinde adamın kolunun kendisine doğru uzandığını gördü. Adam onu yakalayamadan, kadın yönünü değiştirdi ve bacağını kaldırarak adamın karnına hızlı bir tekme attı.

Bir homurtu çıkardı ve aynı anda onu ayak bileğinden yakalayarak öne doğru savurdu. Kolunu uzatıp adamın omzunu itti ve serbest kalan bacağını kaldırarak botunun ucunu adamın çenesine değdirdi.

Topuklarının üzerinde sendeleyerek Naia'ya ateş duvarından koşarak geçmesi ve enkazdan bira fabrikasına tırmanması için yeterli zamanı verdi. Marina'nın görüş alanından çıkmasına izin vermeyecekti. Ronin yakınlardayken olmazdı.

İkinci kattaydı ve merdivenden geriye kalanlardan sürünerek çıkmaya çalışıyordu.

Naia, Marina'yı ensesinden kavradı ve yanmış merdivenlerden aşağı fırlattı. Çarpmanın etkisiyle kırıldılar, parçalandılar.

Kukuletası omuzlarına düşmüştü ve bir zamanlar tertemiz olan siyah saçları şimdi tıpkı pelerininin yırtık siyah kumaşı gibi karmakarışıktı. Marina'nın bu haline tanık olmak Naia'nın gururunu kabarttı.

Marina başını eğdi ve homurdandı. Bir anda ortadan kayboldu ve Naia'nın önünde dönen bir duman şeridinin ortasında, gümüş tellerini yumruklayarak bir şeyler üretmeye başladı. Naia kısa bir an için umutlandı ama Marina'nın zarif eldivenlerle korunan ellerine bir an için göz attı.

Marina onu bira fabrikasının açık deliğinden fırlatıp çakıllı yola fırlatırken Naia'nın kafa derisinde yakıcı bir acı dalgası çığlık attı.

Naia kollarını başının üzerinde kavuşturarak deponun dış yüzeyiyle karşılaştığında kendini destekledi. Kırık taşlar kollarının ve bacaklarının derisini sıyırdı, ardından etine saplanan ve parçalanan kemiklerin dayanılmaz acısı geldi.

Beton zeminde yuvarlanarak devasa bir metal tankın içine girdi. Cıvatalı temeli üzerinde inledi. Binada tedavi ve sığınma arayanlar arasında bağırışlar ve kargaşa çınladı.

Naia ayağa kalkmaya çabaladı, göğüs kafesini delip geçen keskin acı irkildi. Taze kan bacağını ısıttı. Nefesinin altında küfrederek topallaya topallaya ilerledi. Uyuşukluk hareketlerini yavaşlatıyordu.

Bul onu.

Birkaç kişi ona doğru koştu. "İyi misin?"

Onu güvende tut.

"Yardım çağırın! Yardıma ihtiyacımız var!"

"Ben... iyi olacağım," dedi dili ağzının içinde sürünerek. Nazik bir çift el kollarına dolandı.

Noah onun önünde duruyordu, alnında bir yara vardı ve bukleleri Ronin'in kanıyla ıslanmıştı. Kadının yan tarafında açılan taş parçasına odaklanmıştı. Sanki izin istiyormuş gibi gözleri onunkilerle buluştu ve o da başını salladı.

Naia çenesini sıktı. Adamın parmakları Naia'nın kolunu hafifçe sıktı. Taş parçası etinden koparılırken başını başka yöne çevirdi.

Naia haykırdı. Kalçasından kan fışkırdı ve öne doğru yığıldı, kendini Noah'nın pazusuna tutundu. Bir baş dönmesi dalgası duruşunu tehdit ettiğinde Nuh onun ağırlığını destekledi.

"Teşekkür ," diye mırıldandı uyuşmuş dudaklarının arasından. Adam sert bir baş hareketiyle onu serbest bıraktı.

Duvara açtığı delikten tırmanarak taşın pürüzlü, sivri kenarlarını kavradı.

"Naia!" Ronin'in kolu arkadan Naia'nın göğsüne dolandı ve onu kendine doğru çekti. Burnu ve ağzı saçlarının arkasına sokuldu. Nefesi düzensizdi ve dokunuşu yapış yapıştı.

"Avi!" Damian deponun içinden bağırdı. "Daha fazla şifaya ihtiyacımız var!"

Kanın metalik tınısıyla karışan ter kokusu havada ağır bir şekilde asılı duruyor, savaş alanında kalanların üzerine yapışuyordu. Naia kanın kendilerine mi yoksa Ronin'e mi ait olduğunu anlamakta güçlük çekiyordu. Çakılların üzerine dağılmış, korkunç ısırik izleri ve boğazlarındaki kesiklerle tahrip edilmiş cesetlere takıldılar. Bunlardan biri pembe saçlı bir cadıydı. Gözleri geniş ve cansızdı, o güzelim duygularından yoksundu.

Naia'nın kalbi Violet'i görünce midesine indi.

Öldü.

"Naia." Ronin onu daha sıkı kavradı. "Nai-"

Onlara doğru hızla gelen gölge tüm sesleri bastırdı.

Naia'nın içinde koruyucu bir içgüdü kabardı ve Ronin'i göğsünden itti.

Son saniyede onu bileğinden yakaladı ve kendisiyle birlikte aşağı itti. Adamın sırtı çakıllara çarptı ve kadın adamın göğsünden yuvarlandı.

Marina'nın topuğu Ronin'in karnına saplanırken Naia başını kaldırdı. Bir öksürük çıkardı.

Naia çığlık attı.

Ronin'in kolu yukarı fırladı ve onun örtülü ayak bileğini kavradı. Açık bir cesaret göstergesiydi. Marina başını ona doğru eğdi.

Naia kız kardeşine doğru hamle yaptı ama camdan bir mızrak ucu burnundan birkaç santim öteye savruldu ve Marina'nın bileğini delip geçti. Marina mızrağın gücüyle geriye savruldu. Bir çivi gibi onu deponun dışına bağladı. Bir diğeri bacağına saplandı. Bir diğeri koluna saplandı.

Bardak

değil.

Buz.

Theon cisimlenip Ronin'in yanına düştüğünde, kaymaktaşıdan saç telleri bir sisin içinden görünüyordu. Kanamayı durdurmak için hiç vakit kaybetmeden Ronin'in gömleğini parçaladı. "Avi!" diye gürledi.

Naia'nın elleri titriyor, ağzı açık bir şekilde Ronin'in karnında kan biriken yaraya bakıyordu.

Marina ona nasıl zarar verebildi?

Yüzünü buruşturan Ronin kendini oturur pozisyona getirdi, gözleri Marina'dan hiç ayrılmıyordu.

Avi depodan çıktı, çoktan bir iksirin tıpasını açmıştı. Ronin'in diğer yanına çömeldi. "Yere yat!"

"et!" diye bağırdı biri.

Naia'nın kasları gerildi. Kafasını çevirdiğinde alevlerin havada patladığını gördü. Theon ayağa fırladı. Cehennem ona çarparken Naia onu takip etmek için bir adım attı.

Solaris'in bedeni çatırdayan ateşten bir şekil aldı ve Theon'u kısıp aldı. Theon'un üzerindeki kan Solaris'in teniyle temas ettiği anda cızırdadı.

Solaris ustaca bir hareketle Theon'u tuttuğu yerde döndürdü, çizmesini kuyruk sokumuna dayayarak onu yüzüstü yatırdı ve kollarını arkasına sıkıştırdı.

Naia tanıdık bir çaresizlik duygusuna kapılmıştı. Ronin'e baktı. Bir elini yarasının üzerinde tutuyordu. *Vazgeç.*

Marina bileklerini buz mızraklarından kurtardı, o kadar hızlıydı ki yaraları iğne ucu gibiydi. Hiçbir ölümlü gözün takip edemeyeceği bir hızla saldırdı, Avi'nin göğsüne botuyla tekme attı ve Ronin'in saçlarından bir avuç topladı. Eldivenleri ellerini, saç tellerinde biriken ve yüzünden aşağı akan kan kalıntılarından koruyordu. Avi'nin başını geriye iterek gözlerinde alev alev yanan ölümcül bakışı ortaya çıkardı.

Ağzından kadifemsi bir kahkaha çıktı, alaycı bir ses. Adamın yüzüne yaklaştı, onunla alay ediyordu. "Küçük sihir numaralarını benim üzerimde deneyebilirsin cadı, ama işe yaramayacaklar."

Naia'nın kalbi kulaklarında gümbürdüyor, boğazında çılginca çarpıyordu. Tıpkı Vex ve Malik'e yaptığı gibi onun kanını manipüle etmeye çalışıyordu. Ama işe yaramıyordu.

Bir şeyler yapması gerekiyordu. Şimdi. Ondan önce-

"Marina, ona zarar verme!" Naia titreyen elini kaldırarak bağırdı. "Ne istersen yapacağım. Lütfen! Durdur şunu!"

Marina başını Naia'ya doğru kaldırdı, kara gözlerinde zafer ışıltıları parlıyordu. "Solaris'le hemen burada, şimdi evlen, ben de onu bağışlayayım."

Naia, Ronin'in kül rengi tenini, gözlerinin etrafına sıçrayan maviler ve morlardan oluşan gökkuşağını değerlendirdi. Çok fazla kan kaybetmişti ve yardım almazsa ölecekti.

Onay için Solaris'e sert bir bakış attı, konu kız kardeşine geldiğinde güveni azalıyordu.

Başını salladı. "Sana söz veriyorum, aşkım."

Teslim olmak için iki kolunu da kaldırdı. "Tamam."

UNT) L d EATK d O UG PART

"Naia!" Ronin, Marina'nın tutuşuyla sarsıldı. "Hayır-"
Marina alnını çakıl taşlarına çarptı.

"Marina!" Naia bir adım attı ama Solaris onu kısıktıvrak yakaladı. dirseğinden tuttu. Adamın dokunuşu ateşliydi ve kız adamın elinden kurtulmak için dişlerini sıktı.

Onu çakıllı yolun ortasına doğru sürükledi.

"Marina," diye seslendi. Bu bir emirdi, rica değil.

Marina Ronin'in saçlarını bıraktı ve Naia'nın yanında cisimlendi. Başka bir alev barikatı onları yuttu. Ortalığı kasıp kavuran nightrazer'lar bir anda yok oldu.

En azından bunun için Naia minnettardı.

Marina gözdağı vermek için Solaris'in arkasına geçti ve maskesini çenesinin altına indirirken soğuk gözlerini Naia'ya kilitledi. Dudaklarını bir sırtış ayırdı ve Naia'nın avuçları eldivenlerinin içinde nemli bir hal aldı.

"Evliliğin Yüce Tanrısı," dedi Marina, her hecesi ölçülü ve yavaştı. "Seni çağırıyorum."

Naia çatırdayan alevlerin arasından göz ucuyla Ronin'e bakmaktan kendini alamadı. Theon onu kollarından tutuyordu. Avi diğer tarafındaydı ve ona iksiri yutturmaya çalışıyordu. Ayağa kalkmaya çalışarak ikisini de savuşturdu. Dağınık ve kanlı güzel saçları yüzüne yapışmıştı. Saçlarını geriye itip onun için düzeltmek, parmaklarını son bir kez saçlarında gezdirmek istedi.

Evliliğin Yüce Tanrısı, ince kolları ve kısa, dolgun vücuduyla pek güç yaymıyordu ama yumuşak konuşkan yapısı Naia'yı kendisine doğru çekiyordu.

Etrafını biraz ilgiyle inceledi, Naia ve Solaris'i karşısına aldı ve yüzünde bir tanıma ifadesi belirdi.

"Solaris, Ateşin Yüce Tanrısı." Çenesini saygıyla eğdi. "Denizin Yüce Tanrıçası Mira'nın kızı Naia'yı karın olarak kabul ediyor musun? Ölüler Diyarı'na yolculuğuna çıkana kadar sahip olmak ve tutmak, sevmek ve beslemek için?"

Solaris sert bakışlarını Yüce Tanrı'nın üzerinde tuttu. "Anlıyorum."

Bir elini yumruk yapıp sıkarken diğer eliyle Naia'nın elini tuttu. Neyse ki eldivenlerinin kalın malzemesi tenlerinin birbirine değmesini engelliyordu.

Parmakları adamın avuçlarında titriyordu ama çenesini çelikleştirdi.

Ronin'in ölmesine izin vermeyeceğim.

"Naia, küçük tanrıça." Evlilik Tanrısı, Naia'yı şaşırtacak şekilde, ondan beklemediği bir saygıyla çenesini eğdi. Cüppesinin cebinden bir mendil çıkardı ve ona uzattı. Yüzündeki kanı temizlemesi için sözsüz bir ricaydı bu.

İstedikini yaptı ve Yüce Tanrı'nın isteğinin nedenini çok fazla düşünmemeye çalışarak bezi yüz hatlarının üzerinde gezdirdi. Solaris'i en son öptüğünden bu yana yüzyıllar geçmişti.

Temizliğini kontrol etmek için dudaklarını yuvarladıktan sonra tekrar Yüce Tanrı'ya odaklandı.

"Ateşin Yüce Tanrısı Solaris'i kocan olarak kabul ediyor musun? Ölüler Diyarı'na yolculuğa çıkana kadar sahip olmak ve tutmak, sevmek ve beslemek için?"

Naia boğazındaki yumruyu bastırmak için nefesini tuttu.

Solaris dönüp ona baktı. İfadesi yüzyıllar boyunca birlikte yaşadıkları güzel ve acı anıları hatırlatıyordu ama kızın odaklanabildiği tek şey omzunun üzerinden Marina'nın bakışlarında gizlenen tehditti.

Kelimeleri boğazından çıkarmak zorunda kaldı.

Dilinin üzerinde boş boş oturuyorlardı.

Sessiz bir gözyaşı yanağından aşağı süzüldü.

Kemiklerini kırma dürtüsüyle Solaris'in parmaklarını sıktı.

Ronin'in onu izlediğini bilmek kalbini parçaladı. Onunla bir şekilde bağlantı kurması gerekiyordu.

Theon ve Avi'nin elik pençelerine karşı savaşırken öfkeden yüzü buruşmuştu. Diğerkleri etrafına şşmşt. Noah ve Damian'ın yüzleri ter ve kanla kaplıydı. Ronin'in yaralandığının tek kanıtı gömleğindeki yırtıktı. İçinden ağır bir rahatlama geçti ve onu boğan endişeyi hafifletti. Avi'nin ona verdiği iksir her neyse işe yaramıştı. Artık iyiydi.

Sadece ikiniz . Başka kimse yok.

Ronin'e bakarak, "İstiyorum," dedi.

Parlak bir şimşek gökyüzünü yararak töreni noktaladı.

Levina. Solaris'in annesi.

Naia irkildi.

Solaris onun elini bıraktı.

Evliliğin Yüce Tanrısı bileklerini zarif bir altın zincirle birbirine bağladı ve sanki midesinin dibine bir tuğla yerleşmiş gibi hissetti.

Birlik Zinciri. Naia bunu duymuştu. Yüce Kader Tanrıçası'nın gücüyle serpilmiş bir kalıntı. Bir evliliği bağlayan son halka.

Yüce Tanrı onların bağlı bileklerini kaldırırken Naia hasta olacağını düşündü. "Bana verilen gle sizi karı koca ilan ediyorum. Solaris, gelinini p."

Solaris içeri girip ağzını onunkinin üzerine götürdüğünde vücudu kaskatı kesildi.

"Mira, Denizlerin Yüce Tanrıçası," diye bağırdı Marina, sesi cüretkâr ve netti. "Seni ağırıyorum."

Naia'nın nabzı deli gibi atıyordu.

Hayır.

Bacaklarını ısırarak kaçma ihtiyaıyla Solaris'ten uzaklaştı; arkasını dönüp bakışlarını tekrar Ronin'e dikmek için.

Solaris onu bileklerini bağlayan zincirden yakaladı ve sert bir bakışla "*sakın kaçmaya kalkma*" dedi.

Geçen saniyeler ıstırap verici ve acı verici bir sessizlikteydi. Sanki herkes nefes almayı bırakmış gibiydi. Alevlerin patlama ve tıslama sesleri arka planda alıyor, ancak Naia'nın kalp atışları hızlandıkça kulaklarında uğuldayan kan tarafından bastırılıyordu.

Bir şeyler ters gidiyordu. Çok fazla zaman .

Etrafına hızlıca bir göz atan Marina'nın gözleri, Solaris'i yoğun ve talepkr bir bakışla sabitlerken bir parça tedirginliğe ihanet etti.

"Levina," dedi Solaris. "Yüce Yıldırım Tanrıçası, seni çağırıyorum."

Gece gökyüzü bir kez daha bir şimşek çizgisiyle aydınlandı. Naia gökyüzünden gelen sesle irkildi.

Neden işe yaramadı?

Parmakları titrerken bileğindeki zinciri çözmeye odaklandı.

"Ne yaptın sen?" Marina, Naia zinciri çıkaramadan onu ön kolundan yakaladı.

"Ben bir şey yapmadım."

Marina bakışlarını Naia'nın eline indirdi ve açık bir suçlamayla eldiveni inceledi. Eldiveni çıkarmaya gitti.

Naia kolunu kurtarmak için çırpındı ve bunu yapmasına engel oldu. "Marina, kes şunu!"

Marina eldivenin başparmağını kavradı ve bir hamlede yırtıp attı.

Naia derisine kazınmış izleri gördüğünde nefesi ciğerlerinde kesildi. Gözleri dalgalandı ve dizlerinin bağı çözülme tehlikesi geçirdi.

Tamamen aptallık etmişti.

Naia titreyen elini kaldırarak taze lanet izini inceledi; o gece Cassian'ın elini sıkamak için kullandığı elinin aynısıydı.

Siyah dantelin narin dokunuşu parmak eklemlerinin arkasını süslüyor, karmaşık desenleri her parmağı sarıyordu. Tasarımında bir zarafet, incelikli bir incelik vardı - trajik olduğu kadar nefes kesici derecede güzeldi.

Daha önce tenini dağlayan gibi, bu da acı vermiyordu ve Theon'un eldivenlerini kabul etmemiş olsaydı, etinin üzerinde belirlediği anda onu görecekti. Kaimana'dan ayrılma özgürlüğü karşılığında Cassian'ın ona yüklediği zalim, çarpık lanet her neyse, onun ruhunu işaretliyordu.

Yaptığı anlaşılmayı nasıl unutmuş olabilir?

Doğru zaman geldiğinde onu etkinleştireceğim, demişti.

"Naia, hayır." Solaris'in yüz ifadesi, hedefe bakarken yıkıcı bir şekilde dağıldı. "Ne yaptın sen?"

Gözleri ondan Ronin'e sıçradı.

Dikkatli bakışlarının ağırlığı hissediliyordu. Yaptığı her hareketi analiz ederken ve elindeki karmaşık deseni incelerken ağzı açık kalmış, vücudu donmuştu. Yaptığı sefil anlaşılmayı zihninin en karanlık çukuruna nasıl gömdüğünü açıklamak istedi.

Onlarca yıllık pratikten sonra, ayrışma konusunda son derece yetenekliydi. Şeytanlarından kaçmak ve onlar yokmuş gibi davranmak için bir başa çıkma mekanizması. Eğer laneti düşünseydi, ne zaman harekete geçeceğini bilmeden, böylesine boğucu bir endişe onu deliliğe itebilirdi.

Marina öfkeden kudururken tırnakları Naia'nın tenine battı. "Onunla nasıl bir anlaşma yaptın?"

Şaşkınlık içindeki Naia başını salladı. "Bilmiyorum."

Bir saatten önce ortaya çıkmış olamaz. Eldivenleri giymeden önce iz orada değildi.

Evliliğin Yüce Tanrısı, Solaris ve Naia'nın bileklerindeki zinciri çözerken rahatsız bir şekilde boğazını temizledi. "Bugün burada gerçekten bir birliktelik kurulduğuna inanmıyorum."

Marina ürpertici bir bakışla bakışlarını ona sabitledi ve sessizce daha fazla ayrıntı talep etti.

Zinciri tekrar cübbesinin içine gizledi. "Naia ve Solaris arasında gerçek bir birlikteliğin oluşmasını engelleyen bir engel olduğundan şüpheleniyorum."

Daha sonra, *birlik* ve *oluşum* kelimelerinde tıklandı.

Naia'nın gözleri dehşet içinde açıldı. Kalbi boğazında düğümlendi ve çıplak parmaklarını titreyen dudaklarına bastırarak geriye doğru sendeledi.

Marina başını Ronin'e ve sonra tekrar Naia'ya çevirdi, gözleri kısılmıştı. "Onunla yattın mı?"

Seks sadece geçici bir bağdı, gerçek bir birleşmeyi engelleyecek bir şey değildi.

Ancak-

Naia Solaris'le yüzleşti, durumun şoku omurgasını titretiyor ve boynundaki kasları daraltıyordu.

"Ben kısırım," dedi ona. "Yapamam-" Bunu söylemeye dili varmıyordu ama biraz rahatlamaya ihtiyacı vardı.

Solaris'in gözleri bu ifşaatla kapandı. "Değilsin, Naia. Bizden önce her gece bir büyücüden aldığım iksiri içtim-"

Sanki yeryüzü ayaklarının altında erimişti ve o yüzüyordu.

Parmakları saçlarına gelip, bağırıp çağırma ve ağlama dürtüsüyle köklerini yumruklarken, ağzından mizahsız, kuru bir kahkaha döküldü.

Neye inanacaktı? Adamın onu önemseydiği için mi, yoksa kendisi için mi böyle davrandığına? İkisi de birlikte bir çocuk istememişti.

Bir çocuk-

Ronin ile.

Alevlerin arasından onları izleyen yüzler arasında onu aramaya iten bir düşünce.

O gitmişti.

Naia'nın nefesi kesildi, gözlerini etrafta gezdirerek onu aradı. Theon ve Avi artık orada değildi. Kan Kafirleri'nin diğer üyeleri de öyle. Geriye sadece yere serilmiş cansız bedenler kalmıştı.

Marina'nın Naia'nın bileğini kavrayışı gevşedi ve rahatsız edici bir durgunluğa büründü. "Bunun için sana acı çektireceğim."

Solaris bir adım attı. "Marina," diye yavaşça uyardı. "Yapma."

"Annem senin yüzünden asla özgür olamayacak." Kız kardeşi çenesini göğsüne bastırmış, saç perdesi yüzünün görünmesini engellemişti.

Naia'nın boğazı düğümlendi, kan dolaşımındaki savaş ya da kaç titreşimi kaçmaya hazırlanıyordu.

Başının üzerinde bir gölge yığını oluştu; yoğun, siyah bir sis kıvrılıp bükülüyordu.

Evliliğin Yüce Tanrısı gitmişti.

Solaris bir adım daha attı. "Marina, başka bir yol bulacağız."

Marina başını kaldırdı ve Solaris bu hareketle geriye savruldu.

Öldürücü gözleri Naia'ya kaydı. Yoğun ve boğucu karanlık onları bir sisin içinde sarmıştı. Naia artık ne depoyu ne de bira fabrikasını seçebiliyordu. Geri adım atarken nefesi diyaframında kilitlendi. Gözleri oniks perdesini zorluyor, kız kardeşinin varlığını yakından izliyordu.

Bir çift kol belini sardı ve dirseğini geriye doğru çekerek irkildi.

Tanıdık bir el, dokunulamayacak kadar soğuk, onu kolundan yakaladı. "Benim," diye fısıldadı Ronin kulağına.

Nefesini bıraktı ve bedenini onunkine bırakarak

gevşedi. Yan tarafında beyaz bir saç teli belirdi.

Theon'un eli yükseldi ve yerden yüksek bir buz barikatı çıktı. Marina'nın vuruşunun gücü, aşılmaz cam duvara çarparak köreldi.

Vahşi bir hayvan gibi kendini diğer taraftan içine attı. "Benden kaçış yok, Naia! Beni duyuyor musun?"

Avi, Naia'nın diğer tarafında duruyordu, takım elbisesi yırtık pırtıktı ve Ronin'in kanıyla lekelenmişti, canlı mavi bir serumla dolu bir şişeyi sıkıca tutuyordu.

"Nereye gidersen git, seni bulacağım, Kaimana'ya geri götüreceğim ve anneme yaptıkların için sonsuza dek acı çekmeni !" Marina'nın sesinin dengesiz tonu Naia'yı rahatsız etti. Yüzyıllar boyunca Marina hiç böyle bir duyguya kapılmamıştı.

"Theon, şimdi!" Ronin elini tanrının omzuna koyarak emretti. Avi Naia'nın üzerinden uzanarak Theon'un koluna tutundu. Ve evren ona karşı sarsıldı.

A d EM) GOd'un TkE BLOOD'u

S nemli toprak ayaklarının altına yerleşti. Tuzlu su ve palmiye ağaçlarının tatlılığı burnuna doldu. Teknelerin metaline çarpan su ve marinanın ahşap sütunları onu çevreliyordu. Lamba ışığının sert ışınları üzerlerine parlıyordu.

Yine de hiçbiri odak noktasına gelmedi.

Naia dizlerinin üzerinde kambur durmuş, hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Kalp atışları Marina'nın tehdidiyle birlikte kafasının içinde sıkışıp kalmıştı.

"*Tanrılar.*" Avi çömeldi, elleri saçlarında, gözleri yuvarlak, ileri geri sallanıyordu. "*Kahretsin. Kahretsin!* Geri dönüp herkesin iyi olduğundan emin olmalıyım. Vi... O-" Sesi çatallaştı.

"Git." Ronin emretti. "Deponun etrafındaki bariyer güvenli. Herkesin güvende olduğundan emin olun. Bütün cesetleri toplayın. Onlara uygun bir cenaze töreni düzenleyeceğiz. Theon, al-"

"Ne *haultlar* dönüyor burada?" Theon hışımla Naia'ya doğru ilerledi, ayak sesleri Naia'nın arkasında durdu.

Bir açıklamayı hak ediyorlardı. Şu anda onlara bir açıklama yapamazdı.

"Theon," diye araya girdi Ronin. "Ona bir-"

"Neredeyse ölüyordun! Nasıl olduğunu bilmek istiyorum. Leydi Ruelle seni hep korudu!"

Ronin onu görmezden geldi ve Naia'nın yanına diz çöktü. Nazik, titrek bir dokunuşla Naia'nın kanla kabuk bağlamış saçlarından bir parçayı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Naia," diye fısıldadı.

Naia ürperdi. Bir açıklamayı hak ediyordu, ama gözyaşlarına boğulmadan kelimeleri nasıl toparlayacağını bilmiyordu. O da ne söyleyeceğini bilmiyordu. Adamın lanetle işaretlenmiş eline bakışından, ağzını sessizce açıp kapayışından bunu hissedebiliyordu. Ne kadarını duymuştu?

"Theon, Avi'yi geri götür ve herkesin iyi olduğundan emin ol. Lütfen," diye tekrar emretti Ronin.

Bu sefer Theon itiraz etmedi. Kaybolurlarken havada çamurun vakumlanmasına benzer bir ses tısladı.

Naia gözyaşları arasında lanet işaretine baktı.

Her şey yanıştı. Mutluluğun yakasına yapışmış, her şeyin üstesinden gelebileceğine inanıyordu - Solaris'le evlenip özgürlüğünü feda etmek de dahil. Ronin ona bir söz verdi. Ne olursa olsun, nerede olursa olsun onu bulacak ve kendisine geri getirecekti.

Ama *bu*?

Naia avucunu karnının yumuşaklığına bastırdı.

Elindeki diğer eldiveni çıkardı ve ayağa kalktı. Ronin de onunla birlikte ayağa kalktı. Hâlâ gecenin bir yarısıydı. Etrafta onlardan başka kimse yoktu.

Tenha bir plaja açılan rıhtımın kenarına doğru yürüdü. "Ölüm ve Lanet Tanrısı!" diye bağırdı. "Bana gel!"

Onu aramak için başını çevirdiğinde görüşünün kenarları kıpkırmızı kesildi. Sallanan ağaç dallarının silüetleri kumun üzerinde hışırdıyordu.

"Naia!" Ronin ona yetişmek için koştu. "Ne yapıyorsun?"

"Cevaplara ihtiyacım var." Kumların üzerinde ilerliyordu, öfkesi her adımında hissediliyordu.

"Naia." Ronin kolunu uzattı ve parmaklarının ucu Naia'nın koluna değdi, sonra elini bıraktı, sanki Naia'nın dokunulduğunda irkildiği onca zamanı hatırlıyordu.

Onu ürkütmeyeceğini, tenini teninde görmekten hoşlanmaya başladığını, hatta bunu arzuladığını söylemek istedi. Ama böyle bir şefkatle konuşamayacak kadar perişan haldeydi.

"Konuş benimle," diye yalvardı
usulca. Naia Yüce Tanrı'nın adını
haykırdı.

O piç ortaya çıkana kadar durmayacaktı.

Ayakları kumu kazıyor, dişleri gıcırdayarak bekliyordu.

Uzun bir saniye geçti ve kasları gerildi. "Cassian, gel-"

"Tedirgin görünüyorsun, Küçük Tanrıça." Sesi arkasında belirdi, bir kadeh viski kadar yumuşaktı.

Ronin baygın düştü ve dönüp kollarını savunmak için kaldıramadan yere yığıldı.

"Ronin!" Naia başını tanrıya doğru çevirerek ona doğru yürümeye başladı. "Bu ne cüret!"

Omuzlarını yuvarladı. "Buna bir güvenlik önlemi diyelim."

Naia Ronin'in yanına çömeldi ve iyi olduğundan emin oldu. Ronin kaybettiği onca kandan sonra bir hayalete benziyordu. Bilincinin kapalı olması en azından küstahça bir şey yapmasını engelleyecekti.

"Seni hiç onun kadar zalim biri olarak görmemiştim." Naia doğruldu ve Cassian'la yüzleşmek için döndü. "Ama bu benim aptallığımın ne kadar büyük olduğunu gösteriyor."

Kadının patlamasından en ufak bir şaşkınlık duymuş gibi görünmüyordu. Dengeli bir şekilde durdu ve dayanılmaz bir ilgisizlik havası yaydı. Rıhtımdan gelen lamba ışığı soluk, sarı saçlarında parlıyordu ve açık tenine karşı koyu renk giysilerinin tek rengi, karlı bir tarladaki ölü bir gül ağacını andırıyordu.

"Zalimlik ve hırs birbirinden çok farklı iki şeydir," dedi. "Annen son derece değişken biri. En başta lanetlenmesine neden olan da buydu."

Naia yumruğunu ona doğru savurdu ve Naia bir duman bulutuna dönüştü.

"Dikkatli ol, Küçük Tanrıça," diye mırıldandı, "yoksa karşılık verebilirim."

Bir zamanlar durduğu yerden birkaç adım ötede yeniden beliren yüzünün keskin, ruhani hatlarında bir gölge belirdi. "Beni buraya çağırmanızın sebebi nedir?"

"Senin lanetin! Çocuğumu sana teslim etmek zorundayım, değil mi?" Naia'nın dudaklarını bir hıçkırık yırttı. "*Neden çocuğum?*"

Cassian onu dikkatle izledi ve üzüntüsüne hayranlıkla başını eğdi. "Himura klanının tarihini biliyor musun?"

Tek bir kelime bile , sıkılmış dişlerinin arasından ağlıyordu.

Kollarındaki kol düğmelerini düzeltilti. "Bin yıl önce, ölümlü bir kadın ve bir tanrının bir çocuğu oldu ve çocuk kazara babasını kanıyla öldürdü. Tanrılar bu çocuğu büyük bir tehdit olarak gördükleri için hayatına son vermeye karar vermişler. Çocuğun ait olduğu klan büyücüydü. Tanrılara karşı savaştılar ve çocuğun kanını türümüzden pek çok öldürmek için kullandılar. Konsey sonunda müdahale etti ve yanıltıcı büyülerle klan saklanmaya başladı."

Naia farkındaydı. Derslerinde Himura klanı hakkında bir şeyler okumuştı. Soylarının tükendiği söyleniyordu.

Cassian ellerini pantolonunun ön ceplerine soktu. "Bulundukları yer bir yüzyıl sonra keşfedildi, ama o zamana kadar yarı tanrı çocuk çoktan ölmüştü. Herhangi bir risk almak istemeyen tanrılar, genç bir kız ve ergenlik çağındaki bir oğlan olmak üzere iki kişi dışında soylarını katlettiler."

Naia sızlanarak ıslak yanaklarını avucunun içiyle sildi.

"Soylارının kalan son bireyleri olarak Yüce Kader Tanrıçası onları koruması altına aldı. Düşmanlara karşı koymak için elini çocukların kanına batırdı ve klanın kanının gerçekten öldürme gücüne sahip olmadığını kanıtladı, çünkü onlar sadece ölümlüydü. Yine de bir süre yerde kıvrandı, çünkü değerli sevgilinizin kanının şu anda yaptığı gibi bizi hala etkiliyor. Ama onun kanının bizi neden öldüremediğini biliyor musun Küçük Tanrıça?" Gözlerinde mide bulandırıcı bir parıltıyla kaşları çatıldı.

Yanlışlıkla babasını öldüren ilk çocuk bir yarı tanrı olarak doğdu. Başka hiçbir tanrı, kanlarının neler yapabileceğini öğrendikten sonra Himura klanından birinin yüz metrelik yarıçapına yaklaşmaya cesaret edemezdi. Klandaki başka hiçbir yarı tanrı çocuk var olamazdı-

Şimdiye kadar.

Karnı guruldadı.

"Hayır..." diye nefes

aldı.

"Ah," diye sıırttı Cassian. "Ronin bir yarı-tanrı değil, bu yüzden kanındaki güç ölümcül değil."

Çocuklarının kanı tanrılar için gerçek bir zehir olurdu.

Cassian başını arkaya yasladı ve yüzlerce göz kamaştırıcı değerli taşla dolu gece göğüne baktı. "Bu sürpriz olmayabilir ama Ruelle'den nefret ediyorum. Bana defalarca kazık attı ve ben de karşılığında onu defalarca öldürmeye çalıştım. Bu aramızda yüzyıllardır süregelen hastalıklı bir oyun ve sonunda hep o kazanıyor. Oldukça can sıkıcı bir durum. Ama şimdi?" Çenesini indirdi ve altın rengi gözleri Naia'nın üzerinde parladı. "Bu sefer onu alt ettiğimi söyleyebilirim."

Bu yüzden Naia'yı Kaimana'ya lanetlemeyi kabul etti. Tüm bunlar planının bir parçasıydı, Naia'nın gelip bir *çıkış* yolu için yalvarması için bir nedene ihtiyacı olduğunu çok iyi biliyordu - *bu* lanet için, çocuğunu ona teslim etmesi için.

Şok ve şaşkınlık içindeyken, adamın kurduğu komplonun karmaşıklığı karşısında hayrete düşmekten kendini alamadı. Yüce Kader Tanrıçası'na duyduğu güçlü nefretin onunla hiçbir ilgisi yoktu ve yine de farkında olmadan ortada duruyordu.

Aptal.

Mutluluk bir seraptı ve belki de öyle kalması daha iyiydi. Onun ılık huzmelerinde boğulmak karanlığı daha da soğuk hale getirmekten başka bir işe yaramazdı.

"Bu tek şeyi almama izin veremez misin?" Gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor, sümüşüyle karışan tuzlu damlalar dudaklarından akıyordu. "Tek istediğim mutluluk Lord Cassian. Zaten bir aşkımı kaybettim. Bir başkasını kaybetmek istemiyorum!"

Cassian onun etrafında dolandı, deri ayakkabılarının burnu Ronin'in kafasına birkaç santim uzaklıktaydı. "Sekiz yüz yıl önce, ruhun sevgilinin ruhundan ayrılarak Varlık Ülkesi'nden indi ve ete kemiğe büründü. Sadece sen Kaimana'ya bir tanrıça olarak geldin, o ise bir ölümlü olarak doğdu." Gözlerini Ronin'e dikti. "İlk ölümünden sonra bana geldi ve Ölümlüler Diyarı'na dönmek için yalvardı. Tekrar tekrar. Her yaşamından sonra."

Cassian omzunun üzerinden ona bakmak için başını çevirdi. "Seni bir kez buldu ama sanırım onu o zamanlar Kaleo olarak tanıyordun ya da *sen onu* buldun."

Sanki kalbi durmuş, ayaklarının altındaki kum denize geri çekiliyormuş gibi hissetti. Dizlerinin üzerine düştü. Boğuk bir çığlık atarken elleri saçlarına gitti.

Kaleo'yla geçirdiği zamanın anıları zihnini dolduruyor, Ronin'le olan paralelliklerine karışıyordu. Mutfakta, yatağında, soğuk teni ve yasemin kokusu, dans pistinde ayak parmaklarına basması ve her ikisinin de ona nasıl baktıkları. *İzin verirsen sana göstereceğim.*

Hikaye çok trajikti. Kaderin iç karartıcı, korkunç bir dozu.

Sonsuz bir arayıştan sonra hikayelerinin her zaman kederle biteceğine gerçekten inanmalı mıydı? Bu adil değildi-

Bir oğlan.

Naia'nın nefesi kesildi.

Çocukları bir erkekti.

Ronin'in hayatının Marina'dan korunmamasının nedeni buydu. Naia daha çok hıçkırdı.

Ruelle'i suçladı.

Hayır, Ruelle'den *nefret ederdi*.

Cassian'ın ayakkağıları görüş alanında belirdi. "Ronin'in seni tekrar bulması gerçekten utanç verici." Öne doğru eğildi, elleri hâlâ ceplerindeydi. "Dokuz ay sonra gel, Küçük Tanrıça, çocuğun benim."

Parmağını çenesinin altına yerleştirdi ve kendisine bakması için onu yönlendirdi.

Naia hayatı boyunca başkalarının Ölüm ve Lanetlerin Yüce Tanrısı'nı acımasız, canlı ama kalpsiz olarak tanımladığını duymuştu. Naia bunu hiç anlamamıştı çünkü ona her zaman tarafsız bir nezaketle yaklaşmıştı. Onu ilk kez lanetlediğinde bile. İşkence edecek ya da sakatlayacak, sözleriyle alay edecek biri değildi. Varlığı kadim, korkutucu bir güç yayıyordu ama Naia'ya asla kötü biri gibi gelmemişti.

Yine de, şu anda, cesur ve kurnaz bir zaferle ona bakarken, o kötülüğü görmek, yüzyıllar boyunca her parçasının çürüdüğüne inanmak istedi, ama yapamadı.

Cassian kötü değildi. O kırılmıştı. Bir şeyin zar zor kabuğıdu. Ve Mira gibi, var olmayan bir şeye tutunmak için şiddetle çabalıyordu.

Naia korkuyla geri adım attığı tüm zamanları düşündü. Mira ona tehditler ve cezalar savurduğunda, Marina'nın kızgınlığı gözlerini ona kilitlediğinde, Solaris'le birlikte onun için çizilen kalıcı gelecek her zaman kendisinden daha büyük dağlar gibi görünen bir korkuydu. Sonsuza dek sürecektir bir yalnızlık ve hapsedilme.

Ve var olan ilk tanrılardan biri olan Yüce Tanrı'ya bakarken artık korkmuyordu. Sevdiklerinin hayatı söz konusuysa - doğmamış çocuğunun hayatı - yükselecek ve şimdiye kadar korktuğu her şeyden ve herkesten daha büyük olacaktı.

"Şimdi beni dinle," dedi Naia onun gözlerinin içine bakarak. "Bu laneti bozacağım."

Daha önce hiç bilmediği bir güç, derisinin ve kemiklerinin arasında birikmiş ve okşanmış, dünyaya salınmak için sabırsızlanıyordu.

Şeytani bir gülümseme dudaklarında kıvrıldı. "Deneyebilirsin Küçük Tanrıça, ama sonunda her zaman istediğimi elde ederim."

SPLINTERS

N Ronin gömleğini başının üzerinden kaldırırken aia boş gözlerle hiçliğe baktı. Kadının giysileri onunkilerle birlikte fayans zemine döküldü. Ronin gömleğini çıkardı.

bileziğini lavabonun yanındaki makyaj masasının üzerine koydu. Buhar tavan döşemeleri boyunca süzülüyordu.

Cassian onu sahilde bıraktıktan bir dakika sonra Ronin uyanmış, Naia'nın cevaplamakta zorlandığı sorular soruyordu. Kulaklarındaki çınlamanın arasından Ronin'in onları alması için Yuki'yi aradığını duydu. Naia Kahale'lerin evine nasıl girdiğini ya da Ronin'le birlikte kendilerini banyoda nasıl bulduklarını hatırlamıyordu.

"İyisin," diye mırıldandı Ronin.

Her seferinde bir ayağını kaldırdı ve kot pantolonunu bacaklarından aşağı indirdi. Kıyafetleri bir el hareketiyle kolayca çıkarabilirdi ama buna ihtiyacı vardı; onun dokunuşuna, yakınlığına.

Onu duşa götürdü. Tek bir adım atması gerekti, beyninden gönderilmesi asırlar süren bir mesaj.

Sıcak su cildine püskürdü ve en sevdiği koyda güneşleniyormuş gibi geçici bir rahatlama sağladı. Kasları kemiklerine battı, ellerinde sıkışan titremeleri hafifletti-

Eller-

Gözleri onun üzerine düştü.

Lanet işareti.

Boğazının kenarları daraldı.

Ronin onu kızarmış bir halde kendisine doğru çekti. "Bir şeyin ."

Onun kucağında rahatladı. Adamın çıplak beline dolanmış kollarına, birbirine bastırılmış kalçalarına odaklandı. Son birkaç gündür kendi bedeniyle öğrendiği bir beden, ama bu yaklaşma biçimi farklıydı. Onun katmanları

geri çekildi, onu tamamen bıraktı ve kendinden parçalar bir balkabağının sızan iç kısımları gibi dışarı döküldü. Onun ağır parçaları.

Ronin avucunun içine şampuan fışkırttı. Saçlarını şampuanla kaplarken havaya ananas ve muz kokusu yayıldı.

Hıçkırığını yuttu ve onun sakinliğini yansıtmaya çalıştı, ancak düşünceleri bir kuyruk dönüşüne başladı ve çıplak karnına bakmak için başını eğdi.

Hamile.

Bir çocuk.

Ronin ile-

"Steril olduğumu sanıyordum," diye geveledi dudaklarından akan suların arasından. "Bu yüzden sana önleyici tedbirler konusunda endişelenmemeni söyledim. Sorun olmaz diye düşünmüştüm."

Öfkelenmiş olmalı, onu kandırdığına ikna olmuş.

Solaris'in hamilelikten kaçınmak için onca yıl iksir içmesi haklıydı ama ya Kaleo? Onunla geçirdiği zaman bunun kanıtıydı. Ne korkmuştu ne de herhangi bir korunma yöntemi kullanmışlardı.

"Cassian'ın seni Kaimana'ya lanetlemesine kadar olan tüm hayatını bana gösterdin ve ben laneti nasıl bozduğunu hiç sormadım." Ronin saçlarını durulamayı bitirdi. Bunu yaparken parmak uçlarının kafa derisinde gezinmesinden zevk alamıyordu. "Bana gösterdiğin diğer her şey için çok kızgındım. Sorabilirdim ama sormadım. Hepsi senin suçun değil, tamam mı?"

"Sormak zorunda değilsin-"

"Bilerek benden saklamadığını biliyorum. Yaşadığın onca şeyden sonra bana lanetten bahsetmeyi neden düşünmediğini anlıyorum. Kendine fazla yüklenme, lütfen."

"Ronin, ben hamileyim." Bu sözleri söylemesi gerekiyordu. Daha önce kaçırmış olma ihtimaline karşı Ronin'in farkında olduğundan emin olmak için. "Bu yüzden Solaris'le evlenmek annelerimizin lanetini bozmadı."

"Biliyorum."

Marina'nın yemini Naia'nın düşüncelerini keskin bir şekilde altüst etti. *Seni bulacağım ve anneme yaptıkların için sana sonsuza dek acı çektireceğim.*

Naia'nın vücudu kontrolsüzce sarsıldı.

Marina Naia'yı bulsa bile ona zarar veremezdi. Naia, *Cassian'a* ait bir çocuğu taşıırken olmazdı.

Ronin artık korunmuyor.

"Bir şeyler yapmalıyım. Sana zarar vermesinin nedeni-" Naia nefes almakta zorlandı. Görüşünün kenarları yanan bir yaprak gibi soldu ve öne doğru eğildi. Yüzünün yanlarına ve saçlarına su sıçradı.

Ronin onun yanaklarını avuçladı. "Bebeğim."

Adamın dirseklerine yapıştı, hava almak için mücadele ederken ciğerleri daralıyordu. "Artık Leydi Ruelle tarafından korunmadığınıza göre çocuk erkek olmalı. Hiçbir şey yapmadan oturamam. Marina gelecek - seni öldüreceği gibi-"

Kaleo.

Ronin onun dikkatini çekmek için daha yüksek sesle, "Naia," dedi. "Bana bak."

Gözlerine su kaçtı ama Ronin tam karşısındaydı. Kendini ona odaklanmaya zorladı. Saçları nemliydi, uçları omuzlarının tepesine yapışmıştı. Kurumuş kan yanaklarını çizmiş, köprücük kemiklerinin kıvrımlarında kabuk bağlamıştı.

Naia'nın asıl endişesi yüzünün zayıflığıydı. Elmacık kemiklerinin çukur keskinliği ona hastalıklı bir görünüm veriyordu. Gözlerinin altında gölgeler vardı. Hepsisi de dövüş sırasında ne kadar kan kaybettiğinin, onu kendine nasıl tercih ettiğinin kanıtıydı.

Ona duştan çıkmasını ve yemek ya da kaybettiği kanı yerine koyması için gereken iksiri almasını emredecek kadar akıllı başında biriydi ama şu anki durumu gözlerindeki canlılığı azaltmamıştı. İnatçı bir yoğunlukla yanıyor, korkularını kesiyor ve kalbini sakinleştiriyorlardı.

"Marina da dahil olmak üzere kimse bu eve giremez," dedi ona sert bir sesle. "Etrafında bir büyü var."

"Tamam," diye ağlamaklı sesi düşün cam duvarlarında yankılandı.

"Naia." Alnını onunkine yapıştırdı. "Bir yolunu bulacağız."

Bastırmaya çalıştığı ağrı göğüs kafesinin arkasında patladı. Kendini onun göğsüne doğru kıvırdı ve karanlığının ortaya çıkmasına izin vererek ağladı.

NAIA ÇARŞAFLARA SINMIŞ, TANIDIĞI BİR KOKUYLA UYANDI.

Adaçayı, yasemin ve başka bir şeyin kalıcı izleri, dumanlı ve kâğıt gibi. Ellerini yatağın üzerinde gezdirerek Ronin'in yerini bulmaya çalıştı.

O gitmişti.

Gözlerini araladı.

Sabah güneşi çocukluk odasından süzülüyordu. Önündeki duvarda, sayfaları köşelerinden hafifçe bükülmüş ve eğrilmiş, elle çizilmiş eskizler asılıydı. Portreler, manzaralar ve deniz. Bir tanesinde, adanın en yüksek tepelerinden birinde dururken sayısız kez gördüğü bir manzara gözüne çarptı. Gerçi o zamanlar yanında Kaleo vardı, el ele ufku eriten yakıcı gün batımını gösteriyordu.

Kaleo'yu düşünmek ona sadece Cassian'ın sözlerini ve Ronin'in ruhunun kendi ruhunu bulmak için nasıl durmaksızın dünyayı dolaştığını hatırlattı. Kalp ağrısını hafifleteceğini umarak ellerinden birini göğsüne koydu. Ronin, Kaleo, adı ne olursa olsun, onun diğer yarısıydı. Derisinin, etinin ve kemiklerinin altında, o ne kadar onunsa, Ronin de o kadar onundu.

Yatağın üzerinde doğruldu ve Ronin'i yatağın ayak ucunda, gözleri tüylü, parlak pembe terliklerine kilitlenmiş, düşüncelere dalmış halde buldu.

Dün gece duştan çıktıktan sonra pek konuşmamışlardı. Ronin onu banyodan çıkarmış, serin fayanslar yerini odanın yumuşak halısına bırakmış ve nazikçe yatağına götürmüştü. Uykuya dalmak istememişti ama Ronin zihnini susturmasına yardımcı olacak bir büyü önermişti. Ancak göz kapakları ağırlaşır uyuşukluk çöktükten sonra Ronin'in uyku ilacını almadığını fark etti.

Naia adamın profilinin yan tarafını inceledi ama adamın saçları dökülmüştü, bu da yüzünü net bir şekilde görmesini zorlaştırıyordu.

"Ronin," dedi.

Vücudunu hafifçe ona doğru eğdi, bakışlarını aşağıya doğru çevirdi. Bir sessizlik dalgası geçti.

Onu tanıdığı süre boyunca, sabahları pek konuşkan değildi ama bu farklı hissettiriyordu.

Sessizliği havada asılı kalmış, gerginlikle doluydu.

Doldurmaya çalışmalı mıydı? İşleri daha iyi hale getirmek için ne söyleyebilirdi? Aralarında konuşulacak çok şey vardı ve başlamak için bir yer seçme düşüncesi bile çenesinin kilitlenmesine ve beyninin ezici bir sinirle dolmasına neden oldu.

Ronin bir nefes verdi. "Bu sabah ağırdan al. Kahvaltı edeceğim ve birkaç telefon görüşmesi yapacağım."

Kız, adamın sesindeki kısa ve öfkeli tonu fark etti, ama o daha bir şey söyleyemeden adam başının üstüne hafifçe bir öpücük kondurdu ve salonu terk etti.

Oda.

NAIA YATAKTA KALDI, KALKIP HERKESLE YÜZLEŞMEK İSTEMİYORDU.

Sesleri mutfaktan geliyordu. Ronin'in hazırladığı kahvaltının tatlı, meyvemsi aroması da öyle. Sıcak hamur kokusu yatak odasının kapısının altından yayılıyordu ve neredeyse gururunu ayaklar altına alıp yataktan kalkması için onu ikna etmeye yetecekti.

Doğrusu, olanlardan sonra diğerlerinin ona karşı olası düşmanlığıyla yüzleşmeye hazır değildi. Theon onu suçladığını açıkça belli etmişti. Akane ve Yuki'nin tanrılarla ilgili aile geçmişlerinden bahsetmiyorum bile. Ve en kötüsü, Kan Kafirleri'nin üyeleri hayatlarını kaybetmişti.

Violet. Tatlı, hayat dolu Violet, ona dahil olduğunu hissettiren ilk insanlardan biri olan Violet ölmüştü.

Naia battaniyeyi çenesine kadar çekti ve Ronin'in odasına baktı. Evin uyumsuz mobilyalar ve pastel tonlarla dolu geri kalanı gibi renkli değildi, ama dairesinden daha fazla kişiliğe sahipti. Her yere iliştirilmiş karakalem çizimler onun yetenekleri hakkında daha iyi bir fikir veriyordu. Kalemler, boya fırçaları ve paletler köşedeki masanın üzerinde düzenli bir şekilde duruyordu.

Kapı çalındı.

Naia kendini yatak başlığına yasladı ve battaniyeleri bacaklarının üzerine örttü. "İçeri gel."

Akane, siyah saçları küçük omuzlarından aşağıya doğru örülmüş ve üzerinde mavi bir elbise olduğu halde odaya girdi.

Kolunu kaldırdığında pembe boncuklu bir bileklik bileğinden aşağı kayıyor, elinde üçgen şeklinde bir hamur işi tutuyordu. "Senin için bir şeyler aşırıdım."

Naia'nın hayatındaki zor anlarda yemek yemek pek de hoşuna giden bir şey değildi ama Akane'nin nazik jestini geri çevirecek gücü kendinde bulamadı.

Hamur işini kabul etti. "Tatlılardan hoşlandığımı nereden bildin?"

"Amcam tatlılardan nefret eder," dedi Akane gerçekçi bir ifadeyle. "Aklını tamamen yitirmediyse, böyle bir şeyi asla yemez."

Pastadan bir parça koparıırken Naia'nın yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Bir çörek." Akane terliklerini tekmeleyerek çıkardı ve Naia'nın yanındaki yatağa tırmandı.

Naia bir ısırık aldı. Sıcak, yumuşak bir yabanmersini dilinin üzerinde patladı. Hamurun ince tatlılığı ve bir tutam vanilya ile birleştğinde, Naia'nın ruhunu yükselten enfes bir şeydi.

"İyi mi?" Akane sordu. "Mükemmel."

Naia ona biraz ikram etti. Akane başını sallayarak reddetti.

Naia bir ısırık daha aldı, keşke Akane iki, belki de üç tane börek sokuştursaydı diye düşündü.

Bir hareket fark edince yan gözle küçük kıza baktı.

Aralarında, Akane Naia'nın hemen tanıdığı bir iksir şişesini uzattı. Hayatı ona bağılıymış gibi cebinde güvenle sakladığı bir şişe. Ta ki patlamayla parçalanana kadar. Avi ona iksiri gün boyunca birkaç kez içmesini tavsiye etmişti ama on iki saattir tek bir doz bile içmemişti.

"Ah, işte bu yüzden bunu buraya gizlice soktun." Naia çöreği kucağına koydu, parmaklarındaki kırıntıları sildi ve şişeyi eline aldı.

"Ronin Amca buraya gelmemi ve seni *kendi gözlerimle* izlememi istedi." Ronin'in ciddi ifadesini melodramatik bir şekilde vurguladı.

İkisi de kıkırdadı.

Ondan kaçtığı belliydi ama bunu yaparken yine de onu düşünüyordu.

"Al, şunu tut lütfen." Naia elindeki çöreğin son birkaç lokmasını Akane'ye uzattı, iksirin berbat tadından korunmak için ayırmıştı.

Naia kızın işaretli eline baktığını hissedebiliyordu ve soru sormamasını umuyordu. Bunu öğrendikten sonra Naia lanet işaretine doğrudan bakmamaya özen gösterdi. Theon'un eldivenini takmayı bile düşünmüştü, böylece işarete göz ucuyla bakmaktan kurtulacaktı. Bunu düşündüğünde nefes alamıyordu.

Neyse ki Akane sessiz kaldı.

Naia şişenin tıpasını açtı, yüzünü buruşturdu ve bir yudum aldı.

Tadı boğazının arkasına vurdu ve midesi kalktı.

Naia yataktan fırladı, şişe parmaklarının arasından kayarak komodinin köşesine ve aceleyle salona doğru ilerledi

banyo. Klozetin kapağını açtı ve kafasını klozetin içine daldırarak midesindekileri boşalttı.

Akane Naia'nın uzun saçlarını omuzlarının arkasına çekti ve sırtının küçük kısmına daireler çizdi.

Naia orada oturmuş, başını klozete dayamış, seramiğin serinliği alnına değiyordu. Hayatında bir kez bile fiziksel olarak hasta olmamıştı.

Naia'nın tat alma tomurcukları iğrendi ve tükürerek ağzını çörek, mide asidi ve iksirin iğrenç karışımından kurtarmaya çalıştı. Efor sarf etmekten karnındaki kaslar zonkluyordu. Zihnindeki sersemliği üzerinden atmak için mücadele etti. Vücudu ağrıyordu ve tek istediği yere çöküp uykuya dalmaktı.

"Ben doktor değilim," dedi Akane, "ama ben bile uzun süredir hamile olmadığınızı biliyorum."

"Konuşmalara kulak misafiri oluyoruz, öyle mi?" Bu Naia'nın ortamı yumuşatma çabasıydı.

Akane gözlerini devirdi. "Belli ki."

Naia burnundan damlayan sıvıyı tuvalet kâğıdıyla sildi. "Eğer bu kadar sert belirtiler göstermemem gerektiğini ima ediyorsanız, sanırım haklısınız."

Naia dizleri fayans zemini ısırarak emekledi. Hayatında ilk kez kendini *kırılgan* hissediyordu, elinde bir bardak tutuyormuş gibi, düşerse tamamen paramparça olacağını biliyordu.

Akane Naia'nın parmaklarını kavrayarak onu yukarı çekmeye yardım etti. Naia'ya gerçekten yardım etmek için hiçbir şey yapmadı ama Akane'nin nezaketini takdir etti.

Makyaj masasına tırmanan Akane, gizemli yeşil bir sıvı içeren bir şişe bulana kadar banyo dolabını karıştırdı.

Naia'nın yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirdi. "Bir iksirle daha başa çıkamam."

Akane düz bir bakışla, "Bu gargara. Nefesin için."

"BU INANILMAZ BİR ŞEY." AVI INLEYEREK BÜYÜK DÖKME DEMİRİ INCELEDİ odanın ortasındaki küvet. "Kazanın tabanında paslanma var."

"Tam olarak düzeltecek zamanım olmadı." Yuki'nin sesi keskin ve tatlıydı, bıçağın altındaki bir elmanın fişkırması gibiydi.

Naia düz olmayan ayaklı sandalyeyi seçti, sürekli sallanması onu kemiklerindeki yorgunluktan uzaklaştırdığı için teselli buluyordu.

Önünde, tavanı camdan yapılmış, bunaltıcı öğle güneşinin içeri dolmasına ve her köşeyi aydınlatmasına izin veren küçük bir oda vardı. Bitkilerin ve nemli toprağın keskin kokusu Naia'nın mide bulantısını artırıyordu.

Dirseklerini ahşap masanın yüzeyine dayadı. Sütynenin telinin altında, omurgasından aşağıya ve iç çamaşırının dikişine doğru boncuk boncuk terler oluşurken üzerine bir ürperti çöktü. Ne sıcak ne de soğuktu, yabancı bir alanda yaşıyordu. Bu tuhaf bir duyguydu ve tek isteği Ronin'in yatak odasına geri dönüp onun yatağına sarılmaktı.

"Ve malzemelerin," diye azarlamaya devam etti Avi. "En son ne zaman yiyecek topladın? Kavanozlarınızın çoğu boş."

"Tam zamanlı çalışıyorum." Yuki bunu kanıtlamak istercesine iki eliyle şu anda giymekte olduğu önlüğü işaret etti.

Naia doktor olduğunu unutmuştu.

"Ben de öyle. Yine de kavanozlarımın kapağı tam olarak kapatılmıştı - tabii ki cayır cayır yanmadan önce."

Yuki yüzünü buruşturdu ve elini hafifçe havaya kaldırarak onun bahanesini reddetti. "Kardeşimin sağ kolu olarak tam zamanlı . Bu ne demek, şişe açmak mı? Müşteri karşılama görevlisi mi? Muhtemelen spor salonunda her şeyden daha fazla saat geçiriyorsundur."

"Ronin iksir yaparken parmaklarımı kemiklerime kadar çalıştırıyor." "Zavallı *Aviel*'in ellerine masaj yapılmasına ihtiyacı var mı?"

"Bu paslı kasede iksir yaparsan birini öldürürsün."

"Bencil bir hıyarın bana zaten bildiğim şeyleri söylemesine ihtiyacım yok." "*Kendini beğenmiş* mi?" Avi şok içinde yankılandı. "Ben-"

"Lanet olası kollu bir gömlek giysen ölür müsün?"

"Tanrılar aşkına, *ikiniz de* kapayın çenenizi," diye homurdandı Theon.

Naia onun karşısına oturdu ve boyalı tırnaklarını endişeyle masaya vurarak odadaki zaten yüksek olan gerilimi daha da artırdığını fark etmekten kendini alamadı.

Ronin de onlara katıldı ve Naia'ya dumanı tüten bir fincan uzattı. Fıstık rengindeki sıvı bardağın içinde şırıldadı. Naia, Ronin'in gözlerinin yüzünde gezindiğini hissedebiliyor, hemen içmemek gibi alışılmadık davranışını analiz ediyordu.

"Plan nedir patron?" Avi Ronin'in dikkatini çekerek sordu.

Ronin sandalyesinde arkasına yaslandı ve iç geçirdi. "Şimdilik adada kalıyoruz. *Biz*, yani ben ve Naia."

Naia'nın dudaklarına bir kaş çatma dokunmuştu. Bu onun için yeni bir şeydi. Adada kalmaktan rahatsız olduğundan değil. Bu akıllıca bir karardı. Sadece adamın önce kendisiyle konuşmuş olmasını diledi.

"Ne kadar için?" Theon sordu.

"Bebek doğana kadar."

"Bu soruna bulduğunuz çözüm nedir?" Theon Naia'nın elindeki işareti gösterdi. "Yoksa çocuğu teslim etmeyi mi planlıyorsun?"

Ronin gergin bir şekilde sessizleşti.

"Lanetimi nasıl bozacağımı bulacağım," diye açıkladı Naia, ağır bir sesle de olsa.

"Nasıl?" Avi sordu. "Bu çökmene saniyeler kalmış gibi görünüyor."

Boğazını temizledi ve sandalyesinde doğrulup oturdu. "Henüz emin değilim."

Yuki'nin serin avucu Naia'nın nemli alnına indi. "Naia, sende herhangi bir belirti var mı?"

"Sabah bulantısı."

Yuki başını eğerek çene hizasındaki saçlarını salladı ve bir süre dikkatle Naia'yı inceledi.

"Kanımızın etkilerinden korunmak için şu anda aldığı iksir yeterli değil, değil mi?" Ronin ses tonunda bir parça dehşet olduğunu varsaydı.

Yuki ona bakarak başını salladı. "Sanırım bir yarı-tanrı taşıdığı için."

Avi, "Temel olarak, bu onu yavaş yavaş zehirliyor," dedi.

"Evet. Bizim aksimize." Yuki onu ve Ronin'i işaret etti. "Onun kanı bir tanrıyı öldürebilir. Onu hayatta tutmak istiyorsak daha güçlü bir iksir yapmalıyız."

Ronin'in çene kasları .

Avi tezgâhın üstündeki rafta duran yarısı boş kavanozları inceledi. "Dışarı çıkıp yiyecek aramam gerekecek."

"Senin ya da Theon'un bizimle kalmanızı beklemiyorum," dedi Ronin onlara. "Yuki iksiri yapmayı öğrendiğinde ikiniz de evinize dönebilirsiniz."

"Kalmak istiyorum." Avi Naia'ya neşeli bir sırıtış gönderdi. "Hamileliğin ilerledikçe muhtemelen bazı ayarlamalar yapmam gerekecek. Ayrıca, bu yaşlı cadı ve yavrularından başka birinin arkadaşlığına ihtiyacın var." Hem Yuki'yi hem de Ronin'i işaret etti.

Naia berbat bir gülümseme takındı. "Teşekkür ederim, Avi."

"En mantıklısı Naia'yı burada bırakıp senin şehre geri dönmen olmaz mıydı?" dedi Theon. "Ne zaman istersen seni onu görmeye götürebilirim."

Theon'un Naia'ya olan düşmanlığı midesini düğümledi. Yine de onunla aynı fikirdeydi. Ronin taptığı şehirde daha mutlu olacaktı.

"Ben adada kalıyorum," dedi Ronin, ses tonu kesin bir ifadeyle kesilmişti.

"Onun yüzünden bira fabrikanızı yaktılar. Violet öldü.

Diğerleri. Ve şimdi, artık güvende değilsiniz."

"Naia'yı hayatımıza sokan bendim." Ronin'in sesi sakindi ama bacağı masanın altında öfkeyle zıplıyordu. "Bunu onun ne olduğunu bilerek ve kimden kaçtığına dair bir fikre sahip olarak yaptım. Damian, Noah ve Violet'a kaçınılmaz olarak gerçekleşeceğini bildiğim bir kavgaya kendilerini ya da ekiplerini dahil etmek zorunda olmadıklarını açıkça belirttim. Sonuçları ne olursa olsun kabul ettiler. Biz konuşurken bira fabrikam yeniden inşa ediliyor ve şu anda güvenliğim gerçekten umurumda değil."

"Ronin, sana bir söz verdim," diye karşılık verdi Theon, odadaki hava onun ses tonuna uyarak buz gibi olmuştu. "Ne olursa olsun seni koruyacağıma."

"Arkadaş olmamızın sebebi söz verdiğin sadakat değil Theon."

Soğuk hava Naia'nın çıplak kollarını ısırdı. Avi durduğu yerde rahatsızca kıpırdandı.

"Sözümünden dönmeyeceğim ve burada kalmanız güvenliğinizi tehlikeye atıyor," dedi Theon.

"Haklısın." Naia sözlerini cesareti toplamak için titrek bir nefes aldı. "En iyi seçenek, sizi zor durumda bırakmamak için *benim* başka bir yere gitmem olurdu."

"Naia." Ronin ona baktı, sert ve inatçı. Dizinin zıplaması durdu.

Sadece onun inatçı doğasını kışkırtmıştı. Gidecek hiçbir yeri yoktu ve *eğer* giderse bir sonraki hamlesini düşünmekte zorlanıyordu ama bir yolunu bulacaktı

-Her zaman yaptığı gibi.

Naia çenesini kavuşturdu ve gözlerini ona dikti. "İkimiz de yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyoruz."

"Cassian çocuğumuz için geldiğinde bunun ne faydası olacak?" Ronin sandalyesinde doğruldu. "Kahretsin, Naia! İlk tanıştığımızda sana söylemiştim. *Ölmekten korkmuyorum*."

"Korkuyorum!" Avucunu göğsünün üzerine vurdu. En büyük korkusu yeniden uyandı ve bir bıçak gibi içine saplandı. "Ölüme izin vermeyi reddediyorum"

senin kaderin olacak. *Bu* hayatı yaşayacaksınız! Bir daha ölmeyeceksin çünkü *Ben!*"

"Yine mi?" Ronin başını salladı, sert bir eli saçlarında gezdirdi. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Cassian!" Nabzı kafasına doğru yükselirken boynundaki kan ısındı. Bu korkunç konuyu şimdi açtığı için kendine kızgındı. Birbirleriyle yaşadıkları tuhaf araftan çıktıklarında ona anlatmayı planlıyordu.

"Ne olmuş ona?" Ronin'in sesi onunkiyle aynı şiddetle idi. Kaşları seğirdi ve sabrının son kırıntıları da azalarak onunla göz göze geldi.

"Bana geçmişimizi anlattı. Varlık Ülkesi'nde ayrılana kadar birdik ve o zamandan beri beni bulmak için defalarca ölüme yenik düştün!" Son sözlerinin arasından beklenmedik bir hıçkırık kaçtı. Hıçkırığını tutmak için avucunu ağzına götürdü.

Soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalışırken gözleri kucağına düştü. Odadaki herkes hareketsizdi, gerginlik kemiğe karışmıştı-havayı soğutur ve sefil bir ortam yaratır.

Naia bakışlarını tekrar Ronin'e çevirene kadar uzun bir an geçti. "Eğer gidersen, seni takip edeceğim." Yüzünden karanlık bir ifade geçerken

alçak ve ciddi bir sesle konuştu. "Beni anlıyor musun? Bunu tek başına yapmayacaksın." Bu onun görmeye alışık olduğundan tamamen farklı bir yanıydı.

Bu Ronin'di, Kan Kafirleri'nin lideriydi, otoriter ve dik başlıydı ve ona meydan okumak isteyen tek bir parçası bile yoktu.

Bazı insanlar sadece işler zorlaşana kadar umursardı, ama Ronin Kahale bırakamayacak kadar çok, çok derinden umursuyordu.

Sandalyesini yere vurarak odadaki sessizliği bozdu ve diğerlerinin karşısına geçmek için ayağa kalktı.

Avi ve Yuki'ye "Bu gece iksiri hazırlayın," diye emretti. "Hayatta kalmasını sağlamak için ne kadarına ihtiyacı varsa o kadarını alsın." Theon'a döndü. "Ben yokken onun yanından ayrılmayacaksın. Beni korumaya olan sarsılmaz sadakatın çocuğuma ve sevdiğim kadına da uzanıyor, bu yüzden önümüzdeki dokuz ay boyunca, eğer adadan ayrılmaya niyetin yoksa, kendini onun koruması olarak gör."

Ve hışımla odadan çıktı.

TKE PROM) GE

Avi malzemeler için Yuki ve Akane ile birlikte yola çıktı.

Ronin, Damian ve Noah ile görüntülü konuşmalar yaparak bira fabrikasının inşaat planlarını ve depo ile yükleme alanı onarılana kadar geçici dağıtım düzenlemelerini tartıştı.

Ve emredildiği gibi, Theon *karamsar* da olsa Naia'nın yanında kaldı. Ondan uzaklaşmak için Ronin'in yatak odasına saklandı.

Sabahın erken saatlerinde Avi ve Yuki geri dönmüş ve iksiri hazırlamışlardı. Bir öncekinden daha iğrençti. Tek sorun Naia'nın iksiri tutamamasıydı. Karışım diline her değdiğinde, midesindeki her şeyi temizlemek için bir refleks harekete geçiyordu - ki üç kusma olayından sonra bu hiçbir şey değildi.

"Başka bir yol deneyelim." Yuki, Akane'nin *doktor çantası* olarak adlandırdığı siyah çantadan boş bir şırınga aldı.

Ronin tüm bunlar olurken Naia'nın yanındaydı; o tuvalete sarılırken saçlarını geriye çekiyor, Yuki koluna iğneyi batırdığında elini tutuyordu. Ronin ve Naia'nın teknik olarak araları hâlâ açıktı ama olumsuz duygularını bir kenara bırakıp zor anlarda bir araya gelmeleri doğalarında vardı.

Birkaç gün geçti ve Naia'nın semptomları hafifledi.

Theon her gün Kan Kafirleri'ni kontrol etmek için Hollow Şehri'ne gidiyordu. Noah ve Damian operasyonları sorunsuz bir şekilde yürütüyordu. Bira fabrikası karaborsadan gelen düzenli fonlar sayesinde yeniden inşa ediliyordu. Naia, Ronin'in bebek doğduktan sonra dönebileceği bir işi olacağını duyduğuna sevinmişti.

Gelecekle ilgili başka hiçbir ayrıntı üzerinde durmadı. Geleceğe dair çok fazla şey düşünmek, Cassian'ın lanetini kırmanın yolları üzerine kafa yormasına ve takıntı yapmasına neden oluyordu.

Tereddütsüz bir odaklanmayla elindeki işarete baktı ve lanet işaretinin yeniden oluştuğunda tekrar ortaya çıkıp çıkmayacağını öğrenmek için onu kesmek gibi sert bir önlem üzerinde düşündü.

İlk lanetinde olduğu gibi şanssızdı. Aslında, ne zaman bu konuda düşünmek için çaba sarf etse, zihni sinir bozucu bir şekilde bomboş kalıyordu, sanki tüm bilgi ve düşünceleri bilmediği gizli bir delikten akıp gitmişti.

Çağlar boyunca, biri hariç hiç kimse Cassian'ı kendi oyununda yenememişti.

Finnian.

Yüzyıllar boyunca ölü ruhları Cassian'dan saklamıştı.

Yatakta Ronin'in yanına uzandığında, hayal kırıklıklarını, kendinden kuşkularını ve endişelerini sözcüklerle kusmak istiyordu. İçini kemiren bazı şeyleri dışarı atmak istiyordu ama sanki Ronin onun ne zaman konuşmak üzere olduğunu hissediyordu. Ve o daha konuşmadan, dudaklarında bir bahaneyle yataktan kalktı.

"Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

"Çevredeki büyüü kontrol edeceğim."

Yapması gereken bir arama olmadığını ve büyüünün iyi dayandığını biliyordu.

Yuki bir gece Naia'nın kontrolünü bitirip iksirin işe yaradığından emin olmak için hayati göstergelerini ve kan basıncını izlerken, "Zor zamanlar geçirdiğinde içine kapanır," diye bilgi verdi. "Sadece konuş onunla. Düşünceli piçin sorunlarından kaçmasına izin verme."

Naia düşünerek yanağının içini çiğnedi. İsteyeceği son şey ona sataşmak ve onu kendinden uzaklaştırmaktı.

Naia Yuki'ye, "Tavsiyen için teşekkür ederim," dedi tansiyon aletini pazusundan çıkarırken. "Ve iksir için."

"Her ne kadar övgü almak istesem de, *Aviel* benden daha iyi bir simyacı. Tarifi mükemmelleştirmek için bütün gece uyumadı."

Naia onun Avi'nin adını söylerkenki ses tonuna gülümsedi. "Onu bir süredir tanıyormuşsun gibi görünüyor."

"Kardeşimi takip etmeye başladığından beri." Yuki sırtıttı. "Akane'ye sahip olmadan önce Ronin'i şehirde sık sık ziyaret ederdim."

Naia, Yuki'nin hayatı ve Akane'nin babası hakkında ne kadar meraklı olduğunu itiraf etmezse yalan söylemiş olurdu. Örneğin, ona ne olmuştu?

Ölmüş müydü? Onları terk mi etmişti? Yine de bu tür kişisel sorular sormaktan çekiniyordu.

"Bana düşmanca davranacağını düşünmüştüm," diye itiraf etti Naia, Ronin'in yatağında ağırlığını kaydırarak. "Ailenin tanrılardan çektiği onca zorluğu düşününce."

Yuki başını kaldırdı ve tansiyon aletini deri çantasına yerleştirirken hareketlerine ara verdi. "Klanımın katliamıyla şahsen bir alakanız var mı?"

Naia tırnaklarını kucağına geçirerek kıpırdandı. "O sırada hayatta değildim."

Yuki kaşlarını kaldırdı. "Peki o zaman, senin hiçbir rolünün olmadığı bir şey için neden senden nefret edeyim?"

Naia ona baktı, nasıl cevap vereceğinden emin değildi.

"Annemiz ve son derece huysuz teyzemiz tanrılara karşı duydukları nefreti Ronin ve bana aşılama için her şeyi yaptılar. İkisi de kan akıtma pratiği yapmamayı seçti. Bu onların dayanışma, tanrılara kafa tutma ve ölüm yoluydu." Bunu yumruğunu alaycı bir şekilde havaya ve gözlerini devirerek noktaladı. "Bu yüzden bu kadar erken yaşta öldüler."

"Baban adalı mıydı?" Naia, aileleri hakkında olabildiğince çok ayrıntıya girerek sordu.

"Hayır, o anakaralıydı. Çocukken buraya taşınmış, babası balıkçılık işine girmiş. Ronin'in adada kalıp kendisi için çalışması konusunda bu kadar kararlı olmasının nedeni de buydu." Gözlerinde nostalji parlarken içinden bir kahkaha yükseldi. "Ronin bundan nefret ederdi ama babamızı severdi. Annem Ronin'in büyü konusunda ne kadar yetenekli olduğunu fark ettiğinde ondan büyük beklentiler içine girdi. Her zaman onun *klanımızın gücünü geri getirecek* kişi olacağını söylerdi. Bu Ronin için çok fazlaydı ve ilişkilerini zorluyordu."

Naia'nın göğsü sıkıştı, Ronin'in yetiştirilme tarzını biraz daha anladı.

Yuki çantasının fermuarını kapattı ve bir nefes verdi, hareket omuzlarını düşürdü. "Bak, ben kardeşime ve onun kararlarına güveniyorum. O senin iyi olduğunu söylerse, ben de ona uyarım. Ayrıca, Akane seni onaylıyor. Benim için önemli olan tek şey bu."

Naia çenesini kaldırarak Yuki'nin Ronin'inki kadar ateşli ve korkutucu gözleriyle buluştu. "Benim için yaptığın her şeyi takdir ediyorum. Gerçekten. Nezaketiniz için teşekkür ederim."

"Sabah gelip seni kontrol edeceğim." Yuki kapıya doğru yürümeye başladı. "Ah, unutmuşum!" Elini çantasına attı ve parlak, ışıltılı

mor terlikler. "Onları Akane seçti."

Onları yere, Naia'nın yatağının yanına koydu.

"Ailemize hoş geldin." Göz kırptı ve odadan çıkmak için döndü.

Naia'nın kalbi kabardı.

Ronin'inkilerle eşleştiler.

Dişlek bir sırıtma yüzüne yayıldı ve gözleri yaşardı.

Ayaklarını terliklerin içine yerleştirerek Kahale ailesi tarafından tamamen kucaklanmış olma hissinin tadını çıkardı ve ayak parmaklarını oynatarak pelüş konforun keyfini çıkardı.

NAIA, YUKI, AVI VE AKANE'NİN AYRILDIĞINI DUYANA KADAR BEKLEDİ.

haftalık yiyecek arayışları. Theon Hollow Şehri'ndeki işleri kontrol etmek için uzaklaştığında, yeni terliklerini parkelerin üzerinde sürüyerek evin yolunu tuttu. O gittiğine göre Ronin'in yakınlarda olduğunu biliyordu.

Havada hâlâ akşam yemeğinden kalma kırmızı biber ve sarımsak kokusu vardı. Ev eskiydi ve duvarları düzenli olarak inliyordu. Pencereilerin yarısı açılırken sallanmaya ihtiyaç duyuyordu. Süpürgeliklere yakın köşelerdeki leylak rengi boya dökülmüştü ve yıpranmış, uyumsuz mobilyalar sanki defalarca boyanmış gibi görünüyordu. Kapıdan ilk girdiğinde onu karşılayan kokuların karışımı en sevdiği dokunuştı. Ronin'e ait misk kokulu bir yasemin. Akane yaklaştığında Naia'ya sevdiği deniz meyvesi marmelatını hatırlatan tatlı, şekerimsi bir koku. Mutfak dolaplarında duran çeşitli bitki ve tentürlerden arta kalan keskin koku.

Naia, Ronin'i arka verandada hasır bir sandalyeye oturmuş, derin düşüncelere dalmış, ayaklarına bakarken buldu. Kolunu uzatmış, dirseğinin kıvrımına bir iğne batırmıştı. İğneye bağlı ince, şeffaf bir tüp kanı cam bir kavanoza boşaltıyordu.

Naia'nın göğsündeki kaslar, erimiş gül yapraklarından oluşan bir havuzun dibini dolduran yapışkan sıvıyı görünce kasıldı.

Ronin ona bakmak için çenesini kaldırdığında saçlarından kopan parçalar gözlerine kaçtı. Verandanın ışığının yumuşak parıltısı güçlü ve keskin gözlerini aydınlatıyordu.

Özellikler. Herhangi bir rahatsızlık belirtisi olup olmadığını değerlendirmesini izlerken göğsü yumuşadı.

O sabah uyandıklarında onu alnından öpmüş ve kahvaltı hazırlamasına yardım etmesi için davet etmişti. Miso çorbası için tofu doğrarken parmağını birkaç kez kesmişti ve zar zor açılan kesiğin tekrar dikilmesine tanık olmak ona o kadar acı vermişti ki işi geri çekti. Onun yerine, pirinci durulama görevini ona verdi.

Kahvaltıdan sonra, o pes edip korkunç iksirden birkaç yudum içene kadar zorla ona baktı. İçmesi için ona kafeinsiz bir fincan kahve yaptı.

O zamandan beri konuşmadılar.

Onunla her şeyi konuşmaya ve tekrar aynı dalga boyunda olduklarını bilmeye *ihtiyacı vardı*.

"Alabilir miyim?" Naia yanındaki sandalyeyi işaret etti.

Başını salladı ve bakışlarını tekrar verandadaki tek bir noktaya indirdi.

Naia'nın ilk içgüdüğü, burun deliklerini kaplayan kanın metal özünden kaçınmak için uzaklaşmaktı. Ama bunu yapmak duyarsız ve bencilce görünüyordu. *Bu* Ronin'in gerçekliği idi ve yakında çocuğunun da olacaktı. Bu işe dahil olmak istiyorsa, alınganlığının üstesinden gelmek zorundaydı.

Eğer bunun bir parçası olacaksanız.

Dudaklarını birbirine geçirirken şüpheyle doluydu.

Cassian'ın çocuklarını Ölüler Diyarı'nda büyütmesi muhtemeldi.

Naia bu düşünceyi bir kenara bırakarak arka bahçeye baktı. Alacakaranlık adanın üzerine çöküyor, ağaçların ve uzaktaki uçurum tepelerinin üzerine tozlu silüetler serpiştiriyordu. Kahale'lerin evi, kasabadan kısa bir mesafede, uzak, etrafı ağaçlarla çevrili bir koyda yer alıyordu. Naia Kaleo'yla geçirdiği süre boyunca adanın bu yönünü hiç keşfetmemişti.

Naia kıpırdanmamak için ellerini kucağında birleştirerek, "Konunun etrafında daha fazla dolanmak istemiyorum," dedi sessizce. "Üzgünsün ve bunu hissedebiliyorum."

"Sana kızgın değilim," diye açıkladı.

"Biliyorum."

Ona bakmak için başını kaldırdı.

Naia, "Hayatın boyunca tanrılar hakkında duyduğun tek şeyin onların nasıl aldığından ibaret olduğunu hayal ediyorum," dedi. "Klanını nasıl katlettikleri, seni nasıl korkuttukları

Anlamadıkları şey, sokakta karşılaşırsalar damarlarındaki kan yüzünden hayatına son vermekte tereddüt etmeyecekleri. Yuki'nin Akane ile birlikte bu adada kalmasının nedeni bu, değil mi? Çünkü adada babamın dokunuşu var."

Ona şöyle bir baktı.

İşaret parmağıyla pantolonunun paçasının dizine daireler çizdi. "Atalarımıza göre, tanrılar bu adayı ziyaret etmekten kaçınırlarmış çünkü bu adanın toprağına basanlara büyük talihsizlikler getirdiğine inanırlarmış."

Naia usulca kıkırdadı, bunca yıldan sonra gerçeğin nasıl da apaçık bir söylentiye dönüştüğünü görüp eğlenmişti. "Lord Cassian'ın ailemi ve Solaris'in annesini lanetlediği yer orasıydı, yani sanırım haksız değiller."

"Yüce Kader Tanrıçası hangimizi güvende tutacağımızı belirlemez," diye açıkladı. "Her cinsiyetten sadece bir kişi hayatta kalmalı. Yuki bu konuda Akane'nin hayatıyla kumar oynamak istemedi."

"Ve şimdi bir oğlunuz var, hayatınız kumarda."

"İkimizin de hayatı öyle." Ronin'in gözleri karnına kaydı. "Benim ve onun. Kader'in kurallarına göre sadece birimizin burada olması gerekiyor."

"O korunuyor. Kimse ona zarar veremez..." Naia dudaklarını yalayarak gerçekliğin boğazından yukarı çıkmasına zaman tanıdı. "Lord Cassian'a ait olana kimse zarar veremez."

Ronin yüzünü buruşturdu.

Naia onun elini tutmak, birlik olmak ve ona aralarındaki bağı hatırlatmak, bu konuda yalnız olmadığını ifade etmek istedi. Ancak, bir kavanozun içinde kan kaybederken ona uzanıp dokunmak yanlış görünüyordu.

Naia, "Çocuğumuzla içinde bulunduğumuz durumdan dolayı tanrılara kızgınsın," dedi.

Çenesini sıktı. Dizinde daireler çizen parmağı avucunun içine kıvrıldı ve elini yumruk haline getirdi. Koluna bağlı tüpten kan daha hızlı akıyordu.

Onun yatağında, kafasının içinde hapsolmuş bir halde yatarken, ancak geçen günler içinde kabullenebildiği bir şeyi anlaması için ona ihtiyacı vardı. Sonunda kaderine direnmenin sadece Cassian ve Mira ile aynı yolda yürümekle sonuçlanacağını kabul etmişti.

"Ronin, içinde bulunduğumuz durum benim ." Elini göğsünün üzerine koydu. "Hayatımda beni bu noktaya getiren bir dizi olay. Hepsi kendi kararlarımdan kaynaklanıyor."

"Boktan bir durumdan kaçmak için sana dayatılan bir dizi karar Naia. Hiç kimsenin özgürlük için vermek *zorunda kalmaması* gereken kararlar."

Ona göz kırptı.

Verandaya bakmaya devam etti. "Her zaman kendime ait bir ailem olsun istedim. O lanet tekneden düştüğüm ve yolumun seninle kesiştiği günden beri hayalini kurduğum bir şeydi bu. Sadece on iki yaşındaydım ama sen beni büyüledin. Aklımdan çıkmadın ve seni düşünmeden geçirdiğim tek bir gün bile olmadı. Büyüdükçe seni aklımdan silmeye çalıştım ama hep aklımda kaldın.

"Sonra babamın cenazesi için eve geri çağırıldım, dünyaya kızgındım - tanrılara, annemi bizden aldıkları için ailemizin lanet kanına ve onun ölümünün babamın kalbini ne kadar kırdığına. Geride bıraktığım çocukluğuma, kaybettiğim ebeveynlerime yakınlık hissetmek için teknesine çıktım ve seni düşündüm. Denize atlasaydım, beni yine kurtarır mıydın? Nereye gidersem gideyim, kendime nasıl bir hayat kurarsam kurayım, bu sürekli seni bulma ihtiyacından kaçamıyordum. O gece eve doğru yürürken seni kıyıda gördüğümde yaşadığım şaşkınlığı bir düşünsene." İçinden mizahsız bir kahkaha yükseldi ve parmaklarını yüzünü çevreleyen gevşek saç tellerinde gezdirdi.

Onu bulmaya mecbur kalmıştı. Tıpkı onun Ölümlü Topraklar'a girmek için güçlü bir his duyması gibi. Kaleo'yla tanıştığı an, onların topraklarında ayak izlerini bırakma arzusu yok olmuştu. Tıpkı Akane'yle birlikte Kahale'nin evinde uyandığında duyduğu kaçma isteği gibi. Belki de Ölümlü Topraklar'ı keşfetme arzusu sadece *onu*, diğer yarısını bulmak içindi.

"Özür dilerim." Boğazında bir yumru şişti, gözyaşları burnunun arkasını yaktı. "Tanrılar bu aile kurma deneyimini senin için mahvettiği için üzgünüm, ama söz veriyorum Ronin, olacak-"

"Haklısın. Tanrılara karşı *öfkeliyim*." Sonra dönüp ona baktı, gözleri alev alev yanıyordu. "Her zaman öyleydim, ama özellikle seni bulduğum o günden ve anılarında bana gösterdiğin tüm o pisliklerden beri. Sana yaptıkları ve yapmaya devam ettikleri için dünyayı parçalamamak ve hepsini teker teker yok etmemek için kendimi zor tutuyorum. Bunun için hepsini öldürürüm, çocuğumun kanıyla bile."

Nefesi kesildi. "Ronin, az önce ne dedin sen?"

"Ölüm ve Lanetlerin Yüce Tanrısı çocuğumuzu almıyor," dedi acımasız bir kesinlik içinde. "Beni korumak için bu adayı terk etmeyeceksin. Ve ben de yakın zamanda ölmeyeceğim."

Bu onun kararlılığındaydı; gözlerinin çukurunda kristalleşen vahşi bir tutku ve nafile bir güven, kadının içini delip geçiyordu. Ona meydan okuyan herkese meydan okuyan korkunç bir güç. Bu yönüyle ona Finnian'ı hatırlatıyor, onu hayranlık içinde bırakıyor ve sonuçlarından dehşete düşürüyordu.

O laneti kırmanın bir yolunu bulmaya çalışırken, o da aynı şeyi yapıyordu. Ama onun aksine, o bir çözüm bulmuştu.

"Tahsilat için geldiğinde onu öldürmek için çocuğumuzun kanını kullanacaksın." Naia sandalyesinde doğruldu, nabızı gümbür gümbür atıyordu. "O bir Yüce Tanrı, Ronin. Onunla boy ölçüşemeyiz. Laneti bozacağım. Bir yolunu bulmama izin ver. Lütfen?"

Sonunda planı onu öldürmekten başka bir işe yaramayacaktı. Cassian, lanetinin kurallarına karşı gelmek şöyle dursun, ona karşı duran bir ölümlüye bile merhamet etmezdi.

Ronin cebinden küçük bir cam şişe çıkardı ve kapağını açtı. Şişenin içindekileri bir dikişte içti ve sonra iğneyi kolundan çıkarıp ayağa kalktı.

Naia, o daha kavrayamadan kan dolu kavanoza doğru hamle yaptı. "Ne yapıyorsun?" diye homurdandı, ona ters ters bakarak. "Ver şunu bana. Kavanoz, Naia."

Kan dolu bardağı meydan okuyan bir çocuk gibi göğsüne bastırdı. "Bunu *birlikte* yapıyoruz," diye hatırlattı ona. "Bensiz plan yapamazsın."

Ona doğru eğildi ve sandalyesinin kollarına yaslandı. "Bu laneti nasıl bozacağımıza dair bir fikrin var mı?" Adamın nefesindeki iksirden yayılan nane ve karanfil kokusu kadının yüzüne yayıldı.

Ses tonu samimiydi, hiç de patronluk taslama niyetinde değildi, ama Naia bunu bu şekilde yorumlamaktan kendini alamadı.

Dişlerini sıkarak, "Bir yolunu bulacağım," dedi.

"Sana olan inancım sonsuz bebeğim." Sesi yumuşadı ve parmakları yanağını okşamak için yukarı kalktı. "Ama dokuz ay sonra, eğer bunu kırmanın bir yolunu bulamazsak, işleri benim yöntemimle yapacağız."

Biz, en azından, ona yardım edeceğini kastetmiştik. *Birlikte*.

Bunu tek başına yapmayacaksın, demişti ona birkaç gün önce.

Naia bir teslimiyet göstergesi olarak kavanozu tekrar verandaya, ayağının dibine koydu. Adamın inatçılığına duyduğu öfkenin şiddeti hâlâ derisinin altında uğulduyordu ama yine de onu öpmek için can atıyordu.

Yemini, ona ve çocuklarına duyduğu hayranlığın bir beyanıydı. Sonuçları ne olursa olsun onu seveceğine ve yanında duracağına dair bir söz.

yüzleşeceklerdi. Bu, ruhlarının birbirlerini aramakla geçen ömürlerinin ardından, mutlu, uzak huzur imgelerine tutunma çabasıydı. Naia, hayatın bu kadar nazik olabileceğine dair inancında eşit oranda sinizm ve umut taşıyordu.

"Tamam," diye kabul etti.

Adam içeri girip dudaklarını onunkilere değdirdi ve kadının kalbinde bir sıcaklık yarattı.

Birine aynı anda hem öfkeli hem de aşık olmak ne kadar büyüleyiciydi.

Onunla tartışmak, son birkaç gündür onu dışladığından beri biriken düşmanlığını biraz olsun yok etmek istiyordu ama dokunuşu teninin altında onunla birlikte yanmak istediği bir ateşi tutuşturdu.

"Bana ne yaptığını biliyor musun?" Avuç içi kızın yanağında yumuşadı ve parmakları çenesinin altına dolandı. "Onunla evlenmeni izlemek."

Elleri adamın kollarından yukarıya, saçlarına doğru kaydı ve telleri parmaklarının arasında topladı. "Başından beri sana bakıyordum."

Ronin'in gözbebekleri kara deliklere dönüşerek irislerinin zengin sıcaklığını yuttu.

Elini cebine soktu ve kızın ellerinden birini hafifçe kendi elinin içine alarak yüzük parmağına bir bant geçirdi. "Sana söz veriyorum, tüm bunlar bittiğinde oğlumuzla birlikte eve gideceğiz ve ben de tüm şehrin önünde seninle evleneceğim."

İlk içgüdüsu kendini korumak ve böylesine güzel bir geleceği hayal etmekten kaçınmaktı ama bu refleksi bir kenara itti. Şimdilik, tutunmak için kendine bu hayali bahşedecekti.

Parmağındaki bandın soğuk metali hoşuna gitmişti. Ortasında kırmızı bir mücevher parlıyordu; bileziğiyle aynıydı. "Bunu nereden aldın?"

"Bu senin bileziğin," dedi. "Avi onu yüzük yaptı."

Naia onun yanaklarını kavradı ve derinden öptü. Kendisinininkinin nerede başlayıp onunkinin nerede bittiğini anlayamadığı bir ruh bağı.

Kollarını onun boynuna doladı, ondan daha fazlasını istiyordu.

Bu onlarındı.

Adam kızın belini kavradı ve onu ayağa kaldırdı. Beceriksizce eve girdiler ve koridordan geçerek onun odasına girdiler. Kadının bacaklarının arkası yatağın çerçevesine çarptı ve adam kadının üzerindeyken yatağın üzerine devrildiler.

Ronin'in dili onunkiyle iç içe geçti. Parmak uçları uyluklarının arkasını işaretliyordu. Yavaş ve dolambaçlı bir ruh halinde değildi. Bir araya gelmelerinin üzerinden birkaç gün geçmişti.

Sabırsız elleri pantolonunun fermuarını açmak için aralarına girdi. Adamın her tarafını avuçladı, büyüklüğünü ve sertliğini hızla işledi. Vücudu onun dokunuşuyla gerildi.

bir heyecan fışkırdı. Tanrım, onun üzerindeki etkisini seviyordu.

Okşadı.

Ronin öpüşmelerini keserek alnını onunkine yapıştırdı. Dişlerinin arasından bir nefes çekti. Tutuşunu aşağı yukarı gezdirmeye devam etti.

"Beni bir daha dışarıda bırakma," diye fısıldadı kulağına.

"Özür dilerim, bunu yapmak istememiştim," diye mırıldandı. Eli daha hızlı hareket etti. "Sadece-" diye inledi. "*Kahretsin* Naia, bana ne yaptığını bilmiyorsun."

"Bir şeyleri yalnız yapmak senin doğanda var," diyerek onun yerine sözlerini tamamladı.

Kızın elinden kurtuldu ve elbisesinin askılarını omuzlarından aşağı yırttı - Yuki'nin ona verdiği, dizlerini ancak örtecek kadar uzun bir elbise - boynundan aşağı öpücükler saçtı. Kız buna karşılık olarak omurgasını dikleştirdi, karnının altından başlayıp bacaklarının arasına yayılan zevkin peşine düştü.

"Tıpkı senin olduğu gibi." Göğüslerinin arasında öpücükler bıraktı. "Çünkü güvenilebileceğin kimse yoktu."

Adamın adı dudaklarından bir iniltiyle çıktı. Aralarındaki katmanlara lanet okuyarak kalçalarını onun sertliğiyle buluşmak için kaldırdı. Ronin sanki onun zihnini okuyabiliyormuş gibi elbisesinin altına uzandı ve iç çamaşırını bacaklarından aşağı çekti.

"Bana söz ver, Naia." Diliyle göğüs ucunu okşarken sesi sert ve talepkârdı. "Gitmeyeceksin ya da pervasızca bir şey yapmayacaksın."

Kalbi tekledi.

Ronin onun boğazının dibini öptü ve çenesinin altında durdu, nefesi boynunun en hassas bölgelerini yıkadı.

"Söz ver bana." Elbisesinin eteklerini kalçalarına doladı ve uzun aletinin ucuyla onu ikna etti. "Bensiz plan yapamazsın."

Sonunda, ne yapmayı seçerse seçsin, Ronin hayatta kalacak ve çocuğu özgür olacaktı.

"Yapmayacağım." Onun gözlerine derin derin baktı. Büyüleyiciydiler, eskiden yüzdüğü yıldız ışıklı su birikintisi gibi sonsuzdular, tüm geçmiş yaşamları onlara kazınmıştı. "Seni seviyorum, Ronin."

Nazikçe yanağını okşadı ve burnunun ucunu öptü. "Sana nasıl olması gerektiğini göstereceğim. Her şeyi."

Aşk. Mutluluk. Evlilik. Aile.

Gülümserken gözlerinin kenarından yaşlar süzüldü. "Sabırsızlanıyorum."

Yanaklarından süzülen gözyaşlarını öpüp uzaklaştırdı ve sözünü yavaşça içine iterek mühürledi.

Ona zaten göstermiş olduğunu söylemedi. Ona sadece birkaç hafta içinde, yüzyıllar boyunca deneyimleme ayrıcalığına sahip olduğundan daha fazla sevgi ve ışık vermişti.

Artık bir başkasını sevmenin, onu güvende tutmak için her şeyi yapmaya hazır olmanın nasıl bir tutku ve acı olduğunu anlıyordu.

Naia o anda ne yapılması gerektiğini biliyordu ve verdiği sözü çoktan tutmuş sayılırdı.

F) NNV

T kazanın fokurdamasına saniyeler kalmıştı. Buhar cam tavanı buğulandırarak küçük odanın sıcaklığını bir yükseltti. Kavanozlar arka duvar boyunca sıralanmış raflardan havada süzülüyordu.

"Bir Yüce Tanrı'yı tuzağa düşürecek kadar güçlü bir büyü bulmamı mı istiyorsun?" Avi çenesini kaşıyarak odanın öbür ucundaki küçük kitaplığa baktı. Yanına yaklaştı ve kitap sırtlarını taradı.

Naia kafeinsiz kahve bardağını göğsüne bastırdı. "Bu senin başarabileceğin bir şey mi?"

"Elbette," diye karşılık verdi Avi, elinde deri kaplı küçük bir günlük tutarken. "Yanmaz kasalar için şükürler olsun. Elimde bir sürü çevre büyü var. Bir tanesini biraz değiştirirsem işe yarayacağını düşünüyorum."

Theon yüzen bir büyü kitabından bir şeyler okurken elinde beyaz taşlardan oluşan bir kavanoz tutuyordu. Şaşkınlıkla başını salladı. "Bu tarif kesin değil."

Avi büyü kitabını daha net görebilmek için döndü ve gerindi. Sayfayı işaret etti. "İşte orada. Üç tane at."

Naia üstlerinde asılı duran biberiye ve adaçayı demetlerine baktı. Dürüst olmak gerekirse, Yuki'nin iksir odasını devraldığından beri burası daha canlı görünüyordu. Kavanozların hepsi malzemelerle doluydu. Duvarlar boyunca uzanan otlar ve bitkiler artık fazla büyümemişti ve raflar boyunca düzenli bir sıra halinde yerleştirilmiş çeşitli iksirlerin dolu şişelerinde tatmin edici bir şey vardı.

Ronin tezgâhın yanındaki tabureye oturmuş, konuşmaya ilgi göstermiyordu. Sayfadaki bir şeyi işaret etmekle o kadar meşguldü ki

Theon ve gözlerindeki muzip parıltıya bakılırsa, iyi niyetli değildi.

Avi dikkatini kahvesini yudumlamakta olan Naia'ya verdi. "Hangi Yüce Tanrı'yı tuzağa düşürüyorum?" diye sordu.

Acı tadı yüzünden yüzünü buruşturdu. "Ölüm ve Lanetlerin Yüce Tanrısı."

"Beğenmen için daha fazla şeker gerektiğini söylemişim," diye mırıldandı Ronin ve kazana bir kavanoz *yarasa kanı* döktü.

Theon aynı anda büyü kitabından başını kaldırdı, iri, yuvarlak gözleri kızın etrafında daralıyordu. "Ciddi olamazsın?"

"Kalıcı olması gerekmez," diye savundu Naia. "Belki yirmi otuz dakika, en fazla."

"Peki bu arada," dedi Theon maskesinin ardından, "laneti bozmak için büyük planın nedir?"

Naia bakışlarını Ronin'e çevirdi.

Avi ve Theon baktıklarında onun kazanın içine küçük bir hayvan kafatası attığını gördüler. Karışımın kenarlarından siyah, katran benzeri bir köpük sızıyordu.

"Tanrı aşkına!" Avi irkildi, eli raflardan daha fazla kavanoz almak için havaya kalktı. "Sana kaç kere iksirlerime dokunmamanı söyledim?"

Ronin kıkırdadı ve kollarını sahte bir teslimiyetle kaldırdı. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

Avi Ronin'i hafifçe kazandan uzaklaştırdı. "Oraya git."

Theon bakışlarını Ronin ve Naia arasında gezdirdi, sol kaşı seğirdi. "Laneti nasıl bozmayı planlıyorsun?" diye tekrarladı.

Ronin içini çekerek kollarını indirdi. "Yüzünde sürekli ciddi bir ifade olduğu için o maskeyi takıyorsun, değil mi?"

"Benimle oyun oynama." Theon Ronin'e ters ters baktı.

Naia dudaklarını büzerek gülümsemesini dumanı tüten kupasının kenarına gizledi.

"Planın nedir?" Theon sordu, sesi kısıktı.

Naia'ya küçümseyici bir onaylamama ifadesiyle bakan Ronin'in yüzündeki mizahın yerini kasvetli bir ifade aldı.

Kollarını kavuştururken burun delikleri alevlendi. "Finnian'ı görmeye gidiyoruz."

BU İLK AÇTIĞINDA, RONIN ONU HIÇ DÜŞÜNMEDEN
Tereddüt.

Yatakta yatarken, kalp atışları normale dönerken, bu fikri ortaya atmıştı.

"Lanet olsun, hayır," diye
homurdandı. Kadın doğrulup
oturdu. "Tek yolu bu."

Sonunda Ronin, onun en iyi olduğunu düşündüğü şeyi kabul etti.

"Eğer *bir şey* yapmaya kalkışırsa, onu yere sererim." Ronin'in tek şartıydı.

Ertesi gün Ronin, Noah'ya mesajı Finnian'a bağlı bir örgütün lideri olan Runa'ya göndermesini emretti.

Bir hafta sonra Ronin ve Naia, Kahale'nin evinin dışında, mülkü çevreleyen bariyer büyüünün arkasında durdular.

Diğer koşul da buydu: Naia hiçbir koşul altında bariyerin dışına çıkmayacaktı.

Diğerleri içerideydi ve Naia onların pencerelerden dışarı baktıklarını, ilk şüpheli davranış belirtisinde harekete geçmeye hazır olduklarını hayal edebiliyordu.

Naia, Finnian'ın gelişini beklerken ağaçların kalın gölgelerine bakarken nabızı boğazında atıyordu. Onu görmek için duyduğu haince heyecandan iğreniyordu.

Sana ihanet etti. Seni Malik'e verdi.

Ronin onun elini sıktı, orada olduğunu bilmesini sağlayan ince bir güvenceydi bu. Her zaman onun arkasında. Harekete geçmeye hazır.

Deniz yosunu esintisiyle örülmüş nemli yapraklar ve çiçek kokularından oluşan derin bir nefes aldı ve parmağındaki bandı başparmağıyla hızlı daireler çizerek döndürdü. Ronin'inkinin aynısı bir yüzük. Mat siyah ve ortasında yakut taşlı.

Finnian önlerinde cisimleşti, sesi akıcı bir *vınlama* gibiydi. Önce onun silüetini seçti, kendi boyundan ancak birkaç santim uzundu. Naia'nın karşılaştığı tanrıların çoğu geniş omuzluydu, kolları kaslarla doluydu ama Finnian bunun tam tersiydi. Zayıftı ve sokak lambasından açıklığa süzülen parlak ışınlara doğru yürürken bir kedinin gizliliğine sahipti.

Onlardan birkaç adım ötede durdu, dudaklarında bir sıçrayışla görünmez bariyere baktı. Naia onun gibi bir Yüce Tanrı'nın bunu kırmasının ne kadar kolay olacağını düşünmek istemiyordu.

Ronin onun elini bıraktı, sanki gerekirse saldırmak için kendini hazırlamıştı. Naia omuzlarını geriye attı ve "Geldiğiniz için teşekkürler," dedi.

Finnian'ın uzun saçları omuzlarının arkasına toplanmıştı ve onu değerlendirirken perçemleri yüzünü çerçevesliyordu. "Görünüşe göre başını büyük bir belaya sokmuşsun, Rahibe."

Sesi, varlığı... Naia onu bu kadar *özlemiş* olmaktan nefret ediyordu.

Ellerini iki yanında birleştirerek kalbindeki şefkati pekiştirdi. "Seni bu yüzden buraya çağırdım."

Kaşları çatıldı. "Dinliyorum."

Naia elini kaldırarak lanet işaretini gösterdi. "Bunu kırmak için yardımınıza ihtiyacım var."

Finnian'ın kaynakları, Yüce Tanrı'nın bilgisi ve cevapları aramak için istediği yere gitme özgürlüğü vardı. Ayrıca Cassian'ın gazabını bir şekilde savuşturmuş ve Yüce Tanrı'ya rağmen büyücülük yapmaya devam etmişti. Görünüşe göre bir yol bulmak onun çileden çıkarıcı derecede inatçı küçük kardeşinin bir yeteneğiydi.

Finnian'ın yüz ifadesi ona bakarken sertleşti. "Senin işaretin diğerlerinden farklı. Onun imzası niteliğindeki auraya daha çok sahip. Belli ki çocuğunuz onun için büyük önem taşıyor."

Başını eğdi, onu yemliyordu. "Çok korktuğunu mu söylüyorsun?"

Finnian midesini sarsan bir sırtışıla karşılık verdi. Belli ki *çok hevesliydi*. "Ve Cassian'ı alt etme fırsatını kaçırayım mı? Kesinlikle hayır."

Naia kollarını kavuşturarak gözlerini devirdi. "Seni ikna etmek hâlâ çok kolay."

Adamın bakışlarındaki parıltı yumuşadı ve kız bunun ona karşı duyduğu acıyı biraz olsun eritmesinden nefret etti. "Vex ve Astrid'in o korkunç kolyeyi sana vermem için beni ikna ettiği zamanı kastediyorsan, o zamanlar sadece bir çocuk olduğumu iddia edebilirim."

Burnunu buruşturdu. "Sana o yılanlara inanmaktan daha mantıklı olmayı öğrettim."

Kısık bir sesle kıkırdadı.

Naia ona baktı ve bu seferki tavrının ne kadar farklı olduğunu gördü. Geçen sefer ona karşı soğuk ve mesafeliydi, sohbet etmekle zerre kadar ilgilenmemişti. Şimdi ise gardını indirmiş görünüyordu ve Ronin'in hemen arkasındaki varlığını açıkça görmezden gelmesine rağmen daha katlanılabilirdi.

Ronin kıpırdandı, bu hareket Finnian'a orada olduğunu hatırlatmak istercesine ayaklarının altındaki çimleri hışırdattı.

Finnian, Naia'nın aklından hiç çıkmayan Ronin'in bakışlarına odaklandı. "Uzun zaman oldu Bay Kahale. Şehrimdeki yokluğunuz keyifli bir tatil gibiydi."

"Yorumlarınızı bana yöneltmeyin," diye kaba bir şekilde öğüt verdi Ronin.

Finnian'ın dudaklarının kenarı kıpırdadı. Bakışları tekrar Naia'ya kaydı ve ona tanıdık bir bakışla baktı - gençken, ziyafetler sırasında ya da Mira'nın uzun, dar salonunda göz göze gelmeye alışkın olduğu bir bakış. Hayranlık dolu bir bakış.

Yüreği burkuldu ve gözleri yaşardı. "Bana öyle bakmaya cüret etme Finnian."

Yüzünü buruştururken yüzünde uzun zamandır görmediği çocuksu bir duyarlılık ifadesi belirdi. "Bunu senin için hiç istemedim."

"Arkana bile bakmadan beni terk ettin," dedi, ses tonuna karışan öfkesini kontrol etmeye çalışarak. "Ne bekliyordun ki?"

"Seni sonsuza dek orada bırakmayacaktım Naia, ama Annemle tekrar yüzleşmeden önce güçlenmek için zamana ihtiyacım vardı."

"O zaman neden yaptın?" Çenesini sıktı, adamın ihanetinin acısı göğsünün içini sızlatıyordu. "Neden beni Malik'e teslim ettin?"

"Babam her zaman senin içinde olduğunu söylerdi," diye fısıldadı, sanki bu sözler sadece onun duyması içinmiş gibi. "Her şeyi kendi zamanında yaparsın ve bir gün bir şey senin gerçek gücünü ortaya çıkarır."

İçini bir öfke dalgası kapladı ve ona yumruk atmak niyetiyle bir adım atarken sıkı yumrukları havaya kalktı. Bunu onun iyiliği için endişelenmeden yapabilirdi, ona kalıcı bir zarar vermeyeceğini biliyordu. "Özgürlüğümü tehdit ettikleri için uyuyan bir gücü açığa çıkaracağıma inanarak beni üçüzlerle olan duruma zorladığını mı söylüyorsun?"

Ronin onu dirseğinin yakaladı, sınır çizgisini aşmaması için hızlı bir hatırlatma yaptı.

"Kendi arzularınız gibi bir şeyin katalizör olması için yeterince bencil değilsiniz. Sana haksızlık edenlerden intikam almayı ya da çektiğin acıların seni kıskırtmasına izin vermeyi umursamıyorsun." Finnian'ın gözleri karnına kaydı, sonra Ronin'e kaydı ve en sonunda Ronin'de karar kıldı. "Sen ve ben derinden sevdiğimiz için aynıyız ve bu sevgiye sonsuza dek tutunacağız. Sonsuzluk bizim tek

Biliyoruz. Bırakmayı reddediyoruz ve bir yol bulacağız, bunu yaratmak zorunda olsak bile. Naia, hayatında ilk kez kırılganlık seni çevreliyor. Bir kelebeğin kanadı kadar kırılabirler."

Söylediği her şeyin doğru olduğunu bilerek ona ters ters baktı. "İkinci kez," diye düzeltti yumruklarını indirerek.

Ronin onun kolunu kavrayışını serbest bıraktı.

Finnian alay etti. "Kaleo senin ilahi doğandan habersizdi ve onun ölümü seni gafil avladı. Marina'nın o adamı öldüreceğini düşünemeyecek kadar masumdun."

Bir an için hazırlıksız yakalanmış, Kaleo'nun son anlarıyla ilgili en ince ayrıntıları bilmesine şaşırmıştı.

Finnian bir süre dikkatle onun yüzünü inceledi. "Şimdi Ronin'in hayatı söz konusuyken nasıl tepki vereceksin sevgili kardeşim? Şimdiye kadar korktuğun tek şey babamın özgürlüğünü kaybetmesi ya da benim annemin ellerinde acı ve ıstırap çekme ihtimalimken."

Naia bandı parmağının etrafında gergin halkalar halinde döndürdü. Ölümlüler yerdeki bir sonbahar yaprağı kadar kırılgandı, yavaş yavaş yok oluyorlardı. Nasıl karşılık verecekti?

Bunu düşündüğünde, damarlarında bir yaşam gücü uyandı. Mesele bu yeteneğe sahip olup olmaması değildi. Sevdiklerinin hayatlarını tehdit edecek herhangi bir şeye izin vermeden önce çıplak yumruklarıyla toprağın derisini yaracak ve onu kalkan olarak kullanacaktı.

Finnian'ın kendi çıkarları uğruna ona nasıl sırt çevirdiğini düşünmek hayret vericiydi. Finnian'ın bu davranışı yüzünden içinde kırılmış bir güven kalmıştı ve bir parçası ona bir daha asla böyle narin parçalarını vermeyeceğine yemin etmek zorunda kalmıştı. Ama Finnian'ı tanıyordu ve ona ne kadar öfkeli olursa olsun, Arran'ın katili Malik'in yanında yer almasına asla anlam veremiyordu.

"Altı ay içinde seninle burada buluşacağız." Finnian çenesini hafifçe eğerek söz verdiğini ifade etti. "O zamandan önce benimle temasa geçmen gerekirse, Bay Kahale'nin üyelerinden birine ulaşmasını söyle. Ya da modern çağa ayak uydurup bir cep telefonu ," diye alay etti.

Bu kesinlikle daha verimli olurdu ama gururu bunu kabul etmesine engel oluyordu. Kollarını kavuşturdu ve "Bunu düşüneceğim" dedi.

Gitmek için döndü, ancak adımlarında durakladı ve başını omzunun uzunluğu boyunca eğdi. "Seni incittiğim için özür dilerim Naia. Niyetim asla bu değildi. Malik seni yakalarsa müdahale etmeye hazırdım. Eğer bu

Kendini daha iyi hissedersen, onu felçliyken parçalara ayırdım ve sonra hortlaklarımın ona ziyafet çekmesine izin verdim."

İçinden şaşkın bir cıvıltı çıktı ve elini ağzına götürdü. "Bu korkunç, Finnian."

"Tamamen yenilenmesi ve kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırarak eve koşması iki gününü aldı. Öngörülebilir bir gelecekte Kaimana'dan ayrılacağından şüpheliyim" dedi Finnian.

Ronin arkasından soluk soluğa bir kahkaha attı.

Finnian kendi çarpık yöntemiyle onu destekliyordu. Yaşadığı onca yıl boyunca, babaları dışında ailelerinden hiç kimse ona olan sevgisini gururunun önüne koyup özür dilememişti.

"Sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım." Finnian'ın bakışları göz ucuyla onunkilere kilitlendi. "Söz veriyorum."

Yemin dudaklarından dökülür dökülmez ortadan kayboldu ve ona kızıl, parıldayan bir duman dalından başka bir şey bırakmadı.

Finnian'a karşı kalan tüm kızgınlığı onunla birlikte yok oldu. *Seni affediyorum*. Bunu söylemeye fırsat bulamamıştı ama sanki üzerinden bir kaya parçası kalkmıştı.

Ronin'in göğsü kürek kemiklerine sıkıca bastırdı ve başının yan tarafını öptü.

Küçük kardeşinin ardında bıraktığı gölgenin parıldayan tonuna baktı. "Sana güveniyorum Finny," diye fısıldadı.

AGK VALE

Naia hamileliğine kolayca uyum sağladı.

Her Pazar Ronin'le birlikte Kahale kulübesinin sıkıntılı dış cephesinin önünde durur ve Akane karnının büyümesini belgelemek için bir fotoğraf çekerdi.

İlk üç aylık döneminde balık kokusu midesini bulandırdı ve fıstık ezmesine karşı saplantılı bir istek geliştirdi. Ayrıca yeni bir beceri geliştirdi.

Yuki her üç haftada bir Ronin ve Akane'nin saçlarını arka verandada keserdi. Naia bir kenarda durur ve ilgiyle izlerdi. Kaimana'daki hizmetkârlar kendi saç tellerini kestiğinde, Naia'nın üzerinde hiç düşünmediği sıradan bir şeydi bu, ama şimdi öğrenmek istiyordu. Bu gururdan doğan bir arzuydu, Ronin'in bir şekilde ona bağımlı olmasını istiyordu.

Yuki ona sabırla öğretti. Kulaklarındaki çentiklere ve yanlışıklıkla boyunu bir santim kısa kesmesine rağmen, Ronin her zaman ona iyi bir iş çıkardığını söylerdi.

Üçüncü aya gelindiğinde Naia kendinden emin bir şekilde Yuki'nin yerini almıştı. Naia etrafında manevralar yaparken Ronin kıpırdamadan oturuyordu. Parmaklarının uçları ara sıra ensesini sıyrıyor, parmak eklemlerinin arkası alnına değiyordu. Niyetli bakışları Naia'nın kan dolaşımında, o çalışırken derisinin altında uğuldayan keyifli bir sıcaklık yarattı. Dudaklarında küçük bir kıvrımla ona aldırış etmedi, işaret parmağıyla perçeminin uzunluğunu ölçerken derin bir konsantrasyon içindeydi.

İkinci üç aylık dönemi yataktan yavaşça kalktığı, yapışkan parmaklarıyla krep hamurunu karıştırdığı, Ronin'in gezinen elleri ve küçük

Boynunun kenarına kondurulan öpücükler; Avi ve Yuki'yle içilen sabah kahveleri ve onların atışmalarını dinlemek; Akane ve Theon'la kasabaya yapılan yürüyüşler, renkli poké kaseleri ve meyvelerle dolu buzlar; Ronin'in peşinden gittiği akşam yürüyüşleri, gün doğumu gökyüzünü bir mandalina gibi yararken ufuk çizgisinin ötesine bakmak.

Sık sık yakındaki bir ağaç dalından uçan ya da bir elektrik direğinin tepesinde oturan büyük bir kuşun bakışlarını yakalıyordu. Yaratık kendini hemen belli etmese de, donuk mavi tüylerini ve dikkatli bakışlarını Alke'ninki olarak tanıdı. Bunca zaman sonra kuşun ölü hali hâlâ Finnian'ın yanında duruyor gibiydi.

Yapmayı en çok sevdiği şeylerden biri Theon'la birlikte oturma odasında oturup Yuki, Akane ve Ronin'in mutfaktan dillerinde konuşmalarını hayranlıkla dinlemektir. Bunu sadece üçü bir aradayken yapıyorlardı ama bu ona Ronin'in etnik geçmişini ve iki dilli olduğunu hatırlatıyordu.

Küçük kelimeleri yakalıyordu.

Yuki bir sabah mutfığa girmiş ve ayak parmağını sandalyeye çarpmıştı. "*Itai!*" diye bağırdı ve yaslanmak için topallayarak tezgâha doğru yürüdü.

Ya da birkaç gece önce akşam yemeği yediklerinde Akane köriden büyük bir ısırık almış ve saf bir zevk ifadesiyle "*Umai!*" demişti.

Naia kendini eğitmek ve kültürleri hakkında her şeyi bilmek istiyordu, sadece Ronin için değil, aynı zamanda bunu çocuklarına aktarmak istediği için.

Ama bunların herhangi birini ona öğretme şansları olacak mıydı?

Naia aklından çıkmayan bu düşünceyle hastalıklı bir döngüye saplanıp kaldı.

Tanrıların - Marina'nın - hamileyken onun için gelemeyeceğini kendine hatırlattıktan sonra endişeleri azalacaktı. Şu an için gerçekten özgürdü ve bu durum onu hamilelik ayları boyunca dikkatli ve mevcut kalmaya kararlı hale getirdi.

Sonra bir sabah uyandı ve düşünceleri çok uzaklara, geleceğe daldı. Yakında dokuz ayı bitecek ve zihninin arkasında sessiz bir saat belirecekti. Hiçbir şeyden zevk alamaz hale gelmişti.

Bu zamanlar teselli için internette aradığı, Ronin'in aile kültürünü ya da Kahale büyü kitaplarını araştırdığı, Himura klanının tarihine daldığı zamanlardı. Odanın köşesindeki bir sandalyeye uzandı,

Theon telefonunda gezinirken ona hiç aldırış etmiyordu. Ara sıra okuduğu şeyler hakkında sorular soruyordu. *Himura klanının yüz kişiden oluştuğunu biliyor muydun? Atalarının kimliklerini gizlemek için Kahale ismini takma ad olarak yarattıklarını biliyor muydunuz?*

Cevapları tek heceli homurtular halinde geliyordu ama onun saçmalıklarını dinliyordu üzerinde.

Sonunda, Avi'ye iksirinde yardım etmek için ortadan kaybolacak ya da Yuki evi temizliyor.

Naia asla birkaç dakikadan fazla yalnız kalmazdı. Ronin onu bir zamanlar annesinin zanaat odası olan, şimdi Yuki'nin ofisi olan yerde bulurdu.

-Ayaklarını sandalyeye uzatmış, kitapları masanın üzerine yığmış, burnunu sayfalara daldırmış, parmaklarını gergin bir şekilde kalçalarına vuruyor.

Arkasından yaklaştı ve kollarını boynuna doladı. "İlginî çekeceğini düşündüğüm bir tarif buldum," diye düşündü. "Çikolata ve fındık."

Kek pişirirlerdi, bazı günler kurabiye yaparlardı ve nadiren de olsa hassas bir hamur işi denerlerdi. Çoğu zaman, *mayalama* aşaması sayesinde, ortaya çıkan eser katledilmiş oluyordu. Birkaç başarısız denemeden sonra Naia mayadan ve mayaların huyundan gerçekten ne kadar nefret ettiğini öğrendi.

Okuldan sonra Akane Naia'ya nasıl *onigiri* yapılacağını öğretirdi. Naia elleriyle bir şeyler yapmaktan hoşlanıyordu. Pirincin içine kaşıkla bir dolgu koyuyor ve parmaklarıyla üçgen şekli veriyordu. Bu ve Akane'nin okuldaki gününden bahsetmesi Naia'nın çok fazla düşünmesini engelliyordu.

Beşinci ayında, beşik bir postacı tarafından ön verandaya teslim edildi.

Naia dev dikdörtgen kutuyu çocuklarının odasına taşıdı.

Bir kenarda durmuş, kollarını kavuşturmuş, kalçasını dışarı çıkarmış, dişlerini sıkmamak için elinden geleni yaparak Ronin'in tüm parçaları kutusundan çıkarmasını izliyordu. "Hayır dedim, Ronin."

"Bebeğim, bu çok saçma." Çömeldiği yerden kalktı, saçları gözlerine dolmuştu, dönüp ona baktı. "Yüz parça falan var. Yönlendirme kılavuzu annemin büyü kitabı kadar kalın."

"Zamandan başka bir şeyimiz yok." Adamın yanından geçip kollarında tutabildiği kadar beşik demirini topladı. Vida torbası bir parçaya takıldı ve odanın her tarafına dağıldı. "Bunu benim yöntemimle yapacağız."

"Daha kolay bir çözüm varken bu zaman kaybıdır," diye karşı çıktı.

Parmaklıklardan bazıları avuçlarından kayarak halıya çarptı. Bir diğeri tam ayak parmağına çarptı ve dilini tavana bastırdı

acı içinde haykırmamak için ağzını kapattı.

"Kolay olacak!" diye tersledi, onları almak için uzandı. "Şikâyet etmeyi bırakıp yardım edersen!"

"Onu bir arada tutmak için gereken vidaların yarısını zaten kaybetmişsin." Elini yatak odasının zeminine dağılmış karmakarışık parçalara doğru uzattı.

Naia beşik parçalarını göğsüne daha sıkı bastırdı. "Bir yolunu bulacağım. Beni yalnız bırakın."

Ronin'in eli havaya kalktı.

Naia gözlerini kıstı. "Sakın bunu aklından bile geçirme." "Bu çok saçma Naia. Bırak da kendi bir araya getireyim." "*Büyü* kullanarak. Bu hile yapmaktır."

Kaldırdığı elini kalçasını kavramak için indirdi. "Lanet olsun. Bu sağduyu."

"Oh, yani şimdi bana sağduyulu olmadığımı mı söylüyorsun?"

"Hayır, söylediğim bu değil." Öfkeli bir şekilde ofladı. "Öyle gibi görünüyor."

"Lanet olsun, sana sağduyulu olmadığımı mı söyledim?"

"Hayır, o zaman ima ettin-"

Nefesi kesildi.

Hareket, karnına bir kuş kanadı takılmış gibiydi.

Beşiğin parçaları yavaşça kollarından düştü ve ellerini karnındaki küçük şişliğe .

Ronin bir anda odayı geçip onun yanına geldi. "Ne oldu? İyi misin?"

Şaşkın kahkahalar arasında başını salladı. "Ben iyiyim."

Bir elini kızın sırtının küçük kısmına, diğerini de karnının üzerinde duran ellerinin üzerine koydu. "Bebeğim, konuş benimle. Ne oluyor-"

Nefesi kesildi.

Bebeğin tekmesi göğüs kafesini dalgalandırırken Naia ciyakladı.

Ronin çenesini kaldırıp ona baktı, gözleri kocaman olmuştu. "Bu o mu?"

Naia hevesle başını salladı, dudaklarında nazlı bir dokunuş vardı.

"Anlaşılan o da benimle aynı fikirde."

Ronin'in ifadesi düzleşti. "Ya da bu onun sana beni dinlemeni söyleme şekli." Şakacı bir gülümsemeyle kızın gümüş saçlarının ucunu çekiştirdi.

Naia parmaklarını onun çenesine doğru kaldırarak ağzını kendi ağzına doğru yönlendirdi. "Büyü yok."

"Tamam." Adamın kolu kadının beline dolandı ve onu öptü.

"NASIL ?" NAIA DUMANI TÜTEN ÇAY BARDAĞINI
Avi için tezgâhın üzerine.

Korkunç bir duruşla oturmuş, kalın bir kitabın ve bankın ahşap yüzeyinde duran bir dizi taşın üzerine eğilmişti. Altlarına beyaz toz halinde bir maddeyle yıldız şekli çizilmişti. Ortasında kiraz kırmızısı küçük bir su birikintisi vardı. Son birkaç aydır bunun kimin ya da hangi zavallı hayvanın kanı olduğunu sormamanın en iyisi olduğunu öğrenmişti.

"Teşekkürler. Sanırım neredeyse çözdüm," dedi, daha çok kendi kendine. Saçları başının yan tarafına doğru uzanmış, parmaklarının hareketiyle yerinde duruyordu. "Büyünün merkezinde kalırsam, yaklaşık yirmi dakika boyunca devam etmesini sağlayabilirim."

Cam tavandan karanlık yağıyordu. Yanan mumlar odayı tereyağımsı bir ışıltıyla dolduruyordu.

"Güzel." Naia tezgâhın kenarına yaslandı ve avuç içleriyle karnını rahatlatıcı hareketlerle ovuşturdu. "Bu bize bolca zaman vermeli..."

Bunun onlara ne yapmak için zaman kazandıracığından emin değildi. Cassian'a karşı nasıl strateji geliştireceklerdi?

Avi vücudunu taburesinde döndürdü ve çayını aldı. Bir yudum alırken ona baktı, alnı kırıışıklarla kaplıydı.

"Hey, kaşlarını çatmak yok." Kupasını kucağına indirdi. "Her şey yoluna girecek."

Karnına baktı, kısmen hormonlarından kısmen de kendi endişelerinden kaynaklanan bir duygu seline kapıldı.

"Çoğu şeye pek inancım yok," diye mırıldandı.

Avi boğazını temizledi, elindeki bardağı tezgâhın üzerine bıraktı ve taburesinin üzerinde kaymaya başladı.

Naia tam ortamı bozduğu için özür dileyecekti ki, "Ronin'le on altı yaşındayken tanıştım. Sokaklarda yaşıyordum. Annem uyuşturucu yüzünden hapse girdi, babam da çok fazla yer kapladığım ve kumar parasını harcadığım için beni evden kovdu."

Naia onun utangaç ifadesini ve küpeleriyle oynayışını analiz etti, sanki ona açılmak için rahatsızlığıyla mücadele ediyordu. Onun

kırılganlık ona dokundu.

"Baba olmamalıymış gibi görünüyor," dedi. "Sen bundan çok daha iyisini hak ediyorsun."

Avi'nin ağzının kenarı onaylarcasına kalktı. "Geçinmek için yiyecek ve para çaldım. Yankesicilik için Ronin'i seçtiğimde ne kadar şanslı olduğumu bir düşünün."

Naia'nın dudakları aralandı, eli dudaklarının üzerine geldi, gözleri büyüdü. "Olamaz." Kıkırdadı.

Gözlerinin kenarındaki kaz ayakları kırışarak güldü. "Değil mi? Hırsızlığımı özellikle şehrin büyülü olmayan tarafında yapmamın bir nedeni vardı. Şerefsiz herif kanlı çalılarıyla neredeyse beni öldürüyordu. Üzerimde patlayıcı görevi gören ve kokuşmuş bir duman çıkaran ev yapımı tozumdan biraz vardı. Bu bana için zaman kazandırdı. Sadece iki gece sonra, evsizlerin çadır kurduğu, şehri birbirine bağlayan Vadi geçitlerinde izimi buldu."

Naia'nın kalbi sızladı, genç Avi'yi tek başına, bir zamanlar Finnian'ı aramak için bira fabrikasından çıktığında Theon'la birlikte gördüğü gibi çürük bir barınakta hayal etti.

Kaşlarını çattı. "Taş kesildiğinizi hayal edebiliyorum."

İçinden garip bir kıkırdama geçti ve dövmeli kolunun yan tarafını kaşıdı. "Kulağımı çınlattım. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Ona yanlış adamı yakaladığını söyleyerek durumu geçiştirmeye çalıştım, hatta küflenmiş bir parça ekmek bile ikram ettim. Herif tam bir huysuzdu ve beni öldüreceğinden emindim ama sonunda beni hamburger yemeye götürdü."

Naia yine karnının etrafında geniş daireler çizdi, gözyaşları burnunun arkasını ısıırıyordu. "Kulağa onun yapacağı bir şeymiş gibi geliyor."

"Ronin o olaydan sonra onu takip etmemi istemedi ama ben ettim." Avi çayını eline aldı ve ağzına götürdü, ağzının kenarından sırtıyordu. "Bana birden fazla kez siktir olup gitmemi söyledi ama ben güldüm ya da konuşacak başka bir konu açtım. Sonunda bira fabrikasını açtı ve beni işe aldı. Kısa bir süre sonra da Theon geldi." Bir yudum aldı. "Ronin onu takip etmemizi hiç istemedi. Biz sadece seçtik."

Avi parıldayan bakışlarla dumanı tüten fincanına baktı. "Bir bakıma hepimizi kurtardı, bu boktan dünyada ilerlemeye devam etmemiz için bize bir sebep verdi. Diğerleri adına konuşamam ama Ronin'in bizi bir kez bile hayal kırıklığına uğratmadığını söyleyebilirim. Çok inatçı ve her zaman elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyor." Başını kaldırıp

ona bak. "Ona inanın, çünkü size söz veriyorum, sizden ya da çocuğunuzdan vazgeçmeyecektir."

Gözlerinde nem toplandı ve gülümseyerek başını salladı, çünkü Ronin güzel bir ruhtu ve onun hayatının bir parçası olmaktan onur duyuyordu.

Gözünün kenarından kaçan bir damla yaşı parmağının tersiyle yakaladı. "Benimle paylaştığın ve her zaman nazik olduğun için teşekkür ederim."

Avi bir yanıt veremedi Naia kollarını Avi'nin boynuna doladı ve iri yapılı Avi'nin bunu kaldırmayacağını bildiğinden onu daha da kuvvetle sıktı.

Avi çayını önünden kaldırdı ve onun altında sertleşti.

Hikâyesini dinledikten sonra, onu daha genç, yalnız ve bir sonraki öğününü ne zaman alacağını bilmeden hayal etmek içini acıttı.

"Beni hayatta tuttuğun için teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Seni hayal kırıklığına uğratan ebeveynlere sahip olmanın acısını yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm. Yalnız değilsin ve sana söz veriyorum, ikimizin de olduğundan daha iyi bir anne olacağım."

Avi onun altında rahatladı. "Bu işte çok başarılı olacaksın, Tanrıça." Bir kolu sarılmaya karşılık vererek onu sıkıca kavradı.

Geri çekildi ve şakacı bir şekilde onun burnunu fiskeledi. "Ve oğlumun Aviel Amca'sından öğreneceği çok şey olacak."

Cadının gözlerinden yaşlar süzüldü. Gözlerini kırıştırarak onları uzaklaştırmaya çalıştı, ama gözyaşları kirli yanaklarından aşağı süzüldü.

"Siktir," diye homurdandı, başını eğip yüzünü sildi. "Theon'un beni böyle görmesine izin verme, yoksa hayatımın sonuna kadar başımın etini yer."

Naia güldü.

KASIM AYI, HAVADA KESKİN BİR SIZI İLE GELDİ.

Ronin ve Naia yan yana durmuş, bir zamanlar Kaleo'nun hanının olduğu yerde duran devasa ağacı hayranlıkla seyrediyorlardı. Ağacın gövdesi bir balinanın ağzı kadar genişti ve alçak, tarihi dalları yerden bir örümceğin bacakları gibi uzanıyordu.

"Seni buraya bunu göstermek için getirmek istedim," dedi Ronin. "Han yandıktan sonra bu ağaç küllerinden büyüdü."

Ona şöyle bir baktı. Bol siyah bir sweatshirt giymiş, omuzlarına kadar uzanan saçları sıkı bir berenin altına gizlenmişti. Yanakları ve

Burnunun ucu kiraz rengindeydi. Bu görüntü ona Kaleo'yla olan son anısını hatırlattı ve kalbine keskin bir sızı saplandı.

İkisi de aynıydı ama bu, Kaleo olarak geçirdiği hayatın travmatik sonunu hatırlattı. Hak etmediği trajik bir son.

"Bu bir dişbudak ağacı." Naia yukarı baktı. Pirinç rengi bir gölge üst dalların yapraklarını tozlandırıyordu. Rüzgâr ağacın dallarını hışırdatarak karamela yapraklarının hafifçe yere dökülmesine neden oldu.

Ronin pantolonunun cebinden parmaklarını şaklattı. "Bazı söylentilere göre, onu defalarca kesmeyi denemişler ama ertesi gün her seferinde eskisinden daha büyük bir şekilde yeniden ortaya çıkmış. Sonunda pes etmişler ve kendi haline bırakmışlar." Bir an için durgunlaştı. "Geçmiş yaşamımda Kaleo olduğumu düşünmek çok garip. Keşke o zamanları seninle birlikte hatırlayabilseydim."

Naia ağırlığını ayakları üzerinde kaydırarak kolunu onun koluna yasladı, bu küçük fiziksel bağlantının onun meşgul zihnini rahatlatmaya yeteceğini biliyordu. "İkimiz için de hatırlayabilir ve Kaleo ile geçirdiğim zamanı sana istediğin kadar gösterebilirim."

Ronin düşünceli bir ses tonuyla, "Aynı şey değil," diye mırıldandı.

Naia kolların altında gezindi. "Babam çocukluğumdaki çalışmalarım sırasında sık sık doğadan bahsederdi. Dişbudak ağaçları Ölüler Diyarı'nın kabuğunu delebilecek kadar güçlü köklere sahiptir ve dalları Varlık Diyarı'na kadar uzanabilir."

"İlahi bir ağaç," diye bitirdi Ronin. "Sence onu Ölüler Diyarı'nda mı yetiştirdi?"

"Hiç şüphem yok. Cezamdan sonra babamın adadaki varlığını bir şekilde nasıl sakladığını öğrendim. Marina'nın beni bulması bu yüzden bu kadar uzun sürdü." Naia avucunu kabuğun sert dış yüzeyine bastırdı ve onunla arasındaki zayıf bağın tadını çıkardı. Wren olmadan, onun hayatındaki varlığı ona uzak geliyordu.

"Ona Ash adını verelim."

Naia Ronin'in teklifi karşısında afallamış bir halde arkasını döndü. "Ne?"

Başını arkaya yasladı ve ağaç dallarının arasından baktı. Sabah güneşi irislerini akçaağaç şurubu rengine çevirmişti. "Ash Vale. Babanı onurlandırmak için."

"Ash Vale Kahale." Boğazında bir yumru oluştu ve gülümsedi. "Gerçi bu sadece onun takma adı olabilir."

"Görüyorum ki aile günlüklerimizi okuyormuşsun." Ronin ona doğru yürüdü, elini arkadan kalçalarına ve karnının alt kısmına doğru kaydırды.

"Elbette. Atalarınızın geçmişi hakkında her şeyi bilmek istiyorum," dedi ona.

Çenesi kadının boynu ve omzundaki yarığa yerleşti. "Hepsi geçmişte kaldı, bebeğim."

"Ronin Himura," Naia bu ismi dilinde test etti. "Ash Himura."

Dudakları Naia'nın yanağını okşadı. "Naia Himura."

Titredi, göğsüne yaslandı. "Daha önce hiç soyadım olmamıştı."

Ronin'in sert kıkırdaması göğüs kafesinde titreşti. "Zaten her şeyime sahipsin Naia. Soyadım da dahil." Avucunu karnının üzerinde gezdirdi, parmaklarını çocuklarının kabuğunun üzerinde sahiplenici bir şekilde birleştirdi. "Ve Hollow şehri'ne döndüğümüzde, bunu resmileştireceğim."

DOLUNAYIN IşILTILI BAKIşLARI ALTINDA, GECE YARISI SAATI

alışılmadık derecede soğuktu. Kış gündönümü Nohealani Adası'na nadiren kuru bir soğuk getirmiştir.

Naia dirseğinin kıvrımını Ronin'in çapraz kollarının arasına soktu ve ayak bileklerindeki zonklamayı dindirmek için ağırlığının bir kısmını Ronin'e verdi. Ronin'in pazusu Naia'nın ön koluna yaslandı; gözleri ağaç silüetine kilitlenmişti.

Finnian gölgelerin arasından ıktı. Uzun akik rengi sa telleri lamba ışığının altında bir karganın tüyleri gibi parlıyordu. Naia gri yeleğinin altındaki çarpık kravatına ve göğüs cebini boyayan kırmızı lekelere dikkat etti. Onunla ilgili bazı şeylerin değişmediğini görmek içini rahatlattı.

Hızla donan ve nabzının atlamasıyla huzursuzlaşan bir rahatlık, çünkü Finnian nihayet karşısındaydı. Buluşmalarına kadar geçen haftalarda, Finnian'ın bulgularını takıntı haline getirerek yanağının içini iğnemişti. Zihnini meşgul etmek için eski anıları yeniden yaşadı. Cassian'la ilgili duyduğu geçmiş söylentileri ve tartışmaların parçalarını titizlikle sıraladı. İşine yarayabilecek ya da aklını karıştırabilecek her şeyi. Bu çabalar sadece daha fazla çıkılmaz sokakla sonuçlanıyordu.

Finnian parlak yeşil gözleriyle onu bir kez daha süzdü, orta boy bir balkabağı büyüklüğündeki karnının ıkıntısında oyalandı. "Alabilir miyim?"

Ronin onun yanında gerildi.

Finnian'ı yakından gözlemledi ve onun içinde büyüyen ölümlü hayata karşı duyduğu gerçek merakı fark etti.

"Aile benim için bir şey ifade ediyor." Çenesini kaldırdı ve ona bir bakış attı. "Senin için hâlâ bir şey ifade ediyor mu?"

Finnian'ın gözleri onunkileri buldu. "Seninle, öyle."

Pek çok şey olabilirdi ama içtenlikle söylemediği sözleri sarf etmezdi.

"Buna Ronin ve Ash de dâhildir," dedi Naia.

Finnian gözlerini kırptırdı. "Ash?"

Naia görünmez sınır çizgisini geçmeden önce Ronin'le her şeyin yolunda gideceğini söyleyen bir bakış alışverişinde bulundu. Finnian'a doğru ilerlerken Ronin de onun arkasında yürüyordu.

Naia bir davet olarak elini karnından çekti ve küçük kardeşine gülümsedi. "Onun adı Ash Vale."

Finnian'ın uzattığı el tereddüt etti, parmakları titriyordu.

"Dokunuşun ne beni ne de onu bozacak, Finny." Kadın ofladı ve Finny'ye tutundu, Finny de onun tutuşuna yaslanarak ağırdan aldı.

Kadın ağırlığını tek bacağına verirken ona destek oldu ve şişmiş ayak bilekleri bir kez daha rahatlardı. Uzun bir nefes verdi.

"Çocukken bana sarıldığın gibi sana sarılmamı ister misin?" Ses tonunda uzun zamandır duymadığı bir muziplik vardı.

Ona bir bakış fırlattı. "Alke Hall'da bana yaptıkların için en azından bunu yapabilirsin."

Finnian akıcı bir hareketle bir kolunu onun sırtına doladı ve ayaklarını yerden kucakladı.

Kollarını onun boynuna doladı. "Finny!" Adam

güldü. "Thea Teyze kadar ağırsın!"

Teyzeleri, doğu topraklarında deniz yığınlarından yapılmış gözlerden uzak bir inde yaşayan ve kendi bölgesine girmeye cesaret eden ölümlülerle beslenen bir orta deniz tanrıçasıydı.

"Hamile bir tanrıçayla bu şekilde konuştuğun için inanılmaz derecede duyarsızsın." Yüzüne doğru sarkan bir tutam saç hafifçe ısırıldı ve kıkırdadı. "Thea Teyze gemileri yutan bir canavar."

Finnian'ın elini karnının çıkıntısına götürdü, çünkü onu tek koluyla tamamen kaldırabiliyordu. Avuç içi gömleğinin kumaşından sıcaktı ve yüzündeki duyguların teker teker geçişini izledi. Finnian'ın

Alnının hafifçe eğilmesi, gözlerinde toplanan nemin parlak kanıtı, soğuk tavrını kıran yoğunluk dalgası. Bunu belli etmemekle iyi yapmıştı ama büyüünün, omuzlarına yerleşen bir pelerin gibi koruyucu bir şekilde ona yapıştığını hissedebiliyordu.

"O senin gücüne sahip olacak..." Finnian mırıldandı. "Bay Kahale'nin insanı çileden çıkaran inadı."

Ronin onun arkasından soluk soluğa bir kahkaha attı.

Finnian'ın varsayımlarının Ash'in aurasını hissetmesinden kaynaklandığını biliyordu. Sesinde tanımlayamadığı bir duygu vardı ve henüz Cassian konusunu açmamış olması onu tedirgin ediyordu.

"Finny," diye fısıldadı.

Gözleriyle buluşmayı reddeden küçük kardeşini izlerken midesi bulandı.

"Laneti nasıl bozabilirim?" diye sordu.

Finnian onu nazikçe tekrar ayağa kaldırdı. Ondan uzaklaşırken yüzündeki tüm duygular . "Naia, laneti bozmanın hiçbir yolu yok."

Nefesi ciğerlerinde yok oldu.

"Hayır." Başını salladı, dizleri titriyordu. "Hayır, buna inanmıyorum Finnian. Bana yalan söyleme."

"Cassian izlerini kapattı. Yapılabilecek bir şey yok."

"Hayır!" Naia uzandı ve kendini dik tutmak için onun kolunu kavradı. "Yalan söylüyorsun!"

Adam ona baktı, kaşları çatılmıştı, gözlerinde acı vardı.

"Bir yol aradın mı hiç?" Naia öfkeden kudurdu. "Ya da dur tahmin edeyim, onun yerine Cassian'la aşağılık bir anlaşma yaptın. Ne yaptın? Casusluk yaptığını fark etti ve öğrendiklerini unutman için karşılığında sana bir şey mi teklif etti?"

Finnian yüzünü

buruşturdu. "Naia,"

diye araya girdi

Ronin.

"Onunla bir anlaşma yapmadım," dedi Finnian, sesi buz gibiydi. "Sana verdiğim sözü tuttum."

"Bu kadar mı yani? Sadece Ash'i teslim etmem gerekiyor-" Dudaklarından bir hıçkırık döküldü.

Topuklarının üzerinde geriye doğru tökezleyerek Ronin'in göğsüne çarptı.

Eli arkadan Naia'nın koluna dolandı. "Naia, her şey yoluna girecek-"

"Hayır!" Onu itti. Onun tesellisi sadece izleyecekleri yolu hatırlatıyordu. Cassian'a karşı çıkmayı seçerek Ronin'i ve evdeki diğerlerini tehlikeye atmıştı. Gece boyunca gözleri Kahale'nin kulübesine kaydı. Yuki'nin bir hayatı ve kariyeri vardı. O bir anneydi. Akane ise sadece bir çocuktü. Bu ada Theon ve Avi'nin evi değildi ama onlar sadakat ve bağılılıklarından dolayı burada kalmışlardı. Şehre dönmeyi hak ediyorlardı.

Naia'nın ciğerlerinde basınç oluştu. Parmaklarını saçlarının arasından geçirirken dudakları buz kesmişti. Onların parçalanmış cesetlerini görebiliyordu, ruhları artık bu topraklara bağılı değildi.

Böyle bir kaderi kabullenmeyi reddeden Naia, Finnian'ın kollarına yapıştı ve onu sarstı. "Bunu bana yapamazsın, Finny! Bir yolunu bul. Lütfen. Bunu yapmak istemiyorum!"

Dirseklerinden yakaladı ve onu boğucu bir kucaklamanın içine çekti. Alın adamın omzuna çarptı ve burnunu adamın köprücük kemiğine yasladı.

Sevgisinin gücü, çiğnemeyi sevdiği meyan kökünün eski kokusu onun felaketi oldu. Hırıltılı bir ses çıkardı ve feryat etti, sümüğü adamın yeleşine aktı.

Sanki bir cehennem sarmış da söndürecek su yokmuş gibi hissediyordu. o.

Finnian onu bir tanrının gücüyle tutuyor, kemiklerini zorluyordu. "Onlar tüm hayatını senden aldım, Naia. Bu son olsun."

GTR) KADERİN NG

T Sonraki haftalarda Naia yatağına saklanıp Theon ile siyah beyaz filmler izlerken Ronin iş görüşmeleri ve envanter toplantıları.

Theon yatağın yanına yerleştirilmiş bir sandalyede oturuyordu. Çoğu gün sessiz kalıyordu. Yine de, Naia'yı şaşırtacak şekilde, bir öğleden sonra odaya girip ona bir kutu çikolatalı dondurma ikram etti; Naia, Akane'nin o sabah okula gitmeden önce ona söylediğini duyduğu bir terapi yöntemiydi bu. Naia kabul reddetti ama Tanrı ondan daha inatçıydı ve o alana kadar televizyonun önünden çekilmek istemedi.

Filmin jeneriği ekranda dönerken Theon, "Bu şekilde devam edemezsiniz Leydi Naia," diye mırıldandı.

Naia ciğerlerindeki nefesi boşaltarak yatak başlığına yaslandı. Açılmamış dondurmanın soğuk kutusu kucığında tuttuğu elini uyuşturuyordu. "Biliyorum," diye cevap verdi.

Bütün o küçük, mutlu anları özlüyordu. Karnındaki çocuğunun titreyişlerini ve çekiştirmelerini, Ronin'le yatağa sokulduğu geceleri, akşam yemeği sırasında mutfaktan duyduğu kahkahaları görmezden geliyordu. Ne yazık ki hayat, tedirgin edici haberleri sindirmesi için duraklamıyordu. Kendini toparlaması ve yoluna devam etmesi gerekiyordu.

En iyi yaptığı şeyi yaptı ve konuyu zihninin en ücra köşesine gizledi. Sonra yataktan çıktı ve duş almak için kendini banyoya taşıdı.

Zihni karanlığa daldığında, kendine şu anın tadını çıkarma sözünü hatırlattı.

Aradan bir ay geçmişti ve Ronin göğsüne yaslanmış, kulağını göğüs kafesine dayamıştı ve Ronin onun kalp atışlarının tatmin edici marşını duyduğundan hiç de utanmıyordu. Onun içine girdikten sonra sık sık çalan bir melodi.

Televizyonun loş ışığı profiline vuruyordu. Karmakarışık saçları göğsünün çıplak tenine yaslanırken nefesini toparlamak için uzun ve yavaş nefes aldı. Yanaklarına pembe bir renk gelmişti. Dayanıklılık onun birçok harika özelliğinden biri olsa da, o hâlâ bir ölümlüydü.

Adamın göğsü kadının şişmiş karnının yan tarafına yaslanmıştı, kendi kalp atışlarının gümbürtüsü göğüs kafesinde yankılanıyordu.

Bunu hissedince içinde ilkel bir gurur filizlendi. Ronin, ölümcül bir güce ve ustaca bir hassasiyete sahip bir adam, onun yüzünden kontrolünü kaybediyordu. Bu onu kolayca itiraf edebileceği bir kendini beğenmişlikle dolduruyordu ama aynı zamanda hiç kimsenin onun kalp atışlarını bu kadar yakından dinleyemeyeceğini de biliyordu.

Burnunu göğüs kafesinin düz düzlemine dayadı, dudakları göğsünün derisini okşarken ağır ağır kapanan gözleri onunkilerle buluşmak için yukarı kaydı.

Perçemini yüzünden çekti ve bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu adam onu dikkatle izlemeye devam ederken.

Sesini duyunca midesini küçük bir tekme titretti. Ronin'in dudakları kıpırdadı, bunu fark ettiğinin ince bir göstergesiydi.

Naia sıırttı ama bu yeni bir şey değildi. Uzun bir sessizlikten sonra, o ya da Ronin konuştuğunda, Ash genellikle seslerine tepki olarak yuvarlanır ya da bir tekme atardı.

"Bir yıl önce nerede olduğumu düşünüyordum," dedi.

"Hangisiydi?"

"Evimde tek başıma yemek pişirmek."

Ona anlayışlı bir bakış attı. Bir yıl önce yatak odasında tek başına yitip gitmişti.

Parmakları onun yanağında gezindi. "Yakında gürültülü bir bebeğiniz olacağını düşünmek nasıl bir duygu?"

Gülümserken yüz hatlarında bir mutluluk kıvılcımı belirdi. "Ve parmaklarını bıçakların altından uzak tutamayan bir tanrıça mı? Sabırsızlanıyorum."

Gözlerini devirerek bir kahkaha attı. "Bıçak kullanmakta kardeşim kadar doğal değilim."

Ronin homurdandı, gövdesinin yan tarafından göğüslerine doğru bir yol çizdi. Onun Malik yorumlarını hiçbir zaman onun kadar eğlenceli bulmamıştı.

Naia derin bir nefes aldı. Ronin'in başı onun göğsünün inip kalkma hareketini takip etti. "Violet'i özlüyorum," diye mırıldandı.

"Ben de." Biraz sırttı. "Muhtemelen Ölümler Diyarı'nda pina coladalarını yudumluyor ve içine kapanık ruhlarla arkadaşlık ediyordur."

Bu görüntü yüzüne hüznü bir gülümseme getirdi.

Parmaklarını Ronin'in saç tellerinde gezdirerek göğsünde uyanan sızıdan uzaklaştı. "Kan Kafirleri'ni kurmaya karar vermene ne sebep oldu?"

Göğüs kafesi boyunca iz sürmeye devam etti. "Şehirde tanıştığım ilk insanlar Avi, Theon, Damian, Noah, Vi ve..." diye iç geçirdi, "Jules. Damian'ın kız kardeşi idi. Hepimiz arkadaştık. Finnian'ın hortlaklarından biri onu öldürdü."

Naia'nın midesinde düğümler oluştu ve parmakları onun saçlarındaki hareketlerini durdurdu. "Ah."

Ronin'in parmak uçları göğüs kafesinin üzerinde ve göğsünün yanında gezindi. "Gulyabaniler yönetimi ele geçiriyordu ve Jules öldükten sonra canımıza tak etti. Biz de Kan Kafirleri'ni başlattık. Şehri ikiye böldü. Cadılar ya Finnian'ın ya da bizim tarafımızdaydı."

Sorumluluğu üstlendiği için Ronin'le gurur duyuyor ve Finnian'ın acımasız eğilimlerinden dolayı hayal kırıklığına uğruyordu. Hem Ronin'i hem de Finnian'ı sevmek garip bir durumdu. Ronin'e yaşattığı her şey için Finnian'a kızmak için içinde bir baskı oluşuyordu ama Finnian'ı Yüce Tanrı unvanından önce de tanıyan bir yanı onu terk edemezdi. Her zaman kendini onun önüne atan, Mira'ya onun yerine kendisini cezalandırması için yalvaran, babaları ortadan kaybolmadan önce onu koridorda kovalayan küçük çocuk olarak kalacaktı.

Naia konuya karşı yükselen duygularını yutkunarak bastırdı. "Finny bunu Jules'e yaptığı için üzgünüm."

Duymak her ne kadar rahatsız edici olsa da, Ronin'in geçmişi hakkında henüz büyü yoluyla ona göstermediği şeyler dışında daha fazla şey öğrenmenin tadını çıkarıyordu.

Ronin ona baktı, bakışları yüz ifadesindeki tüm değişimleri takip ediyordu. "Bebeğim." Kendini dirseğinin üzerine dayadı, pazusundaki kas esniyordu. Naia tüm iradesini kullanarak Finnian'ın açıkta kalan vücuduna hayranlıkla bakmamaya çalıştı. "Finnian'dan her zaman nefret edeceğim ama aramızda bir seçim yapmanı asla beklemiyorum. Ya da çocuğumuz arasında."

Ash'in Finnian'la tanışma fikri kalbinin çarpmasına neden oldu. Ronin dışında en çok sevdiği iki insanın birbiriyle etkileşime girdiğini görmek bir rüya gibiydi.

Onun sözleri göğüs kafesinin arkasındaki baskıyı hafifletti. "Buna minnettarım." Ronin'in saçından bir tutamı parmağına doladı, zeytin teniyle siyah, parlak kontrastına takıldı.

"Sence onu kurtarabilir miyiz?" diye sordu ürkek bir sesle.

Her ne kadar içinde bulunduğu anın tadını çıkarmaya çalışsa da, tüm endişeleri zihninin bir köşesinde duruyor, bilinçaltında huzursuzca çalkalanıyordu. Beklemek, plan yapmak, umut etmek. Yavaş yavaş onu içten dışa doğru kemiriyordu.

Ronin uzandı ve onun saçlarında tur atan elini tuttu.

"Her şeyin yoluna gireceğine dair sana söz veremem." Parmaklarını birbirine geçirdi ve parmak eklemlerini dudaklarına götürdü. "Ama bizim için savaşmak üzere elimden gelen her şeyi yapacağıma söz verebilirim."

Naia onun gözlerinde parıldayan bağlılığı inceledi ve açgözlülüğü alevlendi, bunu onunla her gün, sonsuza dek istiyordu. Sahip olduğu zaman için minnettar olması gerektiğini biliyordu; elde ettiği şey yeterli olmalıydı. Ama yakınından bile geçmiyordu.

Nasıl karşılık vereceksiniz?

Naia onun parmaklarını daha sıkı sıktı.

Bir yolunu .

NAIA TERKEDİLMİŞ ÖLÜMLÜ LÜKSLER İÇİNDE VE SON AY .
ONU

Hamilelik.

Ronin uyurken odanın içinde paytak paytak yürüyen bir ördek gibi bir ileri bir geri volta atıyordu. Mira'nın hamileliği sırasında olduğu kadar ağırbaşlı ve zarif değildi.

Odanın içinde dolaşmak, içinde kaynayan endişeden kaçabileceği yanılsamasını yarattı. Doğumuna iki hafta kala, iç huzuru yok olmuştu.

Geniş karnının etrafında yumuşak, rahatlatıcı daireler çizdi ve pencerenin önünde durup denizin dalgalarının silüeti üzerinde dolunayın gümüşü ışıltısına baktı.

"Seni almasına izin vermeyeceğim," diye mırıldandı.

Ash sanki onu duymuş gibi karnının alt bölgesine doğru bir tekme attı. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bu doğru, Ashy sevgilim." Çocuğuyla yaptığı bu tek taraflı konuşmalar bir an için

Onu.

Uzun bir nefes verdi ve bakışlarını yatağın üzerinde gezdirerek yatağa yaklaştı.

Ronin'in uyuyan yüzünde.

Zihninde beliren tek bir kelimeyle ona baktı. *Sonsuz*. Önünde ne olursa olsun, ruhunun her zaman birbirlerine geri döneceklerine dair tam bir inancı vardı. Bunun içinde huzur ve güven vardı.

Ciğerlerindeki son hava parçalarını da sıkkan bu his çok üzücüydü.

Ya Cassian Ronin'i öldürdüyse? O zaman ne olurdu? Cassian istediğini elde ettiğine göre Ronin'in yeniden bedenlenmesine izin verir miydi? Naia bundan şüpheliydi.

Ronin sonunda galip gelmelerini sağlamak için elinden gelen her şeyi yapacağına söz vermişti, peki ya o? O da aynısını sağlamak için ne yapacaktı?

Bu kadar yeter. Artık işe yaramaz olmayı göze alamazsınız. İşe yaramaz olmak artık sizi güvende tutmayacak.

Bu aydınlanmayla birlikte Naia'nın nefesi boğazında düğümlendi. İşe yaramaz olmanın daha güvenli olduğuna ne zaman karar vermişti?

Eğer değersizseniz, kimse sizden büyük bir şey beklemez. Ama Ronin.

Alnındaki bir tutam saçı fırçaladı. Ondan hiçbir şey beklemedi ve ilahi bir güç olsun ya da olmasın onun kim olduğunu kabul etti.

Vahiy büyük bir uyanış oldu.

Daha fazla işe yaramaz olmayı göze alamam.

Damarlarında sabit, kabaran bir güç nefesi dolaşıyordu.

Dünyası ve içindekiler artık sonsuz değildi.

Onun ölmesine izin vermeyeceğim, diye yemin etti Naia Ronin'in uyumasını izlerken.

Birbirlerini bulma ve kaybetme kaderlerini bir kez ve sonsuza dek kıracaklardı.

Naia eğildi ve Ronin'in alnından öptü. *Biz sonsuzuz. Gitmene izin vermeyi reddediyorum.*

Sanki Yüce Kader Tanrıçası onun yeminini duymuş ve sıırtmış gibiydi. *O zaman neler yapabileceğinizi görelim, Leydi Naia.*

Naia'nın midesine bir acı şımşegi indi ve çığlık attı.

TKE B) RTK OF A d EM) GOd

"Naia, benim için itmen gerekecek." Naia'nın bacaklarının arasına yerleşen Yuki saçlarını atkuyruğu yaptı. "Vakit geldi."

Naia'nın saatler süren ıstırabı gece boyunca devam etmişti. Şafak vakti. Malik'in iç organlarına sapladığı satırlarla kıyaslanabilecek, hiç bitmeyen bir acı azabı. Başının üzerinde yükselen zaman dalgasıyla savaşıyor ağlarken başı yatak başlığının üzerinde geriye doğru yuvarlandı.

"Naia, bebeğim." Ronin onun saçlarını hafifçe ensesinden itti. Onun gözlerinde daha önce hiç bu kadar kederli bir ifade görmemişti. Buruşuk kaşları ve dudaklarının çekilmesiyle birlikte, onun ağlayışını izlerken acı çekiyor gibi görünüyordu. Destek olmak için kolunu dizine doladı. "İtmene ihtiyacım var. Benim için. Lütfen."

Feryat figan bir kasılma sırasında, "Hayır, istemiyorum" diye bağırırken dudaklarından süzülen gözyaşlarının tuzunu tattı.

Ronin'in yatak odasının dışında yağmur pencereye vuruyordu. "Naia." Yuki'nin yoğun bakışları tartışmaya yer bırakmayacak şekilde onu delip . sesinde. "Şimdi."

Naia ölümsüz olsa da, çocuğu ölümsüz değildi. Yuki'nin gözlerinde sertleşen ciddi bakışı iki saniye analiz ettikten sonra Naia'ya ıkmaya başlamazsa Ash'in ölebileceğini söyledi.

Naia dişlerini sıkı.

Artık işe yaramaz olmayacaksınız.

Ellerini iki yanında kavuşturdu, Ronin'in uzattığı eli reddetti, kemiklerini kıracağını biliyordu ve iterken dayanılmaz acıya karşı çığlık attı.

Yuki şırınga için elini kaldırdı. Ronin şırıngayı ona uzattı. Naia bacaklarının arasına baskı uygulandığında daha yüksek sesle çığlık attı.

"Kafası dışarıda." Naia'nın bu açıdan görebildiği kadarıyla Yuki'nin kolları telaşla kıpırdıyordu. "Avi'ye büyüü başlatmasını söyle."

Ronin başını salladı ve elini yukarı kaldırarak yatak odasının kapısının açılmasını ve duvardan sekmesini emretti. Bu bir işaretti.

"Bir kez daha it, Naia. Harika gidiyorsun." Yuki şırıngayı Ronin'e , şişesi çocuğunun damarlarından taze gelen kiraz kırmızısı kanla doluydu. Ronin onu cebine soktu.

Sağanak yağmur dışarıda daha da şiddetlendi.

Ronin alnını Naia'nın şakağına yaklaştırırken parmak uçlarını Naia'nın kalçasına bastırdı. "Seni seviyorum, Naia. Devam et."

Kalbi hızla çarptı; hızlı atışları kulaklarındaki kanı çınlattı. Nefesini tuttu, hıçkırığını ciğerlerine hapsetti. Bu ne cüret. Her ihtimale karşı *seni seviyorum*.

Bu onu son bir hamle yapmaya zorlayacak kadar öfkelenlendirdi.

En tatlı feryat odayı doldurdu - Naia'nın o güne kadar duyduğu en güzel ses.

Ash'in ay ışığıyla aydınlanan gümüş telleri ve Ronin'in karanlık ve güzel bir şekilde canlı gözleri vardı.

Gözyaşlarının arasından Ronin'e bakmak için gözlerini kırptırdı. Ronin şaşkınlıkla çocuklarına baktı. Ağzından şaşkın bir ses çıktı, dönüp onun bakışlarıyla buluştuğunda gözleri parlıyordu.

Gülümsedi ve kollarını Ash'e doğru uzattı.

Topaz çizgileriyle titreşen kalın siyah duman dalları havada kıvrıldı ve Cassian odanın ortasına çıktı. Özel dikim bir takım elbise giymiş, açık sarı saçlarını geriye doğru taramıştı. Naia'nın kalbi boğazında düğümlendi.

Yuki'ye arkadan yaklaştı. Ash'i bir battaniyeye sararken vücudu kaskatı kesilmişti. Sanki Yüce Ölüm Tanrısı onu teslim etmesini beklemiyormuş gibi, acele etmeden battaniyenin kıvrımlarını nazikçe Ash'in kollarına doladı.

Ronin kolunu Naia'nın bacağından yavaşça çözdü. Saldırıya hazırlanan bir kurt gibi gözlerini Cassian'a dikerek doğruldu.

Naia'nın göğsü kabardı. Ne kadar hızlı iyileştiğini değerlendirirken kendi kanının nemi uyluklarından aşağı sızdı.

Bir gök gürültüsü temelini sarsarken ev titredi. Bir şimşek çizgisi pencereyi kısa süreliğine aydınlattı.

Naia'nın gözleri pencereden kararan gökyüzüne kaydı. Rüzgâr acımasızca uğulduyor, ağaçların tepelerinin eğilmesine neden oluyordu. Sağanak çatıda kükrüyor, odanın gergin sessizliğinde kulakları sağır ediyordu. Naia fırtınanın Levina ve Mira'nın işi olduğuna dair korkunç bir hisse kapıldı.

Cassian iri ellerini Yuki'ye uzattı. "Artık benim olanı alacağım, Bayan Kahale."

Yuki'nin bakışları bir savaşçının sertliğiyle Naia'nın üzerinde parladı. Yavaşça dönerek Yüce Tanrı'yla yüzleşti, çenesinin kasları esnedi ve Naia ağzını kapalı tutmanın epey bir özdenetim gerektirdiğini biliyordu.

Cassian'ın çocuğunu kucağına alışını izlerken içinde keskin bir coşku yükseldi. Dişlerini sıktı, nabzının diş etlerinde zonkladığını hissetti. Gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü.

Artık işe yaramaz olmayı göze alamazsın, Naia.

"Özgürlüğünün tadını çıkar, Küçük Tanrıça," dedi Cassian.

Etrafını kalın bir duman örtüsü sardı ve formu titredi. Sanki yerçekimi onu bırakmayı reddediyormuş gibi olduğu yerde sabitlenmiş gibi görünüyordu.

Cassian mizahtan uzak bir kakhaha atarak önce Yuki'ye, Ronin'e ve sonra da Naia'ya dikkatle baktı. "Görünüşe göre hepiniz beni durdurmaya niyetlisiniz."

Önce Ronin harekete geçti, şırınga avucunun içindeydi.

Bileğinden kanayan bir yarık damlıyordu. Kanından ince bir iz yerde sürünerek Cassian'ın ayak bileğine yapıştı.

Cassian aynı anda ortadan kaybolurken bacağını kaldırdı ve bir kolunu havaya kaldırdı.

Havada bir patlama çınladı.

Ev sarsıldı. Alçıpan ve dış cephe kaplaması parçaları odanın içine savruldu. Naia öne fırladı ve irkildi. Enkaz bacaklarını ve kollarını kesti. Patlamadan dolayı eğilmiş olan zeminin pürüzlü tahtaları yağmur suyuyla doldu. Rüzgâr odaya şiddetle girdi ve duvardaki eskizleri sökerek onları girdaplara ve çırpıntılara gönderdi.

Toz dağıldı ve Cassian ile Ronin gittiler, duvarda eskiden pencerenin olduğu yerde dev bir delik bıraktılar.

Yuki avucunu alnına bastırarak kapıya doğru ilerledi. Parmaklarının arasından ve çenesinden aşağı kan damlıyordu. Kapıyı yırtarak açtı ve omzunun üzerinden Naia'ya baktı. "Avi'yi korumam gerek!"

Cadı oturma odasının zemininde oturmuş, etrafı yanan mumlar ve ölümcül bir iksirle çevrilmiş, Cassian'ın içinde bulunduğu bariyeri canlı tutan büyülü sözleri söylüyordu. Konsantrasyonu bozulursa işleri bitecekti.

Naia bacaklarının arasındaki doğum sancısına aldırmadan yataktan sürünerek çıktı.

Ayaklarını ıslak zemine basarken Theon yanında belirdi. Ona döndü ve başını sallayarak Akane'nin bodrumda güvenle saklandığını onayladı.

Tutması için elini uzattı. "Eğer bu yüzden ölürse, sizi asla affetmeyeceğim Leydi Naia."

Naia, Ronin'in yatağının yanına özel olarak katladığı bir çift tozluk üzerinde hızla çalıştı, kanının malzemeye verdiği kaygan, yapışkan hissi görmezden geldi.

Theon'a sarıldı. "Kendimi affedebileceğimi sanmıyorum."

Ayaklarının altındaki zemin eriyip gitti ve yerini sırlı sıklam çimler aldı. Theon onu bıraktı. Naia'nın burun deliklerini metalik bir koku istila etti.

Kahale'nin arka bahçesi bir savaş alanına dönüşmüş, çamur ve su hızla alanı kaplamıştı. Bulutlar gök gürültüsüyle sarsılırken, iri yağmur damlaları Naia'nın omuzlarının tepesine vuruyordu. Birkaç saniye içinde saçları sırlı sıklam olmuştu ama Ronin'in çalıları olduğu gibi kalmıştı. Kalın, kıpkırmızı bir aşırı büyüme avlunun açıklığını tüketti. Sivri sarmaşıklar başlarının üzerinde yükseliyor, bir kalp odası gibi titreşiyordu. Yağmura karşı formlarını koruyan büyüü hissetti.

"Bana karşı kazanamazsınız Bay Kahale." Cassian karşılık vermek için hiçbir çaba göstermedi ve bu sadece Ronin'in sabrını taşırdı.

Cassian'ın dövüşü zarafet timsaliydi. Ash'in koluyla ceketinin cebi arasına sıkıştırdığı bir dans kusursuzca dönüyordu. Ronin'in saldırılarından kaçarken zarif bir zamanlama ve dehşet verici bir sakinlikle bir o yana bir bu yana adım atıyordu.

Ash'in Cassian'ın elinde olduğunu gören Naia'nın tırnakları kollarının titremesini kontrol etmek için avuçlarını ısırdı.

"Kazanmak ya da kaybetmek umurunda değil!" Keskin bir hareketle Ronin'in kolu havaya kalktı. İki kanlı çalı nemli toprağı yarmış, iğneye benzeyen uçları gri gökyüzünün altında parlıyordu. "Çocuğumu bana geri ver!"

Uzaktan, Ronin'in güvenli tutuşuyla tuttuğu şırıngadan fişkıran bir tutam kızıl özsuğu seçebildi; o kadar küçüktü ki, yağmur damlaları

dokunamazdı.

Sadece bir damla.

Ronin'in bir fırsata ihtiyacı vardı ve Naia bunu onun için yaratacaktı.

Ayaklarını itti. Yumruğunu çekerek dirseğini geriye doğru kaldırdı.

Parmak eklemleri ıslak, katı toprakla buluştu ve gözlerine su sıçradı. Cassian'ın ayaklarının altındaki toprakta bir yumurtanın kabuğu gibi çatlaklar oluştu.

Dengesini kaybetmedi ve *görünmezlik* gücüyle Ash'i gizleyerek tekrar ortadan kayboldu.

Naia'nın boğazı çocuğunun kayboluşunu görünce daraldı.

Cassian birkaç metre ötede, sağında yeniden ortaya çıktı. Yüzüne doğru gelen uçan buz mızraklarını ıskalamak için boynunu eğdi.

Theon Ronin'in önüne çıktı ve kollarını iki yana açtı. Gökyüzünden düşen yağmur havada durdu ve asılı mücevherler gibi asılı kaldı ve duyulabilir bir *çıtırtıyla* katılaştı, keskin bir şekilde dönüp Cassian'a doğru yelken açarken parıldadı.

Naia, tekrar görünmez olmadan önce Yüce Tanrı'nın sırtışının kuyruk ucunu yakaladı.

Theon kollarını indirdi ve bir ipin çekilmesi gibi buz parçaları Cassian'ın olduğunu varsaydığı yerin arasına daldı. Naia Ash'in güvenliği için karşı çıkmak istedi ama çocuklarına zarar vermeyeceği konusunda Theon'a güveniyordu.

Cassian, kalın, siyah, ince bir sis kalkanyla korunan görüş alanına geri döndü. Bu onun emrindeki gece ya da gölgeler değil, buz parçalarını bütünüyle yutan karanlığın kendisiydi.

Güçlü bir rüzgâr Naia'nın içine daldı. Topuklarını ıslak toprağa sıkıca bastırdı ve dik durmak için merkez kaslarını kullandı. Ronin geriye doğru sendeledi, parmakları etraflarını saran kanlı çalıları sabitlemek için kıvrılıyordu.

"Bunun bir anlamı yok, Küçük Tanrıça," diye mırıldandı Cassian. "Etrafına bir bak. Neler olduğunu görmüyor musun?"

Naia artık üzerlerinde oluşan uğursuz, çalkantılı bulutları görmezden gelemiyordu.

"Ronin!" diye bağırarak denizi işaret etti.

Ronin onun bakışlarını, tayfunun ağır tabakasının arkasından bir tsunami silüetinin ortaya çıktığı ve doğrudan adaya doğru ilerlediği uzaklara kadar takip etti.

Nefesinin altından küfrederek bir elini gökyüzüne doğru kaldırdı ve anlamadığı bir dilde bir büyü söylemeye başladı. Gökyüzü parlak bir beyaz ışık patlamasıyla aydınlandı ve ağaç tepelerinden kıyı şeridine kadar uzanan ince bir perdeyi sardı.

Naia koşmaya başladı. Ronin'in elinden şıngayı kaptı ve Cassian'a doğru hamle yaptı.

Ondan kaçarken, iğneden kurtulmak için akıcı bir şekilde yan adımlarla ilerledi.

Tekrar tekrar savurdu. Her denemede, adam onu hassas ve hızlı bir şekilde sinsice manevra yaptı. Kollarındaki çocuğuna ya da babasının adasını yutmak üzere olan çalkantılı su duvarına bakmaya cesaret edemedi.

Cassian'ın avucunun topuğu köprücük kemiğine saplandı ve itişiyse neredeyse hiç güç uygulamadı. Kemiğin *kırılması* boynunu sarstı ve kafatasının içinde çınladı. Vuruşu onu geriye itti ve çamurlu çimlerin üzerinde yuvarlanmaya başladı. Şınga elinden kayıp düştü. Küfretti. Dizlerinin üzerinde doğruldu ve ona uzandı.

Cassian'ın deri çizmesi elinin arkasını ezdi. Kadın çenesini kaldırdı. Dudaklarının kıvrımı küçüktü ama onu yakalamaya giderken muzafferdi.

Bir başka enerjik parmak seti ondan önce .

Naia başını çevirdi.

Finnian şıngayı muzaffer bir edayla çevirerek Ölüm ve Lanetlerin Yüce Tanrısı'na hain bir gülümseme gönderdi. "Çok yavaşsın Cassie."

"Finny, hayır!" Naia bağırdı.

Cassian homurdandı ve Finnian'ın üzerine atladı.

Finnian'ın formu buharlaşarak yakut şeritlere dönüştü.

Cassian'ın omuzları ceketinin ıslanmış kumaşının altında gerildi. Adam arkasına döndü ve iki tehlikeli altın uçurum olan gözleri onu kıştırınca kadın irkildi.

Siktiğimin Finnian'ı.

Ayağa fırladı ve çocuğuna doğru koştu, Ash'i bir kez olsun kucağına almak için duyduğu manik ihtiyacın üstesinden geldi.

Cassian onu boğazından yakaladı, parmak uçları boynunu oyuyordu.

Derisinin altındaki çürüklerin pıhtılaştığını hissedebiliyordu. "Naia!" Ronin bağırdı.

Cassian'ın yanağına ince bir buz hançeri saplandı.

Cassian başını sola doğru salladı, üst dudağı kıvrılmıştı. Theon adım atarken durakladı, gözleri irileşmiş, dizleri altından çekilmişti. Elini göğsüne götürdü ve acıyla homurdandı.

"Ne yaptın sen?" Naia homurdandı.

Cassian eğildi. "Büyüyü şimdi bitir, Küçük Tanrıça, yoksa hepinizi benimle birlikte ölüme götüreceğim-"

Bir şey Cassian'ın bileğini bir mermi gibi keserek Naia'nın yanaklarına kan sıçrattı. Dişlerinin arasından tıslayarak kolunu geri çekti. Naia sendeleyerek geriye doğru gitti ve başını Theon'a doğru çevirdi. Hâlâ dizlerinin üzerinde felçli bir haldeydi, vücudu titriyordu.

Saç tokasının altın ışıltısı bir arı gibi etrafında dönüyordu.

Dudakları aralandı, sevinçli bir rahatlama patlaması umudunu körükledi.

Naia'nın ayaklarının altındaki zemin sarsılırken Wren'in kökenini düşünecek zamanı yoktu. Döndü ve beyaz uçları bulutların kenarlarını sıyrarak adanın üzerinde tepelenen bir dalga duvarıyla karşılaştı.

Ronin'in kullandığı büyülü bariyerle çarpıştıklarında Naia kaskatı kesildi, iki teknenin birbirine çarpması gibi yankılandı. Bariyer yüksek sesle inledi ve gıcırdadı, basınca karşı zorlanıyordu.

Ronin'in kolu yukarıda kaldı, dudakları büyülü sözleri mırıldanıyordu.

Narin ve yarı saydam dış yüzeyinde örümcek ağı gibi çatlaklar oluşurken Naia'nın kalp atışları göğsünde acıyla çarpıyordu.

Hayır.

Bariyer bir cam tabakası gibi paramparça oldu. Naia çığlık attı.

Kavurucu bir sıcaklık dalgası yanından hızla geçti. Adanın etrafını saran bir cehennem gibi manzara muhteşemdi, korkunç alevler tanıdık bir ejderha şeklini alıyor ve ağzını açıp kükreyerek dalgaları yutuyordu.

Buhar püskürdü ve havayı toza buladı. Sağır edici bir *cızırtı* toprakta yankılandı.

Naia hayretle bakakaldı, adayı koruyan ateşten duvara sabitlenmişti.

Wren etrafta fır dönmeye devam etti, Ronin'in kanından örülmüş bir çalıya doğru uçtu ve kendini ıslattı. Kızıla boyanan saç tokası Cassian'a doğru uçmaya başladı.

Ronin, Wren'in taktiğini fark etti ve bileğini kaydırarak çalılarının dikenlerinin daha da uzamasını emretti. Keskin uçları, gözden kaybolmadan önce Cassian'ın bacağına kıl payı saplanmıştı.

Theon kollarını uzattı, bir su birikintisini ince bir buz tabakasına dönüşene kadar manipüle etti. Ellerini ustaca hareket ettirerek ince tabakayı kaldırdı. Cassian yeniden ortaya çıktı ve Theon fırsatını değerlendirerek buzdan bıçağı havaya savurdu.

Cassian avucunu havaya kaldırdı ve buz yüzlerce parçaya bölündü. Onları Theon ve Ronin'e doğru geri gönderdi. Buzdan bariyerler ve korkunç bir kan kalkanı oluşturarak hızla kaçtılar.

Naia Finnian'ın hâlâ etrafta olduğunu umarak etraflarını taradı ama Solaris'i yanı başında görünce afalladı. Uzun boylu, bir Yüce Tanrı kadar ışıltılı, çalkalanmış bir fincan gibi sallanan denizin türbülansına karşı tıslayan alevlere bakıyordu.

"Solaris?"

Dönüp ona baktı, alnı yumuşacıktı, ona eski bir hayranlıkla bakıyordu. "Annelerimizi ben halledeceğim," dedi ona. "Sen çocuğunu geri al."

Adayı kurtarmak onun işiydi. İlk kez Mira ve Levina'ya karşı gelmişti.

Başını iki yana salladı, aynı anda hem şaşırmış hem de , çünkü onun içinde böyle bir cesaret olduğunu hep biliyordu. "Neden...?"

Ağzı yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı, jest kırık ve güven vericiydi.

"Çünkü sen yeterince fedakârlık yaptın Naia."

Fedakârlık. Kelime kemiklerinde çınladı ve kanına , vahiy doğrudan ona çarptı.

Avi, Yuki ve Akane'nin bulunduğu eve dönüp baktığında içine korkunç bir melankoli çöktü. Cassian'ın içinde bulunduğu yirmi dakikalık büyü sona ermek üzereydi.

Naia Solaris'in elini sıktı, ona gülümserken dudakları titriyordu. "Teşekkür ederim, Solaris."

Solaris onun ses tonundaki kederli yankı karşısında yüzünü dikkatle inceledi.

Elini yanına bıraktı ve Theon'a doğru ilerledi.

Bunu yapmaya cüret etme, Naia. Sen mutluluğu hak ediyorsun.

Theon bir hayli uzakta durmuş, Ronin'in kanlı çalıları örmeye devam etmesini izliyordu. Theon'un yanında durdu. Saçlarının saf tonu, yanaklarının derisi, maskesinin önü çilek kırmızısına boyanmıştı ama Cassian'ın az önce verdiği acıdan sonra toparlanmış görünüyordu.

Theon'un bakışları Ronin'den hiç ayrılmıyordu ve o da daha azını beklemiyordu. Her zaman Ronin'i izliyor ve onu korumak için içten gelen bir güdüyle hareket ediyor gibiydi.

Naia'nın görüşü kanlı, şarap rengi çizgili bahçeyle doluydu. Yağmur dinmişti. Ronin'in teni hayaletimsi bir solgunluğa bürünmüştü, ön kolları ise sanki boyaya batırılmış gibi çarpıcı, kızıl bir tonda göze çarpıyordu. Onun bir Yüce Tanrı'ya karşı devam etme çabalarından gurur duyuyordu. Harika bir şekilde inatçı bir şekilde dirençliydi.

Yaşamak zorunda. Ash ile.

"Theon," dedi ona bakmadan. "Ash ve Ronin'i daima güvende tut."

Çevresinde, tanrının başının ona doğru döndüğünü, gözlerinin ifadesini çözmeye çalışmak için yüzünün yan tarafını taradığını gördü.

"Ne yapıyorsun?" Ses tonu aceleci ve talepkârdı.

Ronin, Theon'a böylesine sarsılmaz bir sadakat aşılama için ne yapmıştı? Hâlâ Theon'un hayat hikâyesini acı verici bir şekilde merak ediyordu.

Theon'a yan gözle bakarken ağzının kenarından bir sırıtiş geçti. "Ash'e benim için hikâyeni anlat, tamam mı?"

"Sen bir aptalsın." Çenesini indirdi ve yüzünü ondan uzaklaştırdı. "Bunun için de seni affetmeyeceğim."

Naia onun pazusunu gönülsüzce sıktı, gözlerinde biriken neme rağmen kendini gülümsemeye zorladı. "Sen iyi bir insansın. Bana ve Ash'e göz kulak olduğun için teşekkür ederim."

Theon sanki biliyormuş gibi ona bir kez daha baktı.

Keskin bir nefes alarak omuzlarını dikleştirdi ve ilerlemeye başladı.

Elini uzattı. "Wren, gel."

Sanki bir mıknaş tarafından çekiliyormuş gibi, saç tokası onun emriyle avucuna çarptı.

"Ölüm ve Lanetlerin Yüce Tanrısı," diye ilan etti Naia. "Bana gel ve lanetimi bozayım."

Çatışmalar durdu.

Uzuvları titreme tehdidi altındaydı ama kaslarını gerdi. Ronin arkasını döndü, gözleri Naia'ya dikildi.

Theon arkasında belirdi ve Naia son bir istekle tanrının bakışlarını bir kez daha karşıladı.

Theon'un gözleri donuklaştı ve ondan Ronin'e kayarak uzaklaştı.

Cassian onun karşısına çıktı, bu isteği reddedemezdi, çünkü söz konusu olan onun laneti.

Bir zamanlar tertemiz olan takım elbisesi şimdi yağmurdan ıslanmış kumaş ve kan lekeleriyle doluydu. Teninde bir damla bile yoktu.

Çok yaklaştırmışlardı.

"Söyle bana," dedi Naia'nın tüylerini diken diken eden yavaş, dilini yuvarlayan bir konuşma tarzıyla, "bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?"

"Babam onu Kaimana'ya bağlayan laneti bozdu. Bu yüzden başlangıçta ona Mira'ya vuramayacağını söylemiştin. Bunu yaparsa Moros'a, çocuklarından uzağa götürülecekti. Yine de sonuçlarını bile bile bunu yaptı ve bu da onun için büyük bir fedakârlık oldu. Bilmeden lanetini bozdu ve kendini özgürleştirdi ama yine de uzun zaman önce sevgilisi ve çocuklarıyla işlediği suçun sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kaldı."

Cassian'ın gözleri kızgınlıkla parladı ama yine de sessiz kaldı. Onun tepkisi Naia'ya devam etmek için ihtiyaç duyduğu güven duygusunu verdi. Damara basmıştı ve bir an durup yaptığı şeyin gerçekliğini düşünecek olursa dağılacığını bildiği için zaferine dört elle sarıldı.

Wren'i kavradı, saç tokasının kanatlarının avucunun derisine batışını kendini ayakta tutmak için bir cankurtaran halatı gibi kullandı.

"Oğlumun yerine beni al," dedi kararlılıkla. "Ruhum senin olacak, ne diler sen onu yapacaksın. Özgürlüğümü sana teslim ediyorum. Beni topraklarınıza götürürsünüz ve ben de sonsuza dek acı çekerim. Babam gibi benim de yaptığım fedakârlık borcumu öder."

Ronin ona doğru bir adım attı. "Naia, dur!"

Theon'un kolları Ronin'in göğsüne dolandı ve onu geri çekti. Ronin öfkeyle bağırdı, Theon'un insanlık dışı gücüne karşı savaşıyordu. Naia içgüdüsel olarak Cassian'ı geçip Ronin'e bakma dürtüsüne direndi.

Bir lanet, onu bozmanın bir yolu olmadan var olamazdı. Ölüm ve Lanetlerin Yüce Tanrısı için bile kurallar vardı.

Gözlerinde kötü niyetli bir parıltıyla Cassian tehditkâr bir adım atarak onun alanını işgal etti. Omurgasından aşağı bir titreme yuvarlandı. "Senin ölümsüz hayatını cehenneme çevireceğim, Küçük Tanrıça. Umarım bunun farkındasındır."

Mürekkebin kıvrılan tüyleri parmaklarının üzerinden çekilmeye başladı, yükü de onunla birlikte hafıfledi. Lanet sırtına zincirlenmiş ağır bir yükü ve ağırlığı yok olana kadar kısa sürdüğünü fark etmemişti. Sadece onu bekleyen üzücü gerçeğe baş başa kalmıştı.

Ronin ve Ash'in olmadığı bir hayat.

Böyle bir hayatın anlık görüntüleri düşüncelerinde titreşiyor, solunum yollarını daraltıyor ve göğsünün içini morartıyordu. *Bunu yapmak istemiyorum-Yapmalısın.*

Ronin, Theon'un elinden kurtulmak için çırpınırken Yuki, Akane ve Avi evden çıktılar.

Cassian Ash'i Naia'ya geri verdi.

Sonunda.

Gözleri doldu ve çocuğunun yüzüne baktı. Çocuk uyuyordu. Etrafında gelişen korkunç olaylara rağmen, rahatsız edilmeden uyuyabilmesi dikkate değerdi.

"Bunu babandan almışsın," diye mırıldandı.

Dokuz ay boyunca onun yanında uyuduktan sonra, Ronin'in bir kasırğa boyunca uyuma iradesine nasıl sahip olduğunu bir dizi olayla öğrendi.

Naia oğlunun yüzündeki her küçük ayrıntıyı dikkatle inceledi. Şakağının sağ tarafında çil vardı; kalın, koyu kirpikler, pembe göz kapakları ve dürtmek ve çimdiklemek istediği dolgun, yumuşak yanaklar.

Ash'i göğsüne bastırırken kalbi gururla çarpıyordu.

Titreyen dudaklarını onun pürüzsüz alına götürdü ve taze bebek kokusunu içine çekti.

"Seni seviyorum, Ashy sevgilim." Kalın gözyaşlarını geri yuttu. Bu anı ağlayarak boşa harcamayacaktı.

Naia yavaş adımlarla diğerlerine doğru yürüdü.

Ronin Theon'a karşı savaşmaya devam etti ve onun adını haykırdı. Onun acı içinde çatlayan sesini duymak her yerini sızlatıyordu.

Naia, Akane ile göz hizasında çömeldi. "Benim için bir şey yapabilir misin?"

Akane zayıf bir baş sallama hareketi yaptı, gözleri yaşlarla doluydu. "Senin için her şeyi yaparım."

Naia uzun, siyah bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırdı ve ona küçük, titrek bir gülümseme verdi. "Ash'i benim için alır mısın?"

Ağlamasının arasında bir *mhm* sesi çıkardı ve düşen gözyaşlarını elinin tersiyle sildi.

"Ve Wren." Naia saç tokasını Akane'nin kot pantolonunun ön cebine yerleştirdi ve onu kucakladı. "Teşekkür ederim."

Naia oğlunu kuzenine teslim ettikten sonra Yuki'ye döndü.

Kadın çenesini çıkarıp Naia'ya bakarken koyu renk gözleri kendi gözyaşlarıyla doldu. "Seni kaltak. Bunun olmaması gerekiyordu."

Naia hüzünlü bir kahkaha attı. "Beni çok uzun süre üzmesine izin verme."
"İzin vermeyeceğim," diye söz verdi Yuki. "Kendine iyi bak."

Sözler, Yuki'nin şefkati, Naia'nın kararlılığının barajını yıkmaya neredeyse yetiyordu. Bencil içgüdüleri onu, fikrini değiştirmek için ulaşabileceği her şeye umutsuzca sarılmaya itti.

Yuki'nin yanında duran cadıya bir şey söyleyecek gücü yoktu. Yuki çoktan ağlamaya başlamıştı, yüzü ellerine gömülmüştü, geniş omuzları titriyordu. Kendi duygularını bastırmak için dudaklarını büzdü ve onu kocaman bir kucakla kucakladı.

"Sana verdiğim sözü yerine getiremediğim için üzgünüm," diye fısıldadı.

"Zaten yaptın." Avi'nin kolları ona dolandı ve onu uzun uzun sıktı.

Naia geri çekildi. Derin bir nefes alarak döndü ve kendisini mahveden adamla yüzleşti.

Kendini bir fırtına gibi Theon'un pençelerine bıraktı.

"Sakın bunu yapma! Bensiz plan yapamazsın!" Bağırırken sesi acımasızca kırıldı.

Naia ona doğru yürüdü ve ellerini nazikçe boynunun iki yanına koyarak kaslarındaki gerginliği hissetti. Ne zaman sakinleşmek istese o noktaya yönelir, avuçlarının altındaki nabzının güven verici atışına değer verirdi.

Adam onun dokunuşuyla sakinleşti ve kadın burnunu kendi burnuyla buluşturdu. "Bana bir söz vermiştin, hatırladın mı?"

"Naia." Vücudu Theon'un ellerinde gevşedi. "Beni bırakma." Yumuşakça ağladı. "Seni kaybedemem. Bunu yaparsan bütün tanrıları öldürürüm, yemin ederim!"

Naia kalbini yaran acıdan gözlerini kapattı. Onun kararı yüzünden ne kadar ileri gidebileceğinden hiç şüphesi yoktu ve her ne kadar onu gelip geçtiği karanlıktan geri çekecek kişi olmak istese de Ash'in varlığının tek başına yeterli olacağına inancı tamdı.

"Bunu yapmak zorundayım Ronin. İkiniz için de. Bunu yapmama izin ver."

Boğazından kederli bir ses yükseldi ve ağlarken omuzları sarsıldı.

"Ona her gün benden bahset." Onu öptü, dudaklarında tuz ve demir tadı vardı.

Ona duyduğu aşk ruhunun her köşesini dolduruyordu.

Naia alnını onunkine dayayarak geri çekildi. "Her zaman birbirimize geri dönmenin yolunu bulacağız. Seni seviyorum, Ronin."

Başını iki yana salladı.

Bunu söylemeyeceğini biliyordu. Söylemesine gerek yoktu ve onun da bunu duymasına gerek yoktu. Bunu yüksek sesle söylemek sonunda her şeyin bittiği anlamına geliyordu. Bu hayat boyunca birlikte geçirdikleri son zaman. Bir süre kederin ve kalp kırıklığının kasvetli ağırlığıyla dolu derin bir uçurum olacaktı ama sonunda geri dönüş yolunu bulacaktı. Oğullarını büyütecek ve her zaman özlemine duyduğu aileye sahip olacaktı.

Göğsünü yırtıp geçen acı, vücudunu dağladı ve diğer tarafta ortaya çıktı. Ronin'i serbest bırakmakla Cassian'a geri dönmek arasında bir yerde, ağrı yumruk büyüklüğünde bir deliğe dönüştü ve sanki kalbi düşmüş gibiydi.

En iyisi onu ait olduğu kişilerle birlikte geride bırakmaktı. Ronin kükreyerek kanlı briarlarını yeniden canlandırdı.

Bir tanesi Theon'un sırtını parçaladı. Yere yığıldı, nefes almak için hırıldıyordu. Bir diğeri Ronin'i yakalamak için atlayan Solaris'e saplandı. Birkaç tanesi Cassian'ı havada parçaladı.

Yüce Tanrı'nın refleksleri eşsizdi, çok az çabayla manevra yapıyordu. Belli ki hoşnutsuzdu, Ronin'e doğru ölümcül bir bakış fırlatarak Naia'ya sabrının sınırlı olduğunu söyledi.

Naia topuklarının üzerinde döndü, Ronin'in müdahale etmesini engellemek için onu bayıltmaya hazırlanıyordu ki Yuki'nin küçük bedeninin kardeşini arkadan yakaladığını gördü. Minyon kollarını onun gövdesine doladı ve bacaklarını dizlerine doladı. İkisi birlikte yere yuvarlandılar.

Ronin, Yuki sırtına bağlıyken sürünerek ayağa kalkmaya çalıştı. Kollarını ve bacaklarını tekmeleyerek Naia'nın adını haykırdı.

Ona son bir kez gülümsedi. "Lütfen beni affet, Ronin."

Ve sonra son kez Yüce Ölüm Tanrısı'nın elini tuttu.

TKE EXCKANGE

TÖlüler Diyarı'na yapılan yolculuk kutsal bir salondan geçiyordu. İlerideki ucunda, kabarık, koyu lavanta rengi dallar, devasa siyah bir yapının önünde sallanıyordu.

"Beni sonsuza dek Moros'ta yaşamaya mı zorlayacaksın?" Naia parmaklarını iki yanında yumruk yapıp sıktı. Göğsünün duvarlarında paramparça olan kalbinin acısından uzaklaşmak için her şeyi yapardı.

Kaybettiği her şeyi, herkesi daha sonra gözden geçirebilirdi. Şimdilik kendini bir arada tutması gerekiyordu.

Garip bir şekilde, kargaşasının altında huzur vardı ve kendini feda etmekle doğru kararı verdiğini bilerek buna sarıldı. Ronin'in babalığına ya da oğlunun büyümesine tanık olmayı ne kadar özlemiş olursa olsun.

Cassian ellerini ceplerine sokmuş, onun önünde yürüyordu. "Suç işlemediğin halde seni bir hapisane hücre sine kapatıp günlerini orada geçirmeye hiç niyetim yok."

İçinde bir parça umut yeşerdi. "O zaman benimle ne yapmayı planlıyorsun? Hayatımı cehenneme çevirmeye yemin etmiştin."

Nemli saç tellerini alnına doğru itti. Saçları yanlardan daha kısa kesilmişti. Uzun saç telleri dağınık bir şekilde duruyordu. "Lanetimi bozacak zekâya ya da akla sahip olduğunu tahmin etmediğimden, planlarımı bozduğun için seninle nasıl yüzleşmek istediğime hâlâ karar veriyorum. Neyi seçersem seçeyim, seni temin ederim ki acı verici olacak."

Ona pek inanmamıştı. Ses tonundaki ve omuzlarındaki gerginliğin gölgelediği her zamanki soğukkanlılığının yanı sıra, Naia onun bıkkınlığını da hissedebiliyordu. Ona hitap ediş biçiminde, tehditlerinde

ölümcüllük, sanki kalbi bu işin içinde değilmiş gibi. Sanırım lanetini kırmak onun ruhunun bir kısmını öldürmüştü.

"Onları bir daha görmeme izin verecek misin?" Naia sessizce sordu.

Cassian adımlarını durdurdu.

Onun arkasında durdu.

"Artık bana aitsin, Küçük Tanrıça," dedi omzunun üzerinden ona bakmadan. "Topraklarımın kapısından bir kez girdin mi, ben izin vermedikçe çıkamazsın."

Başka bir kafes.

Görünüşe göre kaderi her zaman kapana kısılmış olarak kalmaktı.

"Dolayısıyla hayır," diye bitirdi Cassian. "Ruhları öbür dünyaya girene kadar onları bir daha göremeyeceksin."

Boğazında bir yumru şişti. Dişlerini sıktı, gözyaşlarını yuttu. "Zamanı geldiğinde bana ölümü bahşedecek misin?"

Cassian yürümeye devam

etti. Cassian'ın hızına ayak

uydurdu.

İçinden bir ses, Cassian'ın cevap vermemesinin onun cevap vereceği anlamına geldiğini söylüyordu. Unvanına ve ününe rağmen Cassian pek çok kişinin inandığı gibi kötü biri değildi. Başkalarına acı çektirmekten tatmin olmazdı. Eğer olsaydı, kavgaları sırasında karşılık verirdi.

Naia ve Cassian düşünceli bir gökyüzünün altında ortaya çıktılar ve kadim morsalkım çiçekleri yağmur gibi yağıyor, yürürken omuzlarını nazıkçe fırçalıyordu.

"Ölü ağaçlar ve kızıla bulanmış bir toprak bekliyordum," diye itiraf etti Naia.

Cassian ona yan gözle baktı. "Benim krallığım çürüyen çorak topraklardan ve hastalıklı ışık huzmelerinden oluşmuyor."

"Açıkça."

Ağaçlardan daha uzun olan taş duvar, çenesinin içinden görünen manzarayı kapatıyordu. Ölüler Diyarı'nın hükümdarı unvanı için Cassian'ın karşısına dikilen Büyük İlah Savaşı'ndan kaldığı söylenen, canavar tanrıları andıran devasa heykellerle oyulmuştu.

Gözleri, duvarın ortasındaki demir kapılara giden merdivenlere kadar salkımların etrafından dolanan taş yolu takip etti.

Bir kapı. Onun topraklarına.

Direnç, ayak bileklerini sanki çapalarla ağırlaştırmış gibiydi.

Girmeyin, .

Beyaz bir panik başını döndürdü ve istemsizce duraklamasına neden oldu.

Ronin ve Ash için. Yapmalısın.

"Gel bakalım, Küçük Tanrıça," diye gürledi Cassian, bir aslanın alçak sesle yaptığı uyarı gibi. İtaatsizlik edecek havada değildi.

Babanla yeniden bir araya geleceksin.

Naia bir ayağını diğerinin önüne attı.

Nefes al.

Merdivenlerin tepesinde bir silüet duruyordu, varlığı sallanan salkımların ve yükselen duvarın gölgeleri tarafından maskelenmişti.

Cassian aniden durdu. Naia onun yanında durmuş, uzun boylu yabancıya daha yakından bakıyordu.

Cassian alaycı bir tonda, "Kendine olan güvenin tamamen cehalete dönüşmüş," dedi. "Yoksa benim diyarıma çaldığın nesneyi geri vermek için mi girdin?"

Figür merdivenlerden bir kedinin zarafetiyle indi.

Naia'nın nefesi boğazında düğümlendi. Göğsünde bir öfke cehennemi yandı ve kollarını yaktı. Önündeki küçük kardeşine bakarken şaşkınlığı çabucak yutuldu.

Finnian yollarının ortasında durdu.

"Lord Cassian," diye hitap etti medeni bir ses tonuyla.

Naia'nın Ash'in kanını çaldıktan sonra gidip onun suratına vurmaya hakkı vardı ama adamın beklenmedik nazik tavrı onu şaşırtmıştı. Onun için hiç de karakteristik olmayan bir şeydi bu, özellikle de Cassian'a karşı.

Cassian Finnian'a baktı ve Finnian da ona baktı. Aralarındaki düşmanlık havayı sertleştirmişti.

"Size bir teklifle geldim," dedi Finnian eşsiz bir metanetle. "Kız kardeşim özgürlüğünü teslim ederek lanetini çoktan bozduğu için, ben de özgürlüğümü onunkiyle takas etmek için buradayım."

Naia'nın vücudu kaskatı kesildi.

Cassian'ın kafası meraklı bir yırtıcı hayvan gibi eğildi. Elini cebinden çıkardı ve bir parmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Dikkatimi çektin."

"Gulyabanilerimde sizden sakladığım tüm ruhları da geri vereceğim."

Hayır.

Cassian Finnian'a işkence edecekti. Yüzyıllar boyunca yaptığı tüm büyücülükler için ona açıkça acı çektirecekti. Bunu yapmasına izin veremezdi.

"Reddediyorum." Naia kendini iki tanrının arasına yerleştirdi ve Finnian'a sert bir bakış fırlattı. "Bu benim kararım. Derhal git, Finny."

"Yanılıyorsun." Cesur ve duygusuz Finnian, yardım gecesindeki Finnian'dı; titizlikle hesaplanmış, amaçlı bir müdahaleydi. Tüm yumuşak, sevecen nitelikleri korunmuş ve . Finnian'ın bu hali onu tedirgin etmişti. "Lanetinin borcunun nasıl ödeneceğine artık Lord Cassian karar verecek."

Naia dönüp Cassian'a baktı, keskin ve kötü niyetli bakışlar karşısında midesi bulandı.

Dişleri iğrenç bir gülümsemeyle parlıyordu. "Pekâlâ. Teklifini kabul ediyorum, Finnian."

"Hayır. *Hayır!*" Naia'nın yumrukları havaya kalkmış, sesini duyurmak istiyordu. "Lord Cassian, yapamazsınız. Bu *benim* lanetim. Fedakârlık yapmak bana bağlı."

Cassian'ın altın mücevherli bakışları onun üzerinde titreşti. "Hâlâ öylesin, Küçük Tanrıça. Senin aziz kardeşin. Ne kadar hoş bir boşluk ve bu bana yarıyor. Ben sinir bozucu bir termiti ortadan kaldırıyorum, sen de sevdiklerine kavuşuyorsun."

Naia'nın çenesi titredi, çelişkiler içindeydi. Geri dönmekten başka bir şey istemiyordu ama Finnian'ın ıstırapı pahasına değil.

Kardeşine döndü. "Onu geri al."

Aralarındaki boşluğu geçti ve ıslak saç tellerini omzunun üzerinden itti. "Üzülme, Rahibe. Hayatta kalacağım."

Kaşlarını çattı. "Acı çekeceksin."

Gülümsedi. "Azap beni korkutmuyor."

Hiç olmamıştı. Naia'nın gözlerinin ardında çocukluk anıları canlandı. Mira ona korkunç acılar çektirdikten sonra ona attığı inatçı, iradeli bakışlar. Kendisine kabul etmediği bir şey yapması söylendiğinde gösterdiği derin meydan okuma. Arran'ın ölümünden sonra Mira'nın büyük salonunu parçalanmış bir mezarlığa dönüştüren tutkulu misillemesi.

Finnian'ın gözleri, söylenmemiş milyonlarca kelimeyle onun gözlerine gömüldü.

Kardeşini ne zaman metodik davrandığını bilecek kadar iyi tanıyordu. Finnian değerli ölümsüz yaratıklarından ve Hollow Şehri'ndeki geçim kaynağı ve statüsünden bir plan yapmadan asla vazgeçmezdi.

O zaman kafasına dank etti; onu laneti bozmanın bir yolunu bulması için gönderdiğinde, o da bulmuştu. Fedakârlık gerektirdiğini öğrenmiş olmalıydı, bu yüzden ona söylememişti. Bu onun yapmasını istediği son şeydi. Ve çünkü

Dolandırıcılık Finnian için bir spordu, onun bunu anlaması ihtimaline karşı önceden plan yaptı - içeri girip Ash'in kanını çalacak ve onunla yer değiştirecekti.

Finnian'ın kendi gündemi olmalıydı ve bu değiş tokuş da ondan kendisini bırakmasını istemesiydi.

Karşılığında ona özgürlüğünü verdi - gerçek, *sınırsız* özgürlüğünü.

Ve Finnian bir karar verdiğinde kimsenin onun fikrini değiştiremeyeceğini herkesten iyi biliyordu.

Oğullarıyla birlikte Ronin'in yanında kalabilmek için küçük kardeşini bırakmak zorunda olduğu gerçeğini kabullenirken mutluluğu ve kederi iç içe geçmişti. Bu sefer sonsuza dek.

Dişlerini sıktı, ona yumruk mu atacağını yoksa sarılacağını mı düşündü. "Seni piç kurusu." Kollarını onun boynuna atıp yüzünü boynuna gömerken gözleri yaşlarla doldu. Adam meyan kökü ve bitki kokuyordu, büyüün, *evin* derin baharatı.

Finnian içten bir kahkaha atarak onun belini sıkıca kavradı. "Git," diye fısıldadı, "ve hayatının tadını çıkar, Naia."

DÜZENLEMeye KOYUN

Naia, Kahale konutunun bir mil uzağında, ilk karaya vurduğu sahilin açıklarına bırakıldı.

Koy, sanki gelgit ormanı acımasızca süpürmüş ve ardında kökünden sökülmiş ağaçlardan oluşan bir iz bırakmış gibi bir yıkım sahnesiydi. Sahilin aşağısında, kumlar bükülmüş gövdelerin ve kırılmış dalların kalıntılarıyla doluydu.

Koyun üstündeki zirvenin görüntüsü yüzüne bir gülümseme getirdi.

Dalgalı denize doğru döndü. Katmanların altında Mira vardı, büyük olasılıkla masaları deviriyor ve kırıbaçıyla boğaz kesiyordu. Naia olmadan, kaçış yolu olmayan ebedi bir lanete mahkûmdu.

Naia elini inceledi, herhangi bir iz olmaması onu rahatlatmıştı.

Sonunda laneti bozulmuştu ve ailesi onu bekliyordu.

Ormandaki katliamın içinden koşarak geçti. Yerel halk çoktan bölgeyi taramaya başlamıştı. Naia hatları tamir eden bir elektrik kamyonunun yanından geçti. O geçerken işçiler kibarca el salladı. Ayakları onu ormanın zeminini kaplayan çürümüş yapraklar boyunca götürdü. Ronin'le yaptığı onca yürüyüşten sonra ormanı avucunun içinden geçen çizgiler gibi ezberlemişti.

Muz ağaçlarından oluşan bir korunun içinden ve bir açıklıktan geçerek Kahale'nin evi göründü.

Hepsi arka bahçede bıraktığı gibiydi. Akane kollarında Ash ile hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Avi ve Yuki, Ronin hayatında duyduğu en trajik sesleri çıkarırken onu teselli etti. Elllerine kapanarak hıçkıra hıçkıra ağladı.

Yuki ve Avi'den. Artık onu geride tutmuyorlar, yukarıda tutmaya çalışıyorlardı.

Ronin'in kanının etkileri Solaris'i felçli bıraktı. Çimenlere uzanmış, parlak, mavi gökyüzüne bakıyordu.

Theon, karnındaki yara yavaş yavaş iyileşirken herkesten uzakta oturuyordu.

Onlar üzülrken Naia'nın kalbine hüznün saplandı ama yerini hemen başka bir şey aldı: minnettarlık, huzur, neşe. Çünkü bu derece sevgi göreceğini hiç düşünmemişti.

Naia çamurlu arazide hızla ilerliyor, ayak sesleriyle bir şırıltı yaratıyordu. Onlara ulaşmak için sabırsızlanırken nabızı da hızıyla eşzamanlı olarak atıyordu.

Önce Theon'un kafası ona doğru döndü.

Yuki onu fark eden ikinci kişiydi.

Gözlerini kadar sersemlemiş bir halde Ronin'in omzuna vurdu. "Ronin. *Ronin!*"

Ronin ağlarken vücudu titriyor, yüzünü ellerinin arasına saklıyordu.

"Ronin Amca, *bak!*" Akane gülümsedi, ses tonundaki canlılık görmezden gelinemeyecek kadar belirgindi.

Başını kaldırdığında Naia yolu yarılamıştı. Gözleri genişledi.

Naia daha hızlı koştu.

Gözlerini kırıştırdı. Gözlerini ovuşturdu, kendisine oyun oynadıklarına ikna olmuştu. Sonra ayağa kalktı. Ağzını açarak ona doğru bir adım attı.

"Naia?" Duyabileceği kadar sesli değildi ama adının dudaklarından dökülüşünün neye benzediğini biliyordu.

Neredeyse geldik.

Yüzünü geniş bir gülümseme kapladı, onu kollarına almayı, çocuğunu dilediği kadar uzun süre kucağında tutmayı arzuluyordu-

Ağaçların gölgesindeki grotesk figür Ronin'in üzerinde havalandı ve yüzündeki geçici rahatlamayı yakıcı bir acıya dönüştürdü.

Naia neredeyse ayağı takılıp düşüyordu. Hayalet benzeri yaratık kolunu Ronin'in göğüs kafesine arkadan sapladığında kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

Naia'nın dünyası altüst oldu.

Kaleo'nun son anları gözünün önünden geçti.

Nightrazer, Ronin'in kanının dokunuşuyla, bir esintide taşınan duman oluşumu gibi parçalandı.

Ronin yere yığıldı. Naia ona doğru fırladı.

Naia'nın önüne gölgeli bir kütle düştü ve Marina onun çalkantılı karanlığından çıktı.

Marina'nın avuç içi Naia'nın göğsünün ortasına çarparak onu geriye doğru itti. Ayakları çamurda kayd ve kan dolaşımında dolaşan adrenalinden dolayı darbenin etkisini zar zor fark edebildi.

Çimenlerin üzerinde yuvarlandı ve hızla ellerinin üzerine kalktı. Göğsünde zonklayan acı hissizleşti. Bir an bile düşünmeden, Marina'nın ötesindeki koşulları değerlendirmek için gözleri ileriye fırladı.

"Akane!" Yuki bağırdı.

Akane ve Ash'in yanına ışınlanırken Theon'un formu uçtu.

Naia'nın gözleri Ash'i tutan ve avucunun ortasında bir ateş küresini dengeleyen küçük kıza takıldı. Alevi nightrazer'lara doğru savurdu; kıvranan, mürekkep gibi bedenleri ağaçların sağladığı gölgelere karışıyordu.

"Onları yakaladım!" Theon geri seslendi. Çocuklarının etrafından kalın bir buz duvarı kalktı.

Yuki dizlerinin üzerine çökmüştü, Ronin'in gömleğini kanamayı durdurmak için malzemeyi toplarken kolları hızla çalışıyordu. "Avi, bizi koru!"

"Lanet olsun!" Avi yere bir iksir fırlattı ve üzerlerine üşüşen nightrazer'lar görünmez bir bariyer tarafından geri püskürtüldü.

Marina'nın figürü girdaplı, obsidyen bir sisin içinde kayboldu.

Naia ellerini yumruk yaparken kollarındaki kaslar gerildi.

Yetti artık.

Marina'nın tanrısal hızına yetişen Naia'dan vahşi bir çığlık yükseldi. Kolunu dışarı fırlattı ve ön kolunu Marina'nın porselen burnuna sapladı. Vuruşu, ağaç tepelerini hışırdatan güçlü bir rüzgâr estirdi. Marina açıklığa doğru yelken açtı, dik durdu ve topuklarını toprağa gömdü. Momentumu, kayan bir yıldızın hızıyla ilerlemek için kullandı.

Naia, Marina'nın nefretini hak edecek ne yapmıştı?

Dişlerini sıktı ve Marina onu boğazından yakalamadan önce direksiyonu kırdı. Marina'nın kadife pelerininin yakasını yakaladı, malzemeyi yumrukladı ve kafasını Marina'nın kafatasına çarptı.

Naia'nın kulaklarında bir kemik kırılma sesi yankılandı. Marina tökezledi. Naia'nın göz kapağından ılık bir sıvı damladı. Marina tepki Naia bacağını kaldırarak Marina'nın karnına sert bir tekme attı. Bu onu birkaç metre geriye fırlattı.

Naia Ronin'e doğru kaçtı. Koşarken nefesi kesildi ve dudakları titredi. Ronin hareket etmiyordu. Düz bir şekilde yatıyordu. Altındaki çimenler kan bataklığına dönmüştü.

"Avi, onu bana ver!" Yuki'nin sesi titrerken aceleliydi.

Avi bir eliyle ceketinin cebini karıştırırken diğer elini de nightrazer'ları uzaklaştırmak için büyü yapmak üzere havada salladı.

Ash ve Yuki'yi koruyan buz kubbesinin etrafında çalışırken Theon'un şekli bulanıktı.

Tüm bu kaosun altında, Ash'in tiz çığlıkları Naia'nın kemiklerinde daha önce hiç deneyimlemediği yeni bir histeri seviyesini harekete geçirdi. Şiddetli bir korumacılık. Ona ulaşması gerekiyordu. Diğerlerine. Ronin'e.

Marina Naia'ya doğru koştu, hareketleri ardında simsiyah dallar bırakıyordu. Naia topuğunu yere kilitledi ve gövdesini bükerek yumruğunu yukarı çekti ve Marina'nın yumruğuyla dramatik bir çarpışmada buluştu.

Sırılsıklam çimenlerin üzerinde yuvarlandılar. Çamur Naia'nın gözlerine bulaştı. Marina, Naia'nın saçlarını kafa derisinden kopardı. Naia, Marina'nın ön kolunu yakaladı ve onu aşağı itti, karnına bindi ve uyluklarının iç kısımlarını sıktı.

Naia yumruğunu Marina'nın yüzüne doğru savurdu. Marina mükemmel bir zamanlamayla başını yana doğru hareket ettirdi ve Naia'nın parmak eklemleri toprağa çarptı. Altlarındaki zemin çatladı ve yüksek sesle yankılandı. Küçük bir depremin sarsıntısı hemen ardından geldi.

Marina kollarını Naia'nın dizlerinin altından kurtardı. Naia'nın omzunu iterek dengesini bozdu. Naia'nın kuyruk sokumu çamura battı. Bir kısmı tozluklarından aşağı sızdı.

Marina ayağa kalkmış, Naia'nın üzerinde yükseliyordu. "Sen hâlâ bir tanrıçanın zayıf, acınası bir bahanesisin."

Naia'nın gözleri kıpkırmızı oldu. "Ben sana ne yaptım Marina?" diye bağırdı.

Marina korkutucu bir hayalet gibi ileri atıldı ve parmaklarını Naia'nın boğazına doladı. Görüşünde mor lekeler belirdi.

"Tek yaptığın ona gitmesi için bir sebep vermektir!" Marina zehirli bir şekilde bağırdı. "Benden nefret etmesi için bir sebep!"

Naia şaşkına dönmüştü, Marina'nın yaşlarla dolu gözlerindeki kıskançlığı anlayamıyordu.

"O seni seviyordu." Bunu ona neyin söylediğinden emin değildi. Marina'nın yaptığı onca şeyden sonra Naia ona hiçbir şey borçlu değildi. Ama uyumsuzluğu, ulaşamayacağı bir sevgiye duyduğu özlemi fark etmişti. Naia bunun babalarıyla ilgili olduğunu anlayamayacak kadar kördü.

Marina'nın nefesi kesildi ve bir anlığına Naia'nın boğazındaki tutuşunu bıraktı.

"Wren!" Naia seslendi.

Marina'nın gözleri .

Toka Akane'nin cebinde canlandı ve bir ok gibi buzun içinden havaya fırlayarak Marina'nın göğüs kafesinin arkasına saplandı.

Marina kolunu geri çekti ve tökezleyerek geri çekildi, yemek borusuna kan dolduğu için gurulduyordu. Göğsünü, elbisesinin sert kumaşını tuttu. Dudaklarından uzun kırmızı tükürük damlaları sızdı. Kolları yanlarına düştü, Ronin'in kanının kurumuş kalıntıları hâlâ iğnenin üzerinde olduğu için zayıflamıştı. Konuşacak oldu ama çenesi gevşedi. Ve sonra yere düştü.

Naia Ronin'e ulaşmak için kız kardeşinin üzerinden atladı.

Nightrazer'lar korkunç auranın ortasında eriyip gittiler. Avi'nin hareketsiz elleri uzaklara boş boş bakarken koyu kızıl-cık kırmızısına boyanmıştı. Dizlerinin üzerine çökmüş, hâlâ Ronin'in yanında, donup kalmıştı.

"İksirimin onun üzerinde neden işe yaramadığını anlamıyorum," diye mırıldandı manik, kısık bir ses tonuyla. "İşe yaraması gerekirdi. Neden işe yaramıyor?"

"Kahretsin, Ronin!" Gözyaşları Yuki'nin yanaklarını lekeledi. Her iki eli de göğsünde birleşmiş, kalbinin üzerine agresif bir şekilde pompalıyordu. "*Sakin* bunu yapma! Beni duyuyor musun? Onlara seni hayatta tutacağıma söz verdim! Yapma. Sen. Lanet olsun. Yapma. Beni. Yalancı."

Buz kubbesi Akane'nin etrafını saran bir su birikintisiydi, Ash'i göğsüne yaslamıştı, yüzü battaniyesine gömülmüştü, ikisi de ağlıyordu.

Naia Ronin'in başında dikilirken vücudu felç olmuş gibiydi. Theon onun yanındaki boşluğu dolduruyordu, uzun kolları yırtık pırtıktı, maskesi yer yer yırtılmıştı ve kederli bir şekilde Ronin'e bakıyordu.

Ronin'in açık teni mavi mercan rengindeydi. Gözleri kapalıydı.

Naia'nın görüşü tünele girdi. Onun ölümünü engellemek için yaptığı her şey, Finnian'ın onunla yer değiştirmek için yaptığı görkemli fedakârlık bir yana, hepsi boşa gitmişti.

Hayat acımasızdı. Umutsuzdu. İstirap doluydu. Naia'nın hayatı boyunca kaçtığı kasvetli ağırlık bir kez daha kemiklerine yerleşti. Bu kez katlanılamayacak kadar fazlaydı.

İçinin en derin köşelerindeki nefrete dönmeyi bir kez bile düşünmemişti ama diz çöküp Ronin'in buz gibi elini sıktığında, tek bir düşünce ruhunu dondurdu.

Hepsini öldürmek istiyorum.

Ronin de pişmanlık duymadan ona aynı şeyi söylemişti. Tanrıların ona davranış şekli için. O zamanlar Ronin'in kötülüğünün boyutunu tam olarak anlamamıştı. Ama şimdi? Açıklıkta tepinmek ve Marina'nın kalbini söküp atmak için her türlü dürtüye sahipti. Denizin altına inmek ve Mira'nın krallığına zarar vermek. Onu bu umutsuzluk anına kadar yaşamaya iten herkese haksızlık etmek istiyordu.

Yuki boğuk bir çığlık attı ve alnını Ronin'in kanlı göğsüne indirdi. "*Lanet* olsun Ronin!"

Naia titreyen dudaklarını Ronin'in parmak eklemlerine götürdü. Gözyaşları boncuk boncuk Ronin'in elinin arkasındaki tendonlardan aşağı yuvarlandı.

Beni bırakamazsın.

Oğlunu onsuz nasıl büyütebilirdi? Hayatı boyunca onun aşkını iki kez yaşamış olan kadın, onsuz bir dünya düşünemiyordu. Yanında onunla geçirdiği onca geceden sonra yatakta yalnız yatmak. Onun sesi olmadan. Arkasında, her zaman onu kollayan varlığı. Aşkını. Bunu yapamazdı-

Tanrım, ona ihtiyacı vardı-

Ronin'in elini sıktı ve başını gökyüzüne kaldırdı. "Canımı al!" diye hırladı, ağzından tükürük ve gözyaşları akıyordu. "Sakın onu tekrar almaya cüret etme! Sayısız hayat yaşadım ben! Bırak işim bitsin! Hayatımı ona ver!"

Öfkesi büyüdükçe büyüdü, ta ki onu bir canavara dönüştürdüğünü hissedene kadar. Sesini duyurana kadar durmayacaktı. "Yüce Kader Tanrıçası! Ona benim-"

Ronin'in parmakları onun elinin etrafında kıpırdandı.

Naia nefesini tuttu ve ona bakmak için başını eğdi.

Adamın gözleri onun üzerindeydi, karanlık ve *canlı*.

"Ben..." Diğer eli Yuki'nin başının arkasına düşerken sesi gerildi. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Yuki ayağa fırladı.

Herkes ona bakakaldı.

Naia elini onunkinden çekip yüzünü avuçladı. Cildinin sıcaklığını ve artık ölümcül derecede soğuk olmadığını ölçtü. Yanakları renklerini yeniden kazanmıştı.

Nasıl?

Yuki'nin yarasındaki kanamayı durdurmak için kullandığı gömleğin kanlı parçasını yırttı ve parmak uçlarını yeni iyileşmiş deriye dokundurdu.

Yarası geçmişti.

Adam yavaşça doğrulup yüzünü buruştururken gözleri tekrar adamın yüzüne kaydı.

Yuki onunla Naia arasında bir ileri bir geri baktı, ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalmıştı. "Ne-"

Kör edici beyaz bir ışık Ronin'in silüetini gölgede bırakarak arkasına düştü ve Naia'yı geriye fırlattı.

TKE GOdd EGG OF

Geçmiş

(Naia'nın sekizinci yılıydı.

Babasının elini tutarak, denizin göğünü dolduran ışıltılı iğne uçlarına aval aval baktı. Balık sürüleri yanından geçiyor, ışıltılı lekeleri altın bulutlara dönüştürüyordu.

Saraya girdiklerinde büyük salondan şölen sesleri yükseliyordu. Üç müzik tanrıçası lirlerini tıngırdatarak ve Naia'nın kulaklarını ısıtan melodik tonlarda şarkılar söyleyerek eğlenceyi sağlıyordu. Gevezelik eden akrabaların ve misafirlerin sesleri melodiye karışıyordu.

Annem odanın baş köşesindeki masada, bir platformun üzerinde oturuyordu. Koyu mavi kadife bir elbise giymişti ve uzun gümüş saçları başının etrafında bir taç gibi örülmüştü. Salonuna bakarken dudaklarından nadir görülen bir gülümseme geçti.

Naia tanrıçaların geçici duygusal tepkisini hayranlık olarak yorumladı. Büyük bir talihsizliğin aptalca bir fantezisi ya da belki de ruhunun derinliklerinde, annesi muhteşem salonunun duvarlarını dolduranlara karşı bir sevgi besliyordu. Yukarıda tünemiş otururken, masallarını paylaşan konuklarını gözlemlerken, evcilleşmemiş bir Yüksek Tanrıça olduğu görkemli günlerini anımsarken gizli bir neşe ya da tatmin.

Annesinin yanardöner gözleri Naia'ya dikildi, sanki onun baktığını hissediyordu ve gülümsemesinin narin kıvrımı ince dudaklarına düştü.

Naia kaşlarını çatı.

Babası dikkatini çekmek için Naia'nın parmaklarını hafifçe sıktı.

Başını kaldırıp onun yumuşak yüz ifadesine baktı, nazik varlığına sığınmak istiyordu.

"Hadi dans edelim." Naia'nın ayaklarını yerden keserek kollarına aldı ve hızla pistin ortasına doğru ilerledi. Suyun zarafetiyle, etraflarında dönen diğerleriyle senkronize bir şekilde sallandı. Oda bulanıklaşarak tanrıların ve salonun yönünü şaşırttı.

Naia kollarını kıkırdadı. "Dönmeye devam et!" O gülerken derin bir gümbürtü göğsünü titretti.

Onun neşeli gülümsemesinin ayrıntılarına, kızarmış ahtapot ve kuşkonmazın nefis kokusuna ve onlar dans ederken çalan özel melodiye takıldı. Naia bu anı sonsuza dek yaşamak istiyordu ama çok yakında masadaki yerlerine geri döneceklerdi. Ve bu düşünceyle birlikte Naia'nın mutluluğunu bir yas kesti. Neden her şey sonsuza dek süremiyordu?

"Bu anın bitmesini istemiyorum baba," diye mırıldandı. "Kendimi üzgün hissediyorum." "Sevgilim." Dönmeye devam ederken burnuna hafifçe fiske vurdu.

dans pistinin etrafında. "Aşkın tanımı budur."

Minik sarı çiçekler, boyalı mücevher zerreleriyle boyanmış oniks bir çayır gibi saçlarına yayılmıştı. Naia uzanıp bir tanesini kopardı. "Nasıl?"

Küçük parmaklarının arasından küçük çiçeği kopardı ve saçlarına . "Bu anın bitmesini istemiyorsun çünkü beni seviyorsun."

Düşünmek dudaklarını büzdü. "Aşk uzun sürer mi?"

"Aşk sonsuza dek sürer."

Naia başını salladı, yüz ifadesi ciddileşti. "O zaman neden acı veriyor?"

Adam kızın yüzünü inceledi, sanki cevabını nasıl ifade edeceğini bilemiyormuş gibi kaşları çatıldı. "Aşk sonsuza dek sürer, ama insanlar ve anlar sürmez."

Tek duyduğu, *birlikte geçirdiğimiz anların bir gün sona ereceği* oldu ve nabızı muhalefetle titredi. Zamanı dondurmak ve onun yanıldığını kanıtlamak istiyordu. İkisi de ölümsüzdü ve asla ayrılmayacaklardı. Onun tanımı inanması için fazla hastalıklı, fazla iç karartıcıydı.

Eğer durum böyleyse, paylaşılanlar bir gün yok olduğunda aşkın ne anlamı kalırdı?

Kararlılıkla, "Sevdiklerimi bırakmak istemiyorum. Seni sonsuza dek yanımda istiyorum."

Babasının dansı yavaşlayarak sakın bir salınıma dönüştü, gözleri onunkiler arasında gidip geliyordu.

Tereddüt sesini duyunca, annesinin böyle şeylere ne diyeceğini düşündü. Bağlılıklar bir zayıflıktı. Belki babası da aynı inancı paylaşıyordu.

Naia utançla bakışlarını indirdi ve babasının omzunda duran kendi elinin arkasına baktı. "Sanırım bu beni zayıf yapıyor."

Babam başını eğdi ve siyah saçlarından bir tutamı alnına düşürdü. "Sanırım bu seni tam tersi yapıyor, sevgilim."

"Ben unvansızım." Göğüs kafesinin arkasında biriken basınçla gözleri yanıyordu. "Diğerlerinizin aksine, damarlarımda akan bir güç yok. Ne işe yararım ki?"

Kapalı elini ikisinin arasında tuttu. "Aşka tutunmaya devam et, Naia. Derinden, şiddetle, sonsuzca ve o her zaman sana geri dönmenin yolunu bulacaktır." Uzun parmaklarını açarak çiçek açmış bir çiçeği ortaya çıkardı. Yaprakları ince ve belirgin, göz alıcı bir kadife bordoydu. "Bana göre, seni bir tanrıça yapan da tam olarak bu. Sonsuz Aşkın, Sonsuz Sevginin Tanrıçası Leydi Naia'ya selam olsun."

Naia burnunu kıvrarak başını salladı. "Çok komik, baba. Böyle tanrılar yok. Ben araştırmamı yaptım, unuttun mu?"

Babam yıldız çiçeğini kulağının arkasına sıkıştırdı ve gülümsedi. "Tüm Yüce Tanrıların soylarının var olmadığı bir zaman vardı. Bir sonraki soyun ne zaman ortaya çıkacağını kimse bilemez. Bunun sen olamayacağını kim söylüyor?"

Bu fikir karnının derinliklerinde bir umudu yeşertti, kökleri kanında ve kemiklerinde dolaşarak ruhuna dokundu.

Naia onun şaka yapıp yapmadığını anlayamadı ama yine de kollarını boynuna doladı ve onu sıktı.

ETERN) TV

Şimdiki Zaman

TNaia'nın aklına gelen Yüce Kader Tanrıçası, havada süzülen bir ipek parçası gibiydi.

Ağaçlardaki yapraklar kristalleşti. Naia'ya yaklaşırken ağaç kabukları buz gibi parlıyordu. Tüylerle süslenmiş altın dalgaları gibi saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Teni en iyi yeşim kristalinden yapılmış gibi parıltıyordu ve gücü her adımda narin, ışıltılı bir toz bırakarak yayılıyordu.

Theon ve Solaris de dâhil olmak üzere herkes baygındı.

Naia düşerken mucizevi bir şekilde Ash'e tutunmuş olan Akane'nin yerini çabucak buldu. Ash battaniyesinin içinde güvendeydi ve diğerleri gibi derin bir uykuya dalmıştı. Naia göğsünde yayılan rahatlamayla diyaframındaki kilitli nefesi dışarı verdi. *Tanrılara şükürler olsun.*

Gözleri Ronin'in uyuyan formuna kaydı, göğsünün ölçülü iniş çıkışına sabitlendi ve hâlâ hayatta olduğuna dair kendine güvence verdi.

Tesadüflere inancı yoktu ve sezgileri ona Leydi Ruelle'in varlığının bir amacı olduğunu söylüyordu.

Yüce Tanrıça onun üzerinde parlak, ruhani bir varlık olarak duruyordu. "Kaderinizin çözülüşünü izlemek büyük bir zevkti Leydi Naia. Çok güzel bir tanrıçaya dönüştünüz."

Naia çenesini eğdi ve bir saygı ifadesi olarak doğrudan Yüce Tanrıça'ya bakmaktan kaçınarak, "Açık sözlülüğümü bağışlayın Leydi Ruelle, ama Ronin'i neden kurtardınız?" diye sordu.

Ruelle güldü, sesi rüzgâr çanlarının hoş bir telaşına benziyordu. "Leydi Naia, ben öyle bir şey yapmadım. Onun hayatını bağışladınız."

Naia başını kaldırdı, ağzı bir karış açıldı.

Ruelle'in gülümsemesi bir güneş ışını kadar parlaktı. "Size taptığınızı yüksek sesle ilk kişi o oldu."

Tüm tanrıların gücünün gelişmesi için tapınanlar gerekliydi.

"Tıpkı sizin daha fazla ayrı kalmayı reddettiğinizi ilan ettiğiniz gibi," diye ekledi Ruelle.

Naia şaşkınlıkla başını salladı. "Ne diyorsunuz Leydi Ruelle?" Ruelle öne doğru eğildi, yaldızlı saçları omuzlarının üzerinden kayıyordu.

"Leydi Naia, Bay Kahale'yi sonsuz yaşamla kutsadığınızı söylüyorum."

Naia'nın nefesi kesildi.

Doğuma girmeden hemen önce, Ronin uyurken onu izlediği, ebedi yeminini ettiği ve onu alnından öptüğü an aklına geldi.

Naia'nın parmakları dudaklarına geldi.

Benim bir... gücüm mü var?

Buna inanmakta güçlük çekiyordu ama Ronin'in hayatta kalmasının tek açıklaması onun uyuyan gücüydü. Ölümlüler onu tanımıyordu ve hiçbiri ona övgüler yağdırmamıştı - Ronin'e kadar.

Gözleri yaşardı ve sevinçli, soluk soluğa bir kahkaha koptu.

Sonsuz Aşkın. Babasının nazik sesi zihninde yankılandı ve ortasına melankolik bir acı yaydı. Ancak bu anıya ve babasının haklı olduğu gerçeğine gülümsemekten kendini alamadı. Başından beri içinde bir güç vardı.

"Gözyaşlarınıza hakim olun Leydi Naia ve neşeli olun." Ruelle parmağının tersiyle Naia'nın gözünün kenarını sildi. "Çünkü siz türünüzün ilk örneğisiniz - Sonsuzluğun Yüce Tanrıçası."

WKAT) T³ G GUPPOGE_d TO BE L) KE

"A Kesinlikle olmaz." Naia mısır gevreği kutusunun arkasını onaylamayarak taradı. "Porsiyon başına on iki gram şeker var."

"Yine de onları seviyor." Ronin dudak büktü, dikkati sadece Dokuz aylık Ash, parmak eklemlerini kemiriyor ve salyasını akıtıyordu.

Tombul yanaklı çocuklarının yüzüne asla hayır diyemeyen ve meyveli mısır gevreği kadar tatlı bir şey yerken asla yakalanmayacak olan kocasından geliyor.

Naia kutuyu rafa geri koydu. "Ezilmiş bir elmayı da çok sevecektir."

"Elma püresi sıkıcıdır." Ronin'in bakışları ona yöneldi, kaşları kalkıktı. "Bir dilim kekin içindeki şeker oranını kontrol edelim."

Naia ona dik dik baktı. "Ben bir tanrıçayım. Besin değeri benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

"Yüce Tanrıça," diye düzeltti Ronin gururlu bir sırtıışla. "Ve o bir yarı tanrı."

İfadesinin ilk kısmını konuya karşı karışık duygularla gözden geçirdi. "Yarı ölümlü."

Ash ona doğru döndü ve güdük kollarını uzattı. Çenesi tükürükle ıslanmıştı ve gümüş rengi saçları Naia'nın o sabah taramasına rağmen şimdiden dağılmıştı.

Onu oturduğu yerden kaldırdı ve kalçasına yerleştirdi -her ne kadar ona yapışkanlığı nedeniyle onu arabanın koltuğunda bırakmaya karar vermiş olsalar da- çünkü o da çocuğunun girdaplı kahverengi gözlerine karşı koyamıyordu.

Ronin'in bebek gibi konuşan sesiyle, "Güçlü kemiklerle büyümen gerekiyor, değil mi Ashy'ciğim?" diye mırıldandı.

Naia'nın onaylama olarak algıladığı bir *ah* sesi çıkardı, ama bu kısa sürede tiz bir heyecan çılgılığına dönüştü ve kollarını coşkuyla salladı.

"Aynen öyle." Naia kıkırdadı.

Ash, Naia'nın örgüsündeki kelebek saç tokasına uzandı. Wren'in püskülleri, Avi'den başkası ve parlak bir iksir tarafından onarılmamıştı, kulağının kabuğunu sıyrıyor ve ne kadar uzakta olursa olsun babasının hoş bir hatırlatıcısı olarak hizmet ediyordu.

Naia Ash'in tombul yanaklarını öpücük yağmuruna tuttu, bu da onun daha yüksek sesle çığlık atmasına neden oldu. Küçük elleri Ash'in burnuna ve çenesine yerleşti ve saçlarından bir avuç ağzına tıkmadan önce alına son bir öpücük kondurdu.

"Gördüğünüz gibi Ash ve ben aynı fikirdeyiz." Naia başını kaldırıp baktığında Ronin'in bakışları erimiş çikolatadan parıldayan bir su birikintisi gibi onları izliyordu. Naia bunu onun duygusal anlarda takındığı bir bakış olarak tanımıştı.

Gri saçlı, yaşlı bir kadın yanlarından geçerken gözleri Ash'e takıldı. Gülümsedi. "Tanrım, ne kadar eşsiz bir saç rengi var. Çok sevimli."

Ash'in pürüzsüz, ışıltılı bir teni, derin bakışlı gözleri ve gümüş tellerle dolu bir başı vardı. Naia çocuğunun görünüşüne her zaman hayranlık duyardı ve yabancılardan da aynı tepkiyi beklerdi.

"Teşekkür ederim." Naia karşılığında kibar bir gülümseme verdi.

Kadın koridorda ilerlemeye devam etmeden önce Ash'e el salladı. "Ona bir yay da takabilirim." Naia o anda ofladı yabancı menzil dışındaydı.

Ronin rahat bir omuz silkti. "Bu onun kutsallığı."

Mantıklı ifadesi kaşlarını çatmasına neden oldu. "Biliyorum, ama yine de. Bilmiyorlarsa, varsaymamalılar! Erkekler de güzel olabilir, lanet olsun!"

." Ronin koridorda gezinmeye devam etti. "Gözlerinde o düşük şekerli bakış var ve içimden bir ses kremalı pufların biterse raflara yine zarar vereceklerini söylüyor."

"Bu sadece bir kez oldu. O da bir kazaydı." Naia saçlarını Ash'in salyalı tutuşundan kurtararak onu takip etti. "Kremalı puflar annemi mutlu ediyor."

Ronin omzunun üzerinden ona baştan çıkarıcı bir gülümseme attı, gözleri parlıyordu. "Annemi mutlu etmenin başka yollarını da biliyorum."

Kızardı.

NAIA ANNELİĞE ZARAFETLE ADIM ATTI.

Ash'i kucağına alıp el ve ayak parmaklarını sayarken kayboluyor, pembe tırnaklarının, minik burnunun ve kafasındaki her bir saç telinin küçük, karmaşık ayrıntılarını inceliyordu. Ona bakmaktan hiç yorulmuyordu.

En sevdiği anlar, Ronin'i gecenin köründe Ash'in odasında, Ash'i sallayarak uyuturken gözleri kapalı bulduğu ya da bira fabrikasına girip Ash'i Ronin'in sırtına bağlanmış, tabletinden envanteri kontrol ederken gördüğü anlardı.

Ash'in doğumundan iki ay sonra Ronin ve Naia bira fabrikasının çatısında evlendi. Avi'nin sarhoş olup karaoke yaptığı salonda bir resepsiyon düzenlediler. Theon onu gelecekte şantaj olarak kaydetmiş, Damian da sürekli kokteyllerini tedarik etmiştir.

Naia kucağında Ash ile yerde dans ediyor, Ronin'i katılmaya ikna etmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Birkaç şarkıdan sonra Ash başladı, bu yaklaşan açlığın bir işaretiydi.

Ronin, çocuğu kollarının arasına alarak onun yanına geldi. "Bana bırak."

Alnına bir öpücük kondurdu ve Ash'in bebek bezi çantasını sakladığı bara doğru yürüdü.

Kendi kendine gülümsedi, etrafında dans eden tanıdık yüzleri kalbi dolu bir şekilde taradı.

Gözleri her şeyin ortasında parlak pembe bir saç telini aradı. Hiç şüphesiz Violet, bulaşıcı kişiliğiyle ışıldayarak pistin ortasında olacaktı.

Naia'nın kederi onu merdivenlerden yukarı ve VIP odasının dışında asılı duran portrelerin önüne götürdü.

Bir tanesi daha önce hiç karşılaşmadığı bir yüzdü ve Damian'ın bilenmiş yüz hatlarıyla esrarengiz bir benzerlik taşıyordu; uzun, koyu kahverengi saç telleri omuzlarına dökülüyordu. *Jules*. Onun yanında Violet'inki vardı.

Naia başını ölen liderlerin önünde eğerek onlara huzurlu bir öbür dünya diledi.

Noah gelip sessizce onun yanında durdu. Uzun bir dakika boyunca portrelere baktı.

Naia ona bir bakış attı.

"Ronin'i geri getirdiğin için teşekkürler," dedi, sesi alçak perdeden ve kulakları yormadan. Onunla ilk kez konuşuyordu.

Ona doğru döndü, şaşkınlık seviyesini korumak için elinden geleni yapıyordu. "Bunca yıldır onun yanında olduğun için teşekkür ederim."

Bir süre onu inceledi ve sonra uzaklaştı. Kadının yanından geçmeden hemen önce durdu ve kabullenmiş bir ifadeyle başını salladı. Buna karşılık kadın gülümsedi ve adam uzaklaştı.

Kalabalık alkışladı ve o da korkuluklara doğru ilerleyerek salonun alt katına baktı. Ronin, Ash'i kollarına almış olduğu halde yerinde sallanıyordu. Damian Ronin'in etrafında döndü, dili dışarıdaydı ve odadaki tüm dikkatleri üzerine çeken tatlı bir kıkırdamaya neden oldu.

Naia gözlerinde biriken nemi kırıştırarak uzaklaştırdı. Burada durabilmek için katlandığı tüm zorluklara değmişti.

Babasının sözlerine uzun zaman önce katılmamıştı. Sevdikleri gelip geçici değildi. Salon boyunca masaların ortasını süsleyen yıldız çiçeklerindeydi onlar; küçük kardeşinin, eğer burada olsaydı, bu neşeli, ölümlü atmosferden uzakmış gibi davranacağını hayal edebiliyordu.

Naia, Finnian ve babalarını her yere taşıdı. Onlar her zaman onun bir parçasıydı.

Finnian'ın yokluğunda Ronin ve Kan Kafirleri şehri yönetme rolünü ve karaborsa işlerini çözme ve diğer örgütler arasında barışı koruma sorumluluğunu üstlendi.

Beklentilerin aksine, Kan Kafirleri ile Finnian'a sadık örgütler arasında bir savaş çıkmadı.

Finnianları destekleyen bir örgütün lideri olan Runa, Naia ile bir toplantıya çağırdı.

Sağ gözünün üzerindeki göz bandı, kaslı pazularının üzerindeki dövmeli kolları ve Ronin'i kışkırtan arsız kişiliğiyle bir izlenim bıraktı.

"Bize bağlılığımızı değiştirmemiz söylendi," diye duyurdu masanın karşısından.

Daire şeklinde oturarak salonda gözlerden uzak bir odaya yerleştiler. Ronin Naia'nın bir yanında, Theon da diğer yanındaydı.

Naia Ash'i Avi'yle birlikte iksir odasında bırakmıştı. Oğlu tezgahın üzerine oturmuş, bir lavanta çiçeğini çiğnerken Avi de iksir hakkında gevezelik ediyordu.

iksir için çeşitli malzemeler hazırlıyordu. Ash'in sadece dört aylık olduğunu ve bu tür kelimeleri anlamaktan aciz olduğunu umursamadan.

"Kan Kafirleri'ne mi?" Ronin, Naia'nın taktığı isimle *patron* tonunu takınmıştı - diğer şehir liderleriyle iş görüşmelerine girerken güçlü bir iddialılık.

Runa'dan tepeden bakan bir kahkaha geldi. "Lord Finnian'ın emirleri uyarınca sadakatimizi Naia'ya aktaracağız."

Naia gözlerini kırptırdı.

Bu karşılaşmadan birkaç gün sonra Naia, Runa tarafından Finnian'ın evine götürüldü.

Bitki ve meyan kökü kokuyordu. İç tuğla duvarları süsleyen yüzyıllık sanat eserleriyle doluydu. Çoğunlukla sürrealist, tuhaf resimler - smokin giymiş bir tilki portresi ya da bir buketten uzanan bir el.

Bir katı kitaplara, bir diğerini kazana, iksirlere ve büyü kitaplarına, bir diğerini de Runa'nın nadir ve yetiştirilmesi zor olduğunu söylediği aşırı büyümüş bitkilere ayırmıştı.

Her yüzey tuhaflıklarla kaplıydı -çeşitli hayvan kafatasları, Naia'nın sayamayacağı kadar çok mum ve tahminine göre bazı büyüler için gerekli mücevher ve kristal koleksiyonu.

Saten yatak örtüsünün üzerine oturdu ve odanın karşısındaki şömineye bakarak kendine bir an için Finnian'ın yasını tutma ve onu özleme fırsatı verdi.

Burası bir büyücünün, bir sihirbazın ve küçük kardeşinin eviydi.

Ash'in çocukluğunun her günü, amcası Finnian'ın hikayesini ve onu nasıl cesurca kurtardığını anlatırdı. Ayrıca Ash'e büyükbabasının hikayelerini, Doğanın Yüce Tanrısı Vale'nin efsanelerini anlatırdı.

Bir gün onları tekrar görmeyi umuyordu.

"Sakıncası yoksa bir sorum var." Runa, Finnian'ın devasa kütüphanesinin rafındaki bir kitabı inceliyormuş gibi yaptı.

Naia Ash'i göğsüne bağlamış, uyurken aldığı ritmik nefeslerin farkındaydı. Yere çömelmiş, Finnian'ın günlüklerinden birini okuyordu. Ölüm büyücülüğünü denerken aldığı tüm notları. Himura klanının büyü kitaplarındaki yabancı dili çözmeye çalışmakla aynıydı.

Günlüğü kapattı ve artık onunla arkadaş gibi olmuş olan Runa'ya baktı. "Önemli değil, sorabilirsiniz."

Runa dirseğini rafa dayamış, tek gözüyle Naia'ya bakıyordu. "Unvanınız nedir, Tanrıça?"

Naia günlüğü raftaki yerine geri koydu ve cadiya gülümsedi. "Ben Kan Kafirlerinin Tanrıçasıyım."

Kimsenin onun resmi unvanını bilmesine gerek yoktu. Ve Naia bu konuda daha fazla şey öğrenene kadar bunu insanlara açıklamak istemiyordu.

Yine de yeni bir soyla Yüksek Tanrıça olmak kız kardeşini korkutmuştu. Marina, Ash'in doğduğu günden beri yeminini yerine getirmek için ortaya çıkmamıştı.

Naia, Ronin'e sonsuz yaşam verdiği için pişman olmasa da, bunu onun iradesi dışında yaptığı için pişmanlık duyuyordu.

"Sana karşı hiçbir kırgınlığım yok." Ronin ona, gecenin geç saatlerinde yataklarında, zihnini dolduran endişeleri dile getirdiğinde söylerdi. "Sonsuza dek seninle yaşayacağım."

O yaptı, peki ya çocukları?

Ash'in ilk doğum gününden sonra yürümeye başladı ve kırılğanlığı dizlerini sert betona sürmesinden ve her tökezlemeden sonra çıkardığı ağlama sesinden belliydi.

"Büyüdüğünde ona bir seçenek sunabilirsin," diye önerdi Ronin. "Eğer ölümsüz olmak isterse, bunu ona verebilirsin."

Konsey onaylamayacak, Naia'nın kavgasıydı, ama bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemedi. Söylerse sonunda onu tartışmaya çağıracaklarından korkuyordu.

Onu yakından izlediklerini, yeteneğini nasıl kullanacağını görmek için beklediklerini hissedebiliyordu. Sonsuz yaşam verme gücüyle ölümlüler ona sonsuza dek tapacaktı. Bazı tanrılar için, bir başkasının onları gölgede bırakması bir tehdit sayılırdı.

Sadece bu da değil, Konsey'in Naia'nın Himura klanından bir yarı tanrı olan oğluna ölümsüzlük bahşetmesine izin vermesi de pek olası değildi.

Ash böyle bir şeyi arzuluyorsa, zamanı geldiğinde bununla ilgilenirdi. Şimdilik, sadece... *olmak* istiyordu.

"BAYAN, BİR YIL BOYUNCA ONA KATLANDIĞINIZA INANAMIYORUM.

Bayan Maeve, Naia'nın yüzük parmağındaki tek bir yakutla süslü siyah bandı işaret etti. "Biliyor musun, bunun bir daha asla

yerleşip evleneceğini düşünmüştüm. Şehri yöneten Cadı Lordu olarak ünlenmişti ama sanırım yanılmışım."

"Bazıları buna bir kitabı kapağına göre yargılamak der Bayan Maeve." Ronin banka kartını sabırsızlıkla tezgâhın granit yüzeyine vurdu.

Bayan Maeve kasanın diğer tarafında durmuş, arkasında bir sürü tabak - kirli olanlar mutfığa girerken, diğerleri de kendilerine ayrılmış masalara yemek ve hamur işleri taşıyordu- süzülüyordu. Hafta sonu ve sonbahar gündönümü olduğu için kahve dükkânı çoğu günden daha yoğundu.

Bayan Maeve Naia'ya göz kırptı. "Ya da gözlemci olmak." Ronin'in kaşı seğirdi ve Naia sırtıttı.

"Tam bir yıl..." diye düşündü. "O kadar uzun zaman geçmiş gibi görünmüyor." "Bu etkileşim daha uzunmuş gibi geliyor," diye mırıldandı Ronin.

Bayan Maeve gözlerini devirdi. "Çok dramatik. Şimdi, hadi, sizin için ne getireyim? Her zamankinden mi?"

Ronin yorgun elini yüzünde gezdirdi. "Evet, lütfen." Bayan Maeve'in gevezelikleri arasında siparişini birkaç kez vermişti.

"Sanırım yeni bir şeyler denemek istiyorum." Naia kara tahtaya asılmış mevsimlik tatları okudu. Soğuk hava ve dışarıdaki yaprakların bakır tonları ona ilham vermişti.

İşıl işıl parlıyordu. "Bonfire Ash latte'ye ne dersiniz?"

Ronin'in gözleri hafifçe büyüdü ve bunun berbat bir seçim olduğunu ima edercesine başını ihtiyatla salladı.

Naia'nın bakışları onunla Bayan Maeve'in mükemmel bir şekilde kavislenmiş kaşları arasında gidip geldi ve bakışları Ronin'i sabitledi. "Oğlum, lattemin nesi var?"

"Tadı is gibi." Gözlerini devirdi ve tahtayı işaret etti. "İsminde bile var."

Didişiyorlardı ama Naia dinlemiyordu.

Sabah güneşi pencere camlarından süzülerek akçaağaç ışınlarını parke zemine döküyordu. Bir süpürge yanından geçti. İki genç kız sırada bekliyor, kendi aralarında konuşuyorlardı. Pencerenin yanında bir adam oturmuş tabletinden bir şeyler okuyor, kaşığı çayını karıştırırken bileğini döndürüyordu. Naia onu günün bu saatinde hep aynı yere oturan müdavim olarak tanıdı.

Her şey bir ayrıcalıktı, hayatının son yılı cennet gibi ve huzurluydu. Bir sonbahar sabahı kahve. Oğulları bira fabrikasında, şüphesiz

Avi'nin iksir odasını kasıp kavururken Theon köşede, maskesinin altından gizlice sırtıyordu.

Kral kelekleri yukarıda uçuşuyor, metal kırıtlara örölmüş çiçekli söt otlarına yapışıyorlardı.

Naia elini saçlarına götürdü ve Wren'i serbest bıraktı. Gümüş saç telleri dalga dalga sırtından aşağı dököldü.

"Git," diye fısıldadı. "Özgür ol."

Wren avucunun içinde uyandı, havada çırpınmadan önce kanatlarını yukarı aşağı gerdi.

Huzuru bulmak. Saç tokasının altın kanatlarının tavanı boyayan Monarch keleklerinin tuvaline karışmasını izlerken gözlerine dolan yaşların arasından gülümsedi.

"İki isli latte geliyor," dedi Bayan Maeve kesin bir ifadeyle ve elini havada salladı. Espresso makinesi tıslayarak çalışmaya başladı. Arkasını döndü ve sinsice uzaklaştı.

"Tanrı aşkına." Ronin burun kemiğini ovuşturdu.

Naia onun yanına kaydđ ve parmaklarını birbirine kenetledi. "Hiçbir şey söylememeliydin."

Banka hesaplarından para çektiğı iddia edilen, tezgâhın üzerine tutturulmuş küçük cihaza kartını dokundurdu. Naia şüphelerine rağmen cihazın büyüğü bir etkisi olmadığına hâlâ ikna olmamıştı.

"Senin için yeterince tatlı değil," dedi nefesinin altından.

Yüzünün yan tarafını inceledi, yüzündeki saç parçalarına ve öpmeyi ne kadar sevdiğini yeni keşfettiğı boynundaki kabarık beyaz yara izine hayranlıkla baktı. Her seferinde ondan en vahşi tepkiyi alıyordu.

Üzerine hızlı bir öpücük kondurdu. "Eve dönerken kremalı pasta yemek için durabiliriz."

"Ve *takoyaki*. Açlıktan ölüyorum." Başparmağıyla yüzük parmağındaki bandı döndürdü, evlendikten sonra yapmaya başladığı bir şeydi bu. Naia'nın yaptığıının farkında olduğundan emin olmadığı bilinçaltı bir hareketti bu.

"Oh! Makarna da var. Geçen hafta beni götürdüğün yerden."

Diğer koluyla onu kucakladı. "Sabahın onunda kim makarna yer ki?"

"*Takoyaki* isteyen adam söylüyor bunu," diye dalga geçerek ağırlığını onun yanına verdi.

Dudaklarını kızın ağzının köşesine bastırarak sırtıttı.

RONIN İLE HAYAT PAZAR SABAHLARI SICAKTI; EV MIS GIBİ KOKUYORDU.

Taze buzlu tarçınlı rulolar; şehrin mor ve mavi neon ışıkları pencereden içeri süzülürken yapılan gece yolculukları; lavabodaki bulaşıkların kendi kendine yıkanması ve çamaşırların kanepede kendi kendine katlanması; Ash'e salonda yürümeyi öğretirken Kan Kafirleri üyelerinin ona tezahürat yapması; Damian ve Noah'ın Ash'in düşme ihtimaline karşı sert zemini yumuşatmak için büyü yapması; Televizyonda çizgi film izlerken yatakta geçirilen günler, Naia'nın Ronin'in büyük boy tişörtünü giymesi, Naia'nın göğsü çıplak ve tüyleri diken diken olmuş bir halde yatak başlığına yaslanması, Ash'in kucağında televizyon karşısında transa geçmesi; apartman balkonunda bir IPA ve bir tabak kurabiye, Ronin'in ağzı onunkinin üzerindeyken çakırkeyif olmak.

Her yıl Yaz Gündönümü Festivali için Nohealani Adası'na dönerlerdi.

Birlikte etrafta dolanıyorlardı.

Naia, Avi'den birkaç ay dikiş dersi alarak kendi elleriyle diktiği, allık ve lavanta pusu rengindeki *yukatasını* Ronin'in hediyesi olarak giymişti. Her ne kadar pes edip işi onun yerine yapması için bir büyü yapmak istese de. Çabasını takdir ediyor ve Akane ile Yuki'nin yanında bunu giymekten gurur duyuyordu.

Wren de yeni kesilmiş saçlarını küçük bir topuzla tutturmuştu. Saç tellerinin uçları omuzlarının üst kısmıyla buluşuyor, kelebek tokasıyla sıkı bir yarım topuz yaparak yerinde durmasını sağlıyordu.

Wren'i kaç kez serbest bırakırsa bıraksın, kadim emanet ertesi gün yatağının başucunda belirliyordu.

Ash, Akane'nin elini tuttu ve onu en sevdiği oyun standına götürdü. Yuki ve Avi, sırf çocukları eğlendirmek için Japon balıklarını bir akvaryuma hapsedmenin ahlaki etiği üzerine tartıştılar. Ronin'in kolları Naia'nın leziz ikramlarıyla dolup taşarken, Theon ona sürekli yan gözle bakarak iyice eğlendi.

Adalılar, bakışlarını denize dikmiş yeni bir Yüce Tanrı heykelinin etrafında dans edip ilahiler söylüyorlardı. bebek nefesi serpiştirilmiş, sakın mizaçlı bir Yüce İlah, kolunu uzatmış, takipçilerine avucunda açmış bir şakayık sunuyordu.

Naia babasının muhteşem taş oymasına bakarken kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Parmakları saçındaki Wren'e dokundu. Gözlerini kırıştırdı

gözyaşları dökülmekle tehdit ediyor.

Seni dünyadan daha çok seviyorum, baba.

Ronin'in onu ilk bulduğu sahilde yürürken anıları ona eşlik etti. Tepesinde, gece gökyüzünün arka planında sıcak, parıldayan fenerler vardı. Ölüler Diyarı'nda sıkışıp kalmış Yüce Doğa Tanrısı'nı onurlandırmak için.

"Anne!" Ash onun kolunu çekiştirdi, coşkuyla zıpladı, gümüş saç telleri alnında zıpladı. "Bak!"

tuttuğu şeye konsantre olmaya çalışarak ona baktı. Avucunun içinde koyu kırmızı bir çiçeğin büyük bir diski duruyordu.

Nefesi kesildi. Çiçeği Ash'ten aldı. "Bunu nereden buldun, Ashy sevgilim?" diye sordu, sesi titreyerek.

Dahlialar ada florasında yetişmiyordu.

"Ayak izlerimde büyüyorlar!" Etrafında dönerek kumda bıraktığı ayak izlerini işaret etti. Her birinin ortasından bir kök filizlenmiş ve keskin yapraklardan oluşan katmanlar halinde açılmıştı.

Ronin ve diğerleri üzerlerine basmaktan kaçınarak dikkatlice kenara doğru yürüdüler.

Ronin'e imalı bir bakışla baktı, sessizce bunu yapanın o olup olmadığını sordu.

Başını sallarken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Avi, Yuki ve Akane'yle aynı anda bakıştı; onlar da çiçeklerin açılmasını hayretle izliyorlardı.

Ash neşeli bir kıkırdama çıkararak sıçradı. "Komik hissettiriyor!"

Naia'nın gözleri yaşardı ve o kadar geniş gülümsedi ki yanakları sıkıştı. "Eminim gıdıklanıyorsunuzdur."

Onun önünden kumlara doğru koşarak yıldız çiçeklerinin büyümesi için daha fazla ayak izi yarattı.

Ronin onun yanına geldi. "Görünüşe göre baban burada bizimle."

Naia elinin topuğuyla yanaklarını sildi. Ruhunda ezici bir mutluluk duygusu patladı. Mümkün olduğunu bilmediği bir mutluluk. "Öyle görünüyor."

Ronin'in kolu ona dolandı. Parmaklarının serinliği saçlarının arkasına kayarak onu kendi tarafına çekerken bir teselli getirdi.

Onu şakağından öptü. "Mutlu yıllar, bebeğim."

EP) LOGUE

T Çığlıkları sonsuza dek devam etti.

Finnian hayatında hiç sağ kulağının duymamasına bu kadar sevinmemiş, bitmek bilmeyen feryatlardan rahatsız olmamıştı. Öyle ki, bu eziyetten kurtulmak için parmağını sol kulağına sokmayı bile düşündü. Hasar şüphesiz iyileşecekti ama bu ona en azından birkaç dakika sessizlik sağlayacaktı.

Çığlıklar, Moros olarak bilinen cehennemde sıkışıp kalmış talihsiz ruhlara aitti.

Finnian yalan söyleyemezdi. Cassian'ın mahkûmlara sürekli olarak işkence etmesindeki adanmışlık onu çok etkilemişti. Söylediklerine bakılırsa, hiç ara vermemişler.

Sırtını hücresinin parmaklıklarına yaslayarak, saçlarına ve boynuna yapışan bunaltıcı neme lanet okudu. Bir tanrıyı bile terletebilecek kadar aşağılık bir sıcaklık. Hapishanenin ortasındaki kükreyen ateş havuzundan sürekli buhar ve kül yükseliyordu.

İğrenç yere vardktan sonra Cassian, Finnian'ın bileklerini kelepçelerle bağlayarak ekstra önlemler aldı ve büyü kullanma yeteneğini devre dışı bıraktı. Daha da ileri giden Cassian, Finnian'ın işitme cihazına el koymuş ve onu girişten en uzakta bulunan hücreye tıkmadan önce kendi kötü otoritesinin tadını çıkarmıştır.

Finnian, karşısındaki hücrede hapsedilmiş boynuzlu canavarı izleyerek, demir parmaklıklara tutunup onları kırmaya çalışan birinin metal çubukların dış çıkarıp etle beslendiğini öğrenmişti.

Aradan biraz zaman geçtikten sonra bile, canavarın kanının kusursuz metalik kokusu h    havada asılı duruyordu. Kaynayan etin kokusu ve hapsedildikleri dağın altında yankılanan inatçı, parçalanmış feryatlarla karışan Finnian, sevgili kız kardeşiyle yer değıştirme kararından pişmanlık duymaya başlamıştı.

Ve bu i karartıcı koridorlarda bir yerlerde babaları vardı.

Finnian i çekti. Saçlarının uçlarıyla oynadı. Dirseklerini dizlerine dayadı ve cellatların sıralandığı dar koridora baktı; uzun boylu, kukuletalı fig   rler, y   zleri kaplama maskelerle kaplıydı ve deriden yapılmış b   y   k kanatları sırtlarında kıvrılmıştı. Cassian'ın toprağ    bağlı iğrenç yaratıkları. Efendilerine son derece itaatk   rlar. Kendisini serbest bırakmaları için onları kışkırtmaya c   ret ederse, Finnian'ın boğazını s   r   ngen dişleriyle parçalamaktan ekinmezlerdi.

Finnian'ın Moros gibi bir yerde    r   y   p gitmeye hiç niyeti olmadığından, o g   n eninde sonunda gelecekti. Zamanlama her şeydi ama Finnian sıkılmaya başlamıştı.

Taşların    zerinde ayak sesleri duyuldu. Başını eğerek sol kulağını o y   ne çevirdi ve celladın çizmelerinin toprak zeminde çıkardığı takırtıların ritmini dinlemeye çalıştı. Y   ce Tanrı'nın aralarındaki varlığını hissedebiliyordu; hayvanların sinmesine ve kuşların kaçmasına neden olacak kadar g      yd   . Finnian t   m çabalarına rağmen, havada bir t   y gibi s   z   l   yormuş gibi g   r   nen melek adımlarını fark edemedi.

Finnian başını sert taşa yasladı, iki cellat h   cresinin    n   nde belirip Cassian'ın iki yanına yerleşirken kolları h      dizlerinin    zerinde gevşekçe sallanıyordu.

Y   ce Tanrı kendini nazik bir tavırla takdim etti, kusursuz bir şekilde şekillendirilmiş saçları ve kusursuz kıyafetleri Finnian'ı daha da sinirlendirmeye yaradı.

Koridor, duvarı kaplayan apliklerden gelen belli belirsiz bir titreşimle aydınlanıyordu. Yine de o karanlıkta bile Cassian soluk bir ay taşı gibi parlıyordu.

Finnian, kayıtsızlığının Cassian'ı her zaman nasıl rahatsız ettiğinin farkında olarak Y   ce Tanrı'ya hitap etmek için hiçbir çaba g   stermedi.

Cassian h   crede cisimlendi ve Finnian'ın    zerinde belirdi. Finnian onun g   zlerindeki gerginliği kolayca fark etti.

"Nerede o?" Cassian sordu.

Finnian onun neyi kastettiğinin farkındaydı. aldığı yeğenin kanıyla dolu şırınga.

Finnian tembel bir el hareketiyle sağ kulağını işaret etti. "Sizi duyamadığım için beni bağışlayın Lord Cassian." Sağlam kulağıyla daha iyi dinleyebilmek için başını küstahça eğdi. "Ne dedin sen?"

Cassian onun önünde çömeldi. Cassian yüzüne yerleşirken Finnian kaslarını gevşek, yüz ifadesini boş tutmayı başardı -annesinin salonunda öğrendiği bir yetenektir bu-. Bakışları ığlık sesleri kadar eski ve sonsuzdu.

"Nerede. Nerede. Nerede?" Tekrar sordu.

Finnian'ın gözleri, loş ışıkta tehditkâr fiğrleri seçilemeyen iki cellada kaydı, sonra tekrar Cassian'a odaklandı. "Onu asla bulamayacağın bir yerde."

Cassian'ın kahkahası Finnian'ın bakışlarındaki meydan okuyan ifadeyi incelerken eğlenceden yoksundu. Yüce Tanrı'nın yüzünde bir gülümseme belirdi ve Finnian'ın midesinin derinliklerinde korku çiçekleri açtı.

"Pekâlâ." Cassian ayağa kalktı ve aynı anda takım elbisesinin ceketini Finnian'ı kızdıracak kadar sofistike bir şekilde ilikledi. "Oynamak benim için sorun değil."

Finnian'ı görmezden gelen Cassian, aşılmaz gibi görünen demir parmaklıkların arasından geçti.

Finnian nefesini tutarak Cassian'ın başını cellada doğru çevirmesini izledi.

"ığlık atmasını sağla."

ACKNOWLEDGMENTS

Bunu gözlerimden yaşlar akarak, yeterince ifade edemeyeceğim kadar çok duyguyla dolu olarak yazıyorum. Ama bir deneyeceğim.

Yazmak yalnız ve izole edici, bunaltıcı ve cesaret kırıcı olabiliyor ve birçok kez havlu atmak istediğim oldu. Buna sadece bir hobi deyip hayatıma devam etmek istedim. Ve her seferinde, birkaç gün geçiyor ve kendimi tekrar bilgisayarımın başında, hikayelerini yazmak için içimi kemiren karakterlerle buluyordum.

Yazmanın ne olabileceğinin yüzeyinin altında, bu dünyada bana en çok keyif veren şey ve kim olduğumun büyük bir parçası.

İç karartıcı sayıda ret cevabından sonra, zihnimde canlandırdığım gerçeklikten vazgeçemeyerek kendi kitabımı yayınlamaya karar verdim. Günlerimi sevdiğim şeyi yaparak geçirmekten oluşan basit bir gerçeklik. Aldığım onca *hayır cevabından* sonra, kendi kendimin *evet'i* olmaya karar verdim.

Kendi kendine yayıncılık yeni deneyimler, dersler, yetenekli insanlarla tanışmak ve yaratıcı bir topluluğa rastlamakla geçen bir yolculuk oldu. Bu insanların sevgisi ve teşviki olmasaydı, bu kitabı yayınlamak imkansız olurdu.

Ariel'e, bu hikayeyi ilk okuyan kişi olduğu ve beni devam etmem için zorladığı için. Suz'a, ilk okumalarınız ve eleştirileriniz için ve Caitlin'e, hikâyeme son gözleri sağladığı için. Hepinize çok minnettarım.

The Goddess Of'un içindeki her çarpıcı sanat eserini tasarlayan sevgili Rena'ya. İllüstrasyonlardan bölüm başlıklarına ve kapağa kadar. Fikirlerimi nasıl hayata geçirdiğine hâlâ hayranım. Seninle çalışmak büyük bir zevk.

Editörüm Brit'e. Seni bulduğum için ne kadar minnettar olduğumu anlatabileceğimi sanmıyorum. Beni yolumda tutmakla ve bu kelime yığını okunmaya değer bir şeye dönüştürmeme yardımcı olmakla kalmadınız, aynı zamanda bana yazma sanatı hakkında çok şey öğrettiniz. Sıkı çalışmanız ve için teşekkür ederim,

ve bir yazar olarak büyümeme yardımcı olduğunuz için. Köşemde olmanızdan onur duyuyorum.

Dertlerimi dinleyen, zorlukların üstesinden gelmeme yardımcı olan ve hayatımın en zor siperinde benimle birlikte yürüyen Tessa'ya. Kendi yayıncılığımı sürdürmek için zihnime tohum ektiğin için her şeyi sana borçluyum.

Mia, Sunday ve Aki'ye, köpek oldukları için bunu asla okumayacaklar, ancak gece geç saatlerde ayaklarımın dibinde uyudukları, dizüstü bilgisayarına sımsıkı sarıldıkları ve yanımdan hiç ayrılmadıkları için tüm övgüleri hak ediyorlar. Sadık sadakatini hak etmiyorum.

İlk yazı ortağım ve on beş yaşında bir çocuğun isteyebileceği en iyi arkadaş olan Paris'e. Seni her gün özlüyorum.

Tüm bu süreç boyunca beni cesaretlendirdiği ve desteklediği için ablama. İlk okumalarınız ve baş döndürücü mesajlarınız için. En büyük amigom olduğun için teşekkür ederim.

Anneme, koşulsuz sevgin için. Bana her zaman istediğim her şeyi yapabileceğimi ya da olabileceğimi söylediğin için. Çocukken yazdığım tüm saçma şarkı sözlerimi, şiirlerimi ve hikayelerimi sakladığın ve yazdıklarımı kabul eden ilk kişi olduğun için. Bunu bilmiyor olabilirsin ama senin sözlerin sayesinde önümde olasılıklarla dolu bir yol uzandı ve o zamandan beri arkama bakmadım.

Babalarım, Brandon'a, Leo'ya, Ema'ya, büyükanne ve büyükbabalarım - her biriniz kalbimin bir parçasına sahipsiniz.

Sevgilime. En iyi arkadaşım. Ses tahtama. Ortağım. Soğuk bir yağmurdaki sıcaklığım. Ofisimde saklanıp yazı yazarken evi çekip çevirdiği için, yemek pişirip su bardağımı doldurduğu için ve kendime inanmadığım zamanlarda bana inandığı için milyonlarca *teşekkür edebilirim*.

İlk buluşmamızda sana yeni ayrıldığım önceki ilişkimden dolayı aşka ve evliliğe olan inançsızlığımdan bahsetmiştim sen bana dönüp "Bir gün sana bunun nasıl olması gerektiğini göstereceğim" demiştin. Sözündeki inanç karşısında nutkum tutulmuştu ve ilk kez yakın çevremden olmayan birine bu kadar çabuk inanmıştım. Altı yıl sonra, sözünü tutmadığın tek bir gün bile geçmedi. Senin sayende Naia ve Ronin'in aşk hikâyesini yazabildim. Hayatı seninle yaşamayı seviyorum, her gün.

Ve son olarak, size, okuyucuya. Kitabımı alıp bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Günlerimi sevdiğim işi yaparak geçirmek her zaman hayalim olmuştur. Hayalimi desteklediğiniz için teşekkür ederim. Kalbimin en derinlerinden.

Umarım Naia'nın hikayesi size dayanıklılığınızı hatırlatır ve fırtınada ilerleme, sonsuz aşka inanma ve mutlu sonlar hayal etme cesareti verir.

Hayat bazen ağır ve kasvetli görünebilir, ancak bu hissin sonsuza kadar sürmeyeceğini hatırlatmak isterim. Terapistim bana her zaman hayatın doğrusal olmadığını söyler ve ben de endişeli, karanlık günlerimde buna tutunmaya çalışırım. Nerede olursanız olun, ne ile mücadele ediyor olursanız olun, asla yalnız olmadığınızı bilin.

ABOUT THE AUTHOR

Randi, çağrışım yapan kelimelerin aşığıdır. Okurlarıyla birlikte yaşayan karakterler yaratmayı arzuluyor. Bir sonraki hikayesi hakkında hayal kurmadığı zamanlarda, onu geç saatlere kadar bir kitap ya da webtoon'a dalmış, BTS'e fangirl yaparken ya da kocası ve üç köpeğinin arkadaşlığının tadını çıkarırken bulabilirsiniz.

Onu Instagram'da ([@randimgarner](https://www.instagram.com/randimgarner)) bulabilir, buradan haber bültenine kaydolabilir ve yaklaşan yayınlarından haberdar olabilirsiniz!

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaştan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

